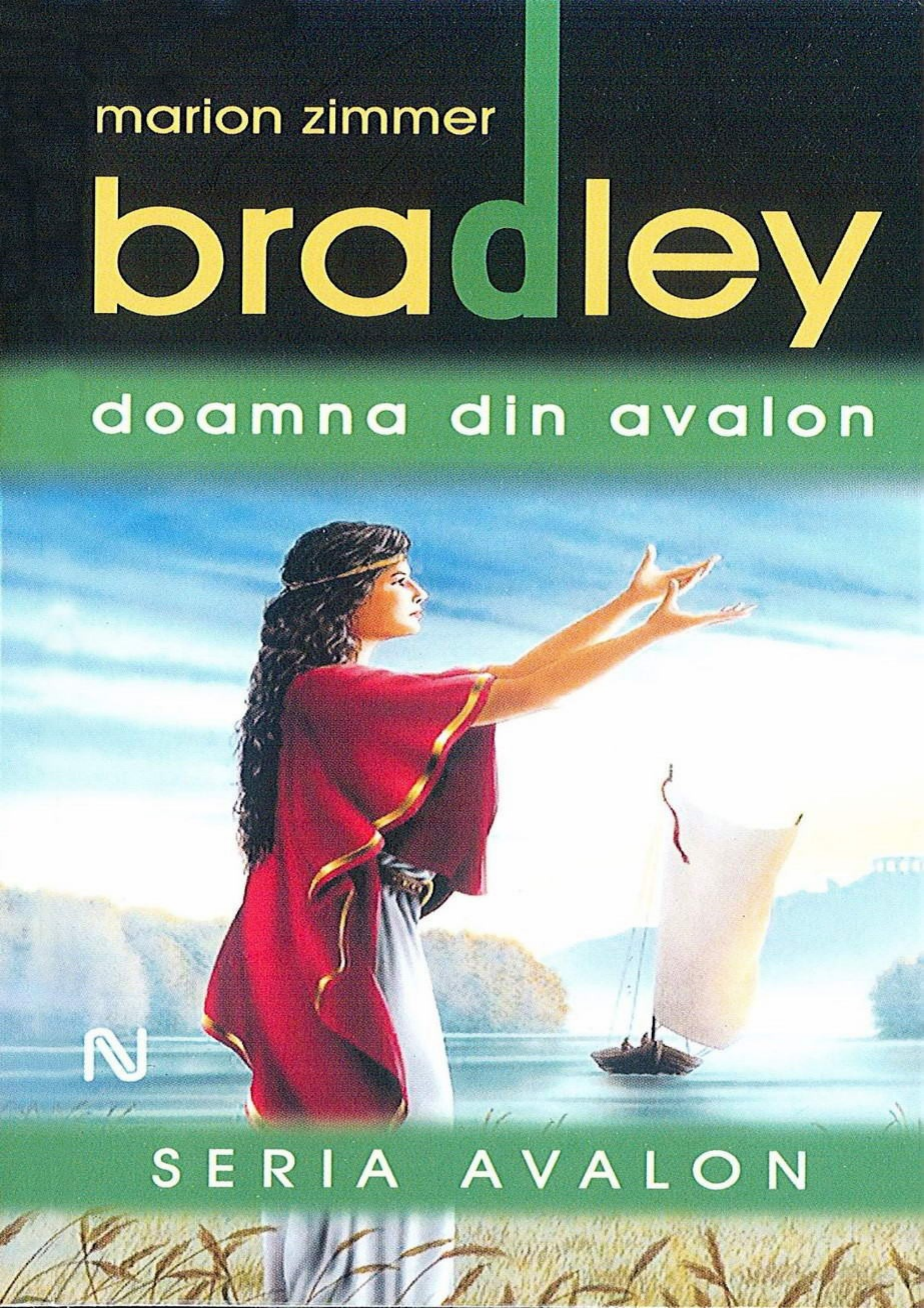

marion zimmer
bradley
doamna din avalon
N
SERIA AVALON

Marion Zimmer Bradley & Diana L. Paxson

Doamna din Avalon

Dianei L. Paxson, fără de care această carte n-ar fi fost scrisă, şi „Cercului Lunii Întunecate”, preotesele din Avalon

BRITANNIA

Secolele I–V d.Hr.

Mons Graupius
Caledonia
Zidul lui Antoninus
ALBA
Zidul lui Hadrian
Vercovicium
Vindolanda
Segedunum
Corstopitum
Luguvalium
Oceanus Germanicus
Oceanus Hibernicus
Eburacum
Polaris
Lindum
Mona
Deva
Segontium
Vernemeton
Branodunum
Viroconium
Garriannonum
Venta Icenorum
Sabrina Fluvia
Demetia
Siluria
Venta Silurum
Glevum
Corinium
Othona
Tanatus Insula
Londinium
Tamesis Fluv.
Aquae Sulis
Durobrivae
Mendip Hills
Calleva
Durovernum Cantiacorum
Rutupiae
Dubris
Sabrina Aest.
Inis Wair
Inis Witrin
Venta Belgarum
Lindinis
Sorviodunum
Clausentum
Portus Lemana
Dumnonia
Isca
Durnovaria
Portus Adurni
Gesoriacum
Vectis Insula
Iccis Fluv.
Oceanus Britannicus
Gallia

Peter McClure 1997

Personajele din carte
Partea I

Preoţii şi preotesele din avalon

Caillean, Mare Preoteasă, fostă membră a Casei Pădurii

(Eilan)[1], fostă Mare Preoteasă a Casei Pădurii, mama lui Gawen

Gawen, fiul lui Eilan şi al lui Gaius Macellius

Eiluned, Kea, Marged, Riannon, preotese de rang înalt

Beryan, Breaca, Dica, Lunet, Lysanda, preotese de rang inferior şi fecioare în curs de iniţiere

Sianna, fata Crăiesei Zânelor

Bendeigid, fost arhidruid, bunicul briton al lui Gawen

Brannos, druid străvechi şi bard

Cunomaglos, Mare preot

Tuarim, Ambios, druizi mai tineri

Călugării creştini de la inis witrin

Părintele Iosif[2] din Arimateea, conducător al comunităţii creştine

Părintele Paulus, succesorul său

Alanus, Bron, călugări

Romanii şi ceilalţi

Arius, prietenul lui Gawen în armată

Gaius Macellius Severus senior, bunicul roman al lui Gawen

(Gaius Macellius Severus Siluricus), tatăl lui Gawen, sacrificat ca zeitate britonă

Lucius Rufinus, centurion, răspunzător de recruţii din cea de-a Noua Legiune

Quintus Macrinius Donatus, comandant al celei de-a Noua Legiuni

Salvius Bufo, comandant al cohortei în care a fost desemnat Gawen

Umblătorul pe Apă, un bărbat dintre oamenii mlaştinilor, care împinge luntrea pe Avalon

---

[1] (...) mort înainte de începerea povestirii.

[2] Figură istorică.

Partea a II-a

Preoţii şi preotesele din avalon

Dierna, Mare Preoteasă şi Doamna din Avalon
(Becca, sora mai mică a Diernei)
Teleri, o prinţesă a durotrigilor
Cigfolla, Crida, Erdufylla, Ildeg, preotese de rang înalt
Adwen, Lina, fecioare instruite la Avalon

Ceridachos, arhidruid
Conec, un tânăr druid
Lewal, tămăduitorul

Romanii şi britonii

Aelius, căpitanul lui *Hercules*
Allectus[3], fiul duovirului din Venta, ulterior, membru al personalului lui Carausius
Constantius Chlorus[4], un comandant roman, devenit, ulterior, Cezar
Diocleţian Augustus[5], împărat
Eiddin Mynoc, prinţ al durotrigilor
Gaius Martinus, un optio din Vindolanda
Gnaeus Claudius Pollio, un magistrat din Durnovaria
Vitruvia, soţia lui Pollio
Marcus Aurelius Musaeus Carausius[6], amiral al flotei Britanniei, ulterior împărat al Britanniei
Maximian Augustus, succesor al împăratului Menecrates, comandant al navei-amiral a lui Carausius, *Orion*
Quintus Julius Cerialis, duovir din Venta Belgarum
Trebellius, meşteşugar de accesorii de bronz

Barbarii

Aedfrid, Theudibert, războinici din garda menapiană a lui Carausius

---

[3] Figură istorică.
[4] Figură istorică.
[5] Figură istorică.
[6] Figură istorică.

Hlodovic, o căpetenie francă din clanul Salian
Wulfhere, o căpetenie a anglilor
Radbod, o căpetenie friziană

Partea a III-a

Preoţii şi preotesele din avalon

Ana, Mare Preoteasă şi Doamna din Avalon
(Anara şi Idris, prima şi cea de-a doua fiică ale sale)
Viviane, cea de-a treia fiică a sa
Igranie, cea de-a patra fiică a sa
Morgause, cea de-a cincea fiică a sa

Claudia, Elen, Julia, preotese de rang înalt
Aelia, Fianna, Mandua, Nella, Rowan, Silvia, novice din Casa Fecioarelor, ulterior preotese

Taliesin, bard şef
Nectan, arhidruid
Talenos, un druid mai tânăr

Britonii

Ambrosius Aurelianus[7], împărat al Britanniei
Bethoc, mama adoptivă a Vivianei
Categirn[8], fiul cel mare al lui Vortigern
Ennius Claudianus, unul dintre comandanţii lui Vortimer
Fortunatus, preot creştin şi adept al lui Pelagius
Episcopul Germanus de Auxerre[9], păstrător al dreptei credinţe
Heron, unul dintre oamenii mlaştinii
Neithen, tatăl adoptiv al Vivianei
Uther, unul dintre războinicii lui Ambrosius
Vortigern[10], înalt rege al Britanniei
Vortimer[11], cel de-al doilea fiu al său

Saxonii

[7] Figură istorică.
[8] Figură istorică.
[9] Figură istorică.
[10] Figură istorică.
[11] Figură istorică.

Hengest, conducător al hoardei saxone
Horsa, fratele său

FIGURI MITOLOGICE ŞI ISTORICE

(Agricola)[12], guvernator al Britanniei 78–84 d. Hr.

Arianrhod, o zeiţă britonă asociată Lunii şi mării

(Boudica)[13], regina icenilor, conducătoarea Marii Rebeliuni din anul 61 d. Hr.

Briga/Brigantia, zeiţa tămăduirii, a poeziei şi a fierăriei, Soţie Divină şi zeiţă teritorială a Britanniei

(Calcagus)[14], căpetenie britonă, învins de Agricola în anul 81 d. Hr.

Camulos, zeu al războinicilor

(Caractacus)[15], conducător al rezistenţei britone din primul secol

Cathubodva, Doamna Corbilor, zeiţa corbilor, o zeiţă a războiului, înrudită cu Morrigan

Ceridwen, zeiţă britonă de tipul „mamă îngrozitoare”, deţinătoarea cazanului înţelepciunii

Crăiasa Zânelor

Cel Încornorat, Cernunnos, zeu al animalelor, jumătatea întunecată a anului

Lugos, zeul luminat al tuturor talentelor

Maponus/Mabon, tânărul zeu, Fiul Mamei

Minerva, zeiţa romană a înţelepciunii şi vindecării, identificată cu Athena, Sulis şi Briga

Modron, zeiţă Mamă

Nehallenia, zeiţă teritorială a Ţărilor de Jos

Nemetona, zeiţa dumbravei

Nodens, zeul norilor, suveranităţii, vindecării, posibil înrudit cu Nuada

(Pelagius)[16], conducător religios britanic din secolul al patrulea

Rigantona, Marea Regină, zeiţa păsărilor

Rigisamus, stăpânul dumbrăvii

---

[12] Figură istorică.
[13] Figură istorică.
[14] Figură istorică.
[15] Figură istorică.
[16] Figură istorică.

Sulis, zeiţa izvoarelor tămăduitoare
Tanarus, zeul tunetelor
Teutates, zeu tribal

Locuri

Aquae Sulis – Bath
Armorica – Brittany
Branodunum – Brancaster, Norfolk
Britannia – Marea Britanie
Caesarodunum – Tours, Franţa
Calleva – Silchester
Cantium – Kent
Clausentum – Bitterne, pe Ictis, lângă Southampton
Corinium – Cirencester, Gloucester
Corstopitum – Corbridge, Northumbria
Demetia – Dyfed, Wales
Deva – Chester
Dubris – Dover
Durnovaria – Dorchester, Dorset
Durobrivae – Rochester
Durovernum Cantiacorum – Canterbury
Eburacum – York
Gallia – Franţa
Gariannonum – Burgh Castle, Norfolk
Gesoriacum – Boulogne, Franţa
Glevum – Gloucester
Ictis – râu care se varsă în golf, la Portsmouth
Inis Witrin – Glastonbury, Somerset
Lindinis – Ilchester, Somerset
Londinium – Londra
Luguvalium – Carlisle
Dealurile Mendip – dealuri situate la nord de Glastonbury
Mona – Insula Anglesey
Mons Graupius – un munte din Scoţia, locul bătăliei în care Agricola a nimicit ultima rezistenţă a britonilor împotriva Romei
Othona – Bradwell, Essex
Portus Adurni – Portchester (Portsmouth)
Portus Lemana – Lymne, Kent
Rutupiae – Richborough, Kent

Sabrina Fluvia – râul Severa şi estuarul
Siluria – pământurile tribale silure, în South Wales
Segedunum – Wallsend, Northumbria
Segontium – Caernarvon, Wales
Sorviodunum – Old Sarum, lângă Salisbury
Râul Stour – râul care trece prin Dorchester şi se varsă în Weymouth
Tamesis Fluvius – fluviul Tamisa
Tanatus Insula – insula Thanet, Kent
Valea Avalonului – câmpia Glastonbury
Insula Vectis – insula Wight
Venta Belgarum – Winchester
Venta Icenorum – Caistor, Norfolk
Venta Silurum – Caerwent, Wales
Vercovicium – fortul Housesteads, Northumbria
Vernemeton (crângul cel mai sacru) – Casa Pădurii
Vindolanda – Chesterholm, lângă Corbridge
Viroconium – Wroxeter

Crăiasa Zânelor grăieşte:

În lumea oamenilor, valurile puterii se zvârcolesc... Pentru mine, anotimpurile lor se duc într-o clipită, dar din când în când o sclipire îmi atrage atenţia.

Muritorii spun că în Tărâmul Zânelor nu se schimbă niciodată nimic. Greşesc. Există locuri unde lumile sunt aproape una de alta, precum încreţiturile unei pături. Una dintre aceste punţi este locul cunoscut oamenilor drept Avalon. Când mamele omenirii au venit prima oară pe acest tărâm, seminţia mea, care nu mai avusese trupuri, a luat forme asemănătoare lor. Noul popor şi-a construit case pe stâlpi, la malul lacului, şi a vânat prin mlaştini. Am păşit şi ne-am jucat împreună în zorii lumii.

A trecut timpul, iar stăpânii unei vechi înţelepciuni au traversat marea, fugind de distrugerea Atlantidei, propria lor insulă sacră. Au mutat stânci enorme, însemnând liniile de putere care străbat ţinutul. Ei au împrejmuit cu piatră izvorul sacru şi-au săpat calea în spirală în jurul Deluşorului, aflând în conturul ţarinilor emblemele filosofiei lor.

Mari maeştri ai magiei intonau farmece prin care un om ajungea în alte lumi. Şi, totuşi, erau muritori, iar, cu timpul, seminţia lor s-a împuţinat, în vreme ce noi am rămas.

După ei au venit alţii, cu părul deschis la culoare, copii veseli cu săbii strălucitoare. Însă noi n-am suportat atingerea fierului rece şi de atunci Tărâmul Zânelor a început să se distanţeze de lumea oamenilor. Însă vechii vrăjitori le-au destăinuit din învăţături, iar înţelepţii lor, druizii, au fost atraşi spre putere în insula sacră. Când legiunile Romei au pornit să mărşăluiască prin teritoriu, unindu-l prin drumuri pavate cu piatră şi măcelărindu-i pe cei care li se împotriveau, insula a devenit un refugiu al druizilor.

Dar s-a întâmplat acum o clipă, după socoteala mea. Am primit în patul meu un războinic cu părul auriu care se rătăcise în Tărâmul Zânelor. A început să tânjească după ai lui şi l-am trimis îndărăt, dar mi-a lăsat un copil ca dar. Fiica noastră este la fel de albă şi cu părul la fel de auriu ca al lui şi curioasă de obârşia ei omenească.

Acum lucrurile se schimbă, iar în lumea muritorilor o preoteasă încearcă să ajungă la Deluşor. Am simţit puterea din ea chiar ieri, când am întâlnit-o pe celălalt ţărm. Cum se face că

a îmbătrânit dintr-odată? Iar de data asta aduce cu ea un băieţel, al cărui spirit îl cunosc, de asemenea, de dinainte.

Multe cursuri ale destinului curg în întâmpinarea lor. Această femeie, fiica mea şi băiatul sunt legaţi printr-un tipar străvechi. Oare la bine sau la rău? Simt că se apropie vremuri când îmi va reveni mie sarcina de a-i lega cu trupul şi sufletul de acest loc pe care-l numesc Avalon.

Partea I
Femeia Înţeleaptă
96–118 d. Hr.

1

Se apropia asfinţitul, iar apele liniştite din Valea Avalonului erau poleite cu aur. Ici, colo, smocuri de iarbă verde şi maronie îşi iţeau vârfurile deasupra undelor tăcute, acoperite de aburul scânteietor care la sfârşitul toamnei învăluia mlaştinile, chiar şi când cerul era senin. În mijlocul văii, un deluşor ţuguiat se înălţa deasupra celorlalte, încoronat cu pietre ridicate.

Caillean privi peste apă, cu mantia albastră care o desemna preoteasă de rang înalt atârnându-i în falduri neclintite, şi simţi nemişcarea risipindu-i oboseala celor cinci zile petrecute pe drum. Îi păreau mai multe. Desigur, călătoria de la cenuşa rugului de la Vernemeton, până în inima Tărâmului Verii durase cât o viaţă de om.

Viaţa mea... se gândi ea. *Nu voi mai părăsi niciodată Casa Preoteselor*. Cu şase luni în urmă, îşi adusese micul grup de femei de la Casa Pădurii să aşeze o comunitate pe această insulă. Acum şase săptămâni, se întorsese singură, prea târziu însă pentru a mai scăpa de la distrugere Casa Pădurii. Dar, cel puţin, salvase băiatul.

— Aceea-i Insula Avalon?

Glasul lui Gawen o readuse în prezent. El clipi, ca şi cum ar fi fost orbit de lumină, iar ea-i zâmbi.

— Da, îi răspunse, şi într-o clipă am să chem luntrea care ne va duce acolo.

— Nu încă, te rog… rosti şi se întoarse spre ea.

Băiatul crescuse. Era înalt pentru un copil de zece ani, dar

arăta ca încropit la întâmplare, de parcă restul trupului nu ţinuse pasul cu picioarele şi mâinile. Lumina îi cădea din spate pe şuviţele de păr castaniu, decolorate de soarele verii.

— Mi-ai promis că înainte de a ajunge la Deluşor mă vei lămuri în câteva privinţe. Ce-am să spun, când mă vor întreba ce fac pe-aici? Nici măcar nu sunt sigur de cum mă cheamă!

În acel moment, ochii lui mari, cenuşii, semănau atât de mult cu cei ai mamei sale, încât lui Caillean îi stătu inima-n loc. Are dreptate, se gândi. Îi promisese că va discuta cu el, însă în timpul călătoriei de-abia dacă vorbise cu cineva, apăsată de oboseală şi amărăciune.

— Tu eşti Gawen, glăsui ea cu blândeţe. Este numele sub care l-a cunoscut prima oară mama ta pe tatăl tău, aşa că ţi l-a pus ţie.

— Dar tatăl meu era roman! rosti el cu voce tremurată, de parcă n-ar fi fost sigur dacă să se simtă mândru sau să-i fie ruşine.

— E adevărat şi, din moment ce nu mai avea alt fiu, cred că, după regulile romanilor, ar trebui să te numeşti Gaius Macellius Severus, ca el şi ca tatăl lui. Un nume foarte respectat printre ei. Despre străbunul tău am auzit doar că era un om bun şi onorabil. Iar bunica ta era o prinţesă din neamul silurilor şi pruncului ei i-a dat numele Gawen, aşa că nu ai de ce să te ruşinezi că-l porţi.

Băiatul se holbă la ea.

— Prea bine, atunci, dar nu numele tatălui meu îl vor şopti pe această insulă druidă. Este adevărat că… înghiţi şi încercă din nou. Înainte de a pleca din Casa Pădurii spuneau că… este adevărat că Doamna de Vernemeton a fost mama mea?

Îl privi fix, amintindu-şi cu câte chinuri păstrase Eilan secretul.

— Este adevărat.

El dădu din cap şi o parte din încordare i se risipi cu un oftat prelung.

— Mă întrebam. Obişnuiam să visez cu ochii deschişi, toţi copiii crescuţi la Vernemeton se făleau cu mamele lor regine sau cu taţii prinţi, care într-o bună zi se vor întoarce să-i ia de acolo. Şi eu am născocit poveşti şi, cum Doamna era întotdeauna bună cu mine, când visam noaptea, mereu *ea* o înfăţişa pe mama care venea după mine…

— Te-a iubit, spuse cu şi mai multă blândeţe.

— Atunci, de ce nu m-a recunoscut niciodată? De ce tata nu s-a căsătorit cu ea, fiind un bărbat atât de vestit şi onorabil?

Caillean oftă.

— Era roman, iar preoteselor Casei Pădurii nu li se îngăduia să se mărite şi să aibă copii, nici măcar cu bărbaţii din trib. Poate că vom reuşi să schimbăm rânduiala aici, însă în Vernemeton… ar fi însemnat moartea ei, dacă s-ar fi ştiut de existenţa ta.

— De fapt, a însemnat, şopti el, arătând dintr-odată mai în vârstă decât era. Au aflat şi-au ucis-o, nu-i aşa? A murit din cauza mea!

— Oh, Gawen… au fost mai multe motive, vorbi preoteasa şi se întinse spre el, copleşită de milă, însă băiatul îi întoarse spatele. Politica şi alte câteva lucruri, pe care le vei înţelege mai bine când vei fi mare.

Îşi muşcă buza, temându-se să spună mai multe, deoarece dezvăluirea existenţei lui fusese, într-adevăr, scânteia care aprinsese focul şi, într-un fel, ceea ce rostise el era adevărat.

— Eilan te-a iubit. După ce te-ai născut, te-ar fi putut trimite departe, să fii adoptat, dar n-a avut tăria să se despartă de tine. L-a înfruntat pe bunicul ei, arhidruidul, ca să te ţină la ea, iar el a acceptat, cu condiţia să nu se afle al cui copil eşti.

— N-a fost corect!

— Corect! se răsti ea. Viaţa este arareori dreaptă! Ai avut noroc. Mulţumeşte-le zeilor şi nu te mai plânge.

Faţa lui se împurpură, apoi păli, dar nu-i răspunse. Caillean simţi cum furia ei se risipea la fel de repede cum venise.

— Acum nu mai contează, pentru că s-a terminat, iar tu eşti aici.

— Dar nu mă vrei, şopti el. Nimeni nu mă vrea.

Ea chibzui o clipă la spusele lui.

— Cred că ar trebui să ştii că Macellius, bunicul tău roman, voia să te ţină la Deva şi să te educe ca pe unul de-ai lor.

— Atunci, de ce nu m-ai lăsat cu el?

— Vrei să fii roman? îl întrebă şi-l fixă cu privirea, fără nicio urmă de zâmbet.

— Bineînţeles că nu! Cine-ar vrea? exclamă el, înroşindu-se de furie, iar Caillean dădu din cap.

Druizii care-l crescuseră pe băiat îl învăţaseră să urască Roma.

— Dar ar fi trebuit să-mi spui! Să mă fi lăsat să aleg!

— Aşa am făcut! se răsti ea. Ai ales să vii aici!

Cutezanţa lui părea să dispară pe când se întoarse să privească, încă o dată, peste ape.

— Este adevărat. Dar nu înţeleg de ce ai vrut ca eu…

— Oh, Gawen, făcu ea, iar mânia o părăsi dintr-odată. Nici chiar o prinţesă nu înţelege întotdeauna ce forţe o animă. În parte a fost aşa pentru că eşti tot ce mi-a mai rămas de la Eilan, pe care am iubit-o ca pe propriul meu copil.

La acest gând, durerea o copleşi. Avu nevoie de câteva momente până să poată vorbi din nou netulburată. Apoi continuă cu glas rece ca piatra.

— Şi, în parte, s-a întâmplat aşa pentru că mi se pare că destinul tău este printre noi…

Privirea lui cutreiera încă peste apele aurii. Câteva clipe, singurul sunet care se auzi era clipocitul leneş al undelor lovind stufărişul. Apoi ridică ochii spre ea.

— Prea bine, rosti cu glas răguşit de efortul făcut să-şi păstreze calmul. O să fii mama mea, ca să am şi eu o familie?

Caillean se holbă la el, fără să poată să articuleze vreun cuvânt. *Ar trebui să spun „nu”, altminteri, într-o bună zi, îmi va frânge inima.*

— Sunt preoteasă, grăi ea în cele din urmă. La fel ca mama ta. Ne leagă jurămintele făcute înaintea zeilor, uneori chiar împotriva dorinţelor noastre, *altfel, aş fi rămas în Casa Pădurii şi-aş fi protejat-o pe Eilan*, se gândi ea şi continuă. Înţelegi, Gawen? Înţelegi că, deşi te iubesc, s-ar putea să fiu nevoită, uneori, să fac anumite lucruri care te vor durea?

El dădu din cap cu putere şi inima ei simţi împunsătura durerii.

— O mamă vitregă, asta-mi este hărăzit pe Insula Avalon?

— Eşti prea mare ca să mai stai cu femeile, îi răspunse după ce reflectă o clipă. Vei fi găzduit împreună cu preoţii şi barzii novici. Bunicul tău a fost un baladist faimos şi e cu putinţă să fi moştenit unele dintre talentele sale. Ţi-ar plăcea să studiezi meşteşugul barzilor?

— Nu încă, te rog… nu ştiu… îngăimă el, clipind de parcă gândul l-ar fi înspăimântat.

— Bine, atunci, nu contează. În orice caz, preoţii vor avea nevoie de ceva timp să te cunoască. Eşti încă foarte tânăr şi nu trebuie decis chiar acum întregul tău viitor…

Iar când va veni vremea, nu Cunomaglos şi druizii săi vor hotărî ce-o să fie, se gândi ea cu îndârjire. *N-am reuşit s-o salvez pe Eilan, dar, cel puţin, aş putea să veghez asupra copilului ei, până va fi să aleagă singur.*

— Am multe îndatoriri care mă aşteaptă, spuse ea deodată. Hai să chem luntrea să te ducă pe insulă. Pentru deseară îţi promit să nu ai nimic de făcut, doar să cinezi şi să te culci. Eşti mulţumit?

— Trebuie… murmură el, părând că se îndoia şi de ea şi de el însuşi.

Soarele apusese. Înspre vest, cerul se făcea trandafiriu strălucitor, dar ceţurile care pluteau deasupra apei se răciseră, devenind argintii. Deluşorul era aproape invizibil, parcă despărţit de lumea asta printr-o vrajă. Îi veni în minte celălalt nume al lui, Inis Witrin, Insula de Sticlă. Un gând ciudat de plăcut. Ar fi fost bucuroasă să părăsească lumea în care Eilan fusese arsă împreună cu iubitul ei roman pe rugul druizilor. Se zgribuli puţin şi scoase din punga care-i atârna la şold un fluier de os. Avea sunetul subţire şi ascuţit. Nu părea să se audă prea tare, dar în mod sigur răzbătea peste ape.

Gawen tresări, privind în jur, iar ea îi arătă cu degetul. Întinderea lichidă era mărginită de pâlcuri de stuf şi teren mlăştinos, străbătut de sute de culoare întortocheate. O ambarcaţiune joasă, cu prova pătrată, ieşea dintr-unul, culcând trestiile. Băiatul se încruntă, fiindcă cel care împingea prăjina nu-l întrecea la statură. Numai când se apropie mai mult văzu zbârciturile de pe chipul bătătorit al barcagiului şi urmele argintii din părul său întunecat. Când bărbatul dădu cu ochii de preoteasă, o salută şi ridică prăjina în aşa fel încât avântul luntrei s-o poarte până la mal.

— El este Umblătorul pe Apă, spuse Caillean încet. Ai lui au fost aici înaintea romanilor, ba chiar şi înainte ca britanicii să fi ajuns pe aceste ţărmuri. Nimeni dintre noi nu-i aici de atâta vreme, încât să le putem vorbi limba, dar el o ştie pe a noastră şi mi-a desluşit înţelesul numelui său. Duc o viaţă foarte grea printre mlaştini şi sunt bucuroşi de mâncarea în plus pe care le-o dăm şi de leacurile noastre, atunci când sunt bolnavi.

Băiatul continuă să se încrunte, luând loc la pupa ambarcaţiunii. Se aşeză, lăsându-şi mâna în apă şi privind cum undele se duceau în urmă, pe când barcagiul împinse încă o

dată şi începu să-i dirijeze spre Deluşor. Preoteasa oftă, dar nu încercă să-l scoată dintr-ale lui. În ultima lună suferiseră amândoi dureri şi pierderi, iar dacă el nu înţelegea pe de-a-ntregul semnificaţia celor întâmplate la Casa Pădurii însemna şi că avea de îndurat mai puţin.

Îşi trase mantia mai bine pe trup şi se întoarse spre insulă. *Nu-l pot ajuta. Va trebui să-şi îndure amărăciunea şi nedumerirea... la fel ca mine,* se gândi îndârjită. *La fel ca mine*...

Ceţurile se învolburară în jur, apoi se subţiară pe când Deluşorul se înălţa înainte. Sunetul spart al unui corn se rostogoli de sus. Barcagiul împinse ultima oară din prăjină, iar chila ambarcaţiunii scrâşni pe mal. Sări afară şi o trase mai departe, iar, când se opri, Caillean păşi pe ţărm.

Pe cărare veneau şase preotese cu părul împletit la spate, înveşmântate în pânză nevopsită şi încinse cu cingători verzi. Se înşirară înaintea ei.

Marged, cea mai vârstnică dintre ele, făcu o plecăciune reverenţioasă.

— Bine ai revenit printre noi, Doamnă din Avalon.

Se opri, cu privirile aţintite asupra formei subţiratice a băiatului. O clipă, rămase fără grai. Caillean aproape că citea întrebarea de pe buzele fetei.

— El este Gawen. Va locui aici. Vrei să vorbeşti cu druizii, să-i găsească şi lui un loc pentru la noapte?

— Bucuroasă, Doamnă, spuse în şoaptă, fără să-şi ia ochii de la băiat, care se înroşise straşnic.

Oftă. Dacă numai simpla vedere a unui băiat – deocamdată nu se gândea la el ca la un tânăr – avea acest efect asupra mai tinerelor ei protejate, încercările sale de a contracara ruşinea adusă de la Casa Pădurii nu vor fi uşoare. Prezenţa lui printre fete s-ar putea să le facă bine.

În spatele fecioarelor se mai afla cineva. Se gândi o clipă că vreuna dintre preotese, Eiluned sau Riannon, coborâse s-o întâmpine, însă nou-venita era prea scundă ca să fie una dintre ele. Îi întrezări părul întunecat, apoi silueta ieşi la vedere din spatele celorlalte fete.

Clipi. *O străină*, se gândi, şi clipi din nou, pentru că femeia părea că se simte aici în largul ei, fiindu-i totodată foarte familiară, de parcă ar fi cunoscut-o de la începutul lumii. Dar nu izbutea să şi-o amintească sau să-şi dea seama când o mai

văzuse, în cazul în care se întâmplase vreodată.

Nou-venita nu-i acorda nicio atenţie. Ochii ei, negri şi limpezi, îl fixau pe Gawen. Caillean se întrebă, dintr-odată, de ce-o considerase mică de statură, căci, deşi ea era înaltă, cealaltă părea acum s-o întreacă. Purta părul negru şi lung împletit la fel ca preotesele, într-o singură coadă lăsată pe spate, însă avea un veşmânt de piele de căprioară, iar pe la tâmple, o ghirlandă îngustă de boabe stacojii.

Privi spre băiat, apoi făcu o plecăciune până la pământ.

— Fiu a O Sută de Regi, spuse ea, fii bine-venit în Avalon…

Gawen o privi uluit.

Preoteasa îşi drese glasul, străduindu-se să-şi găsească cuvintele.

— Cine eşti şi ce vrei de la mine? întrebă ea repezit.

— De la tine, nimic, deocamdată, răspunse femeia la fel de răstit, şi nu trebuie să ştii cum mă cheamă. Eu am treabă cu Gawen. Dar mă cunoşti de multă vreme, Pasăre Neagră, deşi nu-ţi mai aminteşti.

Pasăre Neagră… „Lon-dubh” în limba hiberniană. La auzul numelui său din vremea copilăriei, la care nu se mai gândise aproape patruzeci de ani, Caillean tăcu brusc.

Simţea din nou apăsarea vânătăilor şi durerea dintre coapse şi, mai rău, o senzaţie de murdărie şi ruşine. Bărbatul care o siluise o ameninţase că o omoară, dacă povesteşte cuiva. I se păruse că doar marea o va face să se simtă din nou curată. Îşi croise drum printre rugii de mure de la marginea ţărmului stâncos, fără să ia în seamă ghimpii care-i sfâşiau pielea, cu intenţia să se arunce în valurile înspumate de lângă stâncile ascuţite de jos.

Apoi umbra dintre tufele de iarbă-neagră se transformase dintr-odată într-o femeie, nu mai înaltă decât ea, însă mult mai vânjoasă, care o luase în braţe, şoptindu-i cu o blândeţe pe care propria sa mamă nu avusese niciodată puterea de a i-o arăta şi-i spusese pe nume. În cele din urmă probabil că adormise, încă legănată în braţele Doamnei. Când se trezise, trupul îi fusese curăţat, cele mai rele dintre răni deveniseră o apăsare îndepărtată, iar amintirea spaimei, doar un vis rău.

— Doamnă… murmură ea.

Mulţi ani după aceea, învăţăturile ei la druizi îi permiseseră să-i dea un nume fiinţei care o salvase. Însă atenţia zânei era

fixată asupra lui Gawen.

— Stăpâne, am să te călăuzesc spre destinul tău. Aşteaptă-mă la marginea apei şi într-o zi, curând, voi veni după tine.

Ea se plecă iarăşi, dar de astă dată nu chiar atât de adânc, şi deodată dispăru, de parcă nici n-ar fi fost acolo.

Caillean închise ochii. Instinctul care o mânase să-l aducă pe băiat la Avalon fusese unul bun. Dacă Doamna Zânelor îl onorase cu prezenţa ei înseamnă că avea, într-adevăr, un scop aici. Eilan îl întâlnise o dată pe Merlin într-o viziune. Ce-i promisese el? Deşi roman, tatăl băiatului murise ca personaj legendar, pentru a-şi salva poporul. Ce să însemne asta? O clipă, aproape că înţelese sacrificiul lui Eilan.

Un sunet înăbuşit scos de Gawen o readuse la realitate. Era alb precum creta.

— Cine era? De ce mi s-a adresat?

Marged privi de la Caillean la băiat, arcuindu-şi sprâncenele, iar preoteasa se întrebă deodată dacă ceilalţi văzuseră ceva.

— Este Doamna celor Străvechi, numiţi şi Zâne, glăsui ea. Mi-a salvat viaţa cândva, cu mult timp în urmă. În aceste vremuri, nu-şi fac prea des apariţia între oameni, iar ea nu s-ar fi arătat aici fără un motiv. Însă n-o cunosc.

— Mi-a făcut o plecăciune, spuse el, apoi înghiţi şi întrebă într-o şoaptă înăbuşită. Îmi dai permisiunea să mă duc, mamă-adoptivă?

— Să-ţi permit? N-aş îndrăzni să te împiedic. Trebuie să fii pregătit când va veni după tine.

El privi în sus la ea cu o sclipire în ochii limpezi, care-i aminti brusc de Eilan.

— Atunci, nu am de ales. Dar nu am să plec cu ea decât dacă-mi răspunde la întrebări!

— Doamnă, n-aş pune niciodată la îndoială judecata voastră, zise Eiluned, dar ce v-a îndemnat să aduceţi aici un băietan de vârsta lui?

Caillean luă o înghiţitură de apă din pocalul de corn şi-l lăsă pe masă cu un oftat. În cele şase luni de când veniseră în Avalon, îi păruse că uneori femeia mai tânără nu făcea altceva decât să-i pună la îndoială deciziile. Se întrebă dacă Eiluned nu cumva se înşela chiar pe sine cu spectacolul umilinţei sale. Nu avea decât treizeci de ani, dar părea mai bătrână, slabă şi

încruntată, mai totdeauna preocupată de treburile altora. Totuşi, era conştiincioasă şi devenise un ajutor de nădejde.

Celelalte femei, recunoscând tonul, priviră în altă parte şi-şi văzură de mâncat. Sala lungă, de la poalele Deluşorului, părea vastă atunci când o construiseră druizii pentru ele, la începutul verii. Dar, odată ce se dusese vorba despre noua Casă a Fecioarelor, veniseră şi mai multe fete aici, iar Caillean se gândea că s-ar putea să fie nevoite să extindă sala înainte să mai treacă o vară.

— Druizii iau băieţii să-i instruiască de la o vârstă chiar şi mai fragedă, spuse ea pe un ton plat.

Lumina flăcărilor tremura pe suprafeţele netede ale feţei lui Gawen, făcându-l să pară, vreme de-o clipă, mai matur.

— Atunci, lasă-i să-l ia! Nu are ce căuta aici…

Îşi îndreptă privirea spre băiat, care se uita la Caillean căutând un sprijin, înainte de a mai lua o lingură de mei şi fasole. Dica şi Lysanda, cele mai tinere dintre fecioare, chicotiră până când el se împurpură şi se uită în altă parte.

— Pentru moment, am stabilit cu Cunomaglos să stea cu bătrânul Brannos, bardul. Eşti mulţumită? întrebă ea înţepată.

— E o idee excelentă! dădu Eiluned din cap. Bătrânul s-a ramolit. Trăiesc cu frica în sân că într-o noapte va cădea în focul vetrei sau se va rătăci până-n lac…

Era adevărat, deşi nu slăbiciunea bătrânului, ci bunătatea lui o făcuse pe Marged să-l aleagă.

— *Cine-i* copilul? se interesă Riannon, de cealaltă parte, iar buclele-i roşcate tremurară. Unul dintre orfanii de la Vernemeton? Şi ce s-a întâmplat când te-ai întors în vizită? Pe la ţară au început să circule cele mai uluitoare zvonuri… mai adăugă şi o privi întrebătoare pe Marea Preoteasă.

— E orfan, oftă Caillean. Nu ştiu ce-ai auzit tu, dar este adevărat că Doamna din Vernemeton a murit. A fost o răzmeriţă. Preoţimea druidă din nord s-a risipit, iar mai multe dintre preotesele majore au pierit şi ele. Printre ele, şi Dieda. Sincer, nu ştiu dacă va supravieţui Casa Pădurii, iar, dacă nu, noi, cele de aici, vom rămâne singurele care vor păstra vechea înţelepciune, pentru a o transmite mai departe.

Ştiuse Eilan ce soartă o aştepta şi că numai noua comunitate din Avalon va supravieţui?

Celelalte se lăsară pe spătarele scaunelor, cu ochii mari. Dacă

presupuneau că romanii le uciseseră pe Eilan şi pe restul, era cu atât mai bine. Nu nutrea nicio simpatie faţă de Bendeigid, noul arhidruid, însă, cu toate că se putea să fie smintit, era încă unul de-ai lor.

— Dieda e moartă? se auzi Kea, cu glas subţire, şi apucă braţul lui Riannon. Trebuia să merg la ea în iarna asta să continui iniţierea. Cum am să le învăţ pe cele mai tinere cântecele sacre? E o pierdere grea, mai spuse şi se lăsă pe spate, iar lacrimile i se adunau în găvanele ochilor cenuşii.

Într-adevăr, o pierdere grea, se gândi Caillean posomorâtă, nu numai din cauza cunoştinţelor şi a priceperii Diedei, dar şi pentru preoteasa care ar fi putut fi, dacă n-ar fi ales ura în locul iubirii. Era o lecţie pentru ea, una demnă să şi-o amintească atunci când amărăciunea va ameninţa s-o copleşească.

— Am să te învăţ eu… vorbi ea încet. N-am studiat niciodată secretele barzilor din Eriu, însă cântecele sfinte şi slujbele sacre ale preoteselor druide provin din Vernemeton şi le cunosc bine pe toate.

— Oh! Vrei să spui… începu Kea, apoi tăcu, înroşindu-se puternic. Ştiu că viersuieşti şi te descurci bine şi cu harfa. Cântă-ne ceva acum, a trecut atât de mult timp de când nu ne-ai mai răsfăţat cu muzică în jurul focului!

— Este vorba de *creuthă*, nu de harfă… începu ea pe neaşteptate, apoi oftă. Nu în seara asta, copilă. Sunt prea obosită. Tu ar trebui să ne cânţi şi să ne alungi amărăciunile.

Se forţă să zâmbească şi văzu cum Kea se luminează la faţă. Tânăra nu avea talentul plin de inspiraţie al Diedei, însă vocea ei, deşi subţire, era dulce şi convingătoare şi-i plăceau vechile melosuri.

— În seara asta îi vom cânta toate Zeiţei, iar Ea ne va alina. Cel puţin, te-ai întors printre noi, glăsui Riannon şi-şi bătu prietena pe umăr, după care se întoarse spre Caillean. Ne-am temut că nu vei reuşi să ajungi la timp pentru luna plină.

— Sunt sigură că v-am învăţat mai mult de-atât! exclamă Marea Preoteasă. Nu aveţi nevoie de mine ca să îndepliniţi ritualul.

— Poate că nu, surâse larg Riannon. Dar fără tine n-ar fi la fel.

Când plecară din sală, se lăsaseră bezna şi frigul, dar vântul sosit odată cu noaptea izgonise ceţurile. Dincolo de conturul

masiv al Deluşorului, cerul nopţii era presărat cu stele. Caillean privi spre răsărit şi observă că văzduhul devenea tot mai luminos, datorită lunii care se înălţa, deşi încă ascunsă în spatele culmii.

— Să ne grăbim, le spuse ea celorlalte, strângându-şi mai bine mantia călduroasă. Doamna noastră cată deja spre ceruri.

Începu să urce pe cărăruie, iar celelalte o urmară, respiraţia lor producând mici vălătuci albi în aerul îngheţat.

Numai după ce ajunseră la prima cotitură se uită înapoi. Uşa sălii era încă deschisă şi putea vedea conturul întunecat al lui Gawen în lumina lămpii. Deşi vizibil numai ca o siluetă, în felul în care stătea, privind femeile plecând din preajma lui, se descifra singurătatea. O clipă, ar fi vrut să-l strige şi să-l cheme să li se alăture. Însă ar fi scandalizat-o de-a binelea pe Eiluned. Cel puţin, se afla aici, pe insula sacră. Apoi uşa se închise şi băiatul dispăru. Caillean inspiră adânc şi porni să urce porţiunea care mai rămăsese până la vârf.

Fusese plecată timp de o lună şi nu era pregătită pentru un astfel de efort. Când ajunse sus, se opri gâfâind, în vreme ce i se alăturară şi celelalte, împotrivindu-se imboldului de a se rezema de una dintre pietrele ridicate. Încet, încet, nu i se mai învârti totul în jur şi-şi luă locul lângă piatra altarului. Una câte una, preotesele lărgiră cercul, mişcându-se de la răsărit spre apus în jurul altarului. Oglinjoarele de argint lustruit, atârnate de cingători, licăriră când fură aşezate la locul lor. Kea puse ligheanul de argint pe piatră, iar Beryan, care tocmai făcuse legământul la solstiţiul de vară, îl umplu cu apă din fântâna sacră.

N-aveau nevoie să formeze cercul. Locul era deja sacru, ferit de ochii profani, dar, pe când cercul femeilor se închidea, aerul din interior părea că devine mai greu şi neclintit. Chiar şi vântul care o făcuse să se zgribulească pierise.

— Salutăm cerurile măreţe, strălucind de lumină.

Caillean îşi ridică mâinile, iar celelalte făcură asemenea.

— Salutăm pământul sfânt, din care-am fost zămisliţi.

Se aplecă şi atinse iarba îngheţată.

— Păzitori ai celor Patru Pătrare, te salutăm.

Se întoarseră împreună în fiecare direcţie, privind până când li se păru că văd Puterile ale căror nume şi forme erau ascunse în inima înţelepţilor care licăreau în faţa lor.

Se mai întoarse o dată spre apus.

— Îi cinstim pe străbunii noştri, plecaţi înaintea noastră. Vegheaţi asupra copiilor noştri, prea sfinţilor. *Draga mea Eilan*, *veghează asupra mea*… *asupra copilului tău*.

Închise ochii şi, pentru o clipă, i se păru că simte ceva ca o mângâiere blândă pe păr.

Se întoarse spre răsărit, unde stelele păleau în strălucirea lunii. Atmosfera din jurul ei deveni tot mai încordată din cauza aşteptării, iar celelalte făcură la fel, pândind momentul când prima geană de lumină strălucitoare se va ridica deasupra dealurilor. Se vedea o licărire; răsuflarea o părăsi într-un oftat prelung, în timp ce bradul înalt de pe vârful îndepărtat se contură brusc într-o siluetă clar reliefată. Şi, dintr-odată, luna se arătă acolo, uriaşă, poleită cu aur. Cu fiecare clipă care trecea se înălţa şi mai mult şi, pe când lăsa pământul în urma ei, devenea tot mai palidă şi strălucitoare, până când a plutit eliberată în puritatea neîntinată. Toate o dată, preotesele îşi ridicară mâinile în semn de adoraţie.

Cu un efort, Caillean îşi înălţă vocea, străduindu-se să intre în ritmul familiar al ritualului.

— Dinspre est se ridică Doamna noastră Lună, intonă ea.

— Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopţii, răspunseră celelalte în cor.

— Sfântă prin fiecare lucru asupra căruia străluceşte lumina Ta…

Vocea ei creştea în intensitate, la fel şi cele ale corului care o susţinea, iar energia îi era sporită de cea a preoteselor, care se desăvârşea odată cu inspiraţia ei.

— Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopţii…

— Dreaptă fie orice faptă lumina Ta dezvăluie… Fiecare vers venea acum mult mai uşor, iar tăria se reflecta din reacţia celorlalte femei la cântarea ei. În timp ce energia creştea, descoperi că şi ea se încălzea tot mai mult.

— Dreaptă fie lumina Ta peste coama dealurilor… Acum, când sfârşi un vers, găsi puterea de a menţine nota pe toată durata răspunsului, iar restul, la fel ca la ultima lor intonare, o susţinea pe a ei într-o dulce armonie.

— Dreaptă fie lumina Ta peste câmp şi pădure… Luna urcase de-a binelea deasupra vârfurilor copacilor. Văzu Valea Avalonului aşternându-se înaintea ochilor ei, cu cele şapte

insule sacre şi, pe când privea, viziunea păru că va cuprinde întreaga Britannie.

— Dreaptă fie lumina Ta pogorâtă asupra tuturor drumurilor şi drumeţilor…

Caillean îşi depărtă braţele în binecuvântare şi auzi vocea limpede, de sopranå, a lui Kea înălţându-se dintr-odată, ca un cântec deasupra corului.

— Dreaptă fie lumina Ta peste valurile mării… Privirea ei se grăbi să ajungă peste ape. Acum începea să piardă senzaţia de corporalitate.

— Dreaptă fie lumina Ta printre stelele din ceruri.

Strălucirea luminii lunii o umplea, iar muzica o înălţa. Plutea între cer şi pământ, văzând totul, cu sufletul revărsând un extaz al binecuvântării.

— Mamă a Luminii, dreaptă lună a anotimpurilor…

Marea Preoteasă simţi cum percepţia i se îngustează, până când n-a mai putut vedea decât luna strălucitoare.

— Vino la noi, Doamnă! Lasă-ne să-ţi fim oglindă!

— Giuvaier al călăuzirii, giuvaier al nopţii…

Caillean îşi menţinu nota finală străbătând corul, după care, simţind acumularea de energie, celelalte o susţinură prin propriile lor acorduri. Marea armonie pulsa, când femeile care cântau îşi trăgeau răsuflarea, dar se menţinea.

Preotesele se îndreptau spre putere, simţind, fără a fi nevoie să li se dea vreun semn, momentul când trebuiau să-şi scoată oglinzile. Continuând să cânte, se apropiară tot mai mult una de cealaltă până formară un semicerc orientat spre lună. Caillean, aşezată încă pe partea dinspre răsărit a altarului, se întoarse spre ele. Muzica devenise un zumzet slab.

— Doamnă, vino jos la noi! Doamnă, fii împreună cu noi! Doamnă, vino cu noi acum! intonă şi-şi coborî mâinile.

Treisprezece oglinzi de argint reflectară focul alb când preotesele le orientară să prindă lumina lunii. Cercuri palide de lucire selenară dansau prin iarbă, îndreptându-se spre altar. De pe suprafaţa ligheanului de argint se desprindea lumina, trimiţând sclipiri strălucitoare asupra siluetelor nemişcate şi a pietrelor ridicate. Apoi, după ce oglinzile au fost focalizate, razele de lună reflectate se întâlniră dintr-odată pe suprafaţa apei din interior. Treisprezece luni tremurătoare se contopiră precum argintul viu şi deveniră una.

— Doamnă, Tu, fără de nume eşti, dar pe multe nume invocată, murmură Caillean. Tu, care eşti fără de formă şi, totuşi, ai multe feţe, pe când lunile reflectate în oglinzile noastre devin o singură imagine tot aşa fie şi reflexia Ta în inimile noastre. Doamnă, te chemăm pe Tine! Vino jos la noi, fii cu noi aici!

Expiră cu un oftat prelung. Zumzetul se stinse în tăcerea încărcată de aşteptări. Viziunea, atenţia, întreaga existenţă erau concentrate în revărsarea de lumină din lighean. Ea simţi acea transformare obişnuită a conştiinţei în vreme ce se adâncea în transă, de parcă însuşi trupul i se dizolva, şi nu-i mai rămase niciun alt simţ în afară de văz.

Chiar şi vederea i se tulbură, ascunzând reflexia lunii în lumina ligheanului de argint. Sau poate nu imaginea, ci strălucirea reflectată se schimba, amplificându-se, până ce luna şi imaginea sa au fost unite de o linie de lumină. Particule luminoase se mişcau în raza lunii, închipuind un chip, vag luminos, care privea spre ea cu ochi strălucitori.

— *Doamnă*, chemă inima sa, *i-am pierdut pe cei dragi*. *Cum am să supravieţuiesc singură*?

— *N-aş zice că eşti singură*, *ai surori şi fiice*, veni răspunsul, muşcător şi, poate, puţin amuzat. *Ai un fiu*… *şi mă ai pe Mine*…

Caillean era vag conştientă de faptul că i se înmuiaseră picioarele şi că stătea în genunchi. Nu conta. Sufletul ei porni în întâmpinarea Zeiţei care-i zâmbea, iar în următoarea clipă dragostea oferită reveni cu o asemenea forţă, încât, un moment, nu mai ştiu nimic altceva.

Luna trecuse deja de jumătatea cerului când îşi veni în fire. Prezenţa care le binecuvântase trecuse, iar aerul era rece. În jurul ei femeile începură să se foiască. Îşi forţă muşchii înţepeniţi să lucreze din nou şi se ridică în picioare, tremurând. Crâmpeie din viziune încă-i mai pâlpâiau în amintire. Doamna îi vorbise şi-i spusese lucruri pe care trebuia să le ştie, însă toate se risipeau cu fiecare clipă ce trecea.

— Doamnă, aşa cum ne-ai binecuvântat Tu, îţi mulţumim Ţie… murmură ea. Lasă-ne să ducem mai departe în lume binecuvântarea.

Toate împreună şoptiră mulţumiri către Păzitori. Kea păşi înainte să ia ligheanul de argint şi turnă apa din el într-un şuvoi strălucitor risipit pe piatră. Apoi, mergând în sensul invers

trecerii soarelui pe cer, înconjurară altarul şi merseră pe cărare. Numai Marea Preoteasă rămase lângă altarul de piatră.

— Vii? o întrebă Eiluned de la capătul şirului, aşteptând-o. S-a făcut frig.

— Nu încă. Sunt unele lucruri la care trebuie să mă gândesc. Am să mai stau puţin. Nu te teme, mantia îmi va ţine de cald, adăugă ea, deşi tremura. Du-te.

— Prea bine.

Femeia părea neîncrezătoare, însă în vocea lui Caillean se strecurase un ton poruncitor. După o clipă, se întoarse şi dispăru dincolo de buza dealului.

După ce plecară toate, îngenunche lângă altar, îmbrăţişându-l de parcă ar fi putut s-o cuprindă pe Zeiţa care stătuse acolo.

— Doamnă, vorbeşte! Spune-mi limpede ce vrei să fac!

Însă nu-i răspunse nimeni. În piatră exista energie, căci simţise furnicături uşoare până la os, însă Doamna plecase, iar piatra era rece. După o vreme, se retrase oftând.

Pe măsură ce luna se mişca, cerul se acoperea tot mai mult de umbrele pietrelor ridicate. Cu atenţia concentrată încă în interior, Caillean remarcă pietrele, fără să le vadă cu adevărat. Numai după ce se ridică în picioare îşi dădu seama că privirea îi rămăsese fixată pe una dintre cele mai mari.

Cercul de la vârful Deluşorului era unul de mărime mijlocie, majoritatea pietrelor înălţându-se cam între şoldul şi umerii ei. Dar aceasta o întrecea cu un cap. Observă că se mişca şi din ea părea că se desprinde o siluetă întunecată.

— Cine… începu, dar chiar în timp ce vorbea ştiu, cu aceeaşi certitudine din acea după-amiază, cine era.

Auzi un hohot de râs grav şi zâna se arătă în lumina lunii, înveşmântată la fel ca mai înainte, în piei de căprioară şi purtând cununa de mure, părând să nici nu simtă frigul.

— Doamnă a Zânelor, te salut, glăsui Caillean moale.

— Bine te-am găsit, Pasăre Neagră, veni răspunsul, însoţit de un alt hohot de râs. Dar greşesc, ai devenit o lebădă şi acum pluteşti pe lac înconjurată de boboci.

— Ce cauţi aici?

— Unde altundeva să fiu, copilă? Lumea Cealaltă o atinge pe a ta în multe puncte, deşi nu mai sunt chiar atâtea ca înainte. Cercurile de piatră sunt porţi de intrare în anumite momente, la fel toate marginile pământului: vârfurile munţilor, peşterile,

ţărmurile unde marea întâlneşte uscatul… Dar mai sunt şi unele locuri care există dintotdeauna în ambele lumi, iar, dintre ele, acest Deluşor este cel mai puternic.

— Am simţit asta, spuse încet. Uneori, la fel a fost şi pe Dealul Fecioarelor, lângă Casa Pădurii.

— Acela este un loc sacru, acum chiar mai mult, dar sângele vărsat acolo a închis poarta, oftă zâna.

Caillean îşi muşcă buza, văzând din nou cenuşa sub cerul înlăcrimat. Va înceta vreodată durerea ei pentru pierderea lui Eilan?

— Ai făcut bine plecând. Şi foarte bine că ai adus băiatul.

— Ce vrei cu el? întrebă aspru, cuprinsă de grija faţă de Gawen.

— Să-l pregătesc pentru destinul său… dar ce vrei *tu* cu el, asta poţi să spui?

Preoteasa clipi, încercând să recapete controlul asupra discuţiei.

— Care-i destinul lui? Ne va conduce în lupta împotriva romanilor şi va aduce înapoi căile cele vechi?

— Aceasta nu-i singura formă de victorie. De ce crezi că a riscat Eilan atât de mult să aducă pe lume copilul şi să-l ţină la adăpost?

— A fost mama lui… începu Caillean, însă cuvintele ei se pierdură în răspunsul zânei.

— Era Mare Preoteasă, una cu adevărat măreaţă. Şi fiică din sângele celor care au adus pe aceste ţărmuri cea mai vastă înţelepciune omenească. Pentru oameni, ea a dat greş, iar iubitul ei roman a murit acoperit de ruşine. Dar ştii că lucrurile stau altfel.

Caillean se holbă la ea, rănile batjocurilor pe care le credea uitate trezindu-se în amintire prin noi dureri.

— Nu m-am născut pe acest tărâm şi nici nu mă trag dintr-o viţă nobilă, vorbi ea apăsat. Vrei să spui că n-am niciun drept să fiu aici sau să-l cresc pe băiat?

— Pasăre Neagră, începu cealaltă femeie clătinând din cap, ascultă-mă. Ceea ce avea Eilan prin moştenire tu ai dobândit prin antrenament, muncă şi prin darul Doamnei Vieţii. Eilan însăşi ţi-a încredinţat această sarcină, dar Gawen este ultimul moştenitor al spiţei înţelepţilor, iar tatăl său a fost un fiu al Dragonului dinspre partea mamei, adus aici de ai săi.

— Asta ai vrut să spui, când l-ai numit Fiu a O Sută de Regi… rosti preoteasa. Dar la ce ne foloseşte acum? Romanii conduc.

— Nu mi-e cunoscut. Mi s-a îngăduit să ştiu doar că trebuie să fie pregătit. Tu şi preoţimea druidă îi veţi dezvălui suprema înţelepciune omenească. Iar eu, dacă-mi vei plăti preţul, îi vor arăta misterele acestui tărâm pe care voi îl numiţi Britannia.

— Preţul tău, repetă Caillean înghiţind în sec.

— Este vremea pentru construirea de poduri, zise Crăiasa. Am o fiică, Sianna, făcută cu un bărbat din seminţia ta. Are aceeaşi vârstă ca băiatul. Doresc s-o primeşti în Casa Fecioarelor, ca fiică adoptivă. Învaţ-o căile tale şi înţelepciunea ta, Doamnă din Avalon, iar eu îi voi dezvălui băiatului căile mele…

2

— Deci ai venit să te alături ordinului nostru? se interesă bătrânul.

Gawen îl privi surprins. Când preoteasa Kea îl adusese la Brannos, cu o noapte înainte, i se păruse că bătrânul bard trăise mai mult decât isteţimea şi muzica sa. Avea părul alb şi mâinile atât de anchilozate de vârstă, încât nu mai putea ciupi strunele harfei, iar când îi fusese prezentat, se mişcase în pat doar atât cât să arate spre mormanul de blănuri de oaie unde să se aşeze, apoi îşi reluase somnul.

Bardul nu păruse foarte promiţător ca mentor în acest loc ciudat, însă blănurile de oaie erau călduroase şi fără purici, iar băiatul foarte obosit. Înainte să fi apucat să se gândească la toate lucrurile stranii care i se întâmplaseră în ultima lună, somnul îl luase pe aripile lui. Însă dimineaţa Brannos era mult diferit de creatura dezorientată care fusese în noaptea dinainte. Sub privirea cenuşie a ochilor reumatici, surprinzător de sfredelitori, Gawen simţi că se înroşeşte.

— Nu sunt sigur, răspunse el prudent. Mama mea adoptivă nu mi-a spus ce am de făcut aici. M-a întrebat dacă mi-ar plăcea să fiu bard, însă eu n-am învăţat decât cele mai simple melodii, pe care copiii crescuţi la Casa Pădurii le tot repetă. Aş fi bucuros să cânt, dar a fi bard înseamnă, cu siguranţă, mai mult de-atât…

Nu era tocmai adevărat. Îi plăcea să cânte, însă arhidruidul Ardanos, cel mai de seamă bard dintre druizii vremii sale, detesta să-l vadă şi nici măcar nu-l lăsase să încerce. Acum,

ştiind că fusese străbunicul său, cel care voise s-o omoare pe Eilan după ce aflase de fătul din pântecele ei, înţelegea de ce, dar era încă precaut în a-şi dezvălui interesul.

— Dacă aş fi chemat pe drumul acela, zise el prudent, n-ar trebui să ştiu deja?

Bătrânul tuşi şi scuipă în foc.

— Ce ţi-ar plăcea să faci?

— La Casa Pădurii am ajutat la capre şi mai îngrijeam uneori grădina. Când aveam timp, eu şi ceilalţi copii ne jucam cu mingea.

— Pofteşti să stai creanga pe-afară în loc să studiezi?

Ochii pătrunzători se aţintiră încă o dată asupra sa.

— Îmi place să fac de toate, răspunse Gawen încet, dar să şi învăţ, dacă e ceva interesant.

Îndrăgeam poveştile cu eroi pe care druizii obişnuiau să le istorisească.

Era curios ce ascultau copiii romani, dar era mai bine să nu întrebe aşa ceva aici.

— Dacă-ţi plac poveştile, atunci, de asta o să ne ocupăm, zise Brannos, zâmbind. Vrei să rămâi?

— Cred că printre ai mei erau şi barzi. Poate că de-asta Doamna Caillean m-a trimis la tine. Dacă n-am talent la muzică, mă mai primeşti? întrebă băiatul privind într-o parte.

— De braţele tale puternice şi de picioare am nevoie, nu de muzică, oftă bătrânul, apoi sprâncenele stufoase i se lăsară în jos. Doar „crezi” că erau barzi în familia ta? Nu ştii? Cine-au fost părinţii tăi?

Gawen îl privi bănuitor. Caillean nu-i *spusese* că ar trebui să-şi ţină originea secretă, dar informaţia atât de nouă pentru el nici nu-i părea adevărată. Poate că Brannos trăia de atâta vreme, încât n-o va socoti ceva ciudat.

— Îţi închipui că până luna asta nici nu le-am cunoscut numele? Acum sunt morţi şi cred că nu-i va afecta deloc, dacă oamenii află despre mine…

A fost surprins să-şi audă resentimentele în propriile cuvinte.

— Mi s-a spus că mama mea a fost Mare Preoteasă la Vernemeton, Doamna Eilan.

Îşi aminti glasul dulce şi mireasma care stăruia în voalurile ei şi-şi înfrână lacrimile.

— Dar tata era roman, aşa că, probabil, îţi dai seama că nici

n-ar fi trebuit să mă nasc.

Bătrânul druid nu mai putea cânta, dar urechile sale n-aveau nimic. Auzi tonul mohorât strecurat în vocea băiatului şi oftă.

— În această casă nu contează cine-au fost părinţii tăi. Însuşi Cunomaglos, care conduce preoţimea druidă, provine dintr-o familie de olari de lângă Londinium. Nimeni dintre noi, pe acest pământ, nu ştie, decât din auzite, cine-i este mamă sau tată. Înaintea zeilor nu contează nimic, doar ce faci prin puterile tale.

Asta nu-i pe de-a-ntregul adevărat, chibzui Gawen. *Caillean a spus că m-a văzut când m-am născut, după cum ştie şi cine-a fost mama mea. Pot să am încredere în ea?* se întrebă el deodată. *În acest bătrân ori în cei de aici*? Destul de ciudat, dar în acel moment îi veni în minte chipul Crăiesei Zânelor. Avea încredere în ea, se gândi, lucru straniu, pentru că nici măcar nu era convins că exista aievea.

— Pentru druizii ordinului nostru, glăsui bătrânul, naşterea nu contează. Fiecare intră în această viaţă fără nimic, că e fiul arhidruidului sau al vreunui vagabond fără casă, şi orice om e la început un copilaş dezgolit care urlă – şi eu, şi tu, băiatul unui cerşetor, al unui rege sau a o sută de regi –, cu toţii pornim aşa şi sfârşim la fel, înfăşuraţi într-un cearşaf.

Gawen se holbă la el. Doamna Zânelor folosise aceeaşi expresie, „Fiu a O Sută de Regi”. Îl făcu să se simtă deopotrivă înfierbântat şi înfrigurat. Îi promisese că va veni după el. Poate că atunci îi va lămuri înţelesul acestui titlu. Simţi deodată cum îi bate inima, dar nu ştia dacă de nerăbdare sau de frică.

Pe când luna care-i salutase întoarcerea la Avalon se tot micşora, Caillean se pomeni iarăşi intrând în rutină, de parcă nici n-ar fi fost plecată vreodată. Dimineţile, în timp ce druizii urcau Deluşorul să salute zorii, preotesele se dedicau propriilor devoţiuni, la focul vetrei. Seara, când valurile îndepărtate ale mării ridicau nivelul apei prin mlaştini, se întorceau spre vest, să onoreze soarele care apunea. Noaptea, Deluşorul era al preoteselor; luna nouă, luna plină şi bezna aveau ritualurile lor.

Uluitor, se gândi, urmând-o pe Eiluned spre hambar, cât de repede puteau apărea tradiţiile. Comunitatea lor de pe insula sacră nu celebrase încă primul an plin, însă Eiluned se purta faţă de atitudinea sugerată de Caillean de parcă ar fi avut putere de lege şi sute de ani de tradiţii în urmă.

— Îţi aminteşti că Umblătorul pe Apă ne-a adus un sac de orz când a venit prima oară? Dar când a trecut acum după leacuri n-a mai lăsat nimic.

Tânăra mergea prima pe cărare în jos, spre hambar, continuând să vorbească.

— Trebuie să înţelegi, Doamnă, că aşa nu merge. Sunt printre noi câteva destul de instruite să se ocupe de cei care ne oferă ceva în schimb, dar, dacă insişti să aduci orice orfan găsit, n-aş putea spune cum să tragem de resurse ca să-i hrănim pe toţi.

Pentru o clipă, Caillean rămase fără grai, apoi se grăbi să-i răspundă.

— El nu-i un orfan oarecare, ci fiul lui Eilan!

— Atunci, lasă-l pe Bendeigid să-l ia! Este tatăl ei, în fond.

Marea Preoteasă clătină din cap, amintindu-şi ultima discuţie cu el. Bendeigid se smintise. Dacă ar fi în puterea ei, el n-ar afla niciodată că Gawen era încă în viaţă.

Eiluned trase de drugul care ţinea închisă poarta hambarului. Când se deschise, ceva mic şi cenuşiu fugi afară, în tufe.

Femeia scoase un ţipăt scurt şi se trase înapoi, ajungând în braţele lui Caillean.

— Blestem asupra jivinei murdare! Un blestem…

— Taci! se răsti preoteasa scuturând-o. Nu ai niciun drept să blestemi o creatură care are aceleaşi drepturi ca noi de a-şi căuta hrana. Nici să refuzi să acorzi ajutor oricui îl cere, în special Umblătorului pe Apă, care ne duce înainte şi înapoi pe lac, fără să pretinzi altceva decât o binecuvântare drept plată!

Tânăra se întoarse, cu obrajii vizibil împurpuraţi.

— Nu fac decât ce mi-ai spus! exclamă. Cum îmi vorbeşti în felul ăsta?

— N-am vrut să-ţi rănesc sentimentele sau să dau de înţeles că nu-ţi faci treaba bine, oftă Caillean şi-i dădu drumul. Suntem încă de puţină vreme aici, mai avem de învăţat ce-i de făcut şi ce ne trebuie. Dar ştiu că nu are niciun rost să ne aflăm în acest loc, dacă nu putem fi decât aspre şi lacome, precum romanii! Suntem aici ca s-o slujim pe Doamnă. Oare nu ne încredem că ne va asculta?

Eiluned clătină din cap, însă faţa îi reveni la culoarea naturală.

— Ar servi scopurilor Doamnei dacă am flămânzi? Uite-aici – trase lespedea de piatră de deasupra gropii de depozitare şi arătă –, e pe jumătate goală şi mai avem o lună până la mijlocul

iernii.

Este pe jumătate plină, voia să-i răspundă, însă tocmai din cauza obiceiului de a-şi face griji pentru astfel de lucruri o pusese pe tânără să se ocupe de hambare.

— Mai sunt încă două gropi şi sunt pline, spuse ea calmă, dar ai făcut bine că mi-ai atras atenţia asupra acesteia.

— În magaziile de la Vernemeton se găseau grâne pentru mai multe ierni, iar acum au mai puţine guri care să le mănânce, rosti Eiluned în cele din urmă. N-am putea trimite pe cineva după mai multe rezerve?

Caillean închise ochii, văzând din nou grămezile de cenuşă de pe Dealul Fecioarelor. Într-adevăr, Eilan şi mulţi alţii nu se vor hrăni în această iarnă şi nici oricând altcândva. Îşi zise că era doar o propunere practică şi că Eiluned nu voia să-i stârnească durerea.

— Am să intreb, încuviinţă şi se strădui să-şi păstreze vocea calmă. Dacă, aşa cum se spune, comunitatea de femei de la Casa Pădurii va fi desfiinţată, nu ne mai putem baza pe ea să ne ajute încă un an. Indiferent de condiţii, e posibil ca oamenii din Deva să ne uite. Ardanos s-a amestecat în treburile romanilor şi aproape că ne-a adus la dezastru. Cred că-i necesar să fim mai puţin vizibile, iar pentru asta e nevoie să găsim o cale de a ne hrăni singure.

— Aceasta-i datoria ta, Doamnă. Tot ce-i legat de rezervele pe care deja le avem mă priveşte, zise Eiluned.

Trase capacul de piatră la loc. *Nu*, *este treaba Doamnei*, aprecie Caillean în vreme ce continuară să numere sacii şi butoaiele. *Să nu uităm că datorită Ei suntem aici*.

Într-adevăr, ea şi alte femei mai în vârstă nu cunoscuseră niciun alt cămin în afară de cel al preoţiei. Însă aveau anumite abilităţi pentru care ar fi fost bine primite în sala oricărei căpetenii britanice. Ar fi fost greu să plece, însă niciuna dintre ele nu avea să moară de foame. Veniseră s-o slujească pe Zeiţă pentru că le chemase, iar, dacă voia preotese, se gândi cu un început de zâmbet, era treaba Ei să găsească mijloace de a le hrăni.

— …Şi nu pot face asta singură, continuă Eiluned.

Tresărind, preoteasa îşi dădu seama că vorbele celeilalte femei deveniseră un zgomot de fond. Înălţă întrebătoare din sprâncene.

— Doar nu te aştepţi să ţin socoteala fiecărui bob de orz şi fiecărui nap! Fă-le pe câteva dintre fetele astea să-şi câştige existenţa aici ajutându-mă.

Caillean se încruntă, iar o idee îi înflori imediat în minte. *Un dar al Doamnei*, *răspunsul meu*. Fetele care studiaseră cu ele fuseseră instruite bine şi-şi puteau găsi un loc în orice gospodărie din teritoriu. Oare de ce n-ar lua fiicele bărbaţilor cu ambiţii să le instruiască o vreme, înainte de a fi trimise la măritiş? Romanilor nu le păsa ce făceau femeile, nici măcar nu trebuia să ştie.

— Vei avea ajutoarele tale, i se adresă lui Eiluned. Le vei învăţa cum să aprovizioneze o gospodărie, Kea le va învăţa muzică, iar eu le voi istorisi vechile legende ale poporului nostru şi vorbele înţelepte ale druizilor. Ce fel de poveşti crezi că le vor spune copiilor lor? Şi ce cântece le vor cânta pruncilor din pântece?

— Pe ale noastre, presupun, dar…

— Pe ale noastre, iar taţii romani, care-şi văd odraslele doar o dată pe zi, la cină, nici nu se vor gândi să pună întrebări. Romanii cred că nu contează părerea femeii. Însă această insulă va fi recâştigată de la ei de către pruncii celor iniţiate în Avalon.

Eiluned dădu din umeri şi zâmbi, înţelegând doar pe jumătate, dar, pe când Caillean o urmă, continuând inspecţia, mintea îi lucra deja cu febrilitate. Una dintre fete, mica Alia, nu era făcută pentru viaţa de preoteasă. Când se va întoarce acasă, va duce vorba mai departe printre femei, iar druizii vor răspândi vestea printre bărbaţii caselor princiare, cărora le mai păsa de vechile rânduieli.

Nici romanii, cu armatele lor, nici creştinii, cu vorbăria lor despre osânda veşnică, nu vor ţine piept primelor cuvinte ale unui prunc, rostite în braţele mamei sale. Poate că Roma stăpânea trupurile bărbaţilor, se gândi ea tot mai înflăcărată, dar Avalonul, insula sacră, adăpostită în mlaştinile sale, le va modela sufletul.

Gawen se trezi foarte devreme, cu mintea mult prea agitată să mai doarmă, deşi felia de cer pe care o vedea prin împletitura mizerabilă de nuiele a colibei de-abia începuse să se lumineze la venirea zorilor. Brannos continua să sforăie încetişor pe celălalt pat, dar dincolo de fereastră auzi pe cineva tuşind şi

foşnetul robelor. Aruncă o privire cercetătoare afară. Deasupra, cerul era încă întunecat, dar înspre răsărit se vedea o geană de un roz deschis, acolo unde se va crăpa de ziuă.

În săptămâna ce trecuse de la venirea sa la Avalon începuse să deprindă rânduielile. Bărbaţii se adunau în faţa sălii druizilor, novicii în robe cenuşii, iar preoţii de rang înalt în alb, pregătindu-se de slujba din zori. Procesiunea decurgea în tăcere absolută; ştia că nu vor vorbi până când cercul soarelui nu se va arăta strălucitor deasupra dealurilor. Va fi o zi frumoasă; trăise destul într-un templu druid, cât să ştie măcar atât despre vreme.

După ce se strecură afară din pat, se îmbrăcă fără să-l trezească pe bătrânul preot – bine, cel puţin, că nu-l consemnaseră în Casa Fecioarelor, unde ar fi fost vegheat ca o fată – şi ieşi din colibă. Lumina de dinaintea zorilor era slabă, însă mirosul proaspăt al dimineţii timpurii înmiresma aerul şi el inspiră adânc.

Ca la un semnal, procesiunea din zori începu să se pună în mişcare spre cărare. Gawen aşteptă în umbra mai adâncă de sub streaşina acoperişului de paie al colibei până când plecară toţi druizii, apoi, mergând tiptil, se duse spre malul lacului. Zâna îi spusese să aştepte acolo. În fiecare zi de când sosise, porni într-acolo, la marginea apei. Acum se întreba dacă ea va veni vreodată la întâlnire, însă începuse să-i placă ivirea zorilor peste mlaştini, numai de dragul priveliştii.

Cerul tocmai începea să se înroşească cu primele sclipiri trandafirii. În spatele lui, lumina în creştere îi dezvăluia clădirile adunate după panta Deluşorului. Se vedea vârful alungit al sălii de reuniuni, construită dreptunghiular, în maniera romană. Acoperişurile de paie ale caselor rotunde din spatele ei sclipeau uşor, cele mai mari le erau destinate preoteselor, celelalte, fecioarelor, iar o clădire mică, uşor depărtată, Marii Preotese. Jitniţe, ateliere de ţesut şi un hambar pentru capre se vedeau dincolo de ele. Putea întrezări acoperişurile de şindrilă ale caselor druide pe partea cealaltă a dealului. Şi mai departe, pe pantă, ştia că se afla izvorul sacru, iar dincolo de păşuni erau colibele ţuguiate ale creştinilor, adunate în jurul unui copăcel ţepos, crescut din toiagul părintelui Iosif.

Dar încă nu ajunsese până acolo. Preotesele, după unele discuţii despre ce corvezi ar fi potrivite pentru un băietan, îl

trimiseseră să ajute la păstoritul caprelor, care le dădeau laptele. Dacă s-ar fi dus la bunicul său roman, se gândise, n-ar fi fost pus să aibă grijă de capre. Însă nu erau o companie chiar atât de rea. Privind spre cerul tot mai luminos, îşi dădu seama că preotesele se vor trezi curând şi-l vor aştepta să vină în sală pentru pâinea şi berea de dimineaţă. Apoi caprele vor începe să behăie, nerăbdătoare să ajungă mai repede pe păşunile de pe panta dealului. Singurele momente de singurătate erau acum.

Auzea din nou în minte cuvintele Doamnei: „Fiu a O Sută de Regi”. Ce voise să spună? De ce tocmai el? întrebările îi stăruiau în gând. Trecuseră multe zile de la ciudatul salut. Oare când va veni după el?

Stătu pe mal multă vreme, privind peste întinderea cenuşie a apei, care se preschimba într-o suprafaţă argintie, reflectând cerul palid al toamnei. Aerul era îngheţat, dar se obişnuise cu frigul, iar blana de oaie pe care i-o dăduse Brannos în loc de mantie ţinea răcoarea la distanţă. Era linişte, dar nu chiar absolută; rămânând nemişcat, se trezi ascultând şoaptele vântului printre copaci, oftatul undelor când sărutau malul.

Închise ochii şi-şi ţinu respiraţia, iar o clipă toate aceste sunete neînsemnate adunate din lume în jurul lui se transformară în muzică. Deveni conştient de un cântec, n-ar fi putut spune însă dacă venea dinlăuntru său ori din afară sau dacă spiritul lui îl intona, dar auzea tot mai bine dulcea melodie. Fără să-şi deschidă ochii, scoase flautul din lemn de salcie dăruit de Brennos şi începu să cânte.

Primele note i se părură aşa, un cârâit, încât aproape îşi azvârli flautul în lac, dar, după un moment începură să se limpezească. Inspiră adânc, se concentra şi încercă din nou. Auzi încă o dată susurul sunetului. Cu grijă, mişcă altfel degetele şi începu, încet, să îngâne o melodie. Relaxându-se, respiraţia îi deveni adâncă şi controlată, iar el se scufundă în cântecul care ieşea la iveală.

Pierdut în muzică, nu-şi dădu seama prima oară când apăruse Doamna. Întâi, sclipirea luminii pe suprafaţa lacului ajunse să fie mărginită de o umbră, care prinse formă, mişcându-se ca vrăjită pe întinderea apei, până când se apropie suficient de mult ca el să zărească prova joasă a bărcii şi lemnul subţire al prăjinii.

Ambarcaţiunea semăna cu luntrea în care îi adusese pe insulă Umblătorul pe Apă, dar era mai îngustă, iar Doamna o împingea

cu mişcări lungi şi eficiente. Gawen o privi cu atenţie. Fusese prea confuz ca s-o examineze când se întâlniseră prima oară. În ciuda frigului, braţele ei zvelte şi musculoase erau dezgolite până la umăr. Părul negru stătea împletit deasupra frunţii înalte şi netede, întretăiate de sprâncene întunecoase şi drepte. Ochii îi erau tot negri şi strălucitori. O însoţea o fată vânjoasă, cu gropiţe adânci în obrajii alb-roz, la fel de netezi precum smântână prinsă, cu părul fin, de un arămiu auriu, de aceeaşi culoare cu al Doamnei Eilan, mama lui. Purta pletele ca o preoteasă, într-o singură împletitură lungă. Fata îi zâmbi la repezeală, iar obrajii ei roz se încreţiră.

— Ea este fiica mea, Sianna, glăsui Doamna, pironindu-l cu nişte ochi strălucitori şi pătrunzători, ca de pasăre. Ce nume ţi-au dat, Stăpâne?

— Mama îmi spunea Gawen. De ce ai…

— Ştii să împingi o barcă, Gawen? îi reteză ea întrebarea.

— Nu ştiu, Doamnă. N-am fost învăţat niciodată nimic despre apă. Dar, înainte să plecăm…

— Bine. Atunci, n-ai ce să uiţi, iar asta te pot învăţa şi eu, îi tăie din nou vorbele. Deocamdată, va fi suficient să urci în barcă fără s-o clatini. Calcă uşor. În acest moment al anului, apa este prea rece pentru o baie.

Îi întinse mâna mică, dar tare ca piatra, şi-l sprijini în timp ce păşea înăuntru. Se aşeză, apucându-se de margini în timp ce ambarcaţiunea se smuci, dar, de fapt, îl dezechilibrase mai degrabă propriul său răspuns la porunca ei decât mişcarea.

Sianna chicoti, iar Doamna o pironi cu ochii ei întunecaţi.

— Dacă n-ai fi fost învăţată niciodată, nici tu n-ai şti nimic. E bine să-ţi baţi joc de necunoaştere?

Ce-i cu necunoaşterea mea? se întrebă el. Însă nu încercă să repete. Poate că-l va asculta mai târziu, după ce vor fi ajuns acolo unde-l ducea.

— Mă gândeam la o baie neaşteptată într-o asemenea zi… murmură Sianna.

Încerca să fie sobră, dar chicoti din nou, iar Doamna zâmbi cu indulgenţă, în timp ce înfigea vâsla adânc şi făcea barca să alunece pe suprafaţa lacului.

Gawen privi înapoi, spre fată. Nu ştia dacă îl luase în râs, dar îi plăcea felul în care îşi mijea ochii atunci când zâmbea şi hotărî că nu-l deranja dacă-l tachina. Era cea mai strălucitoare făptură

dintre întinderea de apă argintie şi cerul palid; şi-ar fi putut încălzi mâinile în părul ei roşcat. Zâmbi cu sfială. Splendoarea zâmbetului cu care îi răspunse străpunse carapacea cu care-şi acoperise simţămintele. De-abia mai târziu îşi dădu seama că, în acel moment, inima lui se deschisese pentru ea pe vecie.

Însă acum ştia doar că se încălzise şi slăbi cureaua încinsă peste blana de oaie. Barca plutea lin pe apă, în timp ce soarele urca tot mai mult pe cer. Rămase tăcut, privind-o pe Sianna pe sub gene. Doamna părea să nu simtă nevoia de a vorbi, iar fata-i urma exemplul. Nu îndrăzni să intrerupă liniştea şi se trezi că asculta ţipătul răzleţ al vreunei păsări şi clipocitul stins al apei.

Lacul era liniştit, tulburat doar de undele firave, atunci când îl atingea adierea, ori de vârtejurile mişcătoare, despre care Doamna îi spusese că dezvăluiau cioturi sau lemne ascunse. Toamna fusese ploioasă, iar nivelul lacului crescuse. Gawen privi spre ierburile unduitoare din apă, imaginându-şi-le păşuni scufundate. Dealuri şi măguri răzbăteau până la suprafaţă, unite în unele locuri prin trestii groase. Trecuse deja de amiază când Doamna împinse barca spre malul acoperit de pietriş al unei insule care – cel puţin pentru el – părea să nu difere de cealaltă.

Apoi păşi pe uscat şi le făcu semn celor doi copii să o urmeze.

— Ştii să faci focul? îl întrebă.

— Îmi pare rău, Doamnă. Nu m-au învăţat nici asta, răspunse şi simţi cum roşeşte. Ştiu cum să păstrez o vâlvătaie bună, dar druizii consideră focul ceva sacru. Se îngăduia să fie aprins doar la ocazii speciale şi numai de preoţi.

— Doar bărbaţii transformă în mister un lucru la îndemâna oricărei soaţe de ţăran, glăsui Sianna batjocoritoare, însă Doamna clătină din cap.

— Focul este un mister. La fel ca orice altă forţă, poate fi o primejdie, un slujitor ori un zeu. Contează cum îl foloseşti.

— Şi ce fel de foc aprindem aici? se interesă el încăpăţânat.

— Doar un foc de drumeţi, ca să gătim hrana. Sianna, ia-l cu tine şi arată-i cum să găsească iască.

Sianna îşi întinse mâna spre Gawen, închizându-şi degetele mici peste ale lui.

— Vino, trebuie să căutăm ierburi uscate şi frunze moarte, orice arde repede şi ia foc cu uşurinţă, crenguţe şi vreascuri, ca astea.

Îi dădu drumul şi luă de jos un mănunchi de crenguţe. Căutară

împreună tot felul de uscături şi adunară frunze şi crengi într-o grămăjoară dintr-o adâncitură arsă din pământul reavăn. Beţele mai mari zăceau într-o grămadă din apropiere. Era clar că mai folosiseră locul şi înainte.

Când ea consideră grămada destul de mare, Doamna îi arătă cum să aprindă focul cu ajutorul cremenii şi al unei bucăţi de oţel, păstrate într-o taşcă de piele legată la şoldul ei. I se părea ciudat că-l punea să facă o treabă de slujitor, după ce-l preamărise ca pe un rege. Însă, privind spre foc, îşi aminti ce-i spusese şi pricepu într-o clipă. Chiar şi un foc pentru gătit era sacru şi poate că în aceste zile, când romanii domneau în toată lumea, chiar şi un rege sacru trebuia să slujească în taină şi să facă lucruri mărunte.

După câteva momente, un foculeţ vesel trimitea în văzduh limbi subţiri de flăcări, iar Doamna îl aţâţa cu vreascuri din ce în ce mai mari. Când dogora destul de bine, căută prin barcă şi scoase dintr-o desagă un iepure. Îl jupui cu un cuţitaş de piatră şi-l goli de măruntaie, înfigându-l în beţe verzi deasupra focului, care ardea cu o flacără potrivită, după ce unele dintre vreascuri se transformaseră în jăratic. În scurtă vreme, zemurile sfârâitoare începură să se scurgă din iepure peste foc. Gawen simţi cum îi chiorăie maţele de poftă adulmecând mirosul de cimbru şi-şi dădu imediat seama că ratase masa de dimineaţă.

Când carnea fu gata, Doamna o tăie cu cuţitul şi oferi o porţie fiecăruia dintre copii, fără să-şi păstreze pentru ea însă nimic. Băiatul mâncă pofticios. Când terminară, le arătă unde să îngroape oasele şi blana.

— Doamnă, vorbi el, ştergându-şi mâinile de tunică, mulţumesc pentru masă. Totuşi, nu ştiu ce doriţi de la mine. Acum, că am mâncat, nu vreţi să-mi spuneţi?

Ea îi cântări îndelung vorbele.

— Crezi că ştii cine eşti, dar nu ştii deloc. Ţi-am zis, eu sunt o călăuză. Am să te ajut să afli ce-ţi este hărăzit.

Se duse înapoi la barcă, făcându-le semn s-o urmeze.

Ce-i cu suta de regi? ar fi vrut să intrebe. Însă nu prea îndrăznea.

De data asta, zâna duse barca peste suprafaţa deschisă a apei, unde şuvoaiele care veneau dinspre râu săpaseră un canal prin mlaştină. Se apleca din greu ca să atingă fundul cu prăjina. Insula spre care îi conducea era mare, despărţită numai printr-

un canal îngust de uscatul mai înalt dinspre apus.

— Păşiţi fără zgomot, spuse ea, pe când pătrundeau pe uscat, şi îi conduse printre copaci.

Chiar la începutul iernii, când frunzele începeau să cadă, să te strecori printre trunchiuri şi pe sub crengile joase nu era o treabă prea uşoară, iar frunzele uscate pocneau pe de lături sub orice pas. O vreme, Gawen fu prea preocupat de mersul lui ca să intrebe unde se duceau. Zâna păşea fără niciun sunet, iar Sianna se mişca aproape la fel de tăcută. Îl făceau să se simtă ca un bou mare şi greoi.

Mâna ei ridicată îi ceru să se oprească, spre bucuria lui. Ea dădu la o parte, încet, o creangă de alun. Înainte, se întindea o mică păşune, unde câţiva cerbi păşteau iarba îngălbenită.

— Studiază cerbii, Gawen, trebuie să le deprinzi firea, şopti ea. Vara nu-i vei găsi aici. Se odihnesc în timpul toropelii de peste zi şi vin să se hrănească numai pe la amurg. Dar acum ştiu că trebuie să mănânce cât pot de mult înainte de venirea iernii. Una dintre primele îndatoriri ale unui vânător este să înveţe felul de a fi al oricărui animal urmărit de el.

— Atunci, sunt hărăzit să fiu un vânător, Doamnă? îndrăzni să intrebe el cu glas scăzut.

— Nu contează ce vei *face*, îi răspunse ea după o pauză. Contează ceea ce *eşti*. Asta trebuie să înveţi.

Sianna îl prinse cu mâna ei mică şi-l trase jos într-o adâncitură din iarbă.

— Vom privi căprioarele de aici, murmură ea. Putem vedea tot.

Rămase tăcut lângă ea şi atât de aproape, încât simţământul că era o fată de vârsta lui îl străbătu cu intensitate. De-abia dacă mai văzuse vreuna înainte, darămite s-o şi atingă! Eilan şi Caillean, pe care le cunoscuse în toată viaţa lui, nu i se păreau a fi deloc femei. Dintr-odată, lucrurile de care tot auzise, fără însă a le înţelege, îl copleşiră. Aproape doborât de noile sale descoperiri, simţi cum obrajii îi deveneau stacojii. Foarte conştient de situaţie, îşi ascunse faţa în iarba răcoroasă. Simţea mireasma umedă şi asudată a părului Siannei şi mirosul pătrunzător, de piele tăbăcită grosolan, al fustei ei. După o vreme, fata îl înghionti în coaste şi-i şopti:

— Uite.

Păşind ţanţoşă şi graţioasă peste ierburi, se arătă o ciută,

legănându-se uşor pe copitele care păreau mult prea mici ca să-i susţină greutatea. La câţiva paşi în urma ei se furişa un cerb încă mic, iar punctele după care se vedea că e încă pui dispăreau în blana zburlită, de iarnă. Păşea pe urmele mamei sale, dar, în comparaţie cu eleganţa ei sigură, mersul lui era când stângaci, când graţios. *La fel ca mine*... se gândi el zâmbind.

Privi cum mergeau încet, în tandem, oprindu-se doar cât să adulmece în vânt. Apoi, speriindu-se de un sunet discret, pe care băiatul nu-l auzise, cerboaica zvâcni din cap şi o zbughi de acolo. Singur în mica dumbravă, puiul încremeni prima dată, rămase pe loc preţ de câteva secunde, apoi se repezi după ea.

Gawen răsuflă uşurat. Nu-şi dăduse seama decât atunci că-şi ţinuse respiraţia.

Eilan, mama mea, semăna cu ciuta, îi trecu apăsător prin minte. *Atât de ocupată să fie Marea Preoteasă, încât nici n-a ştiut că mă aflam acolo, cu atât mai puţin să înţeleagă cine sau ce eram?*

Dar acum durerea aproape că nu-l mai deranja. Apropierea Siannei, întinsă lângă el, întrecea amintirea chinuitoare. Încă simţea apăsarea degetelor ei mici şi umede pe ale sale. Începu să se foiască, dar ea arătă spre marginea pădurii. Îngheţă, încercând nici să nu respire, iar apoi văzu o umbră la marginea dumbrăvii. De-abia dacă auzi icnetul involuntar al fetei pe când un cerb magnific, cu capul bogat ornat de coarne, defilă încet prin spaţiul deschis. Îşi ţinea capul sus şi mişcările lui erau de o mare şi rafinată demnitate.

Gawen privi neclintit când cerbul îşi legănă capul, oprindu-se o clipă, de parcă l-ar fi putut vedea prin frunziş.

O auzi pe Sianna rostind destul de tare lângă el:

— Regele-Cerb! Probabil că s-a arătat ca să-ţi spună „bun venit”! Am urmărit căprioarele mai bine de o lună şi nu l-am văzut.

Fără să vrea, băiatul se ridică în picioare. Un moment, care păru o veşnicie, ochii lui îi fixară pe cei ai cerbului. Apoi animalul îşi ciuli urechile şi se pregăti să facă un salt. Îşi muşcă buza, sigur că din pricina lui se speriase jivina, însă în clipa următoare o săgeată cu penaj negru săltă prin aer şi se înfipse în pământ, acolo unde stătuse cerbul. Urmă încă una, dar între timp toate căprioarele se răspândiseră printre copaci şi nu mai era nimic

de văzut, doar crengile tremurătoare.

Îşi mută privirea de la locul unde stătuse cerbul spre punctul din care veniseră săgeţile. Doi bărbaţi ieşiră dintre copaci, uitându-se pe sub streaşina palmelor în lumina soarelui amiezii.

— Staţi!

Buzele Doamnei fuseseră cele care se mişcaseră, însă glasul părea să vină de peste tot. Vânătorii se opriră brusc, uitându-se de jur-împrejur.

— Acest vânat nu este pentru voi!

— Cine nu ne-ar îngădui să… începu cel mai înalt dintre cei doi, deşi însoţitorul lui făcuse semnul împotriva răului şi-i şoptea să rămână nemişcat.

— Pădurea însăşi nu îngăduie şi nici Zeiţa care dă viaţă tuturor. Puteţi vâna alţi cerbi, deoarece a venit sezonul, dar nu pe acesta. Aţi îndrăznit să-l ameninţaţi pe Regele-Cerb. Duceţi-vă şi căutaţi alt vânat.

Acum amândoi bărbaţii tremurau ca varga. Fără măcar să îndrăznească să-şi recupereze săgeţile, se întoarseră şi o luară la goană printre desişurile dintre care veniseră.

Doamna păşi din umbra unui stejar măreţ şi le făcu semn copiilor să se ridice.

— Trebuie să ne întoarcem. Mare parte din zi s-a dus deja. Mă bucur că l-am văzut pe Regele-Cerb. Asta am vrut, Gawen, iată motivul pentru care te-am adus aici.

Băiatul se pregăti să vorbească, apoi se gândi mai bine. Însă Regina întrebă:

— Ce-i? Spune-mi oricând tot ce doreşti. Nu ştiu dacă voi fi în stare să-ţi răspund sau să-ţi îndeplinesc vrerea, dar tu poţi cere, iar, dacă nu-mi stă-n putere sau nu-i îngăduit, am să-ţi explic întotdeauna de ce.

— I-ai oprit pe cei doi să vâneze cerbul. De ce? Şi cum de s-au supus aşa?

— Sunt bărbaţi din acest ţinut şi ştiu că nu este bine să mi se împotrivească. Cât despre cerb, niciun vânător din vechile seminţii nu l-ar atinge cu bună ştiinţă. Regele-Cerb nu poate fi ucis decât de Rege…

— Dar nu avem niciun rege, murmură el, ştiind să se apropia acum de un răspuns şi nu era sigur dacă voia să-l afle.

— Nu acum, consimţi ea. Vino, mai zise şi o luă înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Aş vrea să nu mai fie nevoie să mă întorc, glăsui apăsat Gawen. Nu sunt altceva decât o povară nedorită de oamenii de pe Deluşor.

Spre surprinderea lui, Doamna nu-l asigură imediat de bunele intenţii ale păzitorilor. Se obişnuise cu felul în care adulţii întăreau, întotdeauna, ceea ce spuseseră alţi adulţi.

În schimb, ea ezită. Apoi începu să vorbească încet.

— Şi eu aş vrea la fel, nu doresc să fii nefericit, însă în viaţă fiecare adult trebuie să facă, mai devreme sau mai târziu, unele lucruri pe care nu le doreşte sau la care nu se pricepe. Deşi aş considera un privilegiu să mă îngrijesc de unul asemenea ţie şi mi-am dorit mereu un băiat pe care să-l cresc împreună cu fiica mea, este obligatoriu să rămâi la templu atât timp cât e necesar pentru instruirea unui druid. Pregătirea va fi săvârşită şi de fiica mea.

— Dar nu ţin cu adevărat să fiu druid, rosti după o clipă de gândire.

— N-am spus asta, doar că iniţierea e hotărâtoare în îndeplinirea destinului tău.

— Care este destinul meu? izbucni el deodată.

— Nu pot să-ţi dezvălui.

— Nu poţi sau *nu vrei*? ţipă el şi-o văzu pe Sianna pălind.

Nu voia să se certe cu mama ei de faţă cu ea, dar trebuia să afle.

Trecu multă vreme până când zâna se învrednici să-l privească.

— Când zăreşti cum se înroşesc şi se înfoaie norii, înţelegi că ziua va fi mai degrabă furtunoasă, nu? Dar nu poţi spune când va cădea ploaia sau cât de mult va ploua. La fel şi cu vremea lumilor interioare. Îi cunosc valurile şi ciclurile. Îi cunosc semnele şi-i văd puterile. Observ puterea şi în tine, copile; valurile astrale unduiesc în jurul tău precum se desparte apa deasupra unui copac ascuns. Deşi acum nu te simţi prea bine, ştiu că eşti aici cu un anumit rost. Dar nu mi-e limpede, iar, dacă mi-ar fi, nu mi s-ar îngădui să vorbesc. Spre a împlini o profeţie sau a o împiedica, oamenii acţionează nechibzuit.

Gawen ascultă totul fără prea multe speranţe, iar la sfârşit întrebă:

— Atunci, am să te văd din nou, Doamnă?

— Fii sigur că da. Nu trăieşte propria mea fiică printre

fecioarele din Avalon? Când am să vin s-o văd, am să te vizitez şi pe tine. Vei avea grijă de ea printre druizi aşa cum şi ea te-a vegheat în pădure?

Băiatul o privi uluit. Sianna nu se potrivea deloc cu imaginea unei preotese druide, al cărei model era Eilan sau, poate, Caillean.

Să fie şi Sianna o aleasă? Oare avea şi ea un destin?

3

Odată cu apropierea solstiţiului de iarnă, vremea aduse cu ea întuneric, umezeală şi frig. Chiar şi caprele îşi pierdură orice poftă de hoinăreală. Din ce în ce mai des, Gawen ajungea în vecinătatea colibelor ţuguiate, de unde se întindeau mai departe păşunile de la poalele Deluşorului. La început, când auzise vuietul incantaţiilor dinspre clădirile mari şi rotunde pe care creştinii le numeau sanctuarul lor, se oprea pe câmp, dar ceea ce răzbătea din muzica lor îl fascina. În fiecare zi se apropia tot mai mult.

Îşi spunea că-l aducea acolo ploaia sau vântul rece şi ar fi vrut să aibă grijă de capre de la adăpost. Ar fi fost altfel, de s-ar fi întovărăşit cu cineva de vârsta lui, însă Crăiasa Zânelor nu-şi îndeplinise încă promisiunea de a o aduce pe Sianna să locuiască în Avalon, aşa că era singur. Se ascundea când vreunul dintre călugări ieşea, dar sunetul tânguitor al muzicii lor îl stârnea, deşi altfel decât o făceau cânturile barzilor druizi.

Într-o zi, cu puţin înaintea solstiţiului, adăpostul oferit de un perete i se păruse deosebit de atrăgător, pentru că somnul îi fusese tulburat de coşmaruri în care mama sa, înconjurată de flăcări, striga după fiul ei s-o salveze. Gawen privea cu inima zdrobită, însă în vis nu ştia că pe el îl striga, aşa că nu făcuse nimic. La trezire, îşi amintise că era băiatul ei. Atunci plânse, fiind prea târziu s-o mai salveze sau măcar să-i spună că ar fi iubit-o, dacă i s-ar fi dat măcar o şansă.

Se lăsă încet pe suprafaţa de nuiele împletite şi pământ a peretelui, strângându-şi pe el blana de oaie. Astăzi, muzica era deosebit de frumoasă, plină de bucurie, se gândea, deşi nu înţelegea cuvintele. Îi risipea durerea de peste noapte după cum razele soarelui topeau gheaţa. Privirea i se opri pe jocul de lumină al curcubeului pe cristalele de gheaţă şi, încet, încet,

pleoapele i se făcură tot mai grele şi, fără nicio veste, adormi.

Nu atât sunetul, cât lipsa lui îl făcu să-şi vină din nou în fire. Cântările încetaseră şi uşa se deschidea. Ieşiră doisprezece bărbaţi bătrâni, sau aşa i se păreau lui, înveşmântaţi în robe cenuşii. Cu inima bătându-i nebuneşte, se făcu mic în blănuri, nemişcat ca un şoarece când simte zborul bufniţei. La capătul şirului venea un bătrânel, gârbovit de ani, cu părul în întregime alb. Stătu în loc, iar privirea lui pătrunzătoare scăpără în jur şi se opri degrabă asupra conturului tremurător al lui Gawen. Făcu câţiva paşi spre el şi dădu din cap.

— Nu te cunosc. Eşti un tânăr druid?

Călugărul de dinaintea bătrânului, un bărbat înalt, cu părul rărit şi pielea pătată, se întoarse spre ei, holbându-se. Însă bătrânul ridică mâna dezaprobator sau poate a binecuvântare, iar celălalt, tot încruntat, se răsuci şi porni după fraţii săi spre mica lui colibă ţuguiată.

Gawen se ridică în picioare, încurajat de amabilitatea bătrânului.

— Nu, Domnia Ta. Sunt orfan, adus aici de mama mea adoptivă pentru că nu mai am nicio rubedenie. Dar mama mea a fost druidă, aşa că presupun că voi fi şi eu.

Bătrânul îl examină uşor surprins.

— Chiar aşa? Crezusem că preotesele druizilor au depus un jurământ al fecioriei, ca maicile noastre, şi nu se mărită, nici nu fac copii.

— Aşa-i, zise el, amintindu-şi unele remarci făcute de Eiluned când credea că n-o aude. Sunt unele care susţin că mai bine nu mă năşteam. Sau că mama şi cu mine ar fi trebuit să murim.

Bătrânul îl cercetă cu blândeţe.

— Mântuitorul, când a sălăşluit printre noi, a avut milă chiar şi de femeia adulteră. A mai spus că împărăţia cerurilor este formată din copilaşi. Dar nu-mi amintesc să fi cercetat rânduiala naşterii lor.

Băiatul se încruntă. Avea sufletul său vreo valoare pentru acest preot? După o clipă de ezitare, îndrăzni să intrebe.

— Sufletul tuturor oamenilor are aceeaşi valoare în ochii adevăratului Dumnezeu, frăţioare, îi răspunse bătrânul. Al tău e ca şi al altora.

— Adevăratul Dumnezeu? repetă Gawen. Oricare ar fi el, îmi consideră sufletul ca fiind al său, deşi nu mă număr printre

credincioşii lui?

— Primul adevăr al credinţelor noastre este că zeii, indiferent ce nume poartă, sunt doar unul şi acelaşi, glăsui preotul cu blândeţe. Există numai un singur Izvor, iar El domneşte la fel şi asupra nazarinenilor, şi asupra druizilor.

Zâmbi şi se duse repede spre o bancă aşezată lângă copăcelul ţepos.

— Am vorbit despre spirite nemuritoare, dar tot nu ne ştim numele. Fraţii mei, care conduc corul, sunt Bron, căsătorit cu sora mea, şi Alanus. Fratele Paulus a venit ultimul în rândurile noastre. Eu sunt Iosif, iar cei din comunitate îmi spun „părinte”.

Dacă tatăl tău lumesc n-ar avea nimic împotrivă, m-ar bucura să faci şi tu la fel.

Gawen se holbă la el.

— Nu l-am văzut niciodată pe tatăl meu lumesc şi acum e mort, aşa că nu se poate şti ce-ar zice. Cât despre mama mea, am cunoscut-o, dar ea – înghiţi cu greu, amintindu-şi visul – m-a ignorat.

Timp de câteva clipe, bătrânul îl cercetă cu privirea, apoi oftă.

— Ai spus că eşti orfan, dar nu eşti. Ai un Tată şi o Mamă…

— Pe Lumea Cealaltă… începu el, dar părintele Iosif îl întrerupse.

— Oriunde în jur, Dumnezeu ţi-e Tată şi Mamă. Dar ai o mamă şi pe lumea asta, nu eşti tu copilul adoptiv al tinerei preotese Caillean?

— Tânără? făcu băiatul, stăpânindu-se să nu pufnească în râs.

— Pentru mine, care sunt cu adevărat bătrân, nu-i mai mult decât un copil, răspunse cu multă înţelegere.

— Ţi-a vorbit de mine? întrebă bănuitor.

Ştia că Eiluned şi celelalte preotese cleveteau despre el. Ideea că l-ar fi putut bârfi şi în faţa creştinilor îl revolta.

— Mama ta adoptivă şi cu mine mai discutăm din când în când, îl lămuri bătrânul zâmbindu-i. În numele Mântuitorului, care a spus că toţi copiii sunt ai Domnului, eu îţi voi fi tată în Avalon.

Gawen clătină din cap, amintindu-şi de zvonurile auzite despre creştini.

— Nu m-ai vrea. Am o a doua mamă adoptivă, Doamna celor Străvechi, numiţi şi zâne. O cunoşti?

— Îmi pare rău, nu am avut cinstea, glăsui bătrânul clătinând

din cap, dar sunt convins că este o persoană vrednică.

Băiatul respiră mai uşurat, dar încă nepregătit să aibă încredere în acest om.

— Am auzit despre creştini că asemuiesc femeile cu răul...

— Dar nu şi eu, grăi părintele Iosif, pentru că şi Mântuitorul, atunci când a trăit printre noi, a avut multe femei prietene. Maria din Betania, care i-ar fi putut fi soaţă, dacă El ar fi trăit destul, şi cealaltă Mărie, din oraşul Magdala, despre care zicea că i s-au iertat toate deoarece iubea atât de mult. Aşa că sigur femeile nu reprezintă răul. Caillean, mama ta adoptivă, este vrednică. Eu nu afirm că femeile sunt răul, doar că uneori greşesc sau sunt prost călăuzite, la fel ca bărbaţii. Iar dacă unele dintre ele fac rău nu înseamnă că toate sunt la fel.

— Atunci, Doamna celor Străvechi nu-i rea şi nici fiica ei nu e?

Bătrânul nu părea rău intenţionat, însă el trebuia să fie sigur.

— Nu o cunosc, aşa că nu ştiu. Există foarte multe legende despre cei Străvechi. Unii spun că sunt nişte îngeri inferiori, care nu au luptat nici pentru Dumnezeu, nici pentru Cel Rău, atunci când s-a răzvrătit, aşa că au fost condamnaţi să trăiască aici pe veci. După alţii, Eva, ruşinată să aibă atât de mulţi copii, i-a ascuns pe unii şi nu i-a mai binecuvântat Dumnezeu cu suflete.

— Eu am aflat de la învăţătorii mei că zânele sunt spirite şi vorbesc în numele naturii, care nu are o voce a sa. Dar, în mod sigur, le-a creat Dumnezeu. Precum oamenii care se duc să locuiască în Tărâmul Zânelor nu pier niciodată, cele care se amestecă printre noi devin muritoare, dar Atotputernicul le va dărui un suflet, dacă trăiesc în vrednicie. Cât despre fiica ei, este doar un copil. Cum se trage într-o măsură din seminţia muritorilor, atunci posedă, deja, un suflet. Pot întruchipa copiii răul? Mântuitorul spune că ei alcătuiesc împărăţia Cerurilor.

Părintele Iosif privi spre Gawen şi zâmbi.

— Ai ascultat adesea cântările, nu-i aşa? N-ai vrea să le auzi dinăuntru?

Băiatul îl măsură suspicios. Inima-l trăgea spre bătrân, dar se săturase de adulţii care voiau să-l lămurească cine e şi ce trebuie să facă.

— Nu e obligatoriu, dar se aude mai bine aşa... adăugă preotul cu gravitate, însă copilul îi văzuse sclipirea din ochi şi începu să râdă. Dacă doreşti, după festivalul solstiţiului, când este mai multă tihnă, ai putea încerca să înveţi să cânţi...

— De unde-ai ştiut? întrebă Gawen împietrit. De unde ştii că mi-ar plăcea mai mult decât orice? Dar o să-mi îngăduie Caillean?

— Las-o în grija mea, zâmbi părintele Iosif.

Marea sală de reuniuni era încărcată de mireasma crengilor de pin. Druizii ieşiseră să le taie din copacii care creşteau pe culmea apropiată, de-a lungul liniei ley[17] care pornea din Avalon. Aceasta traversa Deluşorul dinspre nord-est, întinzându-se până în punctul îndepărtat unde Britannia se pierdea în apele mărilor dinspre apus. Alte linii de putere treceau dinspre nord-vest şi nord, marcate de pietre, iazuri ori dealuri încununate majoritatea de pini. Caillean nu le bătuse cu piciorul, dar le văzuse în călătoriile cu spiritul. I se părea că astăzi pulsau toate de energie.

Potrivit calculelor druizilor, noaptea aceea avea să fie momentul întunericului celui mai adânc. A doua zi, soarele îşi va începe reîntoarcerea din cerul de miazăzi şi, deşi încă nu trecuse cea mai rea parte a iernii, încolţea speranţa că va veni din nou vara. *Ceea ce facem aici*, *în acest nod de putere*, se gândi Caillean, pe când îi cerea Lysandei să strângă capătul unei panglici de un stâlp, *va trimite ecouri de energie în ţinut*.

Aşa se întâmpla cu toate faptele lor, nu numai cu ritualul din acea noapte. Avea convingerea tot mai vie că refugiul pierdut între mlaştini era centrul secret al Britanniei. Romanii o conduceau de la Londinium, dirijând ce se întâmpla în plan profan. Însă de aici preotesele din Avalon se adresau sufletului.

Din capătul celălalt al sălii se auzi un ţipăt, iar Dica, toată roşie la faţă, se întoarse spre Gawen şi începu să-l altoiască cu o creangă de pin. Eiluned, întunecându-se ca o furtună, ţâşni spre ei, însă Marea Preoteasă ajunse înainte.

— Nu te-am atins! exclamă băiatul, ascunzându-se în spatele ei.

Trăgând cu ochiul, o văzu pe Lysanda retrăgându-se încet şi o înşfăcă.

— Prima îndatorire a unei preotese este să spună adevărul, zise Caillean apăsat. Dacă-l rostim aici, aşa va fi şi în ţară.

Fata îşi mută privirea de la ea la Gawen şi se înroşi.

— S-a mişcat… murmură Lysanda. Am vrut să-l împung.

---

[17] Liniile ley sau leys sunt aliniamente ale vechilor locuri sacre (n. tr.).

Caillean ştia că e mai bine să nu întrebe de ce. La această vârstă, băieţii şi fetele erau precum pisicile şi câinii, două feluri de creaturi, când ostile, când fascinate de diferenţele dintre ele.

— Nu sunteţi aici ca să vă jucaţi, ştiţi doar, vorbi ea cu blândeţe. Credeţi că aranjăm crengile astea doar pentru mirosul lor plăcut? Sunt sfinte, reprezintă promisiunea continuării vieţii când toate celelalte ramuri sunt dezgolite.

— Precum nalba? întrebă Dica, indignarea ei fiind înlocuită de curiozitate.

— Şi vâscul, zămislit din trăsnet, care trăieşte fără să atingă deloc pământul. Mâine druizii îl vor tăia cu secerile aurite să-l folosească la farmecele lor, explică ea, apoi se opri şi privi în jur. Aproape că am terminat. Duceţi-vă să vă încălziţi, soarele apune în curând şi vom stinge toate focurile.

Dica, o făptură pirpirie şi întotdeauna înfrigurată, o zbughi spre focul care ardea, ca la romani, într-o vatră de fier forjat, din mijlocul încăperii, iar Lysanda o urmă.

— Să-mi spui dacă te sâcâie rău, îi zise Caillean lui Gawen. Sunt tinere, iar tu eşti singurul băiat de vârsta lor. Bucură-te de prezenţa lor acum, după ce trec la condiţia de femeie nu vor mai putea să se zbenguiască atât de liber. De fapt, nu contează, adăugă ea, observându-i confuzia.

— De ce n-o întrebi pe Riannon dacă vreuna dintre prăjiturile pe care le face pentru festival n-a păţit ceva în timpul coacerii? Noi, care am depus jurăminte, trebuie să postim, dar nu există niciun motiv ca tinerii să facă foamea.

Era destul de copilăros ca un asemenea îndemn să-i aducă strălucire în obraji şi, în timp ce o lua la fugă, Marea Preoteasă zâmbi.

Fără lumină, uriaşa sală părea nemăsurată, o peşteră imensă de beznă îngheţată, în care oamenii adunaţi acolo s-ar rătăci. Gawen se trase mai aproape de Caillean care stătea aşezată în mijlocul lor, pe scaunul ei mare. Îl liniştea să-i simtă căldura trupului prin straie.

— Şi aşa a fost alcătuit Dansul Uriaşilor, rosti Kea, căreia îi venise rândul să depene o poveste, şi nicio putere a răului n-a izbutit să împiedice asta.

După apus, se înghesuiseră cu toţii în sală, iar preotesele spuneau poveşti despre vânt şi copaci, pământ şi soare, despre

spiritele morţilor şi faptele celor vii, despre creaturi ciudate, nici de-un chip, nici de altul, vânând prin pustietăţile dintre lumi. Kea istorisise despre ridicarea marilor pietre monumentale din câmpia centrală, măturată de vânt. Cercul se afla la răsărit de Tărâmul Verii. Gawen auzise despre el, dar nu fusese niciodată acolo. I se părea că lumea mustea de minunăţii nevăzute de el, care vor rămâne la fel, dacă îl ţinea aici Caillean.

Dar în acel moment se bucura că se află acolo. Glasul vântului prin stuful de pe acoperiş şoptea laolaltă cu vocea lui Kea şi uneori i se părea că desluşeşte cuvinte. Preoteasa spuse că în acest timp al beznei umblau forţe cărora nu le plăceau oamenii şi, ascultând şoaptele, o crezu.

— Iar căpcăunii n-au putut face nimic? întrebă Lyandra.

— Chiar nimic, răspunse Kea, ţinându-se să nu râdă. Cel mai mare dintre ei, al cărui nume nu l-aş rosti într-o noapte ca asta, a jurat că va îngropa cercul de pietre unde o venerăm pe Mamă, cel aflat la miazănoapte. Ne leagă de el una dintre liniile de putere care trec prin pământ, iar în această noapte oamenii care locuiesc acolo vor aprinde un foc pe altar.

— Dar ce-a făcut căpcăunul? se interesă Gawen în cele din urmă.

— Ah, da… păi mi s-a spus că a scobit o mare cantitate de pământ şi l-a dus la cerc, dar Doamna s-a ridicat şi l-a oprit, aşa că a aruncat ce-a adunat, făcând un morman mare, şi-a fugit. Iar, dacă nu mă credeţi, mergeţi să vedeţi dealul cu ochii voştri. Se găseşte chiar la apus de cercul de pietre. Noi trimitem un preot şi o preoteasă acolo să oficieze ceremonia de la echinocţiul de primăvară.

O rafală mai zdravănă de vânt cutremură pereţii. Băiatul puse mâna pe pământul bătătorit de pe podea, fiind o clipă sigur că solul însuşi se zguduia, ca sub paşi grei şi străvechi. Şi ce era cu zânele? se întrebă. Dar cu Sianna şi Crăiasa? Pluteau pe aripile vântului sau ţineau festivalul într-un loc secret, la mare adâncime sub pământ? Din ziua aceea de pe lac se tot gândise la ele.

— Suntem în siguranţă aici?

Îl bucura întrebarea mărunţelei Dica.

— Insula Avalonului este un teritoriu sacru, răspunse Caillean. Cât timp îi slujim pe zei, niciun rău nu poate pătrunde aici.

Se lăsă tăcerea, iar Gawen ascultă vântul care şuieră prin

acoperiş şi apoi încetă.

— Cât timp? şopti Dica. Cât mai durează până vine lumina înapoi?

— Atât cât ţi-ar trebui ţie să urci până la vârful Deluşorului şi să te întorci, zise Riannon, care, asemenea celorlalte preotese, avea o putere aproape stranie de a măsura trecerea timpului.

— Atunci, druizii care vor aduce focul sunt acolo? întrebă Gawen, amintindu-şi ce-i povestise Brannos.

— Ei aşteaptă până la miezul nopţii, înfruntând frigul şi pericolele din negură, îl lămuri Caillean. Staţi neclintiţi, copii, şi rugaţi-vă Doamnei să aprindă o lumină înlăuntrul propriei voastre bezne, pentru că, deşi s-ar putea să nu credeţi, întunericul din voi este mai adânc şi mai periculos decât cel al nopţii care învăluie lumea.

Tăcu. Vreme îndelungată păru că nu mai mişca nimeni. Băiatul îşi lăsă capul pe genunchii ei. Nu se auzea niciun sunet în afară de uşoara tresăltare a respiraţiilor; chiar şi vântul încetase, de parcă întreaga lume aştepta împreună cu sufletele omeneşti adunate acolo. Tresări când îl atinse ceva, apoi îşi dădu seama că era mâna lui Caillean, mângâindu-i părul. Rămase încremenit de uimire şi ceva dinlăuntrul său, care fusese la fel de îngheţat precum promoroaca iernii, începu să se înmoaie. Pe când mângâierile ritmice, blânde, continuau, îşi sprijini faţa de coapsa ei, bucuros că întunericul îi ascundea lacrimile.

Nu un sunet, ci altceva, poate chiar din aer, îl trezi din nou la realitate. Bezna era încă destul de adâncă, însă umbrele care-l înconjurau păreau să nu mai fie atât de grele. Cineva se foi, apoi auzi paşii cuiva apropiindu-se de uşă.

— Ascultaţi!

Uşa se deschise, dezvăluind un dreptunghi de albastru de la miezul nopţii, îngheţat şi înstelat, şi, încet, de parcă stele înseIe ar fi cântat, veni adierea unui cântec.

Din beznă vine lumina,
Din orbire, vederea,
Lăsaţi acum umbrele să zboare!
Acum, în ora cea sfântă
cuvântul puterii să se pogoare.
Iar noaptea-i frântă…

Gawen încremeni, străduindu-se să înţeleagă cuvintele. Cineva icni, iar el privi în sus. Pe vârful Deluşorului înflorise o lumină, un punct mic şi pâlpâitor al unei flăcări, urmat după o clipă de altul, apoi de un al treilea. Fecioarele murmurau, arătând într-acolo, dar el aştepta următorul vers.

Anul se va scurge iar,
pământul rece se va dezgheţa,
Tot ce-a fost pierdut se va afla!
Acum, în ora cea sfântă
Cuvântul puterii să se pogoare,
Iar gheaţa-i frântă...

Şirul de lumini se scurgea, ocolind Deluşorul. Vocile se stinseră când flăcările trecură în partea cealaltă, apoi, revenind, cântul deveni tot mai intens. Iar, dacă tânjise după muzica creştinilor, acum se cutremura ascultând aceste armonii. Dacă liturghiile călugărilor erau o mărturisire măreaţă a ordinii, melodiile druizilor se întâlneau şi se despărţeau, urcând şi pierind în armonia liberă şi deopotrivă inevitabilă a ciripitului păsărilor.

Când în câştig se preface stricăciunea,
Prin bucuria care preschimbă durerea,
Necazul în van s-ar avânta.
Acum, în ora cea sfântă,
Cuvântul puterii să se pogoare;
Iar moartea-i frântă...

Ajunseseră suficient de aproape ca lumina torţelor să-i dezvăluie privirii pe cei care le purtau, un şir de druizi în mantii albe, şerpuind în jos pe deal. Gawen se legăna pe loc, dorindu-şi să fie o parte din acea muzică.

Veşti binecuvântate sunt,
Din iarnă primăvara se trage,
Acesta-i adevărul din cânt.
Acum, în ora cea sfântă,
cuvântul puterii să se pogoare;

Iar frica e frântă…

Cântăreţii, conduşi de Cunomaglos, cu barba albă, se apropiară de sală. Femeile se dădură la o parte, lăsându-i pe bărbaţi să intre. Brannos, cu trăsăturile lui îmbătrânite luminate de extazul melodiei, întâlni privirea intensă a băiatului şi zâmbi.

Voi deveni bard, se gândi băiatul. *Voi fi bard şi-l voi ruga pe Brannos să mă înveţe*.

Împingându-se înapoi în sală, în spatele celorlalţi, clipi, buimăcit de strălucire, după atât timp petrecut în întuneric. Câteva torţe aprinse lăsau lumina pe feţele zâmbitoare, dar, pe măsură ce vederea lui se ascuţi, îşi fixă privirea asupra unei singure persoane. Părul ei plutea ca un nimb în jurul feţei luminoase precum ziua. Ochii ei sclipeau. Uşor, un nume i se contură în minte – *Sianna*, –, dar nu era fata simplă alături de care îşi târşâise picioarele şi cu care vorbise într-o zi de toamnă. Acum părea a fi o adevărată fiică de zână.

Cineva-i întinse o turtă şi începu să mănânce fără să-şi ia ochii de la ea. Încet, hrănindu-se, simţurile omeneşti îi reveniră. Acum vedea pistruii care-i acopereau obrajii şi murdăria de pe tivul rochiei. Dar, poate datorită orelor petrecute în beznă, acea prima imagine păstra forţa iluminării.

Nu uita! îşi spuse. *Indiferent ce se întâmplă*, *ăsta-i adevărul despre ea*! *Nu uita*!

De fiecare dată, se gândi Caillean, indiferent în câte Nopţi de Solstiţiu aşteptase revenirea luminii, apărea un moment când se întreba dacă nu cumva se va sfârşi, focul nu se va mai aprinde, iar bezna va acoperi întreaga lume. Astă noapte, ca întotdeauna, reacţia ei imediată la apariţia primului licăr de lumină pe vârful dealului arătase uşurare. În acest an, credea că are mai multe motive să fie mai recunoscătoare decât toţi. După atâtea tragedii, promisiunea reînnoirii era în mod special bine-venită.

Lemnul din vatra din mijlocul încăperii fusese aprins. Împreună cu căldura torţelor, temperatura creştea rapid. Preoteasa îşi deschise mantia şi privi în jur. Era înconjurată de zâmbete. Chiar şi Eiluned îşi permitea, măcar o dată, să fie mulţumită.

Părintele Iosif, care îşi terminase propria slujbă de la miezul

nopţii, îi acceptase invitaţia de a veni împreună cu unul dintre călugări şi-l avea alături nu pe fratele Paulus, cel cu chipul mohorât, ci pe un bărbat mai tânăr, Alanus.

Oare în ce alte trupuri, alte vieţi şi tărâmuri am mai aşteptat împreună să salutăm întoarcerea luminii? se întrebă ea. Întâlnirile dese cu părintele Iosif o făcuseră să gândească aşa. Simţea o uşurare ciudată la ideea că, în pofida nedumeririlor şi amărăciunilor din viaţa lor actuală, rămânea ceva etern, îşi făcu loc prin mulţime să meargă să-l salute.

— În numele Luminii îţi întorc binecuvântările. Pacea fie cu toţi cei dintre aceşti pereţi! îi răspunse el. Trebuie să vorbesc cu tine, Doamnă, în ceea ce priveşte instruirea unui băiat, Gawen.

Caillean se întoarse, căutându-l cu privirea. Roşu la faţă şi cu ochii precum stelele, el se holba dincolo de foc. Îşi simţi inima strângându-se. Eilan arătase la fel după iniţierea ei, când ieşise din iaz. Apoi îi urmări direcţia ochilor şi văzu o fată cu părul bălai, la fel de strălucitoare şi veselă la faţă de parcă ar fi fost zămislită din flăcări. În spatele ei, ca o umbră, se afla Crăiasa.

Îşi mută privirea de la băietanul sfios spre fata luminoasă şi *simţi*, aşa cum numai cei iniţiaţi la fel ca ea pot uneori, împlinirea unui ideal. După noaptea când discutase cu Doamna Zânelor, se gândise mult la copilul de care promisese că va avea grijă şi la posibilul ei viitor aici. Era destul de greu să educi fete venite din teritorii ale bărbaţilor. Cum să procedeze cu un copil crescut în Tărâmul Zânelor? Dar Sianna nu venise, iar, după o vreme, grijile sale fuseseră copleşite de treburile de zi cu zi.

— Părinte… voi vorbi cu tine, dar este aici cineva pe care trebuie să-l salut, spuse ea grăbit.

Privirea lui o urmări pe a ei, iar ochii i se deschiseră larg.

— Într-adevăr, înţeleg. Băiatul a amintit de ele, dar nu prea l-am crezut. În mod sigur se mai întâmplă minuni şi pe lumea asta.

Pe când Caillean se apropia, zâna păşi dintre umbre s-o întâmpine. Avea darul de a atrage atenţia tuturor dacă voia, iar discuţiile celor care trecuseră cu privirile peste ea înainte încetară dintr-odată când o văzură acolo.

— Am venit, Doamnă din Avalon, să-mi faci hatârul promis, vorbi cu un glas grav care străbătu întreaga încăpere. Aceasta-i fiica mea. Cer să o iei şi să o instruieşti ca preoteasă.

— O văd şi îi urez bun venit, dar în ceea ce priveşte iniţierea, hotărârea trebuie luată numai de către copil şi de nimeni altcineva.

Zâna murmură ceva, iar Sianna păşi înainte şi se opri înaintea Marii Preotese, cu capul plecat. Lumina flăcărilor sclipea în părul ei bălai.

— Ştiu că eşti aici prin consimţământul familiei tale. Dar ai venit printre noi de bunăvoie, fără ameninţări şi fără să fii silită în niciun fel?

— Da, Doamnă, se auzi răspunsul, cu voce înceată, dar clară, deşi fata ştia că toţi ochii sunt aţintiţi spre ea.

— Promiţi că vei trăi în pace cu toate femeile din acest templu şi le vei trata pe fiecare ca pe o mamă sau soră de-un sânge cu tine?

O clipă, Sianna înălţă capul. Îi semăna bine tatălui ei necunoscut, dar avea privirea adâncă a mamei sale.

— Să-mi ajute Zeiţa, aşa voi face.

— Pe perioada pregătirii lor, fecioarele pe care le instruim îi aparţin Doamnei şi nu se pot dărui nici unui bărbat, decât la dorinţa Zeiţei. Te vei supune rânduielii?

— Mă voi supune, consimţi şi zâmbi sfioasă, privind în podea.

— Atunci, îţi spun bun venit între fecioare. Când vei creşte, vei putea, dacă vei fi chemată, să-ţi asumi obligaţiile unei preotese alături de noi, însă deocamdată acestea sunt singurele jurăminte care te leagă de noi.

Îşi desfăcu braţele şi o îmbrăţişă strâns pe copilă, ameţită o clipă de mireasma dulceagă a părului ei strălucitor.

Apoi se trase la o parte şi, una câte una, celelalte femei veniră să-i ureze bun venit noii lor surori, orice îndoială dispărând şi încruntările risipindu-se atunci când o atingeau, chiar şi cele ale lui Eiluned. Caillean privi spre mama fetei şi-i surprinse un zâmbet strecurându-se în ochii negri.

A pus întreaga strălucire asupra fetei ca s-o acceptăm, se gândi. *Asta va trebui să înceteze. Sianna îşi va câştiga locul aici, altfel, nu va fi bine pentru ea.*

Însă vor exista destule greutăţi cu care se va confrunta, fiind nevoită să înveţe să facă faţă disciplinei din templu, la fel şi stranietăţii lumii omeneşti. Puţin farmec, să-i uşureze calea, nu era, în mod sigur, ceva rău.

— Ea este Dica, iar ea, Lysanda, i le prezentă pe ultimele din

şir. Voi trei veţi împărţi coliba mică de lângă hambarele cu grâne. Patul tău te aşteaptă şi-ţi vor arăta unde să-ţi pui lucrurile.

Îi cercetă tunica de lână, brodată din belşug cu frunze şi flori, şi zâmbi.

— Acum du-te şi ia-ţi ceva de mâncare. Dimineaţă îţi vom găsi ceva de îmbrăcat, aşa cum au toate fecioarele.

Făcu un mic gest de a o trimite de acolo, iar Lysanda, întotdeauna cea mai impulsivă, se întinse şi o luă de mână. Cele trei fete plecară. Peste o clipă, Caillean auzi murmurul vocii lui Dica şi un hohot de râs drept răspuns din partea Siannei.

Trateaz-o bine şi va fi o binecuvântare pentru tine. Ai dobândit recunoştinţa mea astăzi…

Preoteasa îşi dădu seama, când se întoarse, că vorbele nu fuseseră rostite cu glas tare şi văzu că Doamna Zânelor plecase. Dintr-odată, încăperea se umplu de râsete şi sporovăieli, pe când oamenii care postiseră toată ziua se năpustiră asupra bucatelor aşezate pe tăbliile meselor. Romanilor li s-ar fi părut doar o mâncare modestă, dar pentru cei de la templu, obişnuiţi cu cele mai simple zemuri de cereale, verdeţuri şi brânză, prăjiturile îndulcite cu fructe şi miere, iepurii fierţi şi carnea friptă de căprioară erau ceva aproape copleşitor.

— Deci asta-i fiica Doamnei celor Străvechi, despre care mi-a povestit Gawen? întrebă părintele Iosif, venind lângă ea.

— Da.

— Şi eşti mulţumită de sosirea ei?

— Dacă n-aş fi fost, nu i-aş fi îngăduit niciodată să facă un legământ aici.

— Nu este una dintre oiţele din turma ta…

— Nici, începu Caillean cu încetineală, una de-a ta, părinte. Să nu te înşeli, continuă, apoi luă un măr din coş şi muşcă din el.

— De-asta m-am minunat s-o văd pe mama ei aici, dădu el din cap. Face parte din poporul care a venit în locuinţa aceasta înaintea britonilor, unii spun că înaintea oamenilor. În mod sigur, erau aici când Poporul înţelepciunii a sosit pe aceste meleaguri din Tărâmul Scufundat.

— Nu ştiu sigur cine sau ce-o fi Doamna celor Străvechi. Însă m-a ajutat odată, când am fost la mare ananghie. Cred că ai săi au multă din înţelepciunea pierdută de ai noştri. Mi-ar plăcea să-i aduc pe ei şi ştiinţa lor între noi. Mi-a mai promis că-l va instrui

pe fiul meu adoptiv.

— Tocmai despre el doresc să discutăm, zise părintele Iosif. Este sau nu orfan?

— Este, încuviinţă Caillean.

— Atunci, în numele învăţătorului, care-a spus „lăsaţi copiii să vină la mine”, îngăduie să fie şi fiul meu. A cerut să studieze muzica noastră. Dacă şi fata doreşte să înveţe, va fi şi fiica mea, şi sora lui întru Hristos.

— Nu te deranjează că au făcut legământ înaintea vechilor zei?

Unul dintre druizi îşi adusese harfa şi începu să cânte. Gawen stătea lângă el, urmărind licărul luminii pe strune.

— Nu am nimic împotriva faptului că a făcut legăminte printre voi, deşi fratelui Paulus nu-i va plăcea, oftă părintele. Tocmai a venit în rândurile noastre şi este convins că până şi aici, la capătul lumii, trebuie să-i convertim pe toţi cei întâlniţi în cale.

— L-am auzit, rosti Caillean oarecum sumbru. Nu crede el că dacă rămâne vreun păgân pe lume înseamnă că nu ţi-ai făcut datoria? Atunci, ce-ar fi să-i interzic lui Gawen să aibă de-a face cu oricare dintre voi? Nu vreau să ajungă nazarinean.

— Asta-i convingerea lui Paulus. Nu şi a mea. Un bărbat care-şi reneagă prima credinţă are şanse mari să devină un apostat şi în cea de-a doua. Socot că e la fel şi la femei, zâmbi el cu o dulceaţă deosebită. Am mare respect pentru cei de-un crez cu tine.

Marea Preoteasă oftă şi se destinse; ştia că-i putea încredinţa pe oricare dintre tinerii ei.

— Dar de ce aflu de-abia acum că îi pretinzi fecioarei să aleagă singură credinţa? În cele din urmă, hotărârea îi aparţine băiatului.

Ea îl scrută o clipă, apoi clătină din cap şi zâmbi.

— Desigur, ai dreptate. Ce anevoios să-ţi aminteşti că alegerea trebuie să funcţioneze în ambele sensuri şi nu contează doar voia mea, nici măcar a lui, ci a zeilor… se opri şi îi întinse bătrânului mâna. Mă duc să văd dacă Sianna şi-a găsit locul. Îţi mulţumesc nespus pentru bunătatea arătată lui Gawen. Ţinem atât de mult la el!

— Este o onoare să fiu binevoitor cu el, o asigură părintele Iosif. Şi eu plec, ne vom trezi în zori să-l slujim pe Domnul nostru, apoi îmi voi justifica decizia înaintea fratelui Paulus,

care, oricum, mă crede prea tolerant cu păgânii. Însă Mântuitorul m-a învăţat că Adevărul lui Dumnezeu întrece în importanţă vorbele oamenilor, iar, la temelie, toate credinţele sunt una.

Caillean îl privi, iar vederea îi tremură, ca şi cum s-ar fi uitat prin foc. Apoi, o clipă, i se păru mai înalt, un bărbat în floarea vârstei, cu o bogată barbă neagră. Purta o robă albă, însă la gât nu avea ca simbol o cruce. Iar ea însăşi era mai tânără, înveşmântată în văluri negre.

—” Iată primul dintre marile adevăruri”, se ridicară cuvintele din adâncul amintirilor. „Toţi zeii sunt Unul şi nu este religie mai presus de Adevăr”…

— Lasă Adevărul să domnească, răspunse părintele Iosif cu simplitate, iar cei doi Iniţiaţi ai Misterelor zâmbiră.

4

În iarna celui de-al doilea an al lui Gawen la Avalon, focul a dat năvală peste deal. Nimeni nu ştia cu siguranţă ce-l stârnise. Eiluned ar fi jurat că una dintre fecioare nu fusese atentă când acoperise tăciunii din vatra Marii Săli, cu o seară înainte. Dar nu exista nicio cale de a şti sigur. Nimeni nu dormea acolo şi, în momentul când lumina le trezise pe preotese, clădirea era deja în flăcări. Un vânt aspru le împrăştia, trimiţând scântei aprinse prin aer, aducând focul şi pe acoperişul de stuf al Casei Fecioarelor.

De acolo se răspândi în jos, spre colibele druizilor. Gawen fu trezit de tuşea lui Brannos. Prima dată se gândi că bătrânul trecea printr-o noapte mai rea decât de obicei, dar, trezindu-se, simţi duhoarea de fum şi începu şi el să tuşească. Sări din pat şi se duse la uşă.

Siluete întunecate goneau frenetic în lumina vâlvătăii, strigând. O adiere de aer fierbinte îi ridică părul de pe frunte, când vântul îşi schimbă direcţia. Pe iarba îngheţată cădeau sfârâind scântei.

— Brannos! strigă el, întorcându-se. Trezeşte-te! Foc!

Gawen n-avea nimic după care să-i pară rău, în afară de mantia de blană de oaie. Şi-o puse pe cap cu o mână şi-l ridică pe bard în picioare cu cealaltă.

— Vino acum, pune-ţi cizmele…

I le trase el pe picioare şi înşfăcă roba de noapte să i-o înfăşoare pe umerii slăbănogi. Bătrânul se ridică, clătinându-se, dar se împotrivi eforturilor lui de a-l împinge spre uşă.

— Harfa mea…

În cele din urmă, băiatul pricepu mormăielile lui.

— N-ai folosit-o niciodată… începu, apoi se puse pe tuşit.

Focul ajunsese probabil pe acoperişul lor, dacă fumul începuse să umple încăperea.

— Ieşi, ţipă el, împingându-l pe bard spre uşă. Am s-o iau eu!

În prag se arătă un chip; cineva-l înşfăcă pe Brannos şi-l trase afară strigând, dar Gawen se întorsese deja. O limbă de foc se arătă dintr-odată deasupra lui, înteţită de curentul de aer de la uşă. Porni spre colţul unde instrumentul zăcea sub un morman de blănuri, trăgându-se înapoi când o explozie de scântei se împrăştie pe podea, apoi ţâşni înainte, izgonind bucăţelele de stuf aprins ca pe muşte.

Harfa era aproape la fel de mare şi grea ca el, dar în acea clipă se simţi puternic şi o recuperă din răbufnirea fierbinte a vâlvătăii şi se repezi prin deschizătura uşii.

— Nătângule! strigă Eiluned, cu faţa murdară de funingine şi părul vâlvoi. Nu te-ai gândit la ce-ar fi simţit Caillean, dacă ai fi ars de viu?

Gawen, cu picioarele tot mai îngheţate de la pământul rece, deşi transpira din cauza fierbinţelii focului, căscă gura la ea, ca lovit în moalele capului de uimirea provocată de vorbele ei furioase. Apoi văzu spaima din ochii ei şi înţelese că reproşurile aruncate lui fuseseră un paravan pentru propria ei frică. Oare câte dintre lucrurile pe care le făceau oamenii şi-l iritau erau doar o pavăză, aşa cum se face ariciul ghem atunci când i-e teamă?

Mă voi gândi la ea ca la un arici, îşi spuse, *iar atunci când mă supără, am să-mi amintesc ce jivină mică şi timidă este.*

Câţiva druizi încercau să arunce apă din fântâna sacră pe acoperişul de paie al colibelor neatinse încă de foc, dar aveau găleţi puţine, iar, după un timp, mare parte din comunitate se retrase, privind cum totul arde. Sala cea lungă se contura printre flăcări, iar vâlvătăile se înălţau deasupra Casei Fecioarelor, mistuind cerul. Clădirea druizilor luase şi ea foc, la fel şi câteva construcţii mai mici. Animalele fuseseră eliberate din grajduri, mugind înspăimântate, dar poate că sălaşurile lor

erau destul de departe şi-ar fi scăpat neatinse.

Femeile boceau sau stăteau tăcute şi buimace, privind nenorocirea.

— Cum vom trăi de-acum? şopteau. Unde ne mai ducem?

Brannos zăcea plângând, strângând harfa cu mâinile descărnate.

Gawen se întrebă de ce-şi riscase viaţa s-o salveze, iar apoi, socotind mărimea instrumentului, *cum* de izbutise?

Ca un răspuns, veniră cuvintele: *Vei găsi întotdeauna puterea de care ai nevoie*…

Bardul îşi ridică privirea, cu ochii luminaţi de licărul flăcărilor.

— Vino, hârâi el.

Neluând-o în seamă pe Eiluned, băiatul se ridică în picioare şi merse la el. Bătrânul se întinse, îl apucă de mână şi i-o aşeză pe rama harfei.

— Ea ta… Ai salvat-o. Este a ta…

Gawen înghiţi în sec. Lumina focului aurise firele încrustate pe lemnul lustruit şi corzile de bronz. Vocile din jurul său se contopiră într-un mormăit stins, precum zgomotul focului. Cu grijă, se întinse şi scoase o singură notă dulceagă din corzile strălucitoare.

Nu voise să ciupească tare, dar sunetul părea să zăbovească în aer. Cei din apropiere se întoarseră şi alţii, sesizându-le mişcarea, îi urmară. Băiatul se holbă şi el la ei, cu privirea mutându-se de la unul la altul, văzând cum un sunet dulce le abătea o clipă atenţia de la panică sau disperare. Printre siluetele întunecate o găsi şi pe Caillean, înfofolită într-un şal. În lumina focului, avea faţa încrâncenată şi împietrită de supărare. Părea bătrână. Îi povestise odată despre rugul pe care arseseră părinţii lui. La asta se gândea acum? Ochii lui erau încărcaţi de milă pentru el însuşi, căci nu ştia ce pierduse, dar şi pentru ea, care o cunoscuse pe mama lui atât de bine.

Iar acum, amândoi pierdeau a doua oară totul.

Sunetul harfei se risipi. Preoteasa se lovi de privirea lui îngrozită. Se încruntă o clipă, de parcă s-ar fi întrebat cum ajunsese aşa. Apoi expresia ei se schimbă. Mai târziu, amintindu-şi, singurul cuvânt care i se părea potrivit să descrie ceea ce văzuse în ochii ei era „uimire”. În timp ce-o privea, ea se îndreptă de spate, reluându-şi în mod clar ţinuta maiestuoasă de Doamnă din Avalon.

— Doamnă – Eiluned vorbea în numele tuturor –, ce se va întâmpla cu noi? Ne întoarcem la Casa Pădurii?

Caillean privi în jur. Druizii o cercetau şi ei, chiar şi Cunomaglos, conducătorul lor, care venise pe Deluşor să aibă o viaţă de contemplaţie paşnică şi era tot mai nemulţumit, pe măsură ce comunitatea se mărea.

— Sunteţi libere ca întotdeauna. Ce vreţi să faceţi? întrebă rece Marea Preoteasă.

Pe faţa lui Eiluned apăru o strâmbătură şi lui Gawen îi fu milă de ea pentru prima dată.

— Spune-ne, se smiorcăi tânăra.

— Vă spun ce-am să fac *eu*, glăsui Caillean cu ceva mai multă blândeţe şi privi încă o dată spre flăcări. Am jurat să aşez un centru al înţelepciunii străvechi pe acest deal sfânt. Focul arde numai ce-i vizibil ochiului omenesc, ce-i făcut de mâini. Avalonul din inimă rămâne… se întrerupse şi se uită din nou spre băiat. Tot aşa cum sufletul urcă triumfător din trupul care arde pe rug, adevăratul Avalon nu poate fi mărginit de lumea omenească.

Se opri, de parcă propriile vorbe ar fi surprins-o la fel de mult ca pe toţi care ascultau.

— Hotărâţi ce vă îndeamnă inima. Eu voi rămâne şi-o voi sluji pe Zeiţă aici.

Gawen îşi mută privirea de la ea la ceilalţi şi observă cum spinările se îndreptau şi o lumină nouă licărea în ochii oamenilor. Caillean îl privi iar şi el se ridică în picioare, de parcă l-ar fi provocat.

— Voi rămâne, rosti el.

— Şi eu la fel, susţinu o voce de lângă el.

Băiatul tresări şi văzu că era Sianna, care avea darul mamei sale de a se mişca fără a face zgomot. Se auziră şi alţii, făgăduind că vor zidi totul din nou. Se întinse şi strânse mâna fetei.

Iarna nu era anotimpul cel mai potrivit pentru construit. Gawen suflă peste degetele sale înţepenite să le încălzească, apoi se aplecă de pe acoperişul noii Case a Fecioarelor să prindă funia de paie pe care i-o întindea Sianna şi începu să lege următorul snop pe schelet. Tremura şi ea, iar obrajii, de obicei roz, îi erau acum împurpuraţi de frig. În Tărâmul Zânelor, le povestise, vremea putea fi la fel ca răcoarea aspră a toamnei ori

să aibă căldura catifelată a primăverii. Probabil că acum se întreba de ce fusese de acord să locuiască printre muritori.

Însă nu regretase nicio clipă, iar el nici măcar nu se plânse că greutatea lui redusă îl transformase în opţiunea cea mai evidentă pentru munca pe acoperiş, unde era expus oricărei rafale de vânt îngheţat. Surâse larg spre ea când unul dintre druizi ridică încă un snop de paie. Apoi se lăsă într-o parte, îl fixă bine la locul lui şi apucă o altă bucată de funie de la Sianna ca să-l lege. Cel puţin, noua clădire nu trebuia să fie de mărimea celei vechi. Unele preotese îşi găsiseră adăpost la Umblătorul pe Apă, iar altele se întorseseră la familiile lor. Druizii mai vârstnici şi băieţii locuiau în bisericuţa ţuguiată a părintelui Iosif. Plecaseră şi unii dintre bărbaţi. Chiar şi Cunomaglos, conducătorul druizilor, căutând o sihăstrie singuratică între dealuri. O casă destinată femeilor şi alta bărbaţilor îi puteau adăposti pe toţi până la primăvară. Măcar gropile ce adăposteau grânele şi animalele nu fuseseră afectate.

Bănuia că asta însemna că tot Caillean conducea. Nu venise nimeni din Vernemeton să susţină altceva. Dacă o dezamăgiseră cei care plecaseră, nu pomenea nimic. Lui Gawen i se părea că ea socotea pierderile o cernere necesară, care-i întărea pe toţi. Auzise că se întâmpla la fel şi dincolo de Valea Avalonului, unde Traian se dovedise a fi învingător în războaiele civile şi-şi punea acum în ordine imperiul.

Vântul se înteţea. Tremură violent şi-şi încrucişă braţele, ascunzându-şi palmele îngheţate între braţe şi coaste.

— Vino jos, îi ceru Sianna, şi lasă-mă şi pe mine să lucrez o vreme. Sunt şi mai uşoară decât tine.

— Eu sunt mai puternic… începu el, clătinând din cap.

Fata privi în sus spre el şi se schimbă la faţă pe când fierbinţeala furiei înfrânse gerul.

— Las-o să muncească, se auzi un alt glas.

Băiatul clipi şi-şi dădu seama că acolo se afla Caillean.

— Nu poate! exclamă el. E prea frig aici.

— A ales să trăiască printre noi şi nu mi-aş face datoria, dacă aş scuti-o de ceva, răspunse ea mohorâtă.

Sianna se uită de la unul la celălalt cu privirea învăpăiată, de parcă nu se hotăra ce să respingă, vorbele aspre ale preotesei sau tonul protector al lui Gawen. Apoi se întinse să-l prindă de gleznă şi trase. El scoase un sunet şi alunecă, iar în clipa

următoare se afla la jumătatea de jos a acoperişului, deja îmbrăcată în stuf, şi nu mai avea de ce să se ţină. Căzu grămadă la picioarele lui Caillean.

Sianna sări înapoi şi ţâşni cu o agilitate de veveriţă pe acoperiş. Băiatul privi în sus nervos, dar nu putu rezista râsului ei. Clătinând din cap, se ridică şi începu să strângă câteva braţe de frânghie, iar Marea Preoteasă se îndepărtă, tot încruntată.

În acea noapte, pe când asculta discuţia lui Brannos cu părintele Iosif despre teoriile muzicii, îi trecu prin minte că nu mai fusese niciodată atât de fericit. În cele din urmă încălzit, cu burta plină de terci de ovăz, se strecură sub păturile lui. Nu înţelegea chiar totul din vorbele lor, însă schimbul de fraze sonore şi cântate şi mângâierea adusă de sunetele harfei îi ostoi sufletul.

Trecură şi iarna, şi vara de după. Clădirile arse fură înlocuite cu altele, chiar mai meşteşugite, iar preotesele începură să vorbească de construcţii de piatră. Primele încercări nesigure ale lui Gawen cu harfa făcură loc adevăratului său talent. Continuă, de asemenea, să cânte împreună cu părintele Iosif şi cu creştinii, glasul său subţire de băietan ridicându-se deasupra mormăitului lor.

Odată cu trecerea anotimpurilor, îşi dădu seama că nesiguranţa simţită întotdeauna în preajma lui Caillean dispăruse. Încetase să mai aştepte să-i fie ca o mamă şi, de fapt, pe măsură ce se făcea tot mai înalt, nici nu mai dorea. Nu ştia clar ce credea ea despre el, însă comunitatea din Avalon devenea tot mai sigură şi mulţi se gândeau să i se alăture, era prea ocupată cu iniţierea nou-veniţilor ca să-i mai acorde multă atenţie.

Pe măsură ce creşteau, tinerii şi fecioarele încredinţaţi druizilor spre instruire îşi petreceau zilele separat. Dar se reuneau pentru anumite lucruri, la învăţături de care aveau cu toţii nevoie, precum şi la festivaluri. Şi-aşa trecură şase ani.

— Sunt sigură că oricare dintre voi poate numi cele şapte insule ale Avalonului, dar ştiţi de ce o considerăm pe fiecare pământ sfânt?

Speriat de tonul vocii lui Caillean, Gawen clipi şi-şi îndreptă spinarea. Era toiul verii şi o moleşeală paşnică învăluia totul. În acest anotimp, cei din Avalon vieţuiau mai mult pe afară, iar

Doamna îşi adunase învăţăceii sub un stejar, la marginea apei. Se întreba de ce. Cunoştinţele acestea le deprinseseră toţi de copii. De ce revenea acum la ele Marea Preoteasă?

După un moment de tăcere, Dica ridică mâna. Din copila fragilă şi cu limba ascuţită se făcuse o tânără zveltă, cu faţa şireată încadrată de un nor de bucle roşcovane. Limba ei mai înţepa, dar, în mod limpede, se purta cum nu se putea mai bine.

— Prima este Inis Witrin, Insula de Sticlă, pe care se află Deluşorul Sfânt, răspunse ea cu prefăcută sfială.

— Şi de ce-i numită aşa? ripostă Caillean.

— Pentru că... se spune că atunci când o vezi din Lumea Cealaltă luceşte precum lumina prin sticla romană.

Să fie adevărat? Cunoştinţele lui Gawen progresaseră destul cât să includă unele explorări interioare, cum ar fi reveria, dar nu i se permisese să călătorească în afara trupului şi să privească lumea reală ca un spirit.

— Foarte bine, încuviinţă Caillean. Şi următoarea?

Privirea ei se opri asupra uneia dintre fetele cele noi, o copilă cu părul negru, din Dumnonia, pe nume Breaca. Fata roşi, însă rosti răspicat:

— A doua este insula Briga, de rang înalt din punct de vedere spiritual, deşi, altfel, destul de joasă.

Acolo vine la noi Zeiţa, ca o Mamă, aducând soarele ei nou-născut.

Gawen îşi drese glasul.

— Ce-a de-a treia este insula zeului înaripat, lângă marele sat al oamenilor mlaştinii. Pentru el păsările de apă sunt sacre şi nimeni nu are voie să le omoare lângă altarul său. Drept mulţumire, nicio zburătoare nu-i murdăreşte acoperişul.

Se dusese acolo de mai multe ori, împreună cu Doamna Zânelor, şi văzuse că era chiar aşa. La acest gând privi înapoi spre Sianna, aşezată în spatele celorlalţi, aşa cum făcea de obicei când Marea Preoteasă le ţinea lecţii. Privirea lui Caillean se îmblânzi auzind răspunsul, dar, când observă unde se uita, se încruntă.

— Şi a patra? întrebă ea răstit.

Tuarim, un băiat solid, cu părul negru, acceptat la instruire de către druizi cu un an înainte, şi care părea că-l luase pe Gawen drept model, grăi:

— A patra este insula mlaştinilor, care apără Valea Avalonului

de toate forţele răului.

— Ce-a de-a cincea este insula de la hotar, unde se află un alt sat al oamenilor mlaştinii.

Vorbise Ambios, care avea şaptesprezece primăveri şi era pe cale să-şi înceapă iniţierea printre druizi. Mare parte a timpului se ţinea la distanţă de cei mai tineri, însă acum era limpede că hotărâse că sosise vremea să-şi demonstreze superioritatea. Continuă:

— Pe această insulă se află un izvor sacru, şiroind de sub un stejar mândru, iar în fiecare an agăţăm ofrande de crengile lui.

Gawen privi din nou spre Sianna, întrebându-se de ce nu răspundea, ea, care le ştia aproape dinainte să vorbească. Poate tocmai de asta păstrează tăcerea, se gândi, observându-i ochii plecaţi şi mâinile încrucişate cu grijă. N-ar fi fost corect. O adiere slabă legănă ramurile stejarului, iar lumina soarelui licări printre frunze, învăpăind părul bălai al Siannei.

N-am văzut lumina strălucind în insulă, îi trecu deodată prin minte, *dar o văd acum, strălucind în tine...* În acel moment, frumuseţea Siannei nu era o închipuire. Într-adevăr, de-abia dacă reuşea s-o lege de fata cu care se tachinase şi se jucase în anii dinaintea trecerii ei spre feminitate, când i se interzisese să stea lângă un bărbat neînsoţită. Era ceva suficient sieşi, la fel ca graţia unui bâtlan ridicându-se deasupra lacului în zorii zilei. De-abia dacă o auzi pe Dica răspunzând următoarei întrebări.

— Cea de-a şasea insulă este casa zeului sălbatic al dealurilor, pe care romanii îl numesc Pan. Aduce nebunie sau extaz, la fel ca butaşii de viţă plantaţi acolo, din care se face un vin foarte tare.

— A şaptea este o culme înaltă – Ambios glăsuia din nou – turnul de veghe şi poarta spre Avalon. Acolo-i satul Umblătorului pe Apă, iar oameni săi au condus întotdeauna luntrile pentru preoţii de pe Deluşor.

— O lămurire precisă, zise Caillean. Voi, cei care sunteţi pe cale să faceţi legăminte printre ei, să ştiţi că druizii n-au fost primii preoţi care au căutat înţelepciunea aici.

Se uită cu severitate spre Ambios, apoi la Gawen, care-i întoarse calm privirea. Mai avea doi ani până să fie luat în considerare pentru iniţiere şi prefera să respingă presupunerea că asta va alege. Făcea progrese constante la harfă, fiind destul de bun ca să intre în serviciul vreuneia dintre familiile princiare

britanice, care acum îi jurau credinţă Romei, dar care încă preţuiau tradiţiile. Sau s-ar fi dus la bunicul său – celălalt – să-şi revendice originea romană. Nu văzuse niciodată un oraş de-a lor. Nişte locuri murdare şi zgomotoase, se spunea. Apăruseră zvonuri că, după ani şi ani de pace, triburile din nord se agitau din nou. Însă în zile precum aceasta, când tihna de vis din Avalon era atât de clară, că putea fi pipăită, chiar şi perspectiva războaielor îl atrăgea.

— Insula de Sticlă, Insula Brigantia, Insula Aripilor, Insula Mlaştinilor, Insula Stejarului, Insula lui Pan şi Dealul de Veghe. Alte seminţii le numeau altcumva, însă aceasta este esenţa lor, aşa cum ne-au învăţat înţelepţii veniţi de peste mare, din Tărâmul Scufundat. Şi de ce tocmai aceste insule, şi nu altele sunt considerate sfinte, când, după cum vedeţi, nu sunt cele mai mândre sau impresionante ochiului?

Tinerii se holbară la ea tăcuţi. Nu le trecuse niciodată prin minte să intrebe.

Tocmai când Caillean deschise gura să le vorbească din nou, glasul Siannei se auzi de după copac:

— Eu ştiu…

Sprâncenele preotesei se ridicară, dar fata, venind în faţă spre marginea lacului, părea să nu aibă habar că intra în vechi mistere. Dar poate că pentru ea nu erau deloc mistere.

— Este chiar simplu atunci când ştii cum să priveşti, începu să vorbească şi ridică o piatră triunghiulară, pe care o aşeză cu vârful în sus pe pământul moale. Aici e Inis Witrin, iar aici – luă o piatră mai mică, rotundă, punând-o lângă prima – insula Zeiţei. Insulele Aripilor şi Stejarului sunt acolo – potrivi o piatră mică şi una mai mare puţin mai departe una de cealaltă, formând un trapez, împreună cu primele două –, le mai avem pe a lui Pan şi pe a Mlaştinilor – o pietricică şi încă una cu vârf fură aşezate aproape, spre stânga şi deasupra Insulei Aripilor – şi Poarta – mai departe spre stânga, o piatră mai mare.

Uitând de Caillean, tinerii şi fecioarele se adunară în jurul ei. Gawen recunoscu că, de sus, puteau avea aspectul unui tărâm, dar ce însemnau oare?

— Este Ursa! exclamă Dica dintr-odată. Dealurile alcătuiesc acelaşi desen ca stelele din Ursa Mare!

Ceilalţi dădură din cap când asemănarea le deveni foarte clară şi lor, apoi se întoarseră spre preoteasă.

— Dar ce înseamnă? se interesă Ambios.

— Deci, în cele din urmă, vreţi înţelepciunea? întrebă ea răutăcios.

Sianna se înroşi, simţind admonestarea fără să o înţeleagă, iar Gawen fu străbătut de un val mic de furie.

— Coada Ursei Mari este orientată spre Paznicul ei, cea mai strălucitoare stea de pe cerul nordic. Deluşorul nostru întruchipează steaua care se află în mijlocul cerurilor. Asta au văzut înţelepţii străvechi când au privit bolta şi au ridicat altare pe pământ, ca noi să nu uităm să cinstim Forţa care protejează acest tărâm.

Gawen îi simţea privirea asupra lui, dar continuă să se uite peste mlaştină. Dintr-odată, simţi răceala.

Când Marea Preoteasă le dădu liber, rămase în urmă şi aşteptă în umbra sălciilor, sperând să schimbe o vorbă cu Sianna.

— Să nu-ţi mai treacă vreodată prin cap să dai tu lecţii!

Caillean vorbea tăios şi el iscodi printre frunze. Fata o aţintea pe femeia în vârstă, iar pe chip i se citea năuceala.

— Dar ai pus întrebări…

— M-am folosit de ele să-i fac să ia aminte la misterele din ceruri, nu la jocuri de copii!

— Ai întrebat, eu am răspuns, murmură Sianna privind în pământ. De ce ai consimţit să mă instruieşti, dacă nu preţuieşti ceea ce am şi eu de oferit?

— Ştiai mai multe despre înţelepciunea străveche decât majoritatea celor care depun jurământul ultim încă de când ai păşit aici prima dată. Ai putea fi cu mult peste ei…

Caillean se opri, de parcă spusese mai mult decât ar fi vrut.

— Trebuie să te învăţ ce nu ştii! adăugă ea cu asprime, apoi se răsuci şi se îndepărtă.

După ce preoteasa plecă, Gawen ieşi la iveală din ascunzătoarea lui şi o cuprinse pe fată cu braţele, în timp ce ea plângea neauzită. Simţea furie şi milă, conştient totodată de moliciunea trupului ei şi de mireasma dulceagă a părului bălai.

— De ce? exclamă Sianna, când reuşi să vorbească din nou. De ce nu mă place? Iar, dacă nu mă vrea aici, de ce nu mă lasă să plec?

— *Eu* te vreau aici, se avântă el. Nu-ţi mai bate capul cu Caillean… are destule necazuri şi uneori e mai aspră decât ar

dori. Încearcă s-o eviţi.

— Încerc, dar este un loc mic şi nu pot să ies întotdeauna din calea ei, oftă şi-l bătu pe mână. Dar îţi mulţumesc. Fără prietenia ta, aş fugi, indiferent ce mi-ar spune mama.

— Într-un an sau doi ai să depui jurământul de preoteasă, zise el vesel. Va trebui să te respecte ca pe un adult.

— Iar tu ai să treci de primul tău grad în instruirea druidă…

Îi ţinu mâna încă un moment. A ei fusese rece când i-o luase, dar acum se simţea tot mai multă căldură. Deodată îşi aminti de cealaltă iniţiere, care venea odată cu vârsta matură, şi-şi dădu seama din roşeaţa ei că şi ea se gândea la asta. Fata se desprinse brusc.

Însă în acea noapte, gândindu-se la întâmplările de peste zi, înainte să adoarmă, i se păru că între ei e ceva mai mult decât prietenie şi că făcuseră o promisiune.

Trecu un an, apoi încă o iarnă, atât de umedă, că întreaga Vale a Avalonului deveni o mare de noroi, iar apa clipocea în casele lacustre ale oamenilor mlaştinilor. Coborând să-l viziteze pe părintele Iosif, Gawen îşi înghiţi o înjurătură pe când alunecă în noroi şi fu cât pe ce să cadă. De când i se schimbase vocea nu mai cânta atât de des la ceremoniile lor, dar preotul călătorise mult în tinereţile sale şi cunoştea nu numai tradiţiile muzicale iudaice, dar şi teoriile filosofilor greci, iar atât el, cât şi băiatul se desfătau comparându-le cu învăţăturile druide.

Dar, când ajunse la bisericuţă, părintele nu era acolo.

— Se roagă în coliba lui, spuse fratele Paulus, iar faţa lui lungă se întinse şi mai mult de atâta dezaprobare. Dumnezeu i-a trimis o fierbinţeală să-i chinuiască trupul, însă prin rugăciuni şi post va fi purificat.

— Aş putea să-l văd? întrebă, începând să simtă un nod în gât de îngrijorare.

— Nu are nevoie de nimic de la un necredincios. Du-te la el ca un fiu al lui Hristos şi vei fi bine-venit.

Gawen clătină din cap. Dacă părintele Iosif însuşi nu insistase ca el să devină nazarinean, cu atât mai puţin l-ar fi convins fratele Paulus.

— Presupun că n-ai să-i transmiţi binecuvântările unui „necredincios”, rosti el înţepat, dar nădăjduiesc că ai destulă compasiune să-i spui că-mi pare rău că zace bolnav şi să-l

încredinţezi de dragostea mea.

După o iarnă atât de grea, toţi cei din Avalon slăbiseră, dar nimic, poate doar o foamete cruntă, nu-l oprea pe un băiat de vârsta lui Gawen să crească, se gândea Caillean, privindu-l la ceremoniile care marcau întoarcerea Primăverii. Împlinise şaptesprezece ani şi era înalt, asemenea celor din neamul mamei sale. Însă părul lui, după o iarnă fără soare, se închisese la culoare, ajungând de un castaniu roman. Maxilarul îi crescuse, aşa că nu mai avea dinţii disproporţionaţi, iar nasul puternic şi obrajii căpătaseră un aer vulturesc.

La trup era deja bărbat şi încă unul bine făcut, deşi deocamdată nu părea să fi înţeles acest lucru. Cânta la harfă la ceremonii, degetele sale lungi alunecând cu o siguranţă exersată de-a lungul corzilor, însă ochii-i stăteau vigilenţi, de parcă s-ar fi temut să nu greşească.

O fi manifestarea vârstei, se gândi preoteasa, *ori vina mea, că cer prea multe de la un copil?*

Mai târziu, îl chemă la ea.

— Ai crescut, zise, simţindu-se neaşteptat de stânjenită când îi întâlni privirea limpede. Ai devenit foarte priceput la harfă. Mai studiezi muzica împreună cu părintele Iosif?

— S-a îmbolnăvit la scurt timp după solstiţiul de iarnă, răspunse Gawen, clătinând din cap. Am coborât la el de mai multe ori, dar nu m-au lăsat înăuntru să-l văd. Mi s-a spus că nici nu mai se dă jos din pat.

— Dar pe *mine* nu mă vor împiedica! exclamă ea. Mă duc acum, iar tu ai să mă însoţeşti.

— De ce nu mi-ai zis că părintele Iosif e bolnav? întrebă ea în timp ce coborau dealul.

— Eşti atât de ocupată… începu, dar se opri când dădu cu ochii de expresia ei. M-am gândit că trebuie să ştii.

— Iartă-mă, nu-i corect din partea mea să-mi răsfrâng asupra ta neliniştile. Sau să te învinovăţesc că-mi spui adevărul… oftă ea, apoi continuă. Se pare că există mereu câte cineva care-mi solicită atenţia, dar nădăjduiesc să găsesc întotdeauna timp pentru cei care chiar au nevoie de ajutor. Ştiu că a trecut mult timp de când n-am mai discutat cu tine şi deja eşti pe cale să-ţi iei locul, prin legământ, printre druizi. Cum zboară vremea!

Trecură de coliba rotundă a preoteselor care îngrijeau de

Fântâna Sângelui şi de livada plantată acolo şi-şi continuară drumul pe cărăruia care şerpuia pe deal. Capela construită de creştini avea acoperiş de stuf, ca restul clădirilor, dar se mai înălţa cu un cat, de formă conică, deasupra lor, aşa că părea să aibă două niveluri şi stătea ca o cloşcă între puii ei, înconjurată, cum era, de adăposturile călugărilor. Unul dintre cei tineri mătura frunzele căzute, aduse pe potecă de vântul nopţii. Îşi ridică privirile când se apropiară şi le veni în întâmpinare.

— I-am adus nişte fructe conservate şi turtă dulce părintelui Iosif, arătă Caillean spre coşul ei. Mă conduci la el?

— Fratelui Paulus nu cred să-i placă… începu bărbatul, încruntându-se, apoi clătină din cap. Nu mai contează. Poate că delicateţurile voastre îl vor ispiti pe părinte, pentru că hrana noastră simplă nu-l mai atrage. Dacă reuşiţi să-l faceţi să mănânce, veţi avea întreaga noastră recunoştinţă, căci de la sărbătoarea Naşterii lui Hristos, de-abia dacă a pus în şură cât să ţii o pasăre în viaţă.

Îi însoţi spre una dintre colibele rotunde, nu mai mare decât celelalte, deşi cărarea era mărginită cu pietre albite, şi trase deoparte ţesătura din faţa uşii.

— Părinte, a venit să te vadă Doamna din Avalon. O primeşti?

Caillean clipi, străduindu-se să-şi deprindă ochii cu umbre, după strălucirea zilei de primăvară. Părintele Iosif zăcea pe o saltea pusă pe jos, iar o lampă de veghe pâlpâia în apropierea lui. Călugărul aşeză nişte perne în spatele bătrânului, să-l ridice, şi aduse un scăunel cu trei picioare pentru preoteasă.

Era, într-adevăr, ca o pasăre, se gândi ea când se întinse să ia mâna bătrânului. Pieptul său slab de-abia dacă se mişca; întreaga viaţă rămasă în el îi licărea în ochi.

— Bătrânul meu prieten, rosti ea cu glas scăzut. Ce-i cu tine?

Ceva ce-ar fi putut fi un hohot de râs se ridică în aer.

— În mod sigur, Doamnă, eşti iniţiată şi poţi vedea!

Părintele Iosif citi în ochii ei cuvinte pe care ea nu le-ar fi putut rosti şi zâmbi.

— Oare nu le este dat celor din ordinul tău să ştie când le vine clipa cea de pe urmă? A mea soseşte în curând şi sunt mulţumit. Îl voi mai întâlni o dată pe Mântuitor…

Rămase tăcut ceva timp, privind înlăuntrul său şi zâmbind la ce vedea acolo. Apoi oftă şi privirile se opriră asupra lui Caillean.

— Dar îmi vor lipsi discuţiile noastre. De nu cumva un bătrân

pe patul de moarte te-ar putea convinge să-l accepţi pe Hristos şi când toate se vor fi terminat ne-om întâlni din nou.

— Şi mie-mi va fi dor de discuţiile noastre, vorbi ea, stăpânindu-şi lacrimile. Iar într-o altă viaţă îţi voi urma calea, dar nu în aceasta, căci legămintele mele sunt făcute în altă parte.

— Este adevărat că niciun om nu-şi cunoaşte drumul decât atunci când ajunge la capătul lui, şopti el. Atunci când viaţa mea s-a schimbat, nu eram mult mai tânăr ca tine… M-ar încălzi la suflet să-ţi povestesc, dacă ai vrea să asculţi.

Caillean zâmbi şi-i luă mâna întinsă într-a ei. Era atât de fragilă, încât lumina părea să treacă prin ea. Eiluned şi Riannon o aşteptau să discute despre fetele care voiau să se alăture comunităţii, însă ele mai puteau aştepta. Se afla întotdeauna multă învăţătură în istorisirile bărbaţilor despre cum ajunseseră ei la Lumină, iar părintele Iosif mai avea foarte puţin timp.

— Eram negustor în Iudeea, într-un oraş numit Arimateea, în partea de răsărit a Imperiului. Corăbiile mele ajungeau peste tot, chiar şi în Dumnonia, pentru negoţul cu cositor, şi-mi aduceau o mare bogăţie.

Glasul său devenea tot mai însufleţit în timp ce-şi continua povestea.

— În acea vreme nu mă gândeam mai departe de socotelile din ziua următoare, iar, dacă prin visele mele îmi aminteam de pământurile scufundate sub ape şi tânjeam după înţelepciunea de acolo, uitam totul odată cu venirea zorilor. I-am chemat la masa mea pe toţi cei pricepuţi în orice meşteşug şi, când a apărut un învăţător nou în Galileea, pe care oamenii îl numeau Yeshua şi-l pomeneau des, l-am invitat şi pe el.

— Pe atunci ştiai că este unul dintre Fiii Luminii? îl întrebă Caillean.

Zeii vorbeau tot timpul, prin copaci, dealuri şi tăcerea din inimi, dar se spune că-n fiecare eră trimit câte-un Luminat să glăsuiască lumii în graiul ei, dar, de fiecare dată, mai aflase ea, numai câţiva îi auzeau.

— Eu am ascultat cuvintele Mântuitorului şi L-am îndrăgit, dar nu-L cunoşteam prea bine, clătină părintele din cap. Vechile învăţături nu mi se înfăţişaseră încă. Dar am văzut că le aducea speranţă oamenilor şi am dat bani atunci când susţinătorii Lui au avut nevoie şi le-am permis să celebreze sărbătoarea

pascală într-o casă de-a mea. Eram plecat din Ierusalim când L-au arestat. La întoarcere, era deja răstignit. M-am dus pe dealul unde L-au ucis, auzind de la mama Lui că se află acolo, şi-am vrut să fiu de ajutor.

Se opri, amintindu-şi, iar ea văzu că ochii i se luminau de lacrimi. Gawen, care simţea greutatea emoţiei, fără însă a o înţelege, rupse tăcerea.

— Cum îi era ei... mamei lui?

Iosif îţi aţinti privirile asupra băiatului.

— Ca zeiţei voastre, atunci când, la recoltă, plânge moartea zeului. Era tânără şi bătrână în acelaşi timp, fragilă şi tare precum piatra. I-am văzut lacrimile şi-am început să-mi amintesc visele. Apoi m-am ridicat la piciorul crucii şi am căutat în sus, la Fiul ei. Cam pe atunci, suferinţele l-au destrămat mare parte din chipul omenesc. Adevărata Lui natură apărea şi dispărea, uneori ţipa de disperare, alteori rostea cuvinte de îmbărbătare celor care aşteptau jos. Dar când S-a uitat spre mine am fost orbit de lumina Lui şi în acea clipă mi-am amintit cine fusesem în vremurile trecute şi de jurămintele făcute.

Bătrânul inspiră adânc. Era clar că se istovea, dar nimeni n-ar fi îndrăznit să-l oprească.

— Se spune că pământul s-a zguduit când a murit. Nu ştiu, pentru că eu mă cutremurasem până-n măduva oaselor. Mai târziu, după ce L-au străpuns cu suliţa, să fie siguri că răposase, am luat puţin din sângele Lui într-o butelcă pe care-o ţineam cu mine. Apoi mi-am folosit influenţa printre romani să-l iau trupul şi să-L aşez în mormântul familiei mele.

— Dar n-a rămas acolo... continuă Gawen.

Caillean privi spre el şi-şi aminti cât de mult studiase el muzica împreună cu nazarinenii. Probabil că le cunoştea bine şi legendele.

— *El* n-a fost niciodată acolo, zise părintele Iosif cu un zâmbet firav. Doar carnea pe care-a purtat-o... Stăpânul a luat-o înapoi, să le arate puterea spiritului celor care cred că viaţa în trup înseamnă totul, dar eu n-am avut nevoie să-L văd. *Ştiam*.

— Dar de ce ai venit aici, în Britannia? întrebă băiatul.

Privirea preotului se umplu de tristeţe. Acum glăsui mai încet.

— Discipolii lăsaţi în urmă de Mântuitor au început să se sfădească între ei, care să conducă şi cine să tălmăcească mai bine înţelesul vorbelor Lui. Nu m-au ascultat, iar eu am refuzat

să mă las ispitit în certurile lor… Mi-am amintit atunci de acest pământ înverzit, de dincolo de valuri, unde mai trăiau cei care, în felul lor, respectau vechea înţelepciune… Aşa că am căutat refugiu aici, iar druizii voştri m-au primit ca pe un tovarăş de-al lor în căutarea Adevărului din spatele tuturor misterelor.

Tuşi, iar ochii i se închiseră în timp ce se chinuia să respire. Caillean murmură ceva a îmbărbătare, dirijându-şi energia prin mâinile lor unite.

— Nu încerca să vorbeşti, îi ceru când îşi deschise buzele şi tuşi din nou.

— Trebuie… să-ţi spun.

Se sforţă să inspire şi mai adânc şi, încet, încet se linişti, deşi era vizibil mai slăbit.

— Butelca în care se afla sângele sfânt…

— Nu au şi fraţii tăi pretenţii asupra ei? întrebă ea, iar bătrânul clătină din cap.

— Mama Lui mi-a zis… să o păzească o femeie. Am legat-o de vechiul belciug, într-o nişă… din fântâna sfântă.

Ochii lui Caillean se deschiseră larg. Deşi rece ca gheaţa şi pură, apa bogată în fier îţi lăsa în gură un gust ca de sânge. Înţelepţii din vremurile străvechi construiseră o casă deasupra fântânii, făcută dintr-o stâncă masivă, cioplită dintr-o bucată. Asta putea vedea oricine. Însă existenţa nişei în puţul fântânii, atât de înaltă cât să intre un om, era un secret cunoscut numai de iniţiaţi. Un loc potrivit adăpostirii sângelui de sacrificiu, se gândi ea, căci, fără îndoială, fusese folosit în acest scop în vremurile străvechi.

— Înţeleg… rosti ea încet, şi-o voi păzi bine…

— Ah… făcu părintele şi se lăsă pe spate. Promisiunea ei părea să-i fi adus uşurare. Iar tu… continuă şi privirea i se aşeză asupra lui Gawen. Vrei să te alături turmei mele şi să legi vechea înţelepciune de cea nouă?

Băiatul se lăsă în spate, cu ochii holbaţi precum ai unei căprioare speriate. Privi o clipă la Caillean, nu cerând ajutor, aşa cum s-ar fi aşteptat ea, ci după înţelegere. Ea clipi. *Voia* băiatul să treacă la nazarineni?

— Copile, copile, glăsui Iosif înţelegător. N-am vrut să te grăbesc. Când va veni vremea, ai să alegi…

Prin mintea preotesei goneau o sută de răspunsuri, dar tăcu. Nu va discuta despre religie cu un om atât de aproape de

moarte, dar nu-i venea să creadă că zeii îi hărăzeau existenţa aridă a unui călugăr acestui copil, pe care Doamna Zânelor însăşi îl numise „Fiu a O Sută de Regi”!

Ochii părintelui se închiseră. Îl simţi cum alunecă în somn şi-i lăsă mâna.

După ce ieşiră din colibă, privi de jur-împrejur, căutându-l pe călugărul care-i îndrumase, însă îi aştepta fratele Paulus şi, după furia din ochii lui, îşi dădu seama că numai respectul pentru cel pe moarte îl împiedicase să nu vină după ea.

Privirea lui se înmuie puţin când Gawen se apropie din urmă.

— Fratele Alanus a scris un psalm nou. Vii mâine aici, când ne apucăm să-l învăţăm?

Băiatul încuviinţă din cap, iar Paulus se îndepărtă, cu pulpana zdrenţuită a robei sale cenuşii şuierând peste pietre.

În zilele de după vizita lor la părintele Iosif, Gawen aşteptă înspăimântat să afle că bătrânul murise, însă, surprinzător, vestea nu veni. Bătrânul se lupta mai departe şi, pe măsură ce se apropia festivalul de Beltane[18] alte probleme îl distraseră de la îngrijorările sale. El şi alţi doi băieţi erau pregătiţi pentru iniţierea din ajunul festivalului şi-l stăpânea teama.

Însă nu ştia cum să-şi exprime sentimentele. Nimeni nu-l întrebase dacă voia să devină druid; toată lumea credea că va continua, din moment ce-şi terminase primul stagiu al instruirii. Doar părintele Iosif sugerase o altă alegere, însă, deşi admira puritatea devoţiunii nazarinenilor şi aflase atâta bine în învăţăturile lor, viaţa lor părea şi mai searbădă decât a druizilor de pe Deluşor. Dar cel puţin nu erau complet izolaţi de compania femeilor.

Comunitatea din Avalon moştenise tradiţiile Casei Pădurii, însă Caillean nu-i obliga să păstreze regulile impuse ca apărare faţă de pagubele provocate de romani. Cea mai mare parte a timpului, preoţii şi preotesele trăiau în castitate, dar regulile se mai relaxau de Beltane şi solstiţiul de vară, când forţa născută din împreunarea femeii cu bărbatul aducea viaţa în ţinut. Dar numai cei care îşi făcuseră legămintele puteau participa la aceste rituri.

---

[18] Sărbătoare celtică organizată pe 1 mai pentru a marca începutul verii (n. tr.).

Sianna devenise preoteasă în toamnă. Acesta ar fi primul ei ritual de Beltane. În vis, Gawen îi vedea trupul lucind în lumina focurilor sfinte şi se trezea gemând din cauza frustrării faţă de propriul său răspuns, care era limpede.

Fusese o vreme, înainte ca dorinţele cărnii lui să fie atât de puternice, când îşi dorise înţelepciunea la sfârşitul drumului druid. Acum de-abia dacă-şi mai amintea tânjirea atât de pură. Nazarinenii susţineau că să te culci cu o femeie era cel mai întunecat dintre păcate. Oare l-ar trăsni zeii imediat pentru impietate, dacă numai dorinţa lui faţă de Sianna îl motivase să facă legămintele druide? Nu doar pofta trupească îl mânase, îşi spuse el. În mod sigur simţea dragoste, însă de la iniţierea ei nu mai reuşiseră să fie împreună. Să fie prietenia pe care i-o arătase întotdeauna doar o atracţie frăţească sau simţea şi ea la fel ca el?

Cu simţămintele tulburate, privea peste mlaştini spre linia depărtată de dealuri, precum o pasăre captivă care se uită printre gratiile coliviei. Desigur, se gândi, să devii bărbat nu însemna mare lucru în teritoriile romane. Cum i-ar fi fost viaţa, dacă l-ar fi crescut bunicul său Macellius în locul lui Caillean? Uneori tihna din Avalon aducea a închisoare şi se săturase atât de mult să tot vadă aceleaşi chipuri, încât îi venea să urle. Dar un roman era cetăţean al întregii lumi.

Dacă s-ar fi dus la Macellius, ar fi devenit soldat, ca tatăl său. Ostaşii executau ordine, nu luau astfel de decizii. Câteodată perspectiva i se părea foarte ispititoare. Însă alteori i se năzărea că toţi cei pe care-i cunoştea încercau să-i dea porunci, fiecare în legea lui, în timp ce el voia doar să fie liber.

Apoi, într-o dimineaţă, se duse să se alăture procesiunii de la răsărit şi auzi de jos vaietul unor jelanii. Privi într-acolo, dar ştiu înainte de a da cu ochii de călugării care stăteau ca nişte copii rătăciţi ce erau.

— Vai nouă, se tânguia Alanus, cu obrajii palizi udaţi de lacrimi, părintele nostru Iosif a plecat dintre noi. Când fratele Paulus s-a dus la el în zori, l-a găsit deja ţeapăn şi rece. N-ar trebui să jelesc, continuă el, pentru că ştiu că-i lângă Mântuitor în ceruri. Însă a plecat nedrept de singur, în întuneric, fără mângâierea de a-i avea în juru-i pe fiii săi, şi îndurăm cu greu că nu ne-am luat rămas-bun de la el. Chiar şi bolnav fiind, ne alina să-l ştim acolo. Era tatăl nostru. Nu ştiu ce ne vom face acum!

Gawen dădu din cap, cu un nod în gât, amintindu-şi după-amiaza ciudată când bătrânul le povestise cum ajunsese el în Avalon. Nu-l văzuse pe Tatăl Luminii de care le vorbise Iosif, dar îi zărise oglindirea în ochii bătrânului şi nu credea că acesta murise singur.

— Mi-a fost şi mie ca un tată. Trebuie să mă întorc sus pe deal şi să le spun şi celorlalţi.

Însă el se gândea la Caillean în timp ce zorea sus pe cărare.

După-amiază, Doamna din Avalon coborî de pe Deluşor ca să-şi exprime condoleanţele şi-l chemă pe Gawen s-o însoţească, aşa cum mai făcuse şi înainte. Buimăceala de dimineaţă încetase. Din interiorul bisericii rotunde răzbătea zgomotul cântărilor. Procesiunea druidă se opri brusc lângă biserică, iar el se duse la uşă.

Trupul bătrânului zăcea pe o lespede în faţa altarului, iar în jurul său ardeau feştile. Tămâia se ridica în nori groşi, ascunzând siluetele fantomatice ale călugărilor, dar o clipă păru să vadă forme strălucitoare plutind deasupra lor, ca şi cum îngerii de care-i vorbise foarte des părintele Iosif vegheau asupra lui. Apoi, conştientă parcă de privirea ochilor păgâni, una dintre umbre se înălţă şi părintele Paulus veni la el.

Gawen se dădu înapoi când nazarineanul apăru în uşă. Ochii lui Paulus erau roşii de atâta plâns, însă mâhnirea nu-i îmblânzise expresia. Privirea lui neîngăduitoare se opri asupra lui Caillean.

— Ce căutaţi aici?

— Am venit să-ţi împărtăşim durerea, vorbi cu blândeţe Marea Preoteasă, şi să ne arătăm respectul la plecarea unui om bun, pentru că Iosif ne-a fost, într-adevăr, ca un tată tuturor.

— Atunci, nu a fost un om atât de bun pe cât părea, sau nu un creştin atât de bun, altfel, voi, păgânii, aţi dansa de bucurie, ripostă Paulus înţepat. Dar acum eu sunt conducător aici şi voi impune o credinţă mai pură în rândurile creştinilor mei. Iar primul lucru va fi să pun capăt vizitelor dintre congregaţia noastră şi preoţimea voastră blestemată. Du-te, femeie! Nici compasiunea, nici prezenţa voastră nu sunt bine-venite aici.

Gawen făcu instinctiv un pas înainte, ca şi cum ar fi vrut să se interpună între ei. Unii dintre druizi şuşoteau furioşi, însă Caillean părea uimită şi amuzată în acelaşi timp.

— Nu suntem bineveniţi? Dar nu noi le-am permis oamenilor voştri să construiască biserica aici?

— Într-adevăr, răspunse acru părintele Paulus, dar pământul este al lui Dumnezeu, nu al vostru, ca să-l puteţi da. Nu recunoaştem nicio datorie faţă de slujitorii demonilor şi ai falşilor dumnezei.

— Îl trădezi pe părintele Iosif chiar înainte de a fi înmormântat? clătină preoteasa cu amărăciune din cap. El a spus că adevărata religie interzice luarea în derâdere a numelui sub care orice om îl ştie pe dumnezeul său, pentru că toate sunt ale Unuia.

Părintele Paulus îşi făcu cruce.

— Blasfemie! Nu l-am auzit niciodată rostind o asemenea erezie! Plecaţi sau îi voi chema pe fraţii mei să vă izgonească!

Se înroşise îngrijorător de tare la faţă, iar prin barbă i se prinseseră stropi de spumă.

Faţa lui Caillean deveni ca de piatră. Le făcu semn druizilor să plece. Pe când Gawen se întoarse să-i urmeze, Paulus se întinse şi-l apucă de mânecă.

— Fiule, nu te duce cu ei! Părintele Iosif te-a îndrăgit, nu-ţi încredinţa sufletul idolatriei, iar trupul, ruşinii! Vor implora Marea Curvă, pe care ei o numesc Zeiţă, în cercul acela de pietre. Eşti un nazarinean, atât doar că nu te numeşti aşa! Ai îngenuncheat la altar şi ţi-ai înălţat glasul în cântecele sfinte şi de laudă. Rămâi, Gawen, rămâi!

O clipă, uimirea-l făcu să stea neclintit. Apoi îi luă locul furia. Îşi smuci braţul, eliberându-l, privind de la Paulus la Caillean, care-ntinsese mâna, de parcă ar fi vrut să-l tragă după ea.

— Nu! strigă el. N-o să vă certaţi asupra mea precum câinii pentru un os!

— Atunci, vino, spuse Marea Preoteasă, dar el scutură din cap.

Nu i se putea alătura părintelui Paulus, dar vorbele lui afurisiseră şi căile druizilor. Inima îi plângea după Sianna, însă cum ar îndrăzni s-o atingă acum?

Buimăceala şi dorul se transformară în certitudine. Nu mai era nicio cale de a rămâne.

Începu să se retragă pas cu pas.

— Amândoi mă râvniţi, dar sufletul îmi aparţine! Luptaţi-vă pentru Avalon, dacă vreţi, dar nu pentru mine! Plec – se

hotărâse în timp ce pronunţa cuvântul – să-mi caut neamurile de la Roma!

5

Gawen traversă repede mlaştinile, folosindu-se de priceperea deprinsă de la Doamna Zânelor. Într-adevăr, ea era singura care să-l oprească, odată ce-o luase pe drumul său, iar în prima zi a călătoriei mersese cu teama că poate Caillean o va trimite după el. Dar fie că Doamna refuzase, fie că mama sa adoptivă nu se gândise să-i ceară ajutorul, sau – îi trecu prin minte – pur şi simplu nici nu-i păsa, nu văzu nimic altceva decât păsările de apă gălăgioase, o familie de vidre şi o căprioară roşie, foarte timidă.

Timp de şapte ani, nu părăsise Valea Avalonului, însă învăţase despre graniţele ţinuturilor tribale din Britannia, localizarea forturilor şi oraşelor romane, precum şi despre liniile prin care se scurgea forţa prin teritorii. Ştia destul cât să dea de calea spre nord, iar cunoaşterea pădurii îl ajuta să nu flămânzească. Două săptămâni de mers îl aduseră la porţile Devei.

Primul gând a fost că nu mai văzuse atât de mulţi oameni adunaţi într-un loc, făcând atât de multe lucruri. Care mari, trase de boi, încărcate cu gresie roşie, gemeau pe drumul spre fortăreaţa de dincolo de oraş. Porţiuni ale fortificaţiei de pământ, cu palisadele sale, fuseseră dărâmate şi în locul lor se ridica un zid de piatră. Nu se simţea nicio grabă – fiind o regiune complet pacificată –, dar era un semn foarte clar că romanii intenţionau să stea aici.

Îl trecură fiorii. Druizii luau în derâdere preocuparea lor pentru puterile vremelnice, însă şi aici exista un spirit, iar fortăreaţa de piatră roşie reprezenta sanctuarul său. Nu mai era cale de întoarcere, îşi încordă umerii, încercând să-şi amintească latina, căreia nu-i găsise niciodată vreo întrebuinţare, şi urmă un şir de măgari încărcaţi cu desagi ca o plasă, plini cu vase de lut, pe sub bolta turnului de pază de la poartă, intrând în lumea romană.

— Eşti la fel ca tatăl tău şi, totuşi, un străin…

Macellius Severus privi întâi spre Gawen, apoi într-altă parte. Făcea aşa, îşi dădu seama băiatul, de când venise acolo, de

parcă n-ar fi ştiut dacă să fie bucuros ori îngrozit că, la urma urmei, avea un nepot. *Aşa m-am simţit*, se gândi el, *când am aflat de părinţii mei*…

— Nu mă aştept să mă primeşti, vorbi el tare. Mă pricep la câte ceva, mă pot descurca.

Romanul îşi îndreptă spatele şi atunci băiatul îl întrezări pe ofiţerul care fusese. Trupul său masiv se aplecase din cauza vârstei, părul i se rărise, până ajunsese câteva smocuri de fire albe, dar trebuie să fi fost odată un bărbat puternic. Necazurile i se întipăriseră pe faţă, însă îşi păstrase vioiciunea minţii, iar Gawen era recunoscător.

— Te temi că mă compromiţi? Sunt prea bătrân să-mi pese, iar toate surorile tale vitrege sunt măritate sau făgăduite, aşa că nu le va influenţa viitorul. Totuşi, adopţiunea ar fi calea cea mai simplă de a-ţi transmite numele meu, dacă asta vrei. Dar, mai întâi, spune-mi de ce, după toţi aceşti ani, ai venit la mine?

Băiatul se trezi priponit de privirea de vultur, care, fără nicio îndoială, îi făcuse pe mulţi recruţi să tremure, şi-şi coborî ochii asupra mâinilor sale împreunate.

— Doamna Caillean a zis că te-ai interesat de mine… Nu te-a minţit, adăugă grăbit. Când v-aţi întâlnit, încă nu ştia unde mă aflam.

— Şi unde te aflai?

Întrebarea răsună foarte uşor şi simţi răsuflarea primejdiei. Dar totul ţinea de trecut. Ce rău era dacă îi spunea?

— Una dintre fetele mai mari, care ajutau la îngrijirea copiilor la Casa Pădurii, m-a ascuns când celălalt bunic, arhidruidul, i-a luat prizonieri pe mama şi pe tata. Apoi, după ce totul s-a sfârşit, Caillean m-a dus cu ea la Avalon.

— Acum toţi druizii de la Casa Pădurii au pierit… spuse bătrânul cu gândurile duse. Bendeigid, „celălalt bunic” al tău, a murit anul trecut şi mai bombănea încă despre regii sacri. Nu ştiam că au mai rămas druizi în sudul Britanniei… Unde-i Avalonul?

Întrebarea pică pe neaşteptate şi el răspunse înainte de a se gândi la ce urmărea Macellius.

— E un loc neînsemnat, începu el, o casă de femei, câţiva moşnegi şi o comunitate de nazarineni, la poalele dealului.

— Pricep acum de ce-ar vrea să plece de acolo un tânăr viguros ca tine… comentă şi se ridică, iar Gawen începu să se

destindă. Ştii să citeşti?

— Ştiu să citesc şi să scriu în latină aproape la fel de bine pe cât vorbesc, adică nu prea bine, zise, considerând că nu era momentul să se împăuneze cu faptul că druizii îl învăţaseră să memoreze o mare cantitate de cunoştinţe. Mai ştiu să cânt şi la harfă, dar de fapt, adăugă, amintindu-şi de instruirea primită de la Doamna Zânelor, vânătoarea şi orientarea prin pădure sunt cele mai folositoare priceperi ale mele.

— Cred şi eu. Ceva pe care să te bizui. Cei din neamul nostru au fost întotdeauna în armată, adăugă cu o anume sfială. Ţi-ar plăcea să fii soldat?

Zărind speranţa care mijea în ochii bătrânului, băiatul încercă să zâmbească. *Cu doar o jumătate de lună înainte*, se gândi, *eram pe cale să devin preot druid*. Să intre în armată ar fi însemnat respingerea totală a acelei părţi a moştenirii sale.

— Am să mă îngrijesc de un loc pentru tine, continuă Macellius. Este o viaţă interesantă, iar un bărbat inteligent poate avansa în grad până la o funcţie cu autoritate. Desigur, promovările nu sunt uşoare într-o ţară liniştită, cum a devenit Britannia, dar, după ce vei acumula experienţă, ar fi potrivit un stagiu la una dintre frontiere. Între timp, să vedem cum facem să arăţi ceva mai mult a roman.

Gawen dădu din cap, iar bunicul său zâmbi.

Îşi petrecu luna următoare cu el, ziua însoţindu-l prin oraş, iar seara citindu-i din discursurile lui Cicero sau istorisirile lui Tacitus, despre războaiele lui Agricola. Adopţia s-a făcut cu martori, în faţa magistraţilor, iar el primi primele lecţii despre cum să poarte o togă, un veşmânt care făcea ca robele druizilor să pară culmea simplităţii.

În timpul orelor petrecute în stare de veghe, lumea Romei îl absorbea cu totul. Numai în somn, spiritul său tânjea după Avalon. În vise o vedea pe Caillean învăţându-le pe fecioare. Pe fruntea ei se întindeau riduri noi şi, din când în când, privea spre nord. Ar fi vrut să-i spună că o ducea bine, dar când se trezea ştia că nu exista nicio posibilitate de a trimite vorbă, fără a compromite Avalonul.

În ajunul festivalului Beltane, căzu într-o aţipeală ciudată, în timpul căreia văzu Deluşorul sclipind de luminile sfinte, însă n-o văzu deloc pe Sianna. Spiritul său exploră mai pe îndelete, legănându-se precum un magnet în timp ce-l căuta pe al ei. Nu

era pe culme, ci pe una dintre băncile de piatră de lângă fântâna sacră. Acolo o găsi.

— *Fără tine, n-am nicio dorinţă să dansez în jurul focurilor. De ce m-ai părăsit? Nu mă iubeşti?* întrebă imaginea ei din vis, copleşită de amărăciune.

— *Te iubesc*, răspunse el, *dar toată lumea îi slujeşte pe Domnul şi pe Doamna la Beltane*…

— *Nu şi fecioarele care păzesc fântâna*, rosti ea cu o anumită mândrie amară. *Părintele Paulus domneşte acum peste nazarineni şi nu permite niciun fel de legătură cu noi. Dar nu au femei sfinte printre ei şi nici măcar el nu încalcă voia părintelui Iosif, aşa că izvorul sacru este păzit de o fecioară din Avalon. Atât timp cât păstrez acest legământ, rămân fecioară şi te aştept…* Ea-i zâmbi. *Dacă n-o să-ţi mai aminteşti nimic din acest vis, lasă-ţi inima să-şi amintească de dragostea mea…*

Când se trezi, obrajii îi erau uzi de lacrimi. Tânjea după Sianna, însă nimic nu se schimbase. Se rupsese de druizi şi s-ar fi putut întoarce la ea numai ca preot.

Cam pe la vremea solstiţiului de vară, romanii sărbătoreau festivalul lui Jupiter. Macellius, în calitate de magistrat, suportase o parte din costurile ceremoniilor. Şedea împreună cu alte notabilităţi într-o tribună care domina terenul, cu Gawen alături. Zicea cu mândrie că la un moment dat vor construi o arenă, iar edilii oraşului vor privi jocurile dintr-o lojă cum avea şi împăratul, la Roma.

Băiatul încuviinţă. Latina lui se îmbunătăţise repede şi era acum destul de corectă gramatical, deşi o vorbea cu inflexiunile din Britannia. Dar tot trebuia să se gândească înainte de a spune ceva şi, indiferent cât de mult îi studia pe Tacitus şi Cicero, nu se putea alătura sporovăielilor celorlalţi tineri care-şi însoţeau astăzi taţii.

Majoritatea erau mult prea tineri. Vedea cum cei care nu-l cunoşteau se întrebau de ce la vârsta lui nu era încă în armată, iar cei care-l ştiau le povesteau celorlalţi despre bastardul corcit pe care Macellius îl adoptase atât de grăbit. Când credeau că nu-i auzea nimeni, râdeau, însă urechile lui, antrenate pentru vânătoare, prindeau zarva.

Oricum, nu şi-ar fi găsit niciun prieten printre ei, se gândea cu amărăciune, chiar de nu l-ar fi dispreţuit. Nu pricepea aproape

nicio glumă de-a lor, iar pe cele înţelese nu le considera prea amuzante. Alesese Roma, dar nu-i dispreţuia pe britanicii din rândul cărora se trăgea.

Privea gladiatorii luptându-se jos şi jelea vieţile lor irosite, chiar dacă le admira priceperea. *Nu aparţin locului acestuia*… îşi zicea el nefericit, *nu mai mult decât Avalonului*. *Eiluned avea dreptate*. *Nici n-ar fi trebuit să mă fi născut*!

Dar cel puţin instruirea druidă îi dăduse stăpânirea de sine necesară ca să nu-şi dezvăluie disperarea, iar când reveniră acasă, bărbatul mai vârstnic, încântat de succesul sărbătorii, nu bănui nimic. Macellius, cugetând la întâmplările de peste zi, radia.

— Uite-aşa, măi băiete, se organizează un festival! Va mai trece multă vreme până când Junius Varo sau vreunul dintre ceilalţi flecari să facă ceva la fel.

Răscoli prin mormanul de mesaje adunate pe masa de lucru, se opri la unul şi desfăşură sulul.

— Mă bucur că m-ai însoţit, băiete, să vezi…

Gawen, care-şi desfăcuse oftând pliurile togii, ridică privirile, sesizând schimbarea de ton.

— Ce s-a întâmplat? făcu el.

— Veşti bune, în sfârşit, eu aşa cred că le vei socoti… Ţi-am găsit un loc în armată. Mesajul o fi sosit în timp ce eram la lupte. Trebuie să te prezinţi la Legiunea a Noua, Hispanica, la Eburacum.

O legiune! Acum, că se întâmplase, Gawen nu ştia dacă să fie nerăbdător sau să-i fie teamă. Cel puţin va scăpa de puştii aroganţi care mârâiau la el şi poate că armata îl va ţine mult prea ocupat ca să mai tânjească după Avalon.

— Ah, băiete, ăsta-i cel mai potrivit lucru pentru tine – toţi din familia Macellius sunt soldaţi dar numai zeii ştiu cât de mult îmi vei lipsi!

Chipul îi oglindea limpede simţămintele amestecate. Îşi deschise braţele.

În timp ce Gawen îl îmbrăţişa, prin propria sa buimăceală răzbătu, cu claritate, un gând: şi lui îi va lipsi bătrânul.

Cuvântul roman care însemna „armată” deriva dintr-un termen care desemna exerciţii de antrenament, *exercitio*, iar, după cum descoperi în primele sale zile de militărie, din acest

motiv se pare că se înrolaseră toţi. Recruţii erau tineri, selecţionaţi după condiţia lor fizică şi inteligenţă, însă, ca să mărşăluieşti douăzeci de mile romane în cinci ore, cu întregul echipament, aveai nevoie de ceva resurse. Când nu se deplasau, exersau lupta în armuri cu greutate dublă, cu sabia sau *pilumul*, făceau instrucţie ori ridicau fortificaţii temporare.

Gawen simţea vag că pământul din jurul Eburacumului era mai tare decât propriile lui dealuri. Însă dincolo de această realitate, percepută atât din pricina băşicilor din tălpi şi a durerilor din coapse, cât şi din cauza vederii lui, împrejurimile păreau înceţoşate. Recruţii vedeau rareori trupele regulate, cu excepţia ocaziilor când vreun veteran bronzat îi lua în tărbacă pe când şirul lor transpirat mărşăluia tropăind. Greu, dar cu nimic mai ieşit din comun decât primul său contact cu viaţa romană, la Deva. Destul de ciudat, iniţierea druidă îi formase stăpânirea de sine prin care să îndure disciplina militară, în vreme ce băieţii din familii romane bune se prăbuşeau şi erau trimişi acasă.

Pe măsură ce educaţia lor militară progresa, recruţilor li se dădu câte o zi liberă, când se puteau odihni sau îşi reparau echipamentul, ori chiar plecau în oraşul care se întindea în afara zidurilor fortăreţei. Să auzi vorbirea cântată a britanicilor, după atâtea săptămâni de latină de cazarmă, era un adevărat şoc, care-i reaminti de adevăratul Gawen, „Gaius Macellius Severus” fiind doar un nume de împrumut. Însă negustorii britanici şi conducătorii de catâri care flecăreau cu atâta dezinvoltură înaintea sa n-ar fi ghicit niciodată că tânărul înalt, cu trăsăturile sale romane şi tunica de legionar, înţelegea totul, cuvânt cu cuvânt.

Piaţa din Eburacum se adăpa cu sete din zvonuri. Localnicii de pe la ferme se amestecau cu târgoveţii să-şi vândă produsele, iar negustorii ofereau lucruri din toate părţile imperiului, însă tinerii briganţi, care altădată veneau să caşte gura la soldaţi, erau, ciudat, absenţi. Se vorbea de nemulţumiri, se sporovăia despre alianţe cu triburile din nord.

Pe Gawen îl făceau să se simtă stânjenit, dar îşi ţinea gura, pentru că zvonurile din interiorul fortăreţei le întreceau pe cele de afară. Quintus Macrinius Donatus, *legatus legionis* al lor, îşi datora funcţia de comandă grijii guvernatorului, verişorul lui, iar despre tribunul senatorial numit adjunct se credea că era doar o

marionetă frivolă, care n-ar fi trebuit niciodată să plece de la Roma. În mod normal, nu ar fi contat, dar, cu toate că Lucius Rufinus, centurionul responsabil de recruţi, era un individ decent, se dusese vorba că printre ofiţerii comandanţi ai cohortelor se afla un număr mai mare decât se obişnuia de indivizi cruzi şi perverşi. Gawen bănuia că tocmai din pricina onorabilităţii i se dăduse lui Rufinus îndatorirea deloc de invidiat de a transforma o adunătură de flăcăi de la ţară în coloana vertebrală a imperiului.

— Mai avem numai o săptămână, spuse Arius oferindu-i polonicul lui Gawen.

La sfârşitul verii, căldura ajungea până şi în nordul Britanniei, iar după marşul de dimineaţă, apa fântânii lângă care se opriseră era mai bună decât vinul. Fântâna însemna câteva pietre aşezate în jurul unui izvor care susura dintr-o gaură de pe coasta dealului. Deasupra lor, drumul şerpuia printre florile purpurii, deschise în iarba uscată. Dedesubt, pământul era un amestec de teren agricol şi păşuni, acoperite de aburul de august.

— Aş fi bucuros să depun, în sfârşit, jurământul, continuă Arius. Armura obişnuită mi s-ar părea o tunică de vară după toate astea şi, în plus, m-am săturat să-i tot aud pe trupeţi cum ne fluieră când trecem pe lângă ei.

Gawen îşi şterse buzele şi înapoie polonicul. Arius era din Londinium, subţire, zvăpăiat şi sociabil, fără nicio şansă de schimbare. Lui, care nu se pricepea să-şi facă noi prieteni, i se părea un dar din partea zeilor.

— Mă întreb dacă ne trimit în aceeaşi cohortă.

Apropiindu-se de finalul antrenamentului, începuse să se îngrijoreze de ceea ce urma. Dacă poveştile celor mai vârstnici, spuse prin cârciumi, nu erau slobozite doar ca să-i bage pe ei în sperieţi, traiul în armată părea mai rău decât antrenamentul. Dar nu asta-i dădea lui bătăi de cap.

Îşi petrecuse jumătate din viaţă pregătindu-se pentru legământul de druid, apoi fugise. Iar, după o singură vară, cum să fie credincios unui jurământ mai puţin sacru, dar la fel de obligatoriu?

— I-am promis lui Marte un cocoş roşu dacă mă pune în cea de-a cincea cohortă, împreună cu bătrânul Hanno, răspunse

Arius. Se spune că-i o vulpe bătrână şi vicleană, care obţine întotdeauna ce-i mai bun pentru oamenii săi.

— Şi eu am auzit, zise, luând o altă înghiţitură de apă. El, care-i părăsise pe propriii lui zei, nu îndrăznise să se roage celor ai Romei.

Veni la apă următorul şir. Gawen predă polonicul şi se căţără înapoi după ai lui. În vreme ce tinerii intrau din nou în formaţie, privi spre nord, acolo unde drumul alb şerpuia peste dealuri. Părea o barieră fragilă. Chiar şi fortul de hotar pe care-l zărea în depărtare era mărunt ca jucăria unui copil în mijlocul întinderii de coline rotunjite. Însă drumul, cu şanţul adânc al unui *vallum* în spatele lui, marca graniţele imperiului, *limes*. Unii visători din rândurile inginerilor militari nu-l socoteau suficient, susţinând că numai construirea unui zid adevărat va ţine în siguranţă sudul Britanniei. Până acum, însă, funcţionase. Era o idee, ca imperiul însuşi, se gândi Gawen brusc, să fie o linie magică pe care triburile sălbatice să nu aibă permisiunea de a o trece.

— O parte nu pare cu mult diferită de cealaltă, zise Arius, parcă oglindindu-i gândurile. Ce-o fi acolo?

— Avem câteva posturi de observaţie şi mai sunt nişte sate ale băştinaşilor, rosti unul dintre ceilalţi bărbaţi.

— Atunci, asta-i, răspunse Arius.

— Cum adică?

— Vezi fumul? Oamenii triburilor ard miriştea de pe ogoarele lor.

— Am face bine să raportăm. Comandantul va dori să trimită o patrulă, vorbi Gawen.

Însă centurionul dădu ordin să se adune în formaţie. Nu era nicio îndoială că şi Rufinus văzuse fumul şi ştia ce să facă. Îşi aburcă raniţa pe umăr şi-şi ocupă locul în şir.

Noaptea aceea la fort zumzăia de poveşti. Fumul fusese văzut şi în alte părţi de-a lungul frontierei, iar unii spuneau că se zărise săgeata războiului printre triburi. Însă comandanţii legiunii trimiseseră doar o cohortă să întărească forturile auxiliare de-a lungul acelor *limes*. Le ţineau companie colegilor lor ofiţeri din Deva, care veniseră la vânătoare. Zvonurile se înghesuiau la hotar şi nu era necesar să fie alertată toată lumea pentru că nişte ţărani îşi ardeau ogoarele.

Gawen, amintindu-şi de relatările lui Tacitus despre

rebeliunea reginei Boudica, se minună. Dar cum nu existase niciun incident recent care să stârnească triburile, în afară de – se gândi el – tropăitul perpetuu al sandalelor cu ţinte pe drumul roman.

Două nopţi mai târziu, când partida de vânătoare era în plină desfăşurare, focul izbucni pe neaşteptate pe dealurile de deasupra oraşului. Oamenilor din fortăreaţă li se ordonă să ia armele, dar legionarul al doilea la comandă plecase împreună cu comandantul, iar prefectul din tabără nu avea nicio autoritate să le poruncească trupelor să plece în marş. După o noapte de nesomn, li se spuse să stea pe loc, astfel că numai santinelele rămaseră să privească norii de fum plutind pe cerul dimineţii.

Recruţii din cohorta lui Gawen descoperiră că puneau cu greu geană peste geană, dar nici chiar veteranii nu-şi îngăduiră somn lung. Cercetaşii trimişi de prefect se întoarseră cu veşti cât se poate de rele. „Ideea” unei bariere nu fusese deloc suficientă. Războinicii novanţi şi selgovi străpunseseră frontiera, iar verişorii lor, briganţii, se ridicau să li se alăture. Pe la amiază soarele deveni sângeriu pe cerul acoperit de fum.

Quintus Macrinius Donatus călări până târziu în noaptea aceea, plin de praf şi mânat de emoţie sau de furie că ratase partida de vânătoare. Omul era o pradă mai de soi, se gândi Gawen, de gardă când veni comandantul. Însă, luând în considerare numărul războinicilor din triburi despre care se credea că ieşiseră la luptă, poate că, în curând, vânătorii vor deveni ei înşişi vânat.

— Acum, ziceau oamenii, vom vedea şi ceva acţiune. Flăcăii vopsiţi în albastru nici n-au să apuce să-şi dea seama ce i-a lovit. Legiunile îi vor pune pe fugă ca pe iepuri, trimiţându-i înapoi în găurile lor din dealuri!

Însă mai trecu o zi fără să se întâmple nimic. Comandantul aştepta mai multe informaţii, se zvonea. Unii spuneau că aştepta ordine de la Londinium, însă era greu de crezut. Dacă a Noua nu păzea frontiera, de ce mai staţiona la Eburacum?

În cea de-a treia zi după încălcarea frontierei, răsunară în cele din urmă şi trompetele legionare. Chiar dacă nu depuseseră încă jurământul faţă de armată, cohorta recruţilor fu împărţită între veterani. Gawen, deoarece cunoştea pădurea, iar Arius, dintr-un motiv pe care îl ştiau numai zeii, fură trimişi iscoade în trupa lui Salvius Bufo. Chiar dacă avuseseră prilejul, niciunul

dintre ei nu se plânsese. Bufo nu era nici cel mai bun, dar nici cel mai rău dintre centurioni şi lucrase un număr de ani în Germania. Dacă le va putea acorda protecţie datorită experienţei sale, o vor avea.

Se auziră câteva mormăieli din partea trupeţilor când apărură recruţii, însă, spre uşurarea lui, ordinul tăios al lui Bufo, „păstraţi-vă suflul pentru duşmani”, îi reduse la tăcere. Se puseră în mişcare pe la amiază, iar el începu să binecuvânteze marşurile lungi de antrenament care-l căliseră să suporte greutatea raniţei şi tropăitul regulat de pe drumul roman.

În acea noapte, ridicară o tabără fortificată la marginea mlaştinilor. După trei luni petrecute în cazărmi, Gawen găsi dormitul sub cerul liber destul de neplăcut. Tabăra era protejată de un şanţ de apărare şi de palisade, iar el zăcea într-un cort din piele, ticsit de oameni, însă auzea zgomotele nopţii peste sforăitul lor, iar curentul de aer care se strecura pe sub laturi aducea cu el mireasma mlaştinii.

Poate că de-asta visase despre Avalon.

În vis, druizii şi preotesele se adunaseră în cercul de piatră din vârful Deluşorului. Torţele fuseseră fixate pe stâlpi în afară, aşa că umbre negre treceau repede peste pietre. Pe altar ardea un foculeţ. O văzu pe Caillean aruncând ierburi în flăcări. Fumul se ridică, rostogolindu-se spre nord, iar druizii îşi înălţară braţele în semn de salut. Le vedea buzele mişcându-se, dar nu reuşi să descifreze cuvintele.

Fumul se făcu tot mai dens, licărind roşiatic în lumina torţelor, iar uimirea lui fu şi mai mare când el luă forma unei femei, înarmată cu o sabie şi o suliţă. Faţa şi trupul i se transformară dintr-o baborniţă într-o zeiţă şi invers, dar mereu fumul care se răsucea în sus era părul ei plutind în aer. Foarte repede, silueta se mări; preoţii îşi ridicară mâinile cu un strigăt final, iar o rafală de vânt îl duse dincolo de cerc, spre nord, urmat de un pâlc de umbre înaripate, când torţele pâlpâiră şi se stinseră. În acel ultim moment de lumină, Gawen privi spre chipul lui Caillean. Ţinea braţele depărtate, iar el crezu că-l striga.

Se trezi înfiorat. O geană de lumină firavă dezvăluia marginile prelatei de la intrare. Se ridică, îşi făcu loc printre picioarele camarazilor şi se strecură afară. Peste mlaştini se aşezaseră ceţuri grele, dar lumina în creştere umplea deja cerul. Totul era neclintit. O santinelă se întoarse, cu o sprânceană ridicată a

mirare, iar el arătă spre şanţul care le servea drept latrină. Iarba umedă îi uda tălpile goale în timp ce-şi croia drum afară din fortificaţie.

La întoarcere, un croncănit aspru sparse liniştea. În clipa următoare, ceaţa se întunecă de aripi negre. Corbii – mai mulţi decât văzuse vreodată – fâlfâiau dinspre sud, dând ocol dealului. De trei ori zburară păsările negre deasupra taberei romane, apoi ţâşniră spre vest, dar el încă le mai auzea croncănind, chiar şi după ce dispăruseră.

Santinela îşi ţinea degetele răşchirate, ca un semn împotriva răului, iar el nu simţi niciun impuls de a-şi cere scuze că tremura. Acum ştia numele Zeiţei Corb, căreia i se închinaseră preoţii din Avalon, şi nu avea nevoie de niciun fel de instruire druidă ca să interpreteze semnele. Se vor întâlni în luptă cu războinicii triburilor chiar în acea zi.

Pocnetul sec al unei crengi rupte, auzit în urma sa, îl făcu să se răsucească, cu inima bătându-i nebuneşte. Arius privi în sus, cu faţa învăpăiată, apoi ceru iertare printr-un gest. Gawen dădu din cap şi, tot fără cuvinte, încercă încă o dată să demonstreze cum se trece prin încâlceala tufelor de ienupăr şi ferigi fără să faci niciun zgomot. Până atunci nu realizase niciodată cât de multe învăţase de la Doamna Zânelor. Raţiunea îi spuse că doar câteva momente de instruire nu puteau ajuta cine ştie cât un băiat de oraş, cum era prietenul său, iar, dacă briganţii ieşiseră la luptă, cercetaşii romani i-ar auzi înaintea lor. Dar tot tresărea de fiecare dată când Arius făcea câte-un zgomot.

Până acum, depistaseră o înşiruire de urme de paşi spre ruinele fumegânde ale unei ferme izolate. Fusese un loc prosper, iar în cenuşă găsiră fragmente de veselă samiană, de lut roşu, şi mătănii împrăştiate. Mai erau şi câteva cadavre, unul dintre ele decapitat. Ocolind un colţ, dădură înapoi în faţa privirii sticloase a şestei, agăţată de păr de un pumnal înfipt în uşă. Evident, fermierul o dusese bine sub romani, aşa că îl trataseră ca pe un duşman.

Arius părea că se înverzise, tulburat la fel de mult de privelişte şi de priceperea lui Gawen de a interpreta semnele atât de rapid. Dar briganţii plecaseră şi aşa se impunea să facă şi ei. Duşmanii se adunaseră prima dată lângă Luguvalium şi se deplasau spre Eburacum, de-a lungul acelor *limes*. Dacă se

întorceau spre sud, cercetaşii trimişi în celelalte direcţii vor da alarma.

Ordinele lui Bufo fuseseră foarte clare. Dacă nu dădeau cu ochii de duşmani în prima parte a dimineţii, vor presupune că briganţii se îndreptau spre est, de-a lungul drumului natural spre Eburacum. Aveau nevoie de un punct de observaţie din care să-i vadă venind ca să-i poată avertiza pe romanii care ocupau poziţii în apărarea oraşului. Gawen aruncă o privire experimentată asupra terenului şi porni în sus pe deal, unde o străveche suferinţă a pământului ridicase solul. De sub încreţituri se iţeau stânci, ca nişte oase dezgolite.

Când ajunseră la pinii noduroşi de pe vârful piscului, îşi şterseră transpiraţia de pe faţă cu eşarfele de legionari, se făcuse cald, şi începură să adune lemn pentru un foc de semnalizare. În spatele lor, o vale plină de vegetaţie forma o cale naturală, care putea fi urmată de oricine voia să ajungă la pământurile bogate de lângă mare. Era foarte multă linişte. Mult prea multă, se gândi Gawen, privind de-a lungul văii. Pielea i se înfioră. Indiferent dacă rebelii îşi continuau atacurile sau se îndreptau spre casă, o vor lua pe aici. Or fi trimis şi ei cercetaşi, îi trecu prin minte, trăgându-se în spatele unui copac. Poate că râdeau deja de ei, punând la cale modul în care să-i răpună pe aceşti romani care s-au aventurat atât de prosteşte dincolo de adăpostul zidurilor lor.

Mai departe, terenul cobora spre nord în viroage, învăluite de ceţurile tremurătoare. Îi reamintea de felul în care negurile ascundeau uneori Avalonul, de parcă insula s-ar fi retras din lume. Tărâmurile de frontieră puteau fi şi aşa. Timp de jumătate de an trăise cu totul în lumea tatălui său, dar în acest ţinut, care nu aparţinea în întregime nici Britanniei, nici Romei, începea să devină tot mai conştient şi stânjenit de propriile lui loialităţi amestecate, întrebându-se dacă exista cu adevărat un loc al lui.

— Oare noul împărat va face ceva cu rebeliunea asta? se auzi din spatele lui vocea lui Arius. Acest hispanic, Hadrian…

— Niciun împărat nu a vizitat Britannia de la Claudius încoace, răspunse Gawen, conţinând să se uite dincolo de peisaj. Acela era un nor de praf sau fum de la focul care pâlpâia? se întrebă şi o clipă aproape că se ridică, privind pieziş, apoi reveni. Briganţii se vor chinui destul de mult să merite o asemenea atenţie…

— Aşa-i. Britanicii nu se coordonează deloc, chiar şi când au

avut un conducător, la bătălia de la Mons Graupius, tot au pierdut. A fost ultima confruntare cu triburile.

— Aşa credea şi tata, spuse, amintindu-şi mândria cu care bunicul său îi vorbise despre cariera militară a fiului. A luat parte la luptă.

— Nu mi-ai povestit niciodată! zise Arius şi se întoarse spre el.

Gawen dădu din umeri. Nu-i venea să se gândească la bătrânul Gaius ca la tatăl său, deşi era suficient să se compare într-o oglindă de bronz cu portretul pe care Macellius îl ţinea în camera sa de lucru, ca să priceapă adevărul. La Mons Graupius, tatăl său luptase cu curaj. În pofida antrenamentului, se întrebă cum se va descurca el atunci când va ajunge înaintea propriei sale confruntări.

— Dacă nu şi-au găsit un nou conducător, de calibrul lui Calgacus, nu cred că vor reprezenta un pericol multă vreme, rosti el tare.

— Fără îndoială că totul se va termina imediat ce a Noua îi ajunge din urmă, oftă Arius. Lui Hadrian i se va raporta doar o hărţuială de frontieră. Bătălia nici măcar nu va avea un nume.

Fără îndoială… se gândi Gawen. În ultimele trei luni se familiarizase aproape desăvârşit cu disciplina şi forţa armatei romane. În pofida curajului lor individual, oamenilor triburilor le trebuia un miracol să-i reziste. Visul despre Doamna Corbilor îi scăpără fugar în memorie, dar cu siguranţă nu fusese decât vreo fantasmă a nopţii. Pumnul de fier al legiunii era o realitate a zilei.

— Şi-atunci ne întoarcem cu toţii în cazărmi, sfârşi Arius. La *exercises*… Ce mai plictiseală!

— *Au făcut un deşert şi i-au spus pace*… câtă Gawen cu voce slabă. Sunt cuvintele lui Tacitus despre pacificarea nordului, după Mons Graupius. Aşa că să fim încântaţi că ne plictisim.

— Eşti iritat din cauza aşteptării, zise Arius şi zâmbi larg dintr-odată. Ştiu, şi eu sunt nervos.

Asta trebuie să fie. Îndoielile sale erau gândurile unui bărbat înaintea bătăliei, pricepu şi izbucni deodată în hohote, foarte bucuros că Arius îl însoţea. Reluă supravegherea dealurilor din nord.

Arius îi zări primul pe duşmani. Veni în fugă, părăsind desişurile unde se dusese să se uşureze, dând agitat din mâini.

Gawen, alunecând pe spate în încâlceala de pini, văzu şi el norul de praf dinspre apus, unde soarele se ascundea deja în spatele dealurilor, prefăcându-se într-o masă mişcătoare de oameni şi cai.

Înaintarea briganţilor era încetinită de carele trase de boi, încărcate cu lucrurile luate ca pradă. O greşeală, se gândi el. Unul dintre marile avantaje ale triburilor consta în mobilitate. Dar îi întreceau presupunerile, fiind cu miile. Privi spre sud, unde trebuia să aştepte legiunea, calculând timpul şi distanţa.

— Mai stăm până trece grosul trupelor duşmane, apoi aprindem focul.

— Şi apoi? făcu Arius. Dacă suntem izolaţi de liniile noastre vom pierde toată distracţia.

— Dacă avem răbdare, bătălia va veni ea la noi.

Gawen nu ştia dacă să spere sau să se teamă că se va adeveri. Pericolul, îşi dădu el seama, urma să apară în intervalul dintre aprinderea focului de semnalizare şi apariţia – *dacă* ajunseseră pe poziţii şi-i vedeau semnalul – trupelor romane.

Duşmanul înainta acum aproape sub ei – după arme, păreau briganţi, deşi zărea şi oameni ai triburilor mai sălbatice din nord călărind în avangardă. Arius îi atrase atenţia, apoi, încruntându-se, îşi scoase cremenea şi fierul. Încercă de mai multe ori până reuşi să producă o scânteie, dar foarte repede un fuior de fum se desprinse din iască, răsucindu-se în sus şi devenind tot mai dens pe măsură ce puneau vreascuri, apoi izbucni într-o flacără viguroasă. Frunzele verzi adăugate cu chibzuială transformară fumul alb în cenuşiu; coloana tremură, apoi se înteţi şi murdări cerul.

O vedeau romanii? Gawen scruta încordat. Lumina scăpără brusc la marginea dealului îndepărtat. Recunoscu sclipirea argintie a vârfurilor de lance şi o străfulgerare aurie. *Acvila*... Fără niciun cuvânt, arătă spre stindardul legionarilor, iar Arius dădu din cap. O ceaţă ca o umbră crescu sub el, se adânci, se împrăştie pe pantă, neabătută ca un val. Îndulcite de distanţă, trompetele urlară, iar masa în mişcare se transformă în trei coloane, cu centrul încetinind, în vreme ce flancurile avansau de-a lungul terenului mai ridicat, pe fiecare parte.

Briganţii le observaseră şi ei. Şovăiră un moment, apoi un muget discordant ţâşni din coarnele lor de vacă. O mişcare ca o undă străbătu mulţimea de bărbaţi când scuturile fură mutate

de pe spate pe braţe, iar lăncile, aplecate înainte. Gawen şi Arius, croindu-şi drum în jos, pe partea cealaltă a piscului, se opriră când urletele de luptă se înteţiră, dând la o parte perdeaua de ienupăr să vadă mai bine.

Formaţia romană avansa cu uniformitatea implacabilă a unei maşinării de război, blocuri compacte de bărbaţi mişcându-se în linie dreaptă, în ritm constant, cu flancurile curbându-se spre exterior, să protejeze centrul. Năvălirea celtă pulsa de energia sălbatică a unui incendiu de pădure, mugind înspre duşman.

Britanicii vedeau bine aranjamentul roman, dar nimeni – nici măcar propriile lor căpetenii – nu ştia ce vor face războinicii celţi. Iar în momentul când se părea că întreaga forţă a briganţilor va fi încercuită şi zdrobită de formaţiunile romane, mai multe cete din triburile mai sălbatice, care călăriseră împreună cu ei, se desprinseră dintr-odată.

— O iau la goană! exclamă Arius, însă Gawen nu spuse nimic.

Nu păreau înfricoşaţi, ci furioşi, şi după un moment deveni clar că nu fugeau, ci ocoleau să cadă asupra flancului roman. Brusc, terenul mai ridicat, care le permisese romanilor să depăşească centrul formaţiunii duşmane, deveni un dezavantaj, deoarece călăreţii celţi se aflau pe o poziţie şi mai ridicată. Urlând, îşi dirijară caii mărunţi, uşor de stăpânit, în galop pe deal în jos.

Pe acel teren, nicio formaţiune de infanterişti nu le-ar ţine piept. Oamenii legiunii se împrăştiară, călcaţi în picioare de cai sau unii de alţii, în timp ce încercau să se dea la o parte. Confuzia se răspândi în rândurile lor. De sus se vedea cum formaţiunile ordonate se dezmembrau, cu flancurile retrăgându-se tocmai când primele rânduri se confruntau cu grosul războinicilor briganţi pedeştri.

Cei doi cercetaşi priveau masa clocotitoare de oameni fascinaţi şi înspăimântaţi. Gawen îşi aminti deodată cum doborâse o dată cu piatra o veveriţă şi aceasta căzuse într-un cuib de albine sălbatice. În câteva clipe, biata jivină dispăruse sub hoardele de atacatori. Incredibil, însă tot asta vedea şi acum. Privind, se chinuia la fiecare lovitură. Era mai groaznic să fii în miezul bătăliei, se întrebă el, sau aici, unde murea de o mie de ori din solidaritate?

Însă romanii, mai bine protejaţi de armuri împotriva loviturilor, nu erau cu totul copleşiţi. Mulţi pieriră acolo unde se

aflau, dar cei care reuşeau, se desprindeau din formaţie şi fugeau. Comandantul şi ofiţerii se poziţionaseră pe o mică ridicătură. Mantiile strălucitoare începură să se pună în mişcare când primul val de soldaţi în retragere ajunse la ele. I-ar fi putut regrupa Donatus?

Nu află niciodată dacă măcar încercase. Văzu mantiile roşii retrăgându-se, apoi cuprinse de debandadă şi rotind săbiile însângerate când britanicii le ajunseră din urmă. Acvila legionarilor săltă deasupra încăierării disperate câteva momente, apoi dispăru.

— Jupiter Fides, şopti Arius palid.

Însă Gawen, văzând stolul de corbi care se învârtea pe deasupra câmpului de bătălie, ştiu că nu o zeitate a Romei domnea aici, ci Marea Regină, Doamna Corbilor, Cathubodva.

— Vino, îi şopti. Nu-i mai putem ajuta acum.

Arius se clătină în timp ce-şi croiau drum în jos, pe partea opusă a dealului. Dar Gawen, care nu se simţea nici el foarte sigur pe el, nu avea vreme de cocoloşeli. Simţurile sale erau încordate la limită, căutând primejdiile, iar când desluşi deasupra tumultul bătăliei, zăngănitul metalului lovind piatra, îl conduse pe celălalt în desişuri, lângă un mic pârâu, sâsâind la el să stea nemişcat.

Rămaseră aşa, ca nişte iepuri hăituiţi, în timp ce zarva creştea. Gawen se gândi la capul tăiat de la fermă. Oamenii triburilor luau uneori ţestele drept trofeu. Un moment avu o viziune înspăimântătoare cu scăfârliile lor rânjind din vârful suliţelor, la poarta vreunui războinic de la miazănoapte. I se ridică stomacul la gură şi înghiţi, temându-se că, dacă-i venea rău, vor fi descoperiţi.

Printre ferigi, văzu picioare zgâriate şi desculţe şi auzi bărbaţi cântând. Râdeau, înşirând versuri dezlânate, care vor deveni un cântec al victoriei. Ascultă vorbăria încâlcită din nord şi încercă să înţeleagă ceva.

Tresări şi se uită în sus din cauza unei mişcări bruşte pe una dintre laturi. Deasupra capetelor bărbaţilor din triburi se legăna acvila Legiunii. Îl simţi pe Arius cum începe să se ridice şi se întinse să-l oprească, însă prietenul său era deja în picioare, trăgând de *gladius*. Scăpărarea razelor soarelui pe oţel curmă cântecul. Gawen se lăsă pe vine, cu sabia pregătită, în timp ce briganţii începură să râdă. Îngrijorat, îşi dădu seama că erau

aproape două duzini.
— Daţi-mi acvila! zise Arius cu vocea gâtuită.
— Dă-mi şi tu sabia ta! răspunse cel mai înalt dintre ei, într-o latină gutural. Şi poate atunci te lăsăm să trăieşti.
— Ca un sclav printre femei… zise un altul, un bărbat masiv, cu părul roşu.
— Oh, să se distreze şi ele.
— O să le placă la nebunie buclele astea… dar o fi, de fapt, muiere, urmându-şi omul la război!
Dinspre însoţitorii lui se revărsară şuvoaie de speculaţii în limba lor cu privire la ce i-ar face femeile. O clipă, prins între teama de soarta prietenului său şi o panică năucitoare, care-l îndemna să o rupă la fugă, Gawen nici nu se putu clinti. Apoi se trezi, ridicându-se în picioare.
— Este un smintit, răspunse în aceeaşi limbă, apucând coada tunicii lui Arius să-l oprească. Îl apără zeii.
— Suntem toţi smintiţi, interveni căpetenia briganţilor, iscodindu-l prudent, încercând să împace vorba britanică cu echipamentul roman. Iar zeii ne-au dat şi victoria.
Cam aşa e, se gândi Gawen, *iar eu sunt cel mai nebun dintre toţi.* Însă nu putea sta deoparte şi să-şi lase prietenul ucis. Amintirea acestui fapt l-ar fi înnebunit.
— Zeii poporului nostru au fost darnici, continuă el, şi n-o să le placă să vă vadă cum dezonoraţi zeii duşmanului vostru înfrânt. Ăsta-i unul dintre preoţii lor. Daţi-i acvila şi lăsaţi-l să plece.
— Şi cine eşti tu, de ne dai ordine? întrebă căpetenia, cu faţa întunecându-se tot mai mult.
— Eu sunt Fiul Avalonului şi am văzut-o pe Cathubodva călărind pe vânt.
Dinspre bărbaţii triburilor se ridică o şuşoteală încordată şi nădăjdui o clipă că va scăpa numai cu atât. Apoi roşcatul scuipă şi-şi ridică suliţa.
— Atunci, sunteţi un trădător şi un nebun călătorind împreună!
În acel moment Arius se smuci, eliberându-se. Gawen întârzie doar o clipă, încercând să-l oprească atunci când se aruncă în luptă, însă vedea cu o claritate dureroasă bolta descrisă pe cer de suliţa brigantului. Platoşa de pe piept ar fi respins-o, însă cercetaşii nu purtau decât o tunică mai grea, de piele. Arius se

împletici când vârful suliţei îi străpunse pieptul, cu ochii măriţi de uimire. Chiar în timp ce prietenul său cădea, ştiu că rana era fatală. Însă fu ultimul gând coerent pe care l-a mai avut o vreme. Chipul lui Cathubodva se ridică înainte-i, iar el se aruncă în atac urlând.

Simţi cum sabia lovea carnea. Fără să se mai gândească, pară o lovitură şi se strecură pe sub braţul bărbatului. La apropiere, celţii nu-şi mai puteau răsuci săbiile mai lungi. Lama lui scurtă lovi în sus, muşcând carnea, zgâriind oasele. Orele îndelungate petrecute în exerciţii îi dirijau acum loviturile, dar blestemele aruncate de el erau druide, iar pentru duşmanii lui, mai periculoase decât sabia.

Simţi primele şovăieli şi deodată nu-l mai ataca nimeni. Clipi, gâfâind ca un cal alergat peste măsură.

Îi văzu pe războinici dispărând după ridicătură. Opt trupuri rămăseseră împrăştiate pe pământul însângerat. Clătinându-se puţin, când spiritul care-l condusese se retrase, se duse înapoi la Arius. Prietenul său zăcea nemişcat, uitându-se cu ochii goi spre cer. Însă alături, acolo unde o azvârlise unul dintre briganţii scăpaţi cu fuga, stătea acvila Legiunii a Noua.

Ar trebui să-şi îngroape prietenul, se gândi mohorât. Să-l lase într-un gorgan de erou, cu duşmanii în jur şi cu acvila ca monument funerar. Dar ştiu că n-avea forţa necesară şi că n-ar fi contat defel. Arius tot mort rămânea, la fel ca ceilalţi. Nici măcar acvila nu mai însemna acum nimic pentru el, în afară de un motiv ca oamenii să ucidă.

Nu aparţin acestui loc... judecă el ameţit. Sabia îi alunecă din mână. Trase de curelele tunicii de piele cu degete neîndemânatice. Mai bine fără echipamentul greu, dar tot duhnea a sânge. În liniştea aceea, clipocitul pârâiaşului îl ademeni într-acolo. Se împletici prin desişuri şi-şi scufundă faţa în apa rece, unde izvorul săpase un bazin adânc, şi-şi spălă sângele de pe braţe şi picioare, apoi bău din nou. Spre uimirea lui, numai foarte puţin sânge era al lui. Apa-l făcu să se simtă mai bine, dar petele de sânge, al propriului său popor, încă-i murdăreau sufletul.

N-am depus jurământ înaintea împăratului. Nu voi rămâne în armată, să devin măcelar! Oare l-ar fi oprit, dacă se întorcea la Eburacum? Nu ştia, dar ruşinea l-ar ucide cu siguranţă pe bunicul său. Mai bine să-l creadă mort decât să spună că ororile

bătăliei îl puseseră pe fugă. Se temea să nu ajungă un ucigaş, îşi zise, privindu-i pe cei răpuşi, lungiţi la pământ, nu că va fi omorât.

În cele din urmă se ridică. Printre trupuri, aripile poleite ale acvilei luciră ameninţător în lumina soarelui care apunea.

— Tu, cel puţin, nu vei mai distruge şi alţi oameni, murmură şi o ridică, ducând-o înapoi la izvor. Apa din bazin se închise peste strălucirea ei, aşa cum undele ascunseseră licărul atâtor alte comori oferite zeilor de poporul mamei sale.

De partea cealaltă a culmii, oamenii poate că încă mai luptau şi mureau, dar aici stăpânea liniştea, încercă să se gândească la ce avea de făcut. Cu neputinţă să se întoarcă la legiuni, însă aspectul său roman l-ar condamna în mijlocul triburilor. Exista doar un singur loc unde nu conta dacă era roman sau britanic, ci doar ce era în sufletul său. Deodată, cu o intensitate dureroasă, îşi dori să se întoarcă acasă, la Avalon.

6

Valea Avalonului zăcea învăluită în pacea recoltei. Lumina aurie se strecura printre frunzele merilor, licărind în fumul aromat, răsucindu-se din vatră, şi împrumutând o lumină moale voalurilor preoteselor şi părului strălucitor al fetei care stătea între ele. În bazinul argintiu dinaintea ei, apa tremură la atingerea răsuflării, apoi se linişti. Caillean, ţinându-şi degetele pe umerii Siannei, simţea tensiunea părăsindu-i, în vreme ce fata se adânci în transă, apoi dădu din cap. Aşteptase multă vreme ziua aceasta.

— Dă-i drumul, e bine aşa, murmură ea. Inspiră… expiră… şi uită-te la suprafaţa bazinului.

Îşi simţea propria ei viziune tremurând, pe când inspira magia ierburilor arse, şi privi repede în altă parte, ancorându-şi ferm conştientul în momentul prezent.

Sianna oftă şi se aplecă, iar Caillean o îndreptă pe dată. Fusese convinsă că fata are aptitudini de Văzătoare, dar până la depunerea jurământului de preoteasă n-ar fi fost drept să se folosească de ea în acest fel. Apoi fugise Gawen şi devenise atât de abătută şi slăbise atât de mult, încât îi interzisese să facă orice fel de farmece. Doar în ultima lună începuse să-şi revină. Marea Preoteasă observase asta cu uşurare. Fiica Crăiesei

Zânelor era cea mai talentată dintre toate tinerele care veniseră să se iniţieze, dar nu era nimic de mirare, ţinând cont de originea ei. O tratase mai cu asprime decât pe celelalte şi nu cedase. Ea, şi nimeni altcineva, era fecioara care putea să înveţe toate vrăjile străvechi şi să le facă atunci când ea pleca.

— Apa este o oglindă, rosti Caillean încet, în care poţi vedea lucruri aflate la mare distanţă în timp şi spaţiu. Caută acum vârful Deluşorului şi spune-mi ce vezi…

Respiraţia Siannei deveni tot mai adâncă. Preoteasa şi-o potrivi cu a ei, slăbindu-şi puţin controlul ca să-i împărtăşească viziunea, dar şi încercând să rămână legată de lumea exterioară.

— Văd… cercul de pietre, lucind în soare… Valea se întinde mai jos… văd modele… cărări strălucitoare, care urcă dinspre Dumnonia şi se îndreaptă spre marea de la răsărit…

Printre pleoapele întredeschise, Caillean privi suprafaţa împestriţată cu dealuri, păduri şi câmpii, iar sub ea, liniile strălucitoare ale forţei. După cum sperase, Sianna zărea lumea interioară la fel ca pe cea exterioară.

— Asta-i bine, foarte bine, începu, dar Sianna continuă.

— Urmăresc cărările strălucitoare; către nord, duc spre Alba. Se ridică fumul; hotarele mustesc de sânge. A fost o bătălie, iar corbii se înfruptă din cei căzuţi…

— Romanii, şopti ea.

Când vestea răzmeriţei ajunsese şi la ei, druizii se învoiseră să-şi împrumute puterile ca să dea o mână de ajutor, iar preotesele, luate pe sus de entuziasm, fuseseră foarte nerăbdătoare să li se alăture, îşi amintea primele valuri de exaltare la gândul de a-i pune, în sfârşit, pe fugă pe romanii atât de detestaţi, apoi îndoiala… Era aceasta calea cea mai dreaptă de folosire a puterii Avalonului?

— Văd romani şi britoni, iar trupurile lor sunt încâlcite împreună pe câmpul de luptă… tremură glasul Siannei.

— Cine-a câştigat bătălia?

Îşi trimiseseră înainte puterea, auzind că se dădeau lupte. Apoi nimic. Romanii ştiau ce se petrece, dar nu permiseseră ca veştile să călătorească prea departe.

— Corbii se ospătează din prieteni şi duşmani. Casele zac în ruine, grupuri de fugari cutreieră teritoriul.

Marea Preoteasă îşi îndreptă spatele încruntându-se. Dacă

rebelii fuseseră învinşi cu uşurinţă, Roma nu va acorda acestor tulburări mai mare atenţie decât oricăror altor răzmeriţe. Dacă triburile nimiciseră forţele romane, imperiul ar putea renunţa la Britannia. Însă acest dezastru incomplet nu va face altceva decât să-i înfurie.

— Gawen, unde eşti? şopti Sianna tremurând.

Caillean încremeni. Încă mai întreţinea anumite legături în Deva. Ştia că băiatul plecase la bunicul său, iar apoi fusese trimis în Legiunea a Noua, la Eburacum. De atunci trăise cu teama că ajunsese şi el în bătălie. Dar cum de ştia fata? Nu intenţionase să o pună să-l caute, însă cunoştea tăria legăturii dintre ei şi nu rezistă ocaziei de a o folosi ca să afle ceea ce şi ea încerca să descopere cu disperare.

— Lasă-ţi viziunea să continue, spuse ea cu blândeţe. Lasă-ţi inima să te conducă acolo unde trebuie să ajungi.

Sianna se făcu, dacă mai era posibil, şi mai nemişcată, cu ochii aţintiţi asupra vârtejului de lumină şi culoare din bazin.

— Fuge… zise ea, în cele din urmă, încearcă să găsească drumul spre casă. Însă teritoriul colcăie de duşmani. Doamnă, foloseşte vrăjile tale să-l protejezi!

— Nu pot. Forţa mea apără doar Valea. Să ne rugăm zeilor.

— Dacă nu poţi să-l ajuţi, atunci, mai rămâne o singură persoană, aproape ca Zeiţa de puternică.

Sianna îşi îndreptă spatele cu un oftat cutremurător şi deodată suprafaţa apei deveni opacă.

— Mamă! ţipă ea. Fiul tău adoptiv este în pericol! Mamă… îl iubesc! Adu-l acasă!

Gawen tresări, ridicându-se şi ascultând, pe când un sunet şoptit pătrundea printre ierburi. Crescu tot mai mult. Simţi pe obraz pişcătura aerului rece şi se cuibări din nou. Nu era decât vântul, bătând mai tare, ca întotdeauna la asfinţit. De data asta, doar vântul. În cele trei zile de la bătălie i se părea că nu făcuse altceva decât să fugă şi să se ascundă. Bandele de briganzi şi unităţile dezorganizate de legionari reprezentau aceeaşi primejdie pentru el şi orice cioban îl putea trăda. Supravieţuia prinzând animale mici şi furând de prin magaziile ţăranilor, însă vremea se făcea tot mai rece. În nord, se număra printre cei care scăpaseră din înfruntare, în pericol din cauza ambelor tabere. Însă când va ajunge în sud va fi un fugar foarte vizibil.

Practic, nu era dezertor, însă romanii, încă simţind durerea usturătoare a înfrângerii, vor căuta ţapi ispăşitori.

Se zgribuli şi-şi trase mantia mai strâns pe el. Încotro s-o ia? Exista vreun loc, chiar şi în Avalon, unde cineva cu o origine atât de divizată să se considere acasă? Privi cum ultima geană de lumină se stinse înspre apus şi simţi cum speranţa îi murea în suflet.

În acea noapte visă despre Avalon. Era noapte şi acolo, iar pe Deluşor fecioarele dansau, legănându-se printre pietre. Găsi mai multe decât îşi amintea; căută cu privirea părul strălucitor al Siannei. Printre umbre şi razele luminii selenare, siluetele îşi ţeseau propriul lor aspect şi, pe măsură ce se mişcau, iarba părea că le răspunde cu o lucire a sa, ca şi cum dansul lor ar fi stârnit o forţă adormită în interiorul dealului.

— *Sianna*! strigă, deşi ştia că ea nu-l auzea.

Totuşi, imediat ce numele ei îi părăsi buzele, una dintre siluete se opri, se răsuci şi depărtă braţele. Era Sianna; recunoscu mlădierea stăpânită a trupului, înclinarea capului, văpaia din păr. Iar în spatele ei, ca o umbră, văzu silueta mamei sale, Crăiasa Zânelor. Pe când privea, umbra crescu până deveni o deschidere înspre beznă. El se retrase, temându-se să nu fie înghiţit de ea şi, într-un alt fel decât prin auz, îi percepu cuvintele:

— *Calea spre tot ceea ce iubeşti trece prin mine*…

Gawen se trezi în zori îngheţat şi înţepenit, dar, în mod ciudat, ceva mai optimist. Într-unul dintre laţurile lăsate se prinsese un iepure tânăr, a cărui carne îi domoli foamea. Se făcuse deja miezul zilei şi se aventură la vale, să bea dintr-un izvor, când destinul lui luă din nou o întorsătură urâtă. Ar fi trebuit să plece imediat după ce-şi potolise setea, dar la amiază se încălzise, iar el era foarte obosit. Stând cu spatele sprijinit de o salcie, îşi permisese să închidă ochii.

Se trezi brusc, conştient de alt zgomot decât vântul răscolind copacii sau gâlgâitul apei. Auzi voci bărbăteşti şi tropăit de sandale cu ţinte – acum le vedea prin perdeaua de frunze – ale soldaţilor romani, şi nu ale rătăciţilor demoralizaţi întâlniţi de el. Ci un detaşament complet, sub comanda unui centurion.

Îi vor recunoaşte tunica uniformei de legionar, se gândi, privind instinctiv în jur după un adăpost. În spatele său se afla un deal, cu panta acoperită de încâlceala copacilor. Ghemuindu-

se, se mişcă într-acolo, dând la o parte crengile de salcie. Ajunsese deja la poale când îl văzură.

— Stai!

O clipă, tonul autoritar îl opri. Apoi iuţi pasul, iar un *pilum* trecu prin tufele de lângă el şi zăngăni pe piatră. O înşfăcă şi o aruncă înapoi. Auzi înjurăturile cuiva şi se repezi înainte, dându-şi seama prea târziu că nu intenţionaseră să-l urmărească, dar că se răzgândiseră.

Începuse să creadă că va scăpa, când versantul se termină neaşteptat acolo unde o străveche zvârcolire a pământului spulberase pietrele. Se clătină la marginea râpei, privind în jos de pe muchia ascuţită la armele celor plecaţi în urmărirea lui. Mai bine să piară luptând, se gândi el disperat, decât să fie târât înapoi în lanţuri şi judecat pentru dezertare.

Acum le vedea feţele înroşite de efort, dar exprimând o hotărâre sinistră. Trase pumnalul său lung, regretând deja că aruncase suliţa. Apoi, cineva îl chemă pe nume.

Încremeni, dar legionarii nu mai aveau suflare să-l strige, chiar dacă ar fi ştiut cine era. Poate îl păcălea gâlgâitul năvălitor al sângelui din urechile sale sau şuieratul vântului printre pietre.

— *Gawen*… *vino la mine*! auzi o voce de femeie şi se întoarse fără să vrea.

Umbra învăluia hăul, adâncindu-se şi mai mult pe când privea.

— *Aminteşte-ţi*, *calea spre izbăvire este prin Mine*…

Disperarea îmi ia minţile, judecă el, însă acum i se păru că vedea ochi întunecoşi pe un chip ascuţit, încadrat de valuri de păr neguros. Spaima îl părăsi odată cu un mic oftat. Când primii legionari ajunseră pe culmea pe care stătuse, Gawen zâmbi şi păşi în gol.

Pentru romani, părea că se prăbuşeşte în beznă. Un vânt îngheţat urcă spre ei, precum respiraţia iernii peste sufletele lor, şi nici măcar cel mai curajos nu îndrăzni să cerceteze prăpastia în căutarea trupului celui urmărit. Dacă fusese un duşman, acum murise, iar dacă fusese unul de-ai lor, pesemne că-şi pierduse minţile. Coborâră panta dealului şi, în mod curios, niciunul nu dori să discute despre ceea ce tocmai văzuseră, iar când se alăturară restului trupei, incidentul se retrăgea deja în acea parte a sufletului unde oricine lasă visele rele. Nici măcar

centurionul nu se gândi să-l includă în raportul pe care-l întocmise.

Desigur, aveau alte probleme, mult mai presante, de care să se ocupe. Rămăşiţele spulberate ale Legiunii a Noua îşi croiau încet drum înapoi spre Eburacum, unde cea de-a Şasea, trimisă de la Deva, îi întâmpină cu un dispreţ de-abia mascat. Se spunea că noul împărat, Hadrian, se înfuriase şi se zvonea că va veni chiar el în Britannia să preia frâiele. Supravieţuitorii urma să fie transferaţi la alte unităţi, în alte părţi ale imperiului. Nu era deloc surprinzător dacă răspundeau printr-o tăcere sumbră la orice întrebări.

Numai centurionul Rufinus, căruia îi păsa, de fapt, de recruţii de sub comanda sa, avu un cuvânt pentru bătrânul cu aspect milităros care venise şi el din Deva. Da, îşi amintea de tânărul Macellius. Băiatul fusese trimis în recunoaştere şi s-ar putea să fi pierdut marea bătălie. Însă nu-l mai văzuse nimeni din acea zi.

Apoi Legiunea a Şasea plecă în marş să-şi înceapă misiunea îndelungată şi brutală de repacificare a nordului, iar Macellius se întoarse acasă, la Deva, încă întrebându-se de soarta băiatului pe care învăţase să-l îndrăgească în cele câteva luni.

În acel an, iarna veni aspră şi umedă. Furtunile măturară nordul, iar ploile torenţiale transformară întreaga Vale a Avalonului într-o mare cenuşie, care prefăcu dealurile în adevărate insule, unde oamenii se adunară unii în alţii şi se rugară pentru primăvară.

În dimineaţa echinocţiului, Caillean se trezi devreme, tremurând. Zăcea înfofolită în păturile ei din lână, iar salteaua de paie pe care stătea era acoperită cu o blană de oaie, însă frigul umed al iernii îi intrase şi ei în oase. De când îi încetase sângerarea lunară, se simţise sănătoasă şi plină de vigoare, însă în această dimineaţă, amintindu-şi cum o duruseră încheieturile toată iarna, se simţi bătrână. Inima-i bătu într-un acces subit de panică. Nu-şi permitea să îmbătrânească! Avalonul înflorea, chiar şi după un anotimp ca ăsta, dar erau atât de puţine preotese iniţiate pe care se baza. N-ar fi supravieţuit, dacă ea dispărea.

Inspiră adânc, dorindu-şi ca bătăile inimii ei să se ostoiască, forţându-şi muşchii încordaţi să se destindă din nou. *Eşti preoteasă? Ce-a ajuns credinţa ta?* Zâmbi, dându-şi seama că se tachina singură, de parcă ar fi fost una dintre fecioare. *Nu ai*

încredere că Zeiţa se va îngriji de ai Săi?

Gândul o linişti, însă din experienţă ştia că Doamna îi ajuta mai degrabă pe cei care încercaseră deja să se ajute singuri. Avea încă datoria de a iniţia o succesoare. Fără Gawen, descendenţa sacră pentru continuarea căreia Eilan îşi dăduse viaţa se pierdea, însă acesta era un motiv şi mai important ca Avalonul, care-i menţinea împlinirile şi învăţăturile, să reziste.

Sianna... se gândi. *Ea este cea care trebuie să mă urmeze*.

Fata făcuse legămintele de preoteasă, dar la ospăţul de Beltane bolise şi nu se dusese la focuri. Apoi devenise păzitoarea fântânii. Însă asta o putea face şi una dintre fetele mai tinere. Unele dintre preotese, care cunoscuseră castitatea impusă la Casa Pădurii, înţelegeau cu greu însemnătatea permisiunii de a sta în ritual împreună cu preoţii. Cei care trecuseră prin asta nu făceau dragoste pentru propria lor plăcere sau nu numai din acest motiv, ci şi ca reprezentanţi ai mândriei masculine şi ai forţelor feminine pe care oamenii le numeau zei. Viitoarea Mare Preoteasă a Avalonului trebuie să aducă ofranda.

În acest an n-am să mai accept niciun fel de scuze. *Trebuie să-şi termine consacrarea şi să se dăruiască zeului*.

Cineva râcâi la uşă, iar ea se ridică în capul oaselor, strâmbându-se din cauza aerului rece.

— Doamnă! se auzi glasul lui Lunet, de-abia respirând de agitaţie. Umblătorul de Apă trage la debarcader. Este cineva cu el. Pare să fie Gawen! Doamnă, trebuie să vii!

Însă Caillean se pusese deja în mişcare, trăgându-şi cizmele de piele de oaie, cu blana în interior, şi punând pe ea o mantie călduroasă. Când deschise uşa, o orbi strălucirea zilei, însă aerul, care cu o clipă mai înainte fusese atât de rece, părea acum la fel de înviorător ca vinul.

Se întâlniră pe cărare. Mai jos, Umblătorul pe Apă îşi împingea deja ambarcaţiunea de lângă malul noroios. Lunet şi celelalte preotese, trezite de strigătele ei, şovăiau, holbându-se la el de parcă s-ar fi întors din morţi.

Cercetându-l, Caillean le înţelese nesiguranţa. Gawen se schimbase. Părea mai înalt acum, mai subţire, însă pe trupul său se vedeau muşchii tari, iar chipul osos şi alungit era, fără nicio îndoială, acela al unui bărbat. Însă uimirea îi umplea ochii.

Ea clătină din cap şi le făcu semn celorlalte să plece.

— Fete prostuţe, nu-i nici Samhain, când se întorc morţii, şi nici nălucă, ci bărbat în carne şi oase. Duceţi-vă şi aduceţi-i ceva fierbinte de băut şi haine uscate, dacă nu vă vine în minte nimic altceva mai folositor. Haideţi!

Gawen se opri, privind în jur. Caillean îi rosti numele cu blândeţe.

— Ce s-a întâmplat? întrebă, oprindu-şi, în cele din urmă, privirea asupra ei. Este atât de multă apă, însă n-am văzut ploaie, şi cum se face că mugurii au apărut deja pe crengi, deşi copacii de-abia dacă şi-au pierdut frunzele?

— Este echinocţiul, spuse ea, fără să înţeleagă.

— Bătălia a fost cu o lună înainte, dădu el din cap, iar apoi am rătăcit câteva zile…

— Gawen, îl întrerupse ea, marea bătălie din nord s-a dat pe vremea ultimei recolte, adică în urmă cu jumătate de an!

El se răsuci şi o clipă crezu că va cădea.

— Acum mai mult de şase luni? Dar de când m-a salvat Doamna Zânelor n-au trecut decât şase zile!

Caillean îl luă de mână, începând să înţeleagă.

— Timpul se scurge altfel în Lumea Cealaltă. Ştiam că eşti în pericol, dar nu şi ce ţi s-a întâmplat. Văd că trebuie să-i mulţumim Doamnei Zânelor că te-a protejat. Nu te mai plânge, copile, ai ratat iarna şi-a fost una grea. Dar acum eşti acasă şi vom hotărî ce să facem cu tine.

Înfiorându-se puţin, el oftă, apoi izbuti să încropească un zâmbet.

— Acasă… De-abia după ce s-a terminat bătălia am înţeles că nu am loc, nici pe pământul roman, nici pe cel al britonilor. Numai aici, pe această insulă, care nu-i cu totul în lumea pământească.

— N-am să te oblig să alegi ceva, spuse cu prudenţă, temperându-şi bucuria, cu gândul la ce conducător druid putea fi. Dar, dacă nu ai depus alte jurăminte, devoţiunile pe care urma să le faci înainte de a pleca sunt încă posibile, cred eu.

— Încă o săptămână şi depuneam jurământul în faţa împăratului, dar au venit briganţii şi am fost trimişi la luptă fără să mai fi jurat. Fratele Paulus se va albi la faţă, zâmbi deodată. L-am întâlnit pe când urcam dealul şi s-a rugat de mine să mă alătur lui. Am refuzat şi atunci mi-a strigat ceva. Ce s-a întâmplat cu nazarinenii după moartea părintelui Iosif? Pare mai

smintit ca înainte.

— Acum a devenit părintele Paulus. L-au ales conducătorul lor, iar el pare decis să-i facă şi pe ceilalţi la fel de fanatici. Păcat, după atâţia ani în care am trăit unii lângă alţii în pace! Dar nu vrea să aibă nimic în comun cu o comunitate unde conduce o femeie. Niciunul dintre ai noştri n-a mai vorbit cu ei de multe luni. Dar lui nu-i pasă. Însă tu trebuie să te hotărăşti ce vrei să faci.

— Se pare că m-am tot gândit vreme de şase luni, în Lumea Cealaltă, pentru că timpul trecut pare atât de scurt. Sunt gata – se opri, privind în jur, spre colibele bătute de vreme şi apoi la Deluşorul cu coroana lui de piatră – să mă confrunt cu orice îmi vor da zeii.

Caillean clipi. Pentru o clipă îl văzuse înväpăiat în aur, ca un rege, sau fusese un foc?

— Destinul tău va fi mai măreţ decât îţi închipui… spuse ea cu un glas care nu-i aparţinea.

Apoi viziunea de-o clipă se destrămă. Privi să-i vadă reacţia, dar el se uita dincolo de ea, iar de pe faţă îi dispăruse orice urmă de oboseală. Nu avea nevoie să se întoarcă pentru a afla că Sianna stătea acolo.

Luna nouă apunea. Prin intrarea colibei joase de stufăriş, în care-l trimiseseră, Gawen vedea secera fragilă mângâind marginea dealului. Bietul pui de lună, grăbindu-se spre patul său, în câteva clipe îl va lăsa în întuneric. Se foi, schimbându-şi poziţia incomodă, şi se întinse încă o dată. Era noaptea de dinaintea Ajunului Beltane. Stătea aici de la apusul soarelui, când luna nouă urcase deja pe cer. I-au spus că venise vremea să mediteze, să-şi pregătească sufletul. Ceva la fel de neplăcut ca orele lungi când el şi Arius aşteptaseră să înceapă bătălia dintre romani şi briganţi.

Nimic în afară de propria sa voinţă nu-l ţinea aici. I-ar fi uşor să dispară prin beznă. Cei din Avalon nu l-ar goni, dacă s-ar răzgândi. Aştepta iniţierea cu inima deschisă? îl tot întrebaseră. Dar refuzând şi rămânând, ar fi văzut mereu dezamăgirea oglindită în ochii lui Caillean. Iar pentru dragostea Siannei ar înfrunta mult mai mult decât i-au pregătit ei.

Privi din nou afară. Luna dispăruse. O examinare de cunoscător a poziţiei stelelor îi spuse că miezul nopţii se

apropia. *Vor veni curând*, *iar eu voi aştepta*. *De ce*? îl reţinuse numai dorinţa de a fi cu Sianna sau vreo pornire mai profundă a sufletului?

Încercase să fugă, însă descoperise că nu putea scăpa de propria sa natură divizată. I se părea că a alege să servească o cauză şi să i se dăruiască pe de-a-ntregul era singura cale spre unitate.

Ceva foşni afară; privi în sus şi văzu că stelele se mişcaseră. Druizii, în robele lor albe, fantomatici la lumina stelelor, se reuneau.

— Gawen, fiul al lui Eilan, te chem acum, la ora când noaptea-i în miezul ei. Mai păstrezi încă dorinţa de a te alătura misterelor sacre?

Vocea îi aparţinea lui Brannos şi i se încălzi sufletul auzind-o. Bătrânul părea la fel de străvechi precum dealurile, avea degetele răsucite de durerile din încheieturi şi nu mai cânta defel la harfă, dar la nevoie mai participa la ritualuri, având prerogativele unui preot.

— Da, răspunse şi propria sa voce îi sună aspră în urechi.

— Atunci, înaintează şi să înceapă cercetarea ta.

Îl duseră, în plină beznă, spre izvorul sacru. Era ceva diferit în clipocitul apei. Uitându-se în jos, Gawen îşi dădu seama că i se abătuse cursul. Vedea treptele care duceau spre bazinul izvorului şi nişa dintr-o parte.

— Pentru a renaşte în spirit, este nevoie ca mai întâi să te purifici, spuse Brannos. Coboară în izvor.

Tremurând, se dezbrăcă de robă şi păşi în jos. Tuarim, care depusese legămintele în anul precedent, îl urmă. Privi cum tânărul îngenunchează şi-i prinse o pereche de cătuşe de fier în jurul gleznelor. I se pomenise de ele şi mai ştia că se putea elibera, dacă-l lăsa curajul, iar greutatea rece a metalului pe piele îl umplu de o teamă nebănuită. Totuşi, nu zise nimic, auzind clipocitul apei care începea din nou să umple bazinul.

Nivelul crescu repede. Era foarte frig şi o vreme nu se mai gândi la nimic. Însă fiecare dintre preoţii pe care şi-i amintise cu dispreţ când se antrena ca soldat trecuse prin asta; nu va fugi de ceea ce ei înduraseră. Încercă să-şi abată atenţia, întrebându-se dacă potirul sacru de care-i vorbise părintele Iosif se mai găsea acolo ori îl luase Caillean să-l ascundă. Încercând, avu impresia că simte încă ceva, un ecou al bucuriei de dincolo

de durere, dar apa creştea.

Când îi ajunse la piept, de-abia dacă-şi mai simţea părţile de jos ale trupului. Se întrebă dacă muşchii i se vor supune suficient ca să scape, de-ar fi încercat. Dar, dacă totul nu era decât un truc, să-l facă să meargă la moarte fără să protesteze? Aminteşte-ţi! îşi spuse. *Aminteşte-ţi ce te-a învăţat Caillean*! *Invocă focul interior*!

Apa rece îi îmbrăţişă gâtul; dinţii îi clănţăneau. Din disperare, icni după amintirea unei flăcări, o scânteie în bezna minţii sale, care izbucni când el inspiră cu nesaţ şi apoi erupse prin toate venele. Lumina! Refuză să mai cunoască orice altceva decât văpaia. Un moment, i se păru că vede un tumult de umbre spintecat de o singură lovitură de trăsnet, care despărţi lumina de tenebre, iar reacţia în lanţ stabili un model, o ordine şi un înţeles în lume.

Redeveni conştient de trupul său, dar la un alt nivel. Descoperi că vedea, negura din jurul său fiind iluminată de o strălucire interioară. Nu-i mai era frig, iar peste o clipă, se gândi, căldura sa interioară va transforma apa în aburi. Când îi atinse buzele, izbucni în râs.

Chiar în acel moment nivelul începu să descrească din nou. Nu trecu mult timp până ce bazinul, cu afluxul de apă blocat şi ieşirile deschise, se goli suficient de mult ca druizii să-l scoată de acolo. El aproape că nici nu observă. Era lumina! se gândea doar la această nouă cunoaştere.

Ceva mai jos de bazin fusese aprins un foc măreţ şi, dacă ar fi dat greş, probabil că acum s-ar fi încălzit la dogoarea lui. I-au spus să treacă prin el ca să meargă mai departe, iar el râse din nou. Era focul, de ce s-ar teme de flăcări? Şi aşa, dezbrăcat, călcă tăciunii încinşi şi, deşi căldura îi usca trupul, nu-şi arse nici măcar un vârf de deget.

Brannos îl aştepta de cealaltă parte.

— Ai trecut prin foc şi apă, două dintre elementele care, aşa cum ne învaţă vechii înţelepţi, alcătuiesc lumea. Mai rămân pământul şi aerul. Ca să-ţi închei încercarea, trebuie să găseşti calea spre vârful Deluşorului, dacă poţi…

În vreme ce bătrânul îi vorbea, ceilalţi aduseră oale de lut în care fumegau diferite ierburi şi le aşezară în jurul său. Fumul se învolbură în sus, dulceag şi înecăcios; recunoscu mirosul dulce-acrişor al ierburilor folosite să stârnească viziuni, însă nu le mai

întâlnise niciodată într-o asemenea concentraţie. Inspiră involuntar, tuşi şi se sforţă să inspire din nou, pregătindu-se pentru valul de ameţeală care-l năpădi.

Acceptă, *stăpâneşte*! îşi aminti el de vechile lecţii. Fumul putea fi de mare ajutor la despărţirea minţii de trup, însă, fără disciplină, spiritul se pierdea în vise blestemate. Dar el, deja plin de focul sacru, nu mai avea nevoie de niciun ajutor să treacă de conştient. Cu fiecare respiraţie, simţea cum fumul îl împingea tot mai departe de cunoaşterea obişnuită; privi spre druizi şi-i văzu înconjuraţi de câte-un nimb de lumină.

— Urcă dealul sacru şi primeşte binecuvântarea zeilor... răsună glasul lui Brannos prin toate lumile.

Gawen clipi spre panta de deasupra. Trebuia să fie ceva destul de uşor, mai ales că spiritul său zbura. În cei şapte ani de urcat adesea Deluşorul, picioarele lui învăţaseră poteca. Făcu un pas şi simţi cum talpa i se afundă. Următorul la fel, de parcă şi-ar fi croit drum prin apă adâncă. Privi înainte; ceea ce luase drept scânteierea focului răspândită prin ceaţă părea acum o strălucire venită chiar din pământ, iar culmea avea transparenţa luminoasă a sticlei romane. Piatra de la capătul cărării era un stâlp de foc.

Ca lumina văzută de el izvorând din propriul său trup, ca aureola din jurul celorlalţi. *Nu doar eu*, *înţelese atunci*, *ci totul este făcut din Lumină*!

Însă lucrurile dezvăluite nu semănau cu cele din timpul zilei. Acum pricepea limpede că poteca labirintică ştiută de el atât de bine duce nu în jurul Deluşorului, ci *înăuntru*. Simţi o teamă de moment. Dacă viziunea îl părăsea şi se trezea prins sub pământ? Dar noua percepţie îl *interesă* într-atât, încât nu rezistă dorinţei de a afla ce se găsea în interiorul dealului sacru.

Inspiră adânc şi, de data asta, fumul, în loc să-l dezorienteze făcu viziunea şi mai clară. Drumul era deschis. Păşi hotărât înainte.

Din punctul cel mai vestic al Deluşorului, un pasaj ducea drept înăuntru. Se deplasă de-a lungul unei curbe largi printr-un mediu transparent, rezistent la înaintare ca apa şi arzător ca focul, dar nu era nici una, nici alta. Se simţea, îşi dădu el seama pe când străbătea cotitura îndepărtată şi începu alta, de parcă substanţa corpului său devenise mai puţin solidă; se scurgea, nu împingea, şi numai faptul că-şi menţinea trupul de lumină îi

permitea să-şi păstreze identitatea.

Se afla lângă punctul de intrare, dar, în loc să o ia în spirală, făcu cale-ntoarsă. Încă o dată se învârti în jurul dealului, într-o curbă mai amplă, şi simţi că se îndepărta de centru, în loc să se apropie. Însă aceeaşi pornire îl făcu să mai dea un ocol, atât de aproape de suprafaţă, încât văzu lumea de-afară ca printr-o ceaţă de cristal. Trecu din nou de jur-împrejur şi înapoi, dar, în sfârşit, drumul ducea direct în interior.

Acum era bine în adânc. O forţă pulsa din inima dealului atât de tare, încât de-abia îi rezista. Se sforţă să înainteze prin tunel, încercând să ajungă acolo, şi, când atinse barierele, simţi prima descompunere în extaz a fiinţei sale. *Calea este închisă*, auzi o voce din adâncuri, *nu ţi-ai încheiat transformarea*.

Gawen se trase înapoi. Vedea că singura modalitate de ieşire era să meargă înainte, însă durerea îndepărtării de centru aproape îi întrecea tăria. Însă această răsucire a labirintului era mai strânsă decât altele şi chiar atunci el coti violent şi se clătină, când valul de forţe îl prinse şi-l purtă spre inima dealului.

— *Pendragonul păşeşte pe Calea Dragonului*... proclamă o voce de dincolo de cercurile lumii.

Era ca lumina soarelui scânteind iarna printre crengile acoperite de gheaţă ale unei păduri, ca un sunet de trompete, o sclipire de note scoase de toate harfele din lume; doar extaz şi frumuseţe. El era Capul Dragonului şi plutea în punctul incandescent al centrului lumii.

Dar, după o eternitate în afara timpului, i se păru că-l chema cineva pe numele său pământesc.

— Gawen... se auzi fără vlagă, din cauza distanţei, o voce de femeie pe care ar fi trebuit s-o recunoască. Gawen, fiu al lui Eilan, întoarce-te la noi! Ieşi din peştera de cristal!

De ce, se întrebă, când aici i se împlineau orice dorinţe?

Ar putea? se mai întrebă, scufundat în acea strălucire de frumuseţe care nu avea nici început, nici sfârşit.

Însă vocea insistă, despărţindu-se uneori în alte trei, apoi unindu-se iarăşi într-o singură chemare. Nu reuşea s-o ignore. Percepu imagini de o splendoare mai puţin desăvârşită, însă mai reală. Îşi aminti gustul unui măr, încordarea muşchilor pe când alerga şi pura dulceaţă omenească a mâinii unei fete atingând-o pe a sa.

Şi cu această amintire veni şi chipul. *Sianna*...

Voi pleca la ea, se gândi, întinzându-se spre strălucire. Însă n-avea cum să plece, din moment ce nu vedea pe unde să meargă.

— *Aceasta-i încercarea Aerului*, interveni o altă amintire. *Rosteşte Cuvântul Puterii*.

Dar nu i-l spuseseră.

Fragmente din vechile poveşti sclipiră în conştientul său, istorisirile bătrânului Brannos, crâmpeie din înţelepciunea barzilor. Numele erau magice, îi veni în minte, dar înainte de a rosti vreunul trebuia să-l spui pe al tău.

— Sunt fiul lui Eilan, fiica lui Bendeigid... şopti el, continuând cu mai puţină tragere de inimă. Sunt fiul lui Gaius Macellius Severus.

Simţea în prezenţa din jurul său un sentiment de nerăbdare.

— Sunt un bard şi un războinic şi un druid iniţiat în magie. Sunt copilul insulei sacre.

Ce altceva să mai adauge?

— Sunt briton şi sunt roman şi... îi reveni o altă amintire. Sunt Fiul a O Sută de Regi...

Asta părea să însemne ceva, pentru că strălucirea pâlpâi şi o clipă zări calea. Dar tot nu se putea mişca. Gemu, storcându-şi mintea după încă un nume. Cine era el? Cine era el *aici*?

— Sunt Gawen, răspunse şi apoi, amintindu-şi forţa care-l trăsese în interior, adăugă: Pendragonul...

Odată ce rosti acest cuvânt se simţi ridicat, purtat printr-un tunel de lumină de o forţă dincolo de orice înţelegere, care-l duse în vârful Deluşorului şi-l lăsă în iarba umedă din interiorul cercului de pietre.

Preţ de câteva clipe rămase aşa, gâfâind. Urechile-i ţiuiau; dar încet, încet, îşi dădu seama că undeva, în depărtare, păsările intonau deja primele sunete din ciripitul cu care vor saluta noua zi. Iarba de sub el era umedă. Avea degete... o strânse, simţindu-i puterea, adăpându-se din mireasma bogată a pământului jilav.

Îşi dădu seama, cu o împunsătură de regret, că revenise la starea omenească.

Se părea că în jurul lui se strânsese o mulţime. Se chinui să se ridice în picioare, frecându-se la ochi, şi descoperi că nu totul revenise la normal pentru că, deşi soarele nu răsărise încă, toţi

cei la care se uita erau aureolaţi de lumină. Cea mai mare strălucire venea dinspre trei siluete dinaintea sa, trei femei în robe, acoperite cu ornamentele Zeiţei pe piept şi frunte.

— Gawen, fiul lui Eilan, te-am chemat în acest cerc sacru…

Vorbeau în cor, iar lui i se zburli părul de pe ceafă şi braţe. Reuşi să se ridice, stânjenit o clipă să se vadă tot dezgolit. Înaintea *lor* – înaintea *Ei* –, se gândi, ar fi fost gol, chiar şi dacă purta veşminte.

— Doamnă, spuse el cu glas răguşit, sunt aici.

— Ai trecut probele la care te-au supus druizii şi ai îndurat chinurile. Eşti gata să depui jurământul înaintea Mea?

Tânărul reuşi să scoată un sunet de aprobare, iar una dintre siluete păşi înainte. Părea mai înaltă decât celelalte şi mai subţire, deşi puţin mai înainte toate fuseseră la fel. Deasupra voalului alb, o ghirlandă de păducel aducea cu o coroană înstelată.

— Eu sunt Fecioara, pe veci Virgină, Mireasa sacră… rosti cu voce moale şi dulce.

Se strădui să descifreze trăsăturile din spatele vălului. Sigur că era Sianna, pe care o iubea, dar chipul şi silueta continuau să i se schimbe, iar dragostea pe care i-o purta părea uneori ca a unui tată, alteori o afecţiune frăţească intensă, iar câteodată a iubitului care-şi dorea să-i fie. Un singur lucru îi era pe deplin clar, o iubise pe fata asta de multe ori înainte, în multe feluri.

— Sunt toate începuturile, continuă ea. Sunt renaşterea sufletului. Sunt Adevărul, care nu îngăduie a fi mânjit sau compromis. Vei jura să ajuţi veşnic să se Nască binele? Gawen, juri în faţa mea?

— Jur, zise, trăgând adânc în piept aerul dulceag al zorilor.

Se apropie de el, ridicându-şi vălul. Văzu că era Sianna pe când se apleca s-o sărute pe buze. Ea şi încă ceva, ca un foc alb la atingere.

Apoi se îndepărtă de el. Tremurând, se îndreptă de spate când silueta din mijloc veni spre el. O împletitură de spice de grâu îi încununa vălul stacojiu. Se întrebă pe cine găsiseră să joace acest rol în ritual. Singură, i se păruse mai mică înainte cu o clipă şi uriaşă în următoarea, un personaj masiv, al cărui tron era întreaga lume.

— Eu sunt Mama, pe veci fertilă, Doamna Glie. Eu sunt creştere şi forţă, hrănind tot ce-i viu. Mă schimb, dar nu mor

niciodată. Vei servi cauza Vieţii? Gawen, juri în faţa mea?

Bineînţeles că ştia glasul! Privi scrutător prin voal şi tresări la scăpărarea ochilor negri. Însă o recunoscu, cu un alt simţ decât vederea, pe Doamna Zânelor, cea care-l salvase.

— Eşti Poarta către tot ce doresc, spuse el cu glas scăzut. Nu te înţeleg, dar te voi sluji.

— Oare pricepe sămânţa puterea care-o face să izbucnească din întuneric la lumina zilei, ori copilul, forţa care-l împinge înainte din siguranţa pântecului? râse ea. Să fii dispus este tot ce-ţi cer…

Îşi deschise braţele şi el o cuprinse. De când o ştia ca Doamna Zânelor, între ei existase întotdeauna o anumită distanţă. Însă în moliciunea sânului pe care se sprijinea acum exista o acceptare totală şi asta-l făcu să plângă. Se simţea ca un copilaş legănat de braţe moi, mângâiat de un străvechi cântec de leagăn. Îl strângea la piept adevărata sa mamă. O amintire reprimată încă din pruncie i-o înfăţişa cu pielea albă şi părul bălai şi, pentru prima oară în viaţa sa conştientă, înţelese că-l iubea…

Apoi se pregăti încă o dată, stând înaintea Zeiţei, iar cea de-a treia înfăţişare a Ei se mişcă îndurerată să se confrunte cu el. Avea o coroană de oase.

— Eu sunt Cotoroanţa, vorbi aspru, Cea Veche, Doamna înţelepciunii. Am văzut totul, am îndurat totul, am dat totul. Sunt Moartea, Gawen, cea fără de care nu se transformă nimic. Vrei să depui legământul în faţa mea?

Ştiam de Moarte, îşi zise, amintindu-şi de privirile goale, acuzatoare, ale bărbaţilor pe care-i măcelărise. Moartea îi doborâse la pământ precum un secerător care adunase recolta în ziua aceea. Unde era binele? Tocmai atunci îi veni în minte imaginea unor snopi de porumb pe câmp.

— Dacă are vreun înţeles, rosti el încet, chiar şi Moartea am s-o slujesc.

— Îmbrăţişează-mă… glăsui Cotoroanţa, în timp ce el rămase cu ochii holbaţi.

Nu-l atrăgea nimic din personajul acela aplecat, însă jurase, aşa că-şi forţă picioarele ca de plumb să-l ducă spre ea şi să stea, când voalurile negre îi întunecară vederea, iar braţele ei osoase se închiseră în jurul său.

Apoi nu mai simţi nimic, doar plutea într-o beznă în care,

dintr-odată, începu să vadă stele. Stătea în gol, iar înaintea sa o văzu pe femeie, cu voalurile plutind în jurul său şi cu o frumuseţe de dincolo de tinereţe în ochi. Era Caillean şi încă cineva, slujită şi iubită cu vremuri în urmă. Plecându-se adânc, o salută.

După care, la fel ca înainte, era din nou el, tremurând din cauza reacţiei, în timp ce privea spre preotese, negru şi alb şi roşu. Înspre răsărit, cerul începuse să lucească de prima geană a zorilor.

— Ai jurat, iar jurămintele tale au fost acceptate, vorbiră iarăşi deodată. Mai rămâne un singur lucru, să chemi spiritul lui Merlin, să te facă preot şi druid, slujitor al Misterelor.

Gawen îngenunche cu capul plecat, iar ele începură să cânte, aşteptând. La început, o muzică fără cuvinte, cu fiecare notă construindu-se din cealaltă, până când simţi cum vibraţiile acelor sunete îi furnicau prin carne. Apoi se auziră cuvintele, deşi nu în vreo limbă cunoscută de el. Însă nevoia şi supliciul erau limpezi.

Înţeleptule, se rugă el, *vino la noi*, *dacă doreşti*, *vino prin mine*. *Avem mare nevoie de înţelepciunea ta aici*!

Un zgomot înecat scos de cineva din cerc îl făcu să se îndrepte, clipind la sclipirea luminii. Prima oară se gândi că răsărise soarele, iar Stăpânul înţelepciunii nu mai venise. Dar nu era soarele.

O coloană strălucitoare licărea în centrul cercului. Gawen îşi invocă propria sa lumină să se protejeze şi, cu văzul schimbat, reuşi să zărească spiritul pe care-l invocaseră, străvechi, dar încă tânăr, rezemându-se în toiagul rangului său, cu barba albă a înţelepciunii răsfirată pe piept şi cu o diademă în care era montată o piatră strălucitoare pe frunte.

— Stăpâne, a jurat, strigă Brannos. Nu-l primeşti?

— Îl voi primi, dar nu-i încă vremea să cobor printre voi, glăsui Merlin şi privi în jurul cercului, după care reveni asupra lui Gawen şi zâmbi. Ai jurat şi ai acceptat preoţia, totuşi, nu eşti mag. În peştera de cristal ţi-ai dat Nume. Dezvăluie-mi, fiule, prin care Cuvinte te-ai eliberat?

Tânărul se holbă la el. I se spusese întotdeauna că tot ce se întâmpla în acele momente rămânea un secret între om şi zeii săi. Dar, amintindu-şi, începu să înţeleagă de ce aceste nume, spre deosebire de restul, trebuiau cunoscute.

— Eu sunt Pendragonul… şopti. Sunt Fiul a O Sută de Regi…

Un murmur de uimire se răspândi în jurul cercului. Aerul deveni mai strălucitor. Cerul de la răsărit se învăpăiase de flamurile aurii, iar focul soarelui se contura în jurul dealurilor. Însă nu într-acolo priveau. Gawen simţi pe frunte greutatea strălucitoare a diademei de aur şi observă că trupul îi era înveşmântat într-o robă regală, brodată şi cusută cu pietre preţioase, cum n-ar fi putut face mâna nici unuia dintre muritorii acestei lumi.

— Pendragon! Pendragon! strigară druizii, dându-i titlul de Rege Sacru, care domneşte prin spirit, nu cu spada, legătura vie dintre oameni şi pământul locuit de ei.

Gawen îşi ridică braţele în semn de acceptare şi salut, iar soarele se înălţă înaintea lui şi slava umplu lumea.

7

Dragonii tatuaţi pe antebraţele lui Gawen îl pişcau în soarele amiezii. Îi privi cu aceeaşi uimire care nu-l părăsise de la apariţia lui Merlin. Liniile sinuoase, încolăcite, şerpuiau pe muşchii lui tari. Un bătrân dintre oamenii mărunţi şi negricioşi din mlaştini îi imprimase în piele cu ajutorul unor ghimpi şi îi colorase în albastru cu drobuşor. Fusese pe jumătate în transă când începuse, iar, când simţise durerea, izgonise din nou starea de trezie. La început îl usturase, dar acum mai simţea doar câte-o pişcătură din când în când, cât să-i amintească.

Îi spuseseră să se odihnească, dar să se întindă pe un pat de blănuri de oaie şi, îmbrăcat într-o tunică de pânză brodată, de-abia dacă i se părea ceva mai real decât încercarea îndurată. Nu respingea ce i se întâmplase, dar încă nu începuse să înţeleagă. Druizii îl numeau Pendragon, slăvindu-l ca pe un rege-preot, asemenea acelora care domniseră peste teritoriile acum scufundate în mare. Însă Valea Avalonului i se părea un regat foarte mic. Să fie oare ca Hristos, căruia părintele Iosif îi zisese „rege”, destinat să aibă un regat care nu era în această lume?

Sorbind din vinul îndoit cu apă din pocalul aşezat lângă el, se gândi că la sfârşitul acestei nopţi el şi Sianna poate vor domni ca rege şi regină în Tărâmul Zânelor. Gândul îi făcu inima să bată mai tare. N-o mai văzuse de la ritualul din zori, însă la noapte va dansa în jurul focului de Beltane. Iar el va păşi ca un

rege printre petrecăreţi, având puterea de a alege orice femeie care-i atrage privirea. Ştia deja pe cine dorea. În pofida timpului petrecut în armată, de când o văzuse prima oară pe Sianna, nu mai exista nicio fată pe care s-o aleagă pentru prima lui noapte de dragoste cu o femeie.

Se trezi tot mai pregătit, numai la acel gând. Dacă lucrurile ar fi decurs conform planurilor, ar fi fost deja împreună de un an, însă o părăsise. Îl aşteptase? Visase că da, însă ştia de presiunile exercitate asupra preoteselor de a participa la ritualuri, aşa că nu îndrăznise să intrebe. Nu conta. În spirit, era a lui. Peste apele mlaştinilor plutea răpăitul îndepărtat al tobelor.

Gawen simţi că inima-i bătea în ritmul lor şi zâmbi, chiar dacă pleoapele i se închideau din nou. Curând, se va întâmpla. Curând.

Anul viitor, se gândi Caillean pe când supraveghea dansatorii, ar putea muta sărbătoarea pe pajiştea de la poalele Deluşorului. În spaţiul deschis dincolo de cercul de piatră de-abia dacă aveau loc druizii şi tinerele preotese, iar oamenii mlaştinilor continuau să sosească, privind de la marginea focului cu ochii întunecaţi şi întrebători. Uimitor cât de repede se dusese vorba, dar, cu siguranţă, le spusese bătrânul vânător adus să tatueze dragonii lui Gawen.

Preotesele ştiau, fireşte, ce se întâmplă încă de dimineaţă, când druizii se întorseseră de pe deal, cu ochi strălucitori. Credea că simte o anumită încordare în nerăbdarea firească de dinaintea sărbătorii, de o intensitate nemaiîntâlnită. Sigur, se chinuiseră în plus cu părul şi ornamentele. Astă seară Regele va păşi printre ele. Pe cine va alege?

Caillean nu avea nevoie să privească într-un lighean de argint umplut cu apă ca să afle răspunsul. Chiar dacă nu o iubise pe Sianna din vremea copilăriei, când o va vedea Mireasă Fecioară în acea dimineaţă, inima lui se va umple de graţia şi frumuseţea ei. Preoţii şi preotesele din Avalon nu se căsătoreau în felul omenesc, pentru că atunci când se întâlneau în Marea Ceremonie deveneau uneltele prin care Domnul şi Doamna se uneau. Desească urma să se întâmple o nuntă regească, iar împreunarea lui Gawen cu Sianna va binecuvânta pământul.

Ştia că el se născuse cu un destin măreţ, dar cine şi-ar fi

imaginat? Caillean îi zâmbi propriului entuziasm. În felul său era la fel de surprinsă ca oricare dintre tinerele preotese, visând la Gawen şi Sianna ca la regele şi regina sacri, care vor domina sufletul Britanniei din Avalon, şi o vor avea pe ea în spate.

Pentru festival au fost cumpăraţi doi boi şi puşi la frigare, la poalele dealului. Au cărat carnea sus în coşuri, iar oamenii mlaştinilor au adus carne de vânat şi păsări de apă, precum şi peşte uscat. Berea de ierburi în burdufuri de piele şi miedul în urcioare de lut au avut propria lor contribuţie la înveselire. Iar în spaţiul dintre semicercul de petrecăreţi şi cercul de pietre ardea focul Beltane.

Dacă privea spre sud-vest, vedea licărul focului aprins pe Dealul Dragonului. Ştia că din acel loc se zărea un alt foc, apoi altul şi altul, tot aşa până la Capătul Pământului. Marcată în acelaşi fel de focuri era linia *ley* care ducea spre nord-est, prin marele cerc de piatră de pe dealul sacru.

În această noapte, îşi spuse ea cu satisfacţie, *în această noapte întreaga Britannie este împânzită de lumini pe care şi cei născuţi-o-dată, fără vederea spirituală, le pot observa.*

O fecioară din rândurile oamenilor mlaştinii, cu părul negru ca un nor prins la spate cu o coroană de măceş, îngenunche înaintea ei cu o eleganţă timidă, dăruindu-i un coş cu fructe de pădure uscate, păstrate în miere. Caillean îşi ridică voalul albastru de pe frunte şi gustă câteva, zâmbind. Fata, zărind secera argintie a lunii, care lucea deasupra semilunii mai mici, tatuate pe fruntea preotesei, făcu o reverenţă şi privi repede în altă parte.

După ce tânăra plecă, rămase cu faţa neacoperită. Era o noapte de festival, când se deschideau uşile dintre lumi, iar spiritul călătorea liber. Fără mister. Oricum, voalul stătea doar simbolic, deoarece la nevoie ştia prea bine cum să creeze iluzia unei umbre peste trăsăturile sale. Fecioarele pe care le iniţiau erau convinse că ea, asemenea Crăiesei Zânelor, putea apărea din senin.

La sunetul tobelor, care pulsase ca o bătaie de inimă printre zgomotele sărbătorii, se adăugară dintr-odată undele unui cântec de harfă. Un tânăr druid îşi adusese harfa portabilă până în vârful Deluşorului. Acum stătea cu picioarele încrucişate lângă toboşarul pipernicit şi întunecat, ţinându-şi capul bălai înclinat într-o parte, pe când asculta ritmul. După o clipă,

sunetul dulce-amar al unui corn i se alătură muzicii, săltând pe deasupra notelor melodioase ale harfei ca o viţică pe un câmp cu flori.

Fata cu ghirlanda de măceş începu să se legene cu braţele lipite de corp, şoldurile înguste mişcându-se sub veşmântul de piele moale de oaie. Ezitând la început, Dica şi Lysanda i se alăturară apoi fără reţineri. Ritmul tobei se înteţi, iar în scurt timp frunţile străluceau de transpiraţie, iar materialul subţire, albastru, al tunicilor începu să atârne. *Cât de frumoase sunt!* se gândi Caillean, privindu-le. Chiar şi ea se pomeni legănându-se pe muzică, şi trecuseră atâţia ani de când nu mai dansase la un festival.

Îi atrase atenţia o modificare în ritm, o mişcare unduioasă, asemenea curenţilor apei când un bărbat păşea într-un şuvoi. Dansatoarele se traseră într-o parte, răsucindu-se, şi-l zări pe Gawen. Purta fustanela albă, de rege, încinsă cu aur. Un medalion regal, podoabă din vremuri străvechi, se odihnea pe pieptul său, iar frunze verzi de stejar îi formau coroana.

În afară de asta, singurul ornament erau şerpii albaştri, crestaţi pe antebraţele sale. Nu-i mai trebuia nimic. Lunile de antrenament la romani îi sculptaseră partea de sus a trupului şi-i adăugaseră muşchi tari pe pulpe şi coapse. Mai mult, şi ultima urmă de blândeţe tinerească îi fusese ştearsă de pe trăsături; oasele îi conturau faţa, iar acum totul se echilibra. Băiatul pe care-l îndrăgise şi de care se temuse nu mai exista. Avea în faţă un bărbat.

Şi un rege, se gândi, văzând strălucirea răspândită în juru-i. Îl dorea? Ştia că încă avea puterea de a se învălui într-o frumuseţe faţă de care până şi tinereţea radioasă a Siannei ar fi pălit. Dar dacă, aşa cum bănuia, legătura dintre ei ţinea de suflet şi se făurise cu veacuri în urmă, Gawen îşi va alege adevărata pereche, chiar dacă îi va apărea ca o baborniţă.

În orice caz, Sianna era tânără şi-i putea dărui un copil, ceea ce Caillean, cu toată înţelepciunea şi vrăjile ei, n-ar fi izbutit niciodată.

Nu este iubitul sufletului meu, se gândi cu o undă de regret. *Sufletul bărbatului care mi-ar fi pereche nu-i încă întrupat*. Interesul ei era o reacţie firească la atracţia masculină copleşitoare a Regelui şi la puterea focurilor Beltane. În această noapte, pe Gawen îl iubeau toţi, bărbaţi sau femei, bătrâni sau

tineri.
Oare aşa-l văzuse şi Eilan pe tatăl lui, când venise la ea, lângă un foc Beltane? Băiatul era mai înalt decât Gaius şi, deşi avea curbura mândră a nasului roman, i se părea că găseşte ceva din Eilan în ochii lui. De fapt, în acel moment, Gawen nu prea semăna cu niciunul dintre părinţi, ci cu cineva cunoscut ei în altă viaţă, cu mult timp în urmă.
— Regele-Strămoşesc, se răspândi o şoaptă în timp ce păşea printre dansatori, iar Caillean îşi înfrână un impuls de a începe prevestirile. Tatăl lui pretinsese titlul înainte să moară. Dar băiatul purta şerpii sacri. Nu doar un Rege-Strămoşesc, onorat un ciclu de anotimpuri, apoi sacrificat, dacă momentul o cere, ci Pendragonul, cel care slujeşte ţara atât timp cât îi este dat să trăiască.
Fecioarele se adunară în jurul său şi-l traseră la dans. Îl văzu veselindu-se, luând câte-o fată de mâini şi răsucind-o, apoi lăsând-o fără suflu şi râzând în timp ce se ducea la o alta, prinzând-o într-o scurtă îmbrăţişare şi trimiţând-o învârtindu-se în braţele vreunuia dintre tineri. Dansară până când toţi, în afară de Gawen, care părea gata să continue toată noaptea, gâfâiau. Apoi le dădu voie să-l conducă spre un scaun acoperit cu piei moi de căprioară, precum al Marii Preotese, de partea cealaltă a focului.
Îi aduseră mâncare şi băutură. Ritmul tobei încetă, iar zumzăitul vorbăriei şi râsetele fură însoţite numai de trilurile dulci ale unui fluier de os. Caillean sorbi din vinul îndoit cu apă şi-şi plimbă ochii peste adunare, zâmbind cu nevinovăţie.
O făcu să se întoarcă doar sunetul reluat al tobei, dulce şi statornic precum o bătaie de inimă.
Toboşarul, un bărbat al mlaştinilor, ştia ce urma, dar ea se încruntă, întrebându-se ce intenţionau acum Umblătorul pe Apă şi bătrânul care venea cu el. Nimic ostil – în afară de cuţitele încinse la centuri, nu aveau alte arme –, însă venea ceva mult mai serios, sau poate solemn, în locul reveriei nepăsătoare de festival. Îi însoţeau trei bărbaţi mai tineri, urmărindu-l pe Gawen cu ochii strălucitori. Ce duceau? Se ridică în picioare şi ocoli fără zgomot focul, ca să vadă.
— Eşti rege.
Glasul gutural al Umblătorului pe Apă formulase o declaraţie, nu o întrebare. Privirea lui alunecă la dragonii de pe braţe.

— Asemenea celor din vechime, veniţi de pe mare. Ne amintim, dădură din cap bătrânii. Ne amintim vechile poveşti.

— Aşa este, zise Gawen, iar Caillean ştiu că el îşi vedea vieţile anterioare, pe care iniţierea îi permitea să şi le amintească.

— Am venit din nou.

— Atunci, îţi dăruim asta, spuse bătrânul. Fierarii noştri au făurit-o dintr-o stea căzătoare cu mult timp în urmă. Iar, când s-a rupt, un vrăjitor de-al vostru a făcut-o la loc. În acea vreme, stăpâne, ai folosit-o să ne aperi, iar când ai murit, am ascuns-o.

Ridică legătura pe care o cărase, în care se ghicea o formă alungită, acoperită de piei vopsite.

Se lăsă tăcerea când Gawen o primi. Caillean putea auzi bătăile propriei sale inimi, tare şi încet. În înveliş, după cum îşi reaminti, se afla o sabie.

Avea o lamă lungă, de un albastru închis, cam de mărimea unei săbii romane de cavalerie, cu o formă ca de frunză, care-i aminti de armele de bronz folosite de druizi în ritual. Însă niciun bronz nu avusese vreodată o sclipire de oglindă. *Metal din stele*… auzise de astfel de săbii, dar nu văzuse niciodată una. Cine s-ar fi gândit că aceşti oameni de mlaştină păstrau o asemenea comoară? Nu trebuia să uite că, deşi umili, tribul lor era foarte vechi.

— Îmi amintesc… rosti Gawen încet.

Mânerul i se potrivea de parcă ar fi fost făcut după palma lui. Ridică sabia şi sclipiri ale luminii focului, reflectate pe lamă, dansară pe feţele celor adunaţi în jur.

— Atunci, ia-o să ne aperi, zise Umblătorul pe Apă. Jură!

Sabia ţâşni în sus uşoară ca un fulg. Băietanul Gawen ar fi scăpat-o. O răsucire dibace din încheietură o făcu să taie văzduhul. Cât de ciudat, se gândi Caillean, că romanii îl instruiseră să devină apărător al celor oprimaţi chiar de ei.

— Am jurat s-o slujesc pe Doamna, spuse el moale. Acum jur şi înaintea voastră şi a Gliei.

Întoarse sabia şi trase tăişul pe carnea braţului său. Nu trebuia apăsată prea tare – era ascuţită ca dinţii şarpelui – şi într-o clipă sângele întunecat se ivi de-a lungul tăieturii şi începu să picure pe pământ.

— Pentru această viaţă şi acest trup, continuă el, şi pentru sufletul meu, reînnoiesc jurământul făcut înainte…

Caillean se înfioră. Ce amintiri îi *reveniseră* băiatului cât

stătuse în deal? Cu puţin noroc, se vor risipi pe măsură ce va trece timpul. Era foarte greu pentru cineva să ducă o viaţă normală, dacă îşi cunoştea prea bine vieţile trecute.

— În viaţă şi moarte te slujim, stăpâne.

Umblătorul pe Apă îşi muie degetul în sângele de pe pământ şi apoi îl duse la frunte, lăsând acolo o dâră roşie. Tinerii făcură la fel, apoi se poziţionară în jurul lui ca o gardă de onoare, câte doi de fiecare parte. Junii druizi care priveau scena păreau mai degrabă amuzaţi şi chiar s-ar fi putut să fie aşa, încercând să înţeleagă transformarea unuia care numai cu un an înainte fusese un flăcău de-al lor.

Caillean privi în sus. Stelele păşeau spre miezul nopţii, iar focul începuse să scadă. Valurile astrale reveneau: vremea începerii celor mai profunde dintre vrăji era aproape.

— Unde-i Sianna? întrebă Gawen uşor.

Preoteasa văzuse că încă înainte să-i fie adusă sabia el cercetase mulţimea.

— Du-te în cerc. Cheamă-ţi mireasa, iar ea va veni.

Ochii lui sclipiră deodată într-o lumină care nu provenea de la foc. Fără niciun alt cuvânt, păşi spre cercul de piatră. Escorta îl urmă, dar, când trecu de cei doi stâlpi care flancau intrarea, se postă înaintea ei. Gawen se duse spre altar, ridică sabia şi o puse pe piatră ca pe o ofrandă. Cu mâinile goale, se întoarse să privească înapoi.

— Sianna! Sianna! Sianna! strigă, iar dorul din acea chemare se răspândi prin toate lumile.

Un moment, întregul Deluşor tăcu, aşteptând.

Şi apoi, de la mare distanţă, auziră un zgomot ca de clopote de argint. Odată cu el veni şi răpăitul de tobă, un ritm rapid şi dansant, care făcea inima să tresalte de bucurie. Caillean se uită în josul dealului şi văzu lumini iţindu-se. Curând zări chipuri, ceilalţi oameni ai mlaştinii şi alţii, nu chiar oameni, dar în stare să umble printre ei în această noapte, când porţile se deschideau între lumi.

O licărire albă se mişca în mijlocul lor, o fâşie de pânză diafană ţinută ca o acoperitoare deasupra celei pe care o însoţeau. Muzica se auzea tot mai tare, vocile crescură într-un cântec nupţial, iar oaspeţii se traseră de o parte şi de alta, în timp ce procesiunea avansa spre creastă.

Un rege la încoronarea sa, un mire la nunta sa, un preot la

iniţierea lui, toate existau în momentul lor de glorie divină. Iar Gawen, privind pe când îi aduceau mireasa, le întruchipa pe toate trei.

Dar Sianna... oricât de mare era frumuseţea Zeului, cea a Zeiţei o depăşea. Pe când ridicau acoperământul, iar fecioara trecu printre stâlpi să-l întâmpine, purtând o coroană de măceş, Caillean îşi dădu seama că toată magia ei n-ar fi reuşit niciodată s-o facă aidoma. În vreme ce Gawen dormea, Sianna se dusese pe tărâmul mamei ei şi giuvaierele Lumii Celeilalte o împodobeau pe fata Crăiesei Zânelor.

Întregul trup i se zgudui de bătăile inimii. Îl bucura că lăsase sabia; după cum tremura, mai mult ca sigur s-ar fi tăiat. Purtătorii de făclii care o escortaseră pe Sianna stăteau acum în jurul cercului. În timp ce trecu printre stâlpi şi păşi spre el, lumina lor părea să crească, iar lumea din afara cercului dispăru.

În acel moment n-ar fi putut spune dacă era frumoasă. Un biet cuvânt omenesc, dar, oricât de pregătit era ca bard, n-ar fi găsit niciunul care să exprime ce simţea. Ar fi vrut să se plece şi să sărute pământul pe care păşea ea, dar ceva la fel de dumnezeiesc dinlăuntrul său se înălţă spre a o întâmpina, îşi văzu imaginea oglindită în ochii ei.

— M-ai chemat, iubitul meu, şi iată-mă aici...

Avea glasul moale; în ochii îi zări un licăr care amintea de fetişcana împreună cu care căutase cuiburi de pasăre nu cu multă vreme în urmă. Îi era mai lesne să suporte puterile zeieşti care pulsau înlăuntrul său.

— Uniunea noastră, glăsui el cu greutate, va sluji şi pământul, şi oamenii. Dar te întreb, Sianna, să fii cu mine îţi va servi şi *ţie*?

— Şi ce-ai face, dacă ţi-aş spune că nu? zise cu un zâmbet în care strecurase o nuanţă uşor zeflemitoare.

— Aş alege pe alta – nu ar conta cine – şi aş încerca să-mi fac datoria. Dar ar acţiona doar trupul meu, nu şi inima sau sufletul. Eşti preoteasă. Înţeleg, dacă tu... se opri şi o fixă cu privirea, dorind ca ea să priceapă vorbele nerostite.

— Nu mi s-a întâmplat, îi răspunse ea, şi nici ţie.

Sianna se apropie mai mult şi-şi puse mâinile pe umerii lui, lăsându-şi capul pe spate să-i primească sărutul, iar Gawen, cu braţele încă depărtate de trup, se aplecă să ia ce-i oferise. Iar

când buzele lui le atinseră pe ale ei, îl simţi pe Zeu cu totul în el.

Se asemuia cu focul ce-l cuprinse cu o noapte înainte, dar mai blând, mai auriu. Era conştient de sine, dar şi de Celălalt, care, spre deosebire de el, ştia să dezlege nodul complicat al cingătorii de Fecioară şi să desfacă broşele care ţineau rochia. În câteva clipe, ea rămase înaintea lui cu curbele dulci ale trupului mai frumoase decât podoabele pe care încă le purta.

Apoi ea se mişcă, desprinzându-i centura poleită şi trăgând de şnururile kiltului până când şi acesta fu scos. Uimit, îi atinse sânii, apoi lipindu-se unul de altul, de parcă ar fi vrut să devină o singură fiinţă, se sărutară din nou.

— Unde ne aşezăm, dragostea mea? şopti el, când îşi recăpătă suflul.

Sianna se dădu înapoi şi se aşeză pe piatră. Gawen rămase înaintea ei, simţind cum din inima Deluşorului răzbate un curent prin tălpile picioarelor sale, străbătându-i spinarea şi făcându-l să tremure de atâta energie. Cu grijă, ca şi cum orice mişcare bruscă l-ar fi sfărâmat, se aplecă asupra ei, scufundându-se între coapsele sale desfăcute, în vreme ce-şi potrivi trupul cu al ei.

În momentul împreunării, simţi obstacolul virginităţii şi ştiu că nu minţise, dar nu mai conta. Se întorcea acasă cu o dulceaţă la care bărbatul din el nu se aşteptase, recunoscută cu bucurie de zeul din el. Preţ de o respiraţie rămaseră fără să se mişte, însă forţa care-i adusese împreună nu putea fi negată.

Pe când Sianna îl prinse ca într-un cleşte, Gawen se trezi mişcându-se în ritmurile celui mai vechi dans dintre toate şi înţelese că el era doar un canal pentru tăria din el, care-l făcea să-şi dăruiască întreaga vigoare femeii în braţele căreia se afla. O simţi transformându-se în foc sub el, deschizându-se şi mai tare, iar el se opinti împotriva ei, de parcă prin acel trup omenesc ar fi putut atinge ceva dincolo de omenesc.

În momentele finale, când se închipuia dincolo de gândire, auzi şoapta ei.

— Sunt altarul…

— …Iar eu sunt sacrificiul, îi răspunse, şi trăi, în sfârşit, eliberarea pasiunii bărbatului şi tăriei zeului.

Scurgerea furtunoasă de energie, amplificată de uniunea Zeului cu Zeiţa, se răspândi în Deluşor.

Prea multă pentru canalul ei principal, năvăli prin orice pasaj disponibil, pulsând prin liniile *ley* mai obscure care traversau culmea, şi binecuvântă întregul teritoriu. Aşteptând în exteriorul cercului, Caillean o simţi şi se aşeză cu un oftat. Ceilalţi, percepând şi ei în propriul lor fel ce se întâmplase, săriră în picioare, cu ochii strălucitori. Tobele, care-şi continuaseră bătaia constantă de când Sianna i se alăturase lui Gawen în cerc, izbucniră într-un ropot brusc şi exaltat, şi o voce se ridică, apoi o alta prelua strigătul, până când întregul deal răsună de bucuria lor.

— Zeul s-a împreunat cu Zeiţa, proclamă Caillean, Stăpânul cu Glia!

Toboşarii, după primul lor asalt, se opriră la un ritm vioi, de dans. Râzând, oamenii se ridicară în picioare. Toată lumea, chiar şi cei mai bătrâni dintre druizi, simţiseră că tensiunea s-a risipit. Odată cu ea, dispăru oboseala şi, se părea, şi reţinerea. Cei care priviseră mai devreme dansurile stând la margine începură să se legene. O fată din rândurile oamenilor mlaştinii îl trase pe bătrânul Brannos în spaţiul dinaintea focului, iar el sălta şi făcea cercuri mult mai vioi decât ar fi crezut Marea Preoteasă.

Deşi focul mai scăzuse, căldura era mai mare decât înainte. Foarte curând, dansatorii ajunseră leoarcă de transpiraţie. Spre surprinderea lui Caillean, una dintre preotese, Lysanda, îşi scoase prima tunica, însă celelalte-i urmară repede exemplul. Un tânăr şi o femeie dintre oamenii mlaştinii, scăpată de pericolul veşmintelor fluturate, se luară de mână şi săriră peste foc, să aibă noroc.

Privindu-i, se gândi că trecuseră ani de când nu mai văzuse o asemenea bucurie la sărbătoarea de Beltane. Probabil că niciodată nu mai fusese aşa pentru că riturile de la Vernemeton erau domoale de teamă că romanii n-ar fi permis, iar ei încă mai învăţau rânduielile din Avalon. Însă acest lucru se încheiase odată cu împreunarea unui fiu al druizilor cu fiica Zânelor. Puteau cu toţii, îşi spuse ea, supraveghind dansatorii care săreau, să-şi dea satisfacţia ceremoniilor nopţii.

Însă nicio noapte, indiferent cât de veselă, nu dura o veşnicie. Doi câte doi, bărbaţii şi femeile se îndepărtau să-şi îndeplinească propriile lor ritualuri pe coastele dealului. Alţii se înfofoliră în mantiile lor şi se aşezară lângă foc, să doarmă până treceau efectele berii de ierburi. Torţele celor care păzeau

cercul se consumaseră de mult, însă pietrele înseIe aruncau o umbră protectoare care asigura intimitatea celor aflaţi în interior.

Cu puţin înaintea zorilor, unii dintre cei mai tineri plecară să taie copacul de Beltane şi să adune frunze pentru podelele caselor de la poalele Deluşorului. Dansurile care cinstiseră copacul în timpul zilei, deşi nu atât de vesele, erau mai cuviincioase decât celebrările din timpul nopţii, de lângă foc, oferindu-le fecioarelor neiniţiate şi copiilor ţinuţi deoparte şansa de a simţi sărbătoarea.

Caillean, care dansase mai puţin şi băuse şi mai puţin decât alţii, obişnuită să fie de veghe, privise toată noaptea aşezată în jilţul ei măreţ, lângă vâlvătaie. Însă chiar şi ea se cufundă frântă în somn, odată ce umbrele nopţii dispărură înaintea zorilor.

Era o zi frumoasă. Prin perdeaua de crengi înfrunzite din care construiseră o colibă, să-şi ofere o oarecare intimitate, Gawen privi din vârful Deluşorului peisajul variat, format din apă, pădure şi câmp, care se răsfăţau în lumina soarelui din dimineaţa de Beltane. Îşi zise că sigur ar fi gândit la fel şi dacă n-ar fi fost din cale-afară de fericit. Într-adevăr, simţea dureri în locuri ciudate, iar liniile noilor sale tatuaje se acoperiseră cu o crustă şi aceasta crăpase când muşchii se încordaseră, însă erau numai dureri superficiale, de-abia de luat în seamă, în comparaţie cu uluitoarea senzaţie de bine care-i pulsa prin fiecare venă.

— Întoarce-te, ceru Ambios, să te frec pe spate.

Turnă apă peste cârpă. De cealaltă parte a despărţiturii, acolo unde se îmbăia Sianna, se auzi sunetul vesel al râsului fetelor.

— Mulţumesc, spuse Gawen.

Orice nou iniţiat se aştepta să fie răsfăţat, însă în manierele lui Ambios exista un respect care-l surprindea. Aşa să fie întotdeauna lucrurile? Era foarte plăcut să te simţi ca un rege în extazul ritualului, dar se întreba cât de mult ar suporta, dacă ar fi aşa zi de zi.

O înţepătură în antebraţe îi readuse atenţia asupra dragonilor. Cel puţin, unele lucruri se schimbaseră pentru totdeauna. Dragonii nu vor dispărea. Iar Sianna era a lui pe veci.

Termină cu îmbăiatul şi-şi trase pe el tunica fără mâneci pe care i-o aduseseră, făcută din pânză vopsită într-un verde viu şi

brodată cu aur. Nu-şi imaginase că druizii ţineau lucruri aşa de minunate prin magaziile lor. Îşi legă cingătoarea, apoi prinse de ea sabia. Deşi lama nu vădea niciun semn de vechime, pielea tecii primite împreună cu ea era ponosită şi o parte dintre cusături începuseră să cedeze. Va trebui să aibă grijă, se gândi în timp ce ieşea din coliba de crengi, să pună să i se facă alta nouă.

Toate gândurile despre sabie îi dispărură din minte când o văzu pe Sianna. La fel ca el, era îmbrăcată cu o robă de un verde primăvăratic şi tocmai îşi potrivea pe frunte o coroniţă nouă de păducel. În lumina soarelui, părul ei strălucea precum aurul roşu.

— Doamnă… zise luând mâna pe care i-o întinsese şi sărutând-o. *Eşti la fel de fericită ca mine*? întrebă atingerea sa.

— Dragostea mea… începu, iar privirea ei îi răspunse: *Şi mai fericită*.

Deodată, el începu să tânjească după noapte, când puteau fi din nou singuri. Acum era doar o femeie ca toate femeile, însă în ochii lui Zeiţa care îl vizitase noaptea trecută n-o întrecea în frumuseţe.

— Gawen, stăpâne, gângăvi Lysanda. Avem mâncare pentru tine.

— Ar fi bine să mâncăm, murmură Sianna. Ospăţul pe care-l pregătesc jos nu va fi gata până la dansul de la trei după-amiază.

— Am mâncat, spuse Gawen, strângând-o de mână, dar îmi va fi în curând foame iarăşi…

Sianna se înroşi, apoi râse şi-l trase spre masa unde pregătiseră carne rece, pâine şi bere.

Tocmai se aşezau, când auziră strigăte de jos.

— Vor să coborâm deja? începu Sianna, dar în acele strigăte se simţea o tensiune deloc potrivită cu un festival.

— Fugiţi! se auzeau acum limpede vorbele. Vin… trebuie să fugiţi!

— Este Tuarim! exclamă Lysanda, privind la vale. Ce să fie aşa de rău?

Antrenamentul pe care Gawen crezuse că-l lăsase în urmă îl făcu să sară în picioare, iar mâna-i coborî pe mânerul sabiei. Sianna încercă să vorbească, dar după ce-i întâlni privirile îşi înghiţi cuvintele şi se ridică să-i fie alături.

— Spune-mi! ceru el păşind spre tânărul druid, în timp ce acesta se clătina urcând ultimele trepte spre platoul din vârf.

— Părintele Paulus şi călugării lui, urlă Tuarim. Au adus frânghii şi ciocane. Vor să arunce de pe Deluşor pietrele sacre.

— Sunt bătrâni, rosti el liniştitor. Ne vom aşeza între ei şi cerc. Nu ne clintesc ei pe noi, darămite pietrele, chiar dacă şi-au pierdut minţile!

Nu-i venea să creadă că acei călugări cumsecade, împreună cu care cântase, ar fi devenit atât de fanatici, chiar şi după un an de ascultat afuriseniile părintelui Paulus.

— Nu asta-i... înghiţi în sec Tuarim. Sunt soldaţii, trebuie să te scoatem de aici. Părintele Paulus a trimis pe cineva la Deva şi i-a chemat pe romani aici.

Gawen inspiră adânc, iar inima-i bătea în aşa fel, încât speră ca nimeni să nu observe. Ştia ce le făceau romanii dezertorilor. Astfel că preţ de o clipă se gândi să încerce să fugă. Dar mai făcuse asta o dată, iar, dacă ruşinea pentru fuga dintr-un război care nu fusese al său şi de o armată faţă de care nu depusese niciun jurământ încă ardea în carnea lui, cum să trăiască după ce şi-ar părăsi poporul, care-l slăvise drept Pendragon pe Deluşorul Sacru?

— Grozav! se forţă să rânjească. Romanii sunt oameni rezonabili, iar ordinele lor sunt să protejeze toate religiile. Am să le explic eu totul, iar ei îi vor împiedica pe nazarineni să se atingă de pietre.

Expresia lui Tuarim începu să se liniştească, iar Gawen răsuflă, sperând să aibă dreptate. Oricum, prea târziu să se mai răzgândească, pentru că faţa părintelui Paulus, roşie din cauza efortului şi a furiei, se ivi peste curbura dealului.

— Gawen! Fiul meu, fiul meu, ce ţi-au făcut? zbieră preotul dând din mâini, iar trei dintre ai lui apărură în spatele lui. Te-au forţat să te închini idolilor lor? Te-a ademenit târfa asta la ruşine şi păcat?

Amuzamentul simţit de tânăr se transformă brusc în furie şi se aşeză între Sianna şi bătrân.

— Nu am fost „forţat” să fac nimic şi nici nu voi fi! Iar această femeie este mireasa mea, aşa că ţine-ţi limba aia spurcată în gură!

Acum şi restul nazarinenilor ajunseseră în vârful Deluşorului şi aveau, într-adevăr, ciomege şi frânghii de nojiţe de piele. Le

făcu semn lui Tuarim şi Siannei să se dea la o parte.

— E-un demon, un şarpe al marelui înşelător, care prin ademenitoarea Evă a trădat întreaga omenire păcatului! răspunse părintele Paulus. Însă nu-i prea târziu, băiete. Chiar şi binecuvântatul Augustin s-a pocăit, iar el şi-a petrecut întreaga tinereţe în păcat. Dacă faci penitenţă, această singură faptă rea nu va fi luată în considerare. Dă-te de lângă ea! îi ceru şi întinse mâna. Vino cu mine acum!

Gawen se holbă uimit la el.

— Părintele Iosif a fost un om sfânt, un spirit binecuvântat, care a predicat Evanghelia dragostei. Pe el poate că l-aş fi ascultat, însă nu mi-ar fi spus niciodată asemenea cuvinte. Pe când tu, bătrâne, te-ai smintit de-a binelea!

Privi spre ceilalţi şi ceva din expresia lui îi făcu să se dea cu un pas înapoi.

— Acum este rândul meu să dau porunci! zise şi simţi prezenţa astrală a unei mantii regale învăluindu-l. Aţi venit la noi ca nişte cerşetori, v-am oferit un sanctuar şi v-am lăsat să vă construiţi biserica lângă locul nostru sfânt. Însă acest Deluşor aparţine vechilor zei care protejează acest pământ. Nu aveţi niciun drept să fiţi aici; tălpile voastre profanează un tărâm sacru. Aşa că vă spun: Pieriţi! Fie ca puterile pe care le-aţi numit demoni să vă lovească unde vă aflaţi!

Îşi ridică mâna şi, deşi goală, călugării se dădură înapoi de parcă ar fi agitat o sabie. Gawen zâmbi amar. Peste o clipă o luară din loc. Apoi auzi zăngănitul ţintelor sandalelor pe piatră. Sosiseră romanii.

Vreo zece, sub comanda unui decurion transpirat, ţinând câte o suliţă scurtă, numită de ei *pilum*, în fiecare mână. De-abia răsuflând, îi cercetau pe nazarinenii furişi şi pe druizii revoltaţi cu priviri la fel de ostile.

Decurionul examină broderiile aurite ale tânărului şi se pare că decise că erau un semn de rang înalt, aşa că i se adresă.

— Îl caut pe Gaius Macellius Severus. Aceşti călugări au dat de veste că s-ar putea să-l ţineţi la voi.

Cineva din spatele lui Gawen scoase un sunet, apoi se linişti. El clătină din cap, sperând că bărbatul nu se afla în Britannia de prea mult timp ca să-şi dea seama cât de limpede era că trăsăturile sale purtau pecetea Romei.

— Oficiem un ritual al religiei noastre, rosti el calm. Nu

constrângem pe nimeni.

— Şi cine eşti tu, de spui asta? se încruntă decurionul sub coiful său.

— Eu sunt Gawen, fiul lui Eilan…

— Prostule! strigă părintele Paulus. Asta-i chiar Gaius, cel cu care discuţi.

Ochii romanului se deschiseră larg.

— Domnule, începu el, bunicul tău ne-a trimis…

— Puneţi mâna pe el! se băgă din nou Paulus. Este dezertor din armata voastră!

O mişcare convulsionată străbătu şirul de soldaţi şi, în timp ce druizii priveau, părintele Paulus îl împinse pe unul dintr-ai săi spre cercul de pietre.

— Tu eşti tânărul Macellius? întrebă decurionul privindu-l nesigur.

Gawen oftă. Dacă bunicul său din Deva era dispus să-i ia apărarea, poate că va scăpa.

— Acesta-i numele meu roman, dar…

— Ai fost în armată? se răsti romanul.

Tânărul tresări, auzind o lovitură de ciocan lovind piatra. Doi dintre călugări puseseră funii în jurul unuia dintre stâlpii de piatră şi trăgeau de ele, în vreme ce un al treilea pregătea o altă piatră.

— Ia poziţia de drepţi, soldat, şi răspunde-mi!

Timp de trei luni lungi, fusese obligat să reacţioneze la acest ton. Înainte să se fi gândit măcar, trupul luă poziţia rigidă pe care numai antrenamentul legionar o oferea. În momentul următor încercă să se relaxeze, însă dezastrul avu loc.

— N-am depus niciodată jurământul! strigă el.

— Vor judeca alţii, spuse decurionul. Acum vei veni cu noi.

Dinspre cerc se auzi un *trosnet* şi scrâşnetul chinuitor al pietrei despicate pe măsură ce ciocanul deschidea o crăpătură în piatră. Una dintre femei ţipă, iar Gawen se întoarse la timp să vadă stâlpul de piatră căzând la pământ în două bucăţi.

— Domnule, opriţi-i! Este interzis să pângăreşti un templu, ne aflăm pe pământ sacru.

— Aceştia sunt druizi, soldat! i-o reteză nazarineanul. Credeai că Paulinus şi Agricola i-au căsăpit pe toţi? Roma nu-i tolerează pe cei care fac vrăji împotriva ei. Druizii şi riturile lor trebuie să dispară, iar datoria ta este să-i nimiceşti pe toţi cei rămaşi!

O luă spre cel de-al doilea stâlp, care se clătina tare, şi începu să sape. Călugării cu ciocane, însufleţiţi de succes, începură să lovească o altă piatră.

Gawen se holbă la el, toate amintirile despre romani şi despre pericolul în care se afla risipindu-se într-un val de furie regală. Neluând în seamă comenzile decurionului, se duse spre cerc.

— Paulus, acest loc le aparţine zeilor mei, nu alor tăi. Pleacă de lângă piatra aia!

Glasul nu era al lui şi vibra în pietre. Ceilalţi călugări se albiră şi dădură înapoi, însă Paulus începu să râdă.

— Demonilor, vă reneg! *Satanelor*, *plecaţi de la mine*! zbieră şi se repezi spre piatră.

Mâinile tânărului se abătură asupra umerilor osoşi; îl trase pe bărbat de-acolo şi-l trânti jos, de-a dura. În timp ce se îndrepta de spate, auzi zăngănitul inconfundabil al unei *gladius* trase din teacă şi se întoarse, cu mâna pe mânerul sabiei sale.

Legionarii îşi aţintiseră suliţele, însă el se chinui să-şi descleşteze degetele. Gândurile i se învârteau nebuneşte. *Nu voi vărsa sânge pe acest pământ sfânt*! *Nu m-au consacrat căpetenie războinică*, *ci rege*.

— Gaius Macellius Severus, te arestez în numele împăratului. Lasă mâinile jos! bubui vocea decurionului în spaţiul dintre ei, în timp ce gesticula cu sabia.

— Numai dacă-i arestezi şi pe ei, îi răspunse şi arătă spre călugări.

— Religia ta nu-i îngăduită, iar tu eşti un renegat, mârâi ofiţerul. Dă-ţi jos sabia aia sau am să le ordon oamenilor mei să te străpungă pe loc cu suliţele.

Este greşeala mea, se gândi Gawen buimăcit. *Dacă n-aş fi căutat Roma*, *n-ar fi ştiut niciodată că A valonul se găseşte aici*.

Dar ştiu acum, interveni o parte rebelă a propriului său suflet. *De ce să-ţi pierzi viaţa de dragul câtorva pietre*?

Privi spre stânci. Unde era vraja care izbucnise din toate la apariţia lui Merlin? Doar nişte pietroaie, arătând ciudat în lumina zilei, iar el destul de smintit, încât să se creadă rege. Dar, indiferent ce altceva putea fi adevărat, pe acel altar de piatră Sianna îi dăruise dragostea ei şi nu va permite să fie pângărit de mâinile necurate ale părintelui Paulus. O văzu pe Sianna dincolo de şirul de soldaţi şi încercă să-i zâmbească, apoi, ca nu cumva disperarea ei să-l dezarmeze, privi repede într-o parte.

— Nu am depus niciodată jurământul înaintea împăratului, dar m-am legat să apăr acest deal sfânt, vorbi pe un ton potolit, iar vechea sabie pe care i-o dăduseră oamenii mlaştinii chiar noaptea trecută i se aşeză docilă în mână.

Decurionul făcu un gest. Vârful îngrozitor de ascuţit al unui *pilum* ridicat străluci în soare. Apoi, dintr-odată, o piatră aruncată zăngăni pe fierul unei căşti, iar *pilumul*, prea curând lansat, îşi ratā ţinta.

Druizii erau neînarmaţi, însă pe vârful Deluşorului găseai pietre din belşug. Un nor de proiectile îi bombardă pe legionari. Aceştia ripostară. Gawen îl văzu pe Tuarim străpuns de *un pilum* azvârlit asupra lui şi căzând. Celelalte preotese, slavă cerului, o traseră pe Sianna deoparte.

Trei dintre soldaţi tropăiră spre el, cu scuturile ridicate şi săbiile aţintite. Se aşeză într-o poziţie defensivă, abătând prima lovitură cu o manevră de parare exersată îndelung cu Rufinus şi continuând cu un atac care tăie curelele de legătură ale platoşei şi ale armurii din spate şi pătrunse printre coaste. Soldatul ţipă şi se prăbuşi îndărăt, iar Gawen se răsuci şi-l atacă pe următorul, oţelul superb al lamei sale trecând *prin* platoşă. Expresia de surpriză de pe figura sa ar fi fost comică, dacă ar fi avut timp destul s-o privească, însă al treilea soldat se repezea asupra lui. Sări în unghiul mort al gărzii lui şi, pe când sabia duşmanului cobora de-a lungul spatelui său, o ridică pe a lui, împingând-o pe sub armură direct în inimă. Trupul în cădere aproape că-i luă şi sabia cu el, dar izbuti să-şi elibereze arma. Patru dintre tinerii druizi zăceau la pământ. Unii dintre oamenii mlaştinii veniseră să dea ajutor, însă săgeţile şi ţepuşele lor erau de prea puţin folos împotriva armurilor romane.

— Fugiţi… îi îndemnă el.

De ce nu o luau la goană, smintiţii, cât mai aveau încă timp? Însă druizii rămaşi încercau să ajungă de partea lui, strigându-i numele.

Atacul lui îi luă pe romani prin surprindere. Unul căzu la prima lovitură, al doilea reuşi să-şi ridice scutul la timp şi atacă la rându-i. Nimeri în partea de sus a braţului lui Gawen, însă el nu simţi nicio durere. O lovitură la spate îl făcu să se clatine, însă în momentul următor îşi reveni, iar replica sa îi reteză braţul soldatului. Mai rămăseseră cinci dintre ei, plus decurionul, şi începuseră să înveţe lecţia prudenţei. S-ar putea să izbutească,

până la urmă. Rânjind cu sălbăticie, îl respinse pe următorul care se repezise la el cu lovituri iuţi, rupându-i aşchii din scut.

Dragonii albaştri de pe braţe deveniseră stacojii şi, deşi nu simţea nimic, mare parte din sânge era al lui. Clipi când o umbră plană peste el, apoi se clătină uşor, după o altă trecere. Nu era vorba de pierderea de sânge, hotărî el, riscând o privire în sus, unde o negură întunecată se împrăştia rapid pe cerul albastru.

Caillean şi Sianna, se gândi el sumbru. *Ele îi vor izgoni*. *Nu trebuie decât să rezist*.

Dar tot îi mai rămăseseră cinci duşmani. Sabia îi scăpără când o întoarse de jur-împrejur. Legionarul cu care se lupta sări înapoi, iar Gawen râse. Apoi, ca un trăsnet din cer senin, ceva îl lovi între omoplaţi. Săltă înainte şi căzu în genunchi, întrebându-se ce-l trăgea la pământ, de ce-i era, dintr-odată, greu să respire.

Apoi privi în jos şi văzu vârful ameninţător al unui *pilum* ieşindu-i din piept. Clătină din cap, încă nevenindu-i să creadă. Acum se întuneca tot mai repede, dar nu într-atât încât să oprească săbiile romane să-l lovească în spate şi peste picioare şi umeri.

Deja nu mai vedea nimic. Sabia de stea îi alunecă din mâna lipsită de vlagă.

— Sianna… şopti şi căzu, afundându-se în pământul sacru al Avalonului, oftând, aşa cum făcuse şi noaptea trecută, când îşi lăsase viaţa în mâinile ei.

8

— A murit?

Cu grijă, Caillean lăsă jos mâna lui Gawen. Simţurile ei interioare, căutând forţa vieţii, aflară doar o licărire. Fusese nevoie să-i caute pulsul pentru a fi sigură.

— Trăieşte – hârâi glasul ei –, deşi numai zeii ştiu cum.

Era atât de mult sânge! Pământul sacru al Deluşorului mustea de sânge. Câţi ani de ploi, se întrebă ea, să fie necesari ca să-l spele cu totul?

— Numai forţa Regelui îl ţine în viaţă, glăsui Riannon.

— Nici chiar curajul unui rege n-ar fi făcut faţă unor sorţi atât de potrivnici, răspunse Ambios, şi el rănit, dar nu prea tare.

Mai mulţi dintre ei muriseră, dar pieriseră şi destui dintre romani, când se abătuse bezna vrăjitorească, de nu-i mai puteau deosebi pe prieteni de duşmani decât cei cu vedere spirituală.

— Ar fi trebuit să fiu aici, şopti Caillean.

— Ne-ai salvat. Ai chemat umbrele… spuse Riannon.

— Prea târziu…

Îşi trase răsuflarea. Bezna dispăruse. Cu ochii înecaţi de lacrimi, n-o văzuse.

— Prea târziu ca să-l mai salvez…

Era în casa ei când veniseră romanii, odihnindu-se să fie pregătită la celebrările din timpul zilei. Nu avea nicio vină, toţi ziceau la fel. De unde să fi ştiut?

Însă nicio scuză nu schimba faptul că Eilan murise pentru că în urmă cu zece ani ea nu izbutise să ajungă la Vernemeton. Iar acum, fiul lui Eilan, pe care-l învăţase să iubească, zăcea pe moarte pentru că nu fusese acolo când avusese cea mai mare nevoie de ea.

— E voie să-l mişcăm? întrebă Riannon.

— Probabil, răspunse Marged, cea mai pricepută vindecătoare dintre ei. Dar nu departe. Ar fi mai bine să construim un acoperământ deasupra lui. Dacă tăiem lemnul suliţei, l-am aşeza pe spate. Va fi mai uşor atunci.

— Poţi să o scoţi? întrebă Ambios cu sfioşenie.

— Nu, ar muri imediat.

Repede şi fără să ştie ce i se întâmplă, se gândi Caillean, *în loc de mai târziu şi cu dureri mai mari*.

Ştia cum mureau bărbaţii cu plămânii străpunşi. Ar fi o milostenie mult mai mare, dacă i-ar trage *pilumul* chiar acum. Însă, chiar dacă pentru scurtă vreme, Gawen fusese Pendragon, iar moartea regilor, ca şi a Marilor Preotese, nu era la fel cu a celorlalţi oameni.

Siannei trebuie să i se îngăduie să-şi ia rămas-bun, îşi spuse, însă în adâncul sufletului ştia că, de fapt, o mistuia propria sa dorinţă de a auzi ultimele cuvinte ale copilului ei adoptiv.

— Ridicaţi adăpostul de crengi pe care i l-aţi construit de dimineaţă şi aduceţi-l aici. Vom tăia lemnul *pilumului* şi-l vom îngriji cât putem de bine.

Încet, Caillean păşi în jurul cercului. În timp ce Gawen se lupta cu romanii, călugării nazarineni au continuat să distrugă.

Doborâseră ambii stâlpi, împreună cu trei dintre pietrele mai mici, şi crăpaseră piatra altarului. Dintr-un reflex îndelung exersat, se mişca în direcţia soarelui, însă forţa care se trezea la trecerea ei, scurgându-se armonioasă din piatră în piatră, acum ieşea orbecăind, fără tărie sau direcţie. La fel ca Gawen, Deluşorul fusese rănit, iar puterea sa se scurgea prin pietrele sfărâmate.

Paşii ei se încetiniră, de parcă inima nu mai avea forţa necesară pompării sângelui prin vene. Îi simţea freamătul dezordonat. *Poate voi muri şi eu*. În acel moment, gândul fu bine-venit.

În afara cercului, Gawen zăcea spălat şi bandajat, pe patul său improvizat, cu Sianna veghind lângă el. Îi opriseră sângerarea din alte răni, dar vârful suliţei era tot în pieptul lui, iar spiritul încă mai hoinărea la graniţa dintre moarte şi vis. Caillean îşi interzise să se întoarcă şi să vadă dacă se schimbase ceva. Cum îşi venea în fire, cineva o va chema, n-o va lipsi pe Sianna de orice mângâiere ar găsi în a sta singură cu el.

Ultima geană de lumină a zilei scălda ţinutul într-o strălucire aurie, licărind printre ceţurile care începeau să se adune în jurul dealurilor mai joase. Caillean nu vedea nicio mişcare prin stufăriş sau pe apă, ori pe pasarelele de lemn de deasupra lor. Nimic nu tulbura luncile inundabile sau colinele împădurite. Oriunde s-ar fi uitat, peisajul era paşnic. *O iluzie*, îşi spuse. *Pământul ar trebui să erupă într-o furtună de foc într-o astfel de zi*!

Răbufnirea de ură care o traversă pe când privirea i se îndrepta spre colibele cu pereţi de nuiele din jurul bisericii ţuguiate a părintelui Iosif o luă prin surprindere. Paulus înmormântase visul bătrânului de a vedea cele două comunităţi trăind una lângă alta, urmându-şi fiecare calea spre ţelul împărtăşit de ea şi Iosif. Însă nici chiar acolo nu văzu pe nimeni. Oamenii mlaştinilor ziceau că fugiseră toţi la venirea beznei, rugându-se cu disperare să scape de demonii stârniţi chiar de ei.

Dincolo de biserică se întindea spre miazănoapte drumul Aquae Sulis, acum alb şi pustiu. Dar oare cât va mai fi aşa, se întrebă, înainte ca bătrânul Macellius să înceapă să se îngrijoreze pentru soldaţii săi şi să trimită un alt detaşament ca să afle ce se întâmplase cu ei?

Gawen ucisese cinci, iar când se abătuse bezna, micile cuţite fioroase ale oamenilor mlaştinii le făcuseră de petrecanie celor rămaşi. După aceea trăseseră cadavrele de acolo şi le scufundaseră în smârcuri, să nu mai pângărească Deluşorul. Însă nu exista nicio îndoială că la ora asta călugării erau deja pe drum, să le vestească romanilor că soldaţii ajunseseră aici, iar armata va încheia socotelile cu toată ferocitatea.

Vor veni şi vor termina, *ceea ce s-a început prin masacrul din Insula Mona*, *când eram copilă*. *Ordinul Druizilor şi slujirea Zeiţei noastre vor fi*, *în cele din urmă*, *nimicite*… se gândea Caillean sumbru. În acel moment era greu să-i mai pese. Rămase locului, privind peste câmpuri, în vreme ce soarele apunea, iar lumina se retrăgea din astă lume.

Era întuneric deplin când o atingere pe braţ o trezi pe Caillean. Nu mai avea speranţe, însă retragerea îi dăduse un mic răgaz.

— Ce-i? Nu cumva Gawen…

Riannon clătină din cap.

— Încă doarme. Noi, ceilalţi, avem nevoie de tine. Doamnă, toţi druizii şi preotesele iniţiate s-au adunat aici. Sunt înspăimântaţi cu toţii; unii vor să fugă înainte să revină romanii, alţii vor să rămână şi să lupte. Vorbeşte-le… spune-ne ce avem de făcut!

— Să vă spun? dădu ea din cap. Credeţi că magia mea este atât de grozavă, încât nu trebuie decât să şoptesc o invocaţie şi totul va fi bine? N-am reuşit să-l salvez pe Gawen, ce vă face să credeţi că v-aş putea salva pe voi?

În lumina slabă văzu suferinţa oglindită pe chipul lui Riannon şi-şi înăbuşi alte cuvinte.

— Eşti Doamna din Avalon! Nu te poţi retrage, pur şi simplu, pentru că ţi-ai pierdut speranţa. Simţim aceeaşi disperare ca tine, însă ne-ai învăţat mereu să nu lăsăm simţămintele să ne hotărască acţiunile, ci să căutăm calmul şi să permitem spiritului etern din noi să decidă…

Oftă. Se simţea ca şi cum sufletul i-ar fi murit când Paulus dărâmase pietrele sacre, însă acţiunile femeii care fusese încă o reţineau aici. *Este adevărat*, se gândi, *că lanţurile cele mai puternice sunt făcute chiar de noi*…

— Prea bine, rosti ea în cele din urmă. Această hotărâre va

afecta viaţa tuturor. Nu o pot lua în locul vostru, dar am să vin şi vom discuta despre ce avem de făcut.

Unul câte unul, druizii veniră şontâc, şontâc, în cercul spulberat. Ambios îi aduse lui Caillean un scaun, iar ea se lăsă în el, dându-şi seama, dureros, cât de mult stătuse în picioare. Învăţase să ignore trebuinţele trupului, însă acum simţea fiecare dintre cei şaizeci de ani ai săi.

Pe pământ fuseseră aşezate mai multe opaiţe cu ulei. Marea Preoteasă văzu reflectarea propriei sale suferinţe şi spaime.

— Nu putem rămâne aici. Nu ştiu prea multe despre romani, începu Ambios, dar toată lumea a aflat cum îi pedepsesc ei pe cei care le atacă soldaţii. Dacă este vorba de război, prizonierii lor sunt vânduţi ca sclavi, dar când membrii populaţiei civile se răscoală şi-şi atacă stăpânii, atunci sunt crucificaţi…

— Nouă, britonilor, nu ni se permite să purtăm arme, darămite să le folosim împotriva lor, spuse altcineva.

— Şi vă surprinde? întrebă Riannon cu o mândrie amară. Uitaţi-vă câte pagube a făcut Gawen!

Se întoarseră cu toţii să privească la siluetele nemişcate de sub umbrarul de crengi.

— Este limpede că nu vor avea milă, zise Eiluned. Am auzit poveştile despre ce le-au făcut femeilor din Mona. Casa Pădurii a fost înfiinţată să-i protejeze pe cei rămaşi. N-ar fi trebuit s-o părăsim niciodată.

— Vernemeton zace în ruine, rosti Caillean obosită. Asta s-a întâmplat numai fiindcă bătrânul arhidruid, Ardanos, a devenit prieten personal cu mai mulţi romani proeminenţi şi a durat cât a durat. Am trăit în linişte de atunci pentru că autorităţile nu şi-au dat seama că suntem aici.

— Dacă rămânem aici vom fi masacraţi sau chiar mai rău. Dar, atunci, unde să plecăm? întrebă Marged. Nici chiar munţii Demetiei n-ar reuşi să ne ascundă. Ce-ar fi să-i rugăm pe oamenii mlaştinilor să ne construiască nişte luntre şi să plecăm spre insulele de dincolo de marea de apus?

— Vai, vai, făcu Riannon, bietul Gawen va ajunge pe insule înaintea noastră!

— Am putea fugi spre miazănoapte, zise Ambios. Caledonienii nu se pleacă înaintea Romei.

— Ba da, pe vremea lui Agricola, răspunse Brannos. Cine-ar chezăşui că vreun împărat ambiţios n-ar încerca din nou? Iar

oamenii de acolo au preoţii lor. Nu cred să ne primească prea bine.

— Atunci, înseamnă că Ordinul Druizilor din Britannia s-a prăpădit, zise Riannon apăsat. Să trimitem copiii luaţi pentru iniţiere înapoi familiilor, iar noi să fugim fiecare în parte şi să ne strecurăm cu grijă.

— Eu sunt prea bătrân pentru astfel de călătorii, clătină Brannos din cap. Voi rămâne aici. Romanii n-au decât să vină, o să le trag câteva cu oasele astea bătrâne.

— Şi eu rămân, zise Marea Preoteasă. Doamna Eilan m-a trimis s-o slujesc pe Zeiţă pe acest deal sacru şi nu-mi voi trăda jurământul făcut ei.

— Mamă Caillean! începu Lysanda. Nu putem părăsi…

Însă un zgomot o întrerupse. Sianna se ridicase pe jumătate şi striga spre ei.

— Gawen s-a trezit! Veniţi aici!

Ciudat, se gândi Caillean, cum oboseala ei, fără a fi dispărut, devenise dintr-odată neimportantă. Ajunse prima, îngenunchind lângă el şi mişcându-şi mâinile pe deasupra corpului să simtă forţa vieţii. O găsi mai stabilă decât se aşteptase şi-şi aminti că era în primii ani ai tinereţii şi fusese într-o bună condiţie fizică. Trupul său nu va abandona cu uşurinţă spiritul dinlăuntru.

— I-am povestit ce s-a întâmplat după ce şi-a pierdut cunoştinţa, zise Sianna încet, pe când ceilalţi i se alăturau. Dar ce-aţi hotărât?

— Nu mai există niciun refugiu pentru ordin, spuse Ambios şi se uită la faţa albă a rănitului, dar îşi mută repede privirea. Ne vom risipi cu speranţa că romanii nu vor socoti că merităm să-şi facă de lucru urmărindu-ne.

— Gawen nu poate fi deplasat şi eu nu-l voi părăsi! sări Sianna.

Caillean văzu mişcările lui convulsive şi-şi puse mâna peste a lui.

— Stai liniştit. Trebuie să-ţi păstrezi vigoarea!

— Pentru ce? rosti el şi, cu totul uluitor, în ochi îi sclipi o undă poznaşă, apoi privirea i se mută la Sianna. Să nu se primejduiască pentru… mine…

— Nici tu nu ai părăsit pietrele sacre, glăsui Caillean.

El încercă să inspire adânc şi gemu.

— Atunci a fost ceva de… apărat. Acum eu… sunt sfârşit.

— Şi la ce mai e bună lumea asta fără tine în ea? rosti Sianna, aplecându-se din nou asupra lui.

Părul ei strălucitor îi acoperi trupul rănit, iar umerii ei se scuturau de atâta plâns. Chipul lui Gawen se strâmbă când îşi dădu seama că nu avea nici măcar tăria de a-şi ridica braţul teafăr ca s-o mângâie.

Caillean, cu ochii împăienjeniţi de lacrimi, îi ridică mâna şi i-o aşeză pe umărul Siannei. Dintr-odată, simţi furnicături în piele. Privi sus şi văzu licărul aerului mişcat din loc şi silueta subţire a Crăiesei Zânelor.

— Dacă preotesele nu te pot proteja, fiica mea, atunci, întoarce-te pe Tărâm împreună cu bărbatul, îngrijit de mine, în Lumea Cealaltă nu va muri.

Sianna se ridică, cu speranţa şi disperarea războindu-se în ochii ei.

— Şi atunci va fi vindecat?

Privirea întunecată a zânei se abătu asupra lui Gawen cu o milă nesfârşită şi o tristeţe infinită.

— Nu ştiu. Poate că în timp… foarte mult, după cum socotesc oamenii.

— Ah, Doamnă… şopti tânărul, ai fost tare bună cu mine, dar nu înţelegi ce-mi ceri. Îmi oferi nemurirea celor Străvechi, dar la ce mi-ar folosi? O suferinţă nesfârşită din partea trupului meu fărâmat, precum şi durerea sufletului, când m-aş gândi la cei din Avalon şi la pietrele pângărite. Sianna, draga mea, dragostea noastră este măreaţă, dar n-ar supravieţui. Mi-ai cere aşa ceva? întrebă şi tuşi, iar pe bandajul care-i încingea pieptul pata roşie se tot lăţea.

Plângând, ea dădu din cap.

— Aş putea să-ţi iau până şi aceste amintiri, spuse mama ei.

Gawen îşi întinse braţul unde se încolăcea dragonul regal, conturul său sinuos fiind surprinzător de întunecos pe pielea lui golită de sânge.

— Poţi să iei şi astea? Aş fi mort apoi, căci cu ce-mi rămâne n-aş mai fi eu. Nu voi accepta niciun fel de salvare care nu-i include pe druizi şi pietrele sacre.

A avut tatăl său, la sfârşit, aceeaşi înţelepciune? se întrebă Caillean. *Dacă da, atunci Eilan a văzut mult mai limpede decât mine, iar eu i-am interpretat greşit ideile, în toţi aceşti ani.* Ce ironie că ajungea de-abia acum la această înţelegere!

Crăiasa îi cercetă pe toţi cu o mâhnire melancolică.

— Încă dinainte ca seminţia celor înalţi să sosească aici de peste ape, am tot privit şi studiat omenirea. Dar tot nu reuşesc să vă înţeleg. Am trimis-o pe fiica mea să vă deprindă înţelepciunea, dar odată cu ea s-a încărcat şi cu slăbiciunile voastre. Însă văd că sunteţi hotărâţi, aşa că am să vă spun o cale prin care preotesele şi druizii din Avalon ar putea fi salvaţi. Va fi dificil, ba chiar periculos, şi nu-i sigur ce se va întâmpla. Am auzit să se fi încercat aşa ceva doar o dată sau de două ori în decursul îndelungatei mele existenţe şi n-a fost ceva încheiat neapărat cu o reuşită.

— O altă cale ca să faci ce? Mamă, ce vrei să spui?

Caillean se lăsă pe călcâie, mijindu-şi ochii, deoarece i se părea că era vorba de ceva auzit şi de ea în nişte poveşti.

— O cale de a separa acest Avalon în care trăiţi de restul lumii. Romanii vor vedea doar insula Inis Witrin, acolo unde au nazarinenii biserica. Însă pentru voi va exista un al doilea Avalon, mutat în aşa fel încât timpul lui să evolueze pe o altă cale, nici cu totul pe Tărâm, dar nici în lumea pământească. Privirii unui muritor i se va înfăţişa o ceaţă, pe care o vor străbate numai cei iniţiaţi să modifice forţa.

Ochii ei umbriţi se mutară spre Caillean.

— Înţelegi, Doamnă din Avalon? Eşti dispusă să îndrăzneşti aşa ceva de dragul celor pe care-i iubeşti?

— Sunt, răspunse ea cu glas răguşit, chiar dacă m-ar risipi. Aş îndrăzni mai mult decât atât, pentru încrederea celor faţă de care am jurat.

— Se înfăptuieşte numai când valurile forţei sunt la apogeu. Dacă aşteptaţi până la echinocţiul de vară, duşmanii s-ar putea abate asupra voastră şi nu cred că Gawen ar rezista atât.

— Dar valurile de Beltane de-abia încep să se adune, iar ritul celebrat aici noaptea trecută a stârnit mare forţă, spuse ea repede. O săvârşim acum.

Era deja foarte târziu când pregătirile se sfârşiseră. Nu puteau duce întreaga Vale a Avalonului; chiar şi includerea celor şapte insule sacre însemna o sarcină aproape dincolo de închipuire. Caillean trimisese oamenii câte doi, preoţi şi preotese, să marcheze punctele cu focuri aprinse din tăciunii de la Beltane. Ceilalţi se adunaseră pe Deluşor.

În momentul când stelele încremeniră la miezul nopţii,

Brannos păşi pe costişă, duse cornul la buze şi suflă. Poate că degetele lui erau prea noduroase pentru harpă, însă n-avea nimic la plămâni. Moale la început, sunetul cornului pluti prin văzduhul întunecat, dobândind volum, de parcă şi-ar fi tras tăria din noaptea însăşi, umplând bezna cu o muzică atât de profundă, încât Caillean se gândi că vibraţia de răspuns probabil că provenea din stele. Îşi simţea pielea zgribulindu-se sub răceala transei iminente şi ştia că ceea ce auzea nu era pe de-a-ntregul ceva fizic, deoarece niciun sunet produs de-o fiinţă umană n-ar umple întreaga lume. Şi de care simţuri ale cărnii s-ar fi servit? Spiritul ei percepea o manifestare a vechii voinţe druide iniţiate.

Privi în jurul cercului. Îl refăcuseră cât puteau de bine, ridicând pietrele căzute şi legând bucăţile sfărâmate, dar astă-noapte adevăratul cerc îl alcătuiau carnea şi sufletul omeneşti. Cei din Avalon fuseseră poziţionaţi în jurul lui, un cerc în interior şi unul în exterior, prelungiri vii ale punctelor de forţă care erau pietrele. Vor interpreta acum dansul pentru care nu avuseseră timp la amiază. Caillean îi făcu semn lui Riannon să înceapă muzica.

Cânta o melodie mândră şi veselă, ca un bâtlan păşind ţanţoş prin stufăriş, deja veche la venirea druizilor pe insulă. Cele două şiruri de dansatori începură să se mişte în jurul cercului în direcţia deplasării soarelui, separându-se ca să treacă de pietre, încrucişându-se printre ele şi despărţindu-se apoi, în aşa fel încât să fie înconjurate de meandre de lumină. Dansatorii tălăzuiau înăuntru, afară şi tot aşa, melodia accelerându-şi ritmul cu fiecare ocol făcut.

Caillean simţi fluxul de energie crescând tot mai mult, lumina vizibilă fiind o manifestare a forţei care se rotea în jurul perimetrului cercului. La atingerea pietrelor sparte tremură o clipă, precum apa care întâlnea un obstacol pe fundul pârâului. Însă apa era lipsită de cuget, urmând o cale a celei mai mici rezistenţe. Hotărârea dansatorilor va purta acest aflux de forţă.

Pe măsură ce dansul se înteţea, energia depăşea tot mai mult circumferinţa, subţiindu-se pe când se împrăştia în exterior. Însă forţa din interior era sub control, purtată de propriul ei avânt, rotindu-se mai încet, puţin şovăitoare, în locurile unde pietrele fuseseră vătămate, însă puternică. Marea Preoteasă trimise în jos un lujer de forţă spirituală, ancorându-se de pământul

Deluşorului. Deşi făcuse asta de atâtea ori, mereu exista un moment de surpriză atunci când forţa începea într-adevăr să curgă.

Aerul din interiorul cercului se îngroşa. Clipi: pietrele şi dansatorii erau învăluiţi într-o strălucire aurie, unduitoare. Îşi ridică mâinile să adune lumina. Într-o altă dimensiune, aflată la doar un fir de păr distanţă, aştepta Crăiasa Zânelor. Dacă druizii acumulau suficientă forţă, iar dacă însăşi Caillean era suficient de puternică să se concentreze, zâna ar folosi-o să tragă Avalonul la hotarul dintre lumi.

Energia crescu în valuri ameţitoare, distorsiunea provocată de pietrele sparte amplificându-se treptat. Preoteasa se luptă să-şi menţină echilibrul, amintindu-şi de o noapte când se întorsese pe Deluşor după ce traversase apele, în timpul unei furtuni, iar luntrea săltase sub ei pe când Umblătorul pe Apă se străduia s-o aducă la ţărm. Mâini prietenoase aşteptau să-i tragă la adăpost, dacă ea ar fi reuşit să arunce o frânghie pe mal. Se străduise din răsputeri, până când fu cât pe ce să cadă peste bord, însă doar o scădere de moment a vântului îi salvase.

La fel şi acum. Se clătină, lovită de o creştere bruscă a energiei şi nu-şi recăpăta echilibrul; acumula forţa, dar nu mai era în stare s-o dirijeze în exterior.

— *Dă-i drumul*!

Nu ştia dacă vocea venea din afară sau din interior. Dar, în orice caz, n-ar mai fi putut continua aşa multă vreme. Pe măsură ce voinţa care o susţinea slăbea tot mai mult, energia ţâşni, iar ea se prăbuşi.

— Îmi pare rău… n-am fost destul de puternică…

Caillean ştia că se bâlbâie, nesigură dacă era conştientă sau totul nu ţinea decât de-un vis. Încet, încet, realitatea se stabiliză. Stătea cu spatele la altarul de piatră, cu chipuri palide înotând în jurul ei, lipsite de contur.

— Îmi pare rău, spuse ea din nou, cu mai multă forţă. N-am vrut să vă sperii. Ajutaţi-mă să mă ridic.

Cel puţin, se gândi ea sumbru, privind în jur, îşi menţinuse destul din vechea ei iniţiere ca să dirijeze singură în pământ valul de energie, în loc să-i permită să distrugă cercul. Ceilalţi priveau zguduiţi, însă stăteau cu toţii în picioare. Ea se simţea de parcă ar fi strivit-o o herghelie, însă bătăile dureroase ale

inimii începeau să se încetinească.

O zarvă de dincolo de cerc îi atrase atenţia. Ce făceau acolo? Patru dintre cei mai tinerei îl ridicaseră pe Gawen pe o lectică şi-l purtau în cercul de pietre.

— A fost dorinţa lui, Doamnă, zise Ambios cu o intonaţie care adăuga: *Chiar şi pe moarte, tot Rege rămâne*...

Aduseră bănci şi aşezară lectica de-a curmezişul. Muşchii încordaţi ai obrajilor tânărului se destinseră când vibraţia încetă, iar după câteva clipe deschise ochii.

— De ce...? îl întrebă Caillean.

— Ca să te ajut cum pot când încerci din nou...

— Din nou? clătină ea din cap. Am făcut tot ce-am ştiut...

— Trebuie să încercăm în alt fel, glăsui atunci Sianna. Nu tu ne-ai învăţat forţa unei triade într-o astfel de lucrare? Trei puncte sunt întotdeauna mai bine echilibrate decât unul singur.

— Eu şi Gawen şi tu, vrei să spui? Chiar şi numai să rămână în interiorul cercului, şi-l paşte pericolul. Încercarea de a canaliza o asemenea forţă l-ar ucide!

— Oricum voi muri, din cauza rănilor sau când vor veni romanii, spuse Gawen cu un glas coborât. Am auzit că la moartea unui rege se dezlănţuie multă energie magică. Cred că, murind, voi avea putere mai mare decât în urmă cu o săptămână, în deplină sănătate. Acum îmi *amintesc* ce sunt şi cine-am fost. Viaţa care-mi mai rămâne este un preţ mic plătit pentru o asemenea victorie.

— Crede şi Sianna la fel? întrebă Caillean cu amărăciune.

— El este bărbatul pe care-l iubesc... tremură doar puţin glasul Siannei. Cum să nu consimt? Pentru mine a fost întotdeauna un rege.

— Ne vom regăsi, zise căutând la ea, apoi la preoteasă. Nu tot tu ne-ai învăţat că această viaţă nu înseamnă totul?

Caillean îi întâlni privirea şi se simţi de parcă propria ei inimă se sfărâma. În acel moment nu numai pe el îl vedea foarte limpede, dar şi pe Sianna, şi mai ştia că spiritul care strălucea în ochii fetei era unul pe care odinioară îl iubise uneori, iar alteori se luptase cu el.

— Aşa să fie, consfinţi ea pe un ton grav. Ne vom asuma riscurile împreună, pentru că sunt convinsă că toţi trei suntem prinşi în acelaşi lanţ.

Îşi îndreptă spatele şi privi spre ceilalţi.

— Dacă şi voi sunteţi hotărâţi să îndrăzniţi aşa ceva, atunci reluaţi-vă locurile şi staţi cu mâinile împreunate în jurul pietrelor. Dar de data asta nu vom mai dansa. Pietrele vătămate nu reţin energia. Trebuie să o trimiteţi în sensul deplasării soarelui prin legătura mâinilor voastre în timp ce cântăm…

Din nou, liniştea se pogorî asupra Deluşorului. Inspirând adânc, Caillean se înrădăcină cu fiinţa în pământ şi începu să vibreze în prima notă a acordului sacru. Întâia dată se auzi blândă, apoi se intensifică, pe când tot mai multe voci i se alăturau, până când preoteasa prinse a *vedea* vibraţiile ca un fel de ceaţă prin aer. După ce nota fu consolidată, ea încetă să mai cânte. Sianna şi Gawen tăcură şi ei, dar îi simţea cum foloseau sunetul să-şi centreze şi să-şi fixeze energia.

Era ceva încurajator sau poate doar ea începea să alunece într-o stare mai profundă, în care vedea tot ce se petrecea cu o privire imperturbabilă. Îşi adânci concentrarea şi începu cea de-a doua notă a acordului.

Pe măsură ce armonia se complica, luminiscenţa ceţii strălucea tot mai mult. Dacă energia stârnită prin dans fusese mult mai puternică, această lumină părea mai stabilă. Druizii mai experimentaţi se poziţionaseră lângă pietrele vătămate, iar ceilalţi le echilibrau forţa.

Încă o dată, Caillean îşi adună energiile şi eliberă cea de-a treia notă în aerul greu.

În mod sigur funcţionează, se gândi ea, pe când vocile mai subţiri ale femeilor mai tinere completară acordul, pentru că reuşea să discearnă acum în strălucire licărul unui curcubeu, care începea, treptat, să se rotească în sensul mersului soarelui. Aceasta era o forţă destinată nu controlului, ci folosirii ei, amplificându-se uşor prin scurgerea ei întăritoare. Acum nu mai avea nevoie decât de o direcţie.

— Cânt pietrele sacre ale Avalonului, intonă ea pe cea de-a patra notă, susţinută de acord.

— Cânt cercul de lumină şi cântec… îi răspunse Sianna.

— Cânt spiritul care se înalţă dincolo de durere… interveni Gawen cu glas surprinzător de viguros.

— Sacru este locul înalt care ne susţine…

— Iarba de pe pantele lui creşte verde…

— Înflorească acea răsuflare în vânt…

Cu vocile răsunând pe rând, continuară incantaţia. În lumina

curcubeului, Caillean zări imagini ale ceţurilor Avalonului învăluind strălucirea roz a răsăritului pe lac, licărul argintiu-strălucitor al luminii la amiază, ţăndări de flăcări printre smocurile de trestie la încheierea zilei. Invocară frumuseţea Deluşorului în timpul primăverii, acoperit de ghirlandele florilor de măr, în verdele intens al verii şi apoi învăluit de ceţurile cenuşii şi tăcute ale toamnei. Cântecul pomeni de insulele verzi, de stejarii cătând spre cer şi de dulceaţa murelor străjuite de măceşi.

Nu mai exista nimic din însufleţirea primei încercări, ci doar o convingere tot mai puternică a faptului că muzica îi înălţa. Constant, forţa înlănţuită în interiorul cercului se intensifica, radiind treptat în afară, spre perimetrul teritoriului pretins de druizi. Însă axa întregii roţi măreţe, răsucindu-se lent, era triada staţionată la altarul de piatră. Caillean simţea inima iubitoare a Siannei şi sufletul brav al lui Gawen, iar ea însăşi, oscilând între feminin şi masculin, spre o înţelepciune care presupunea totul şi nimic, transmitea concentrarea de la unul la altul în timp ce cântau.

Acum începea să i se pară că auzea un glas dulce în depărtare, o voce din Lumea Cealaltă. Cântecul ei era tot despre Avalon, însă viersuia despre frumuseţi transcendentale şi eterne, aparţinându-i acelui Avalon al inimii existent între cele două lumi.

Nimic pieritor n-ar fi rezistat chemării. Spiritul lui Caillean flutură ca o pasăre tânjind după tării. Un cutremur zgudui solul; ea se legănă înainte, prinzând piatra altarului. Pământul de sub tălpile ei nu mai era solid, dar se lega de ceilalţi doi printr-o tulpină a vieţii, de care se agăţă pe când valuri de vibraţii o înălţară tot mai mult şi mai mult din realitatea obişnuită.

Nu mai vedea piatra sau cercul, numai pe cei doi însoţitori ai ei, plutind într-un nimb luminos. Ştiu atunci că nu se mai găseau în trupuri, Gawen ridicându-se radios şi nevătămat, precum fusese cu o noapte înainte, cu Sianna alături. Marea Preoteasă se întinse şi se luară de mână, iar la atingere, simţi o clipă arsura flăcării forţei şi apoi o pace adâncă.

— S-a împlinit… rosti o voce deasupra lor.

Când priviră în sus o văzură pe Crăiasa Zânelor de partea cealaltă, strălucind într-o splendoare faţă de care frumuseţea pe care o purta uneori printre oameni era doar o sugestie, o

aparenţă.

— V-aţi descurcat foarte bine. Mai rămâne doar să chemăm norii, să ascundă Insula Avalonului de lume. Voi, copiii mei, întoarceţi-vă în trupurile voastre. Va rămâne Doamna din Avalon, obişnuită să călătorească afară din trup mai mult timp, să fie martoră şi să înveţe o vrajă prin care cineva să poată trece prin acele ceţuri în lumea de afară.

Caillean se îndepărtă de ceilalţi. Sianna, zâmbind, îşi începu întoarcerea, dar Gawen clătină din cap.

— Frânghia care m-a legat de acea formă s-a rupt.

— Eşti mort? făcu Sianna cu ochii căscaţi.

— Arăt eu mort? zâmbi surprinzător Gawen. Doar că trupul meu a cedat. Acum sunt liber.

Şi pierdut pentru mine... se gândi Caillean. *Oh, dragul meu băiat, fiul meu!* Prinse a se întinde spre el, apoi îşi lăsă mâinile să cadă. Trecuse dincolo de ea.

— Atunci, rămân aici cu tine! îl strânse Sianna cu forţă.

— Acest loc este doar un prag, spuse mama ei, foarte curând va dispărea. El trebuie să continue, iar tu trebuie să te întorci în lumea oamenilor.

— Avalonul este în siguranţă, zise ea. De ce să mă mai întorc?

— Dacă nu-ţi pasă de viaţa pe care n-ai trăit-o încă, atunci, du-te înapoi măcar de dragul copilului pe care-l porţi în pântece...

Ochii Siannei se deschiseră larg, iar preoteasa simţi cum spiritul îi tresare, nutrind o speranţă pe care nici măcar nu ştia că o pierduse. Însă strălucirea lui Gawen crescu, de parcă în fiecare clipă constrângerile cărnii deveneau tot mai puţin importante.

— Trăieşte, dragostea mea, trăieşte şi creşte copilul nostru, astfel ceva din mine rămâne în lume.

— Trăieşte, Sianna, ţipă Caillean, pentru că eşti tânără şi puternică şi voi avea mare nevoie de ajutorul tău în vremurile ce vor veni.

Gawen o luă în braţe, atât de strălucitor acum, încât lumina lui trecea şi prin Sianna.

— Nu-ţi va părea atât de mult. Şi când îţi va sosi clipa, vom păşi din nou împreună.

— Făgăduieşti?

— Aici nu poate fi rostit decât adevărul... râse şi, cu aceste

cuvinte, lumina deveni orbitoare.
Caillean îşi închise ochii, dar îl auzi spunând: *Te iubesc*... Deşi cuvintele îi păreau adresate Siannei, le auzi şi sufletul ei şi înţelese că-i fuseseră destinate şi ei.

Când deschise ochii, se afla pe ţărmul lat şi mocirlos al mlaştinilor, acolo unde apele Sabrinei se întorseseră într-un reflux sălciu. Lângă ea stătea Crăiasa Zânelor, înveşmântată din nou în aparenţa ei de pădureancă, deşi o aluzie la strălucirea Lumii Celeilalte stăruia în aspectul ei. Noaptea se sfârşise şi din moment în moment aerul se limpezea. Deasupra lor se roteau pescăruşii, ţipând, iar freamătul îndepărtat al mării umplea aerul umed.
— S-a terminat? şopti Caillean.
— Uită-te în spatele tău, veni răspunsul.
Se întoarse. O clipă crezu că nu se schimbase nimic. Apoi văzu pe Deluşor cercul de pietre intact şi pietrele drepte, de parcă n-ar fi fost pângărite niciodată, iar panta de dincolo de fântâna sacră, unde se înălţaseră colibele ţuguiate ale părintelui Iosif şi ale călugărilor săi, era curată şi înverzită.
— Ceţurile vă vor proteja, conjură-le acum...
Caillean privi din nou spre apus. O ceaţă uşoară se rostogoli peste ape, îndesindu-se cu cât privea mai departe, până când se transformă într-un perete solid, de mare şi pâclă, ridicându-se odată cu zorii zilei.
— Prin ce farmec să le conjur?
Doamna scoase din punga de la cingătoare ceva învelit în pânză galbenă. Era o mică tabletă aurie, inscripţionată cu litere ciudate, iar la vederea lor se trezi o amintire îndepărtă şi ştiu că fuseseră scrise de oamenii veniţi de pe pământurile măreţe care zăceau acum înecate pe fundul mării. Iar când o atinse, deşi nu auzise niciodată acea limbă cu urechile ei de muritoare, ştiu ce cuvinte trebuia să rostească.
În depărtare, ceţurile groase se răsuceau şi începură să curgă. În timp ce continua să le cheme, ele se buluceau unduindu-se şi rostogolindu-se peste copaci, stufăriş şi apă spre noroiul de pe mal, rotindu-se în jurul ei într-o îmbrăţişare răcoroasă, care-i şterse şi ultima urmă de durere.
Făcu un gest, trimiţând ceaţa de o parte şi de alta. *Îmbrăţişează-ne, înconjoară-ne, trage-ne şi mai departe în*

negurile unde niciun fanatic nu-şi va putea arunca blestemele sau rosti farmecele, unde numai zeii ne găsesc. Înconjoară Avalonul cu ceţuri unde să fim pe veci şi de-a pururi în siguranţă!

Acum începea să-i fie frig. La marginea câmpului ei vizual, ceaţa atârna grea deasupra apei şi simţi că peisajul familiar prin care călătorise cândva, de la Deva, nu se mai aşternea dincolo de ea, ci doar cumva mai degrabă straniu, nefiresc, doar parţial vizibilă privirilor muritorilor.

Zăcuse acolo minute sau ore? Se simţea chircită şi înţepenită, ca şi cum ar fi purtat în spate şi pe umeri întregul Avalon, pe un drum lung şi foarte obositor.

— S-a terminat, tremură glasul Crăiesei Zânelor.

Părea mai mică, de parcă şi ea s-ar fi istovit cu lucrul astă-noapte.

— Insula voastră se află acum între lumea oamenilor şi Tărâmul Zânelor. De-acum, cine mai caută Avalonul va găsi numai insula sacră a nazarineni-lor, de nu-i iniţiat în vechile magii. Dezvăluie vraja unora dintre oamenii mlaştinii, dacă sunt vrednici, dar, altfel, n-o transmite decât iniţiaţilor tăi.

Caillean încuviinţă. Aerul umed era proaspăt şi curat. De acum înainte vor trăi pe pământ curat, fără a-i mai datora supunere vreunui prinţ sau împărat, călăuziţi numai de zei…

Caillean grăieşte:

Din clipa când ceţurile vrăjite au început să se rotească în jurul nostru, timpul în Avalon s-a scurs pe un alt făgaş decât în lumea din afară. De la Beltane la Samhain[19], *iar de la Samhain din nou până la Beltane, anii s-au scurs în cerc, iar din acea zi până la asta, niciun picior de necredincios n-a mai călcat pe Deluşor. Dacă mă uit în urmă, pare să fi trecut foarte puţin timp. Însă fiica pe care i-a dăruit-o Sianna lui Gawen a ajuns acum femeie şi, la rândul ei, a depus jurământ Zeiţei. Iar Sianna însăşi este acum Doamna din Avalon, doar că nu-şi zice aşa.*

Iar eu, pe măsură ce îmbătrânesc, descopăr că gândurile mele caută spre interior. Fecioarele mă îngrijesc cu atenţie şi se prefac că nu observă când o chem pe câte una dintre ele pe numele mamei ei. Nu simt durerea, însă este adevărat că lucrurile din trecut sunt adesea mai vii pentru mine decât cele din ziua de astăzi. Se spune că unei mari preotese îi este dat să ştie când îi vine clipa de pe urmă, iar eu cred că nu voi mai rămâne multă vreme în acest trup.

Din când în când, fete noi vin aici pentru iniţiere, aduse de oamenii mlaştinii care cunosc vraja sau găsite de preotesele noastre când ies în lume. Unele stau un an sau doi, iar altele rămân şi fac legământ. Totuşi, schimbările de aici sunt mici, în comparaţie cu evenimentele de dincolo de Vale. La trei ani după moartea lui Gawen, împăratul Hadrian însuşi a venit în Britannia şi şi-a pus armatele să ridice un zid uriaş de-a curmezişul teritoriului din nord. Dar va ţine el triburile pe loc, în mlaştini şi munţi, pe vecie?

Mă întreb. Zidurile sunt la fel de puternice precum oamenii care le păzesc.

Desigur, acelaşi lucru este valabil şi pentru Avalon.

Ziua mă gândesc la trecut, dar azi-noapte am visat că oficiam riturile de lună plină pe vârful Deluşorului. Am privit în ligheanul de argint şi am văzut viziuni ale viitorului reflectate acolo. Am văzut un împărat numit Antoninus, mărşăluind la nord de Zidul lui Hadrian, să ridice încă unul în Alba. Însă romanii nu l-au putut menţine şi peste câţiva ani şi-au dărâmat cetăţile şi s-au dus

---

[19] Sărbătoare celtică organizată de 1 noiembrie pentru a marca începutul iernii; echivala şi cu Anul Nou (n. tr.).

înapoi. În viitorul zărit de mine în lighean, vremurilor de pace le urmau anotimpurile războiului. O nouă uniune a triburilor din nord a izbutit să treacă de Val, iar un alt împărat, Severus, a venit în Britannia să aducă pace şi s-a întors la Eburacum ca să moară.

În viziunile mele, au trecut aproape două sute de ani şi în tot acel timp ceţurile au apărat Avalonul. În sudul Britanniei, romanii şi britonii au devenit un singur popor. S-a ridicat un nou împărat, Diocleţian, şi s-a apucat să vindece imperiul în urma ultimelor războaie civile.

Amestecate cu întrezăriri ale conflictelor romane, viziunile mi-au permis să văd preotesele, generaţie după generaţie, venerând-o pe Zeiţa Deluşorului Sacru sau plecând afară să devină soţiile prinţilor şi menţinând în lume ceva din vechea înţelepciune. Alteori mi se părea că vreunul îi semăna lui Gawen, iar uneori apărea câte-o fecioară cu frumuseţea lui Eilan sau câte-o fetiţă oacheşă, care semăna cu Crăiasa Zânelor.

Însă nu m-am văzut renăscând în Avalon. Potrivit învăţăturilor druide, există unii a căror sfinţenie are o asemenea natură, încât, atunci când moartea-i eliberează din trup, se duc pe veci dincolo de cercurile lumii. Nu cred că sunt un astfel de suflet strălucitor. Dacă Zeiţa este miloasă, poate-i va permite sufletului meu să vegheze asupra copiilor mei până când va fi nevoie să trăiesc din nou în trup.

Iar când va fi, poate că Gawen şi Sianna vor veni şi ei din nou. Ne vom recunoaşte? mă întreb. Poate că nu, dar cred că data viitoare va fi rândul Siannei să fie învăţătoare, iar al meu să învăţ. Cât despre Gawen, el va fi întotdeauna Regele Sacru.

Partea a II-a
Marea Preoteasă
285–293 d. Hr.

9

Ploua de pe la mijlocul dimineţii, o burniţă subţire şi pătrunzătoare care îngreuna mantiile drumeţilor şi aşeza voaluri fine de ceaţă în jurul dealurilor. Cei patru sclavi eliberaţi, tocmiţi să o escorteze pe Doamna din Avalon spre Durnovaria, călăreau gheboşaţi, cu apa şiroind de pe bâtele groase de stejar de la şold. Chiar şi tânăra preoteasă şi cei doi druizi care o însoţeau îşi trăseseră până peste ochi glugile mantiilor lor păroase de lână.

Dierna oftă, dorindu-şi să facă şi ea la fel, însă bunica ei îi spusese de prea multe ori că Marea Preoteasă a Avalonului trebuia să ofere un exemplu şi astfel călărise cu spatele drept până în ziua morţii ei. Chiar dacă ar fi vrut, n-ar fi putut să ignore această rigoare. Erau vremuri, se gândea ea, când a fi capabilă să-şi urmărească ascendenţa prin şapte generaţii, majoritatea preotese, de la Doamna Sianna, însemna o cinste de care nu avea nevoie. Însă nu va mai îndura prea mult vremea. Deja pământul se ridica, iar pe drum era mai multă circulaţie. Vor ajunge înainte de lăsarea nopţii. Spera că fecioara pentru care veniseră să merite deplasarea.

Conec, cel mai tânăr dintre druizi, arătă cu mâna, iar ea văzu curbura lină a apeductului şerpuind printre copaci.

— Într-adevăr, este o minune, se învoi ea, mai ales când nu există niciun motiv ca oamenii din Durnovaria să nu-şi ia apa din fântânile din oraş. Magnaţilor romani li s-a dus vestea pentru structurile măreţe ale oraşelor lor. Bănuiesc că prinţii din Durotrige vor să-i imite.

— Pe prinţul Eiddin Mynoc îl interesează mai mult îmbunătăţirea lucrărilor de apărare, spuse Lewal, druidul mai vârstnic, un bărbat solid, cu părul castaniu, Vindecătorul lor, care venise împreună cu ei să cumpere ierburi care nu creşteau în Avalon.

— Ei bine, chiar că trebuie, se băgă în vorbă unul dintre sclavii eliberaţi, din moment ce piraţii de pe Canal ne atacă din ce în ce mai des în fiecare an.

— Marina nu face nimic, zise celălalt. Atunci, de ce mai plătim tribut Romei în fiecare an?

Tânăra Erdufylla îşi îmboldi calul mai aproape de cel al Diernei, de parcă s-ar fi aşteptat ca o bandă de piraţi să ţâşnească din primul pâlc de copaci.

Pe când urcau panta, Marea Preoteasă văzu oraşul, ridicat pe un promontoriu de calcar dominând râul. Şanţul de apărare şi întăriturile erau aşa cum şi le amintea, dar acum le acoperea parţial o nouă lucrare de zidărie. Râul curgea maroniu şi tăcut sub ieşindul mărginit de nămol întunecat. Probabil că mareea se retrăgea, se gândi ea, scrutând peisajul prin burniţă, spre cenuşiul şi mai adânc, acolo unde cerul se întâlnea cu marea. Pescăruşii se văicăriră în semn de salut, zburând pe deasupra lor, şi-şi văzură de drum. Druizii îşi îndreptară spatele, până şi caii, simţind sfârşitul călătoriei, începură un trap mult mai vioi.

Dierna scoase un oftat, de-abia atunci recunoscându-şi propria nelinişte. Bine că la noapte vor fi în siguranţă şi la căldură între zidurile noi ale lui Eiddin Mynoc. Acum îşi permitea să se întrebe câte ceva despre fata care era motivul acestei călătorii prin ploaie.

— Teleri, mă asculţi? Marea Preoteasă va cina cu noi deseară.

Glasul lui Eiddin Mynoc se rostogoli ca un tunet îndepărtat. Teleri clipi, revenind cu gândurile de la viitorul tot mai apropiat, în care pornise deja spre Avalon. Prezentul însemna camera de lucru a tatălui său, în Durnovaria, unde ea-şi mototolea rochia precum o copilă nervoasă.

— Da, tată, răspunse ea în latina cultă învăţată la cererea prinţului de toţi copiii săi.

— Doamna Dierna bate atâta amar de drum să te vadă, fiica mea. Încă doreşti să pleci cu ea? Nu te îmboldesc să iei o asemenea decizie, dar nu mai este drum înapoi, odată ce ai luat-o.

— Da, tată, zise Teleri din nou, iar apoi, văzând că el se aştepta la o explicaţie, adăugă: Da, vreau să plec.

Nu-i de mirare că o socotea fricoasă, aşa cum stătea înaintea lui, cu limba înnodată ca o sclavă de la bucătărie. Prinţul era un tată indulgent, majoritatea fetelor de vârsta ei se măritaseră deja fără ca preferinţele lor să fie luate vreodată în considerare. Însă preotesele nu se măritau. Dacă voiau, îşi luau ibovnici la

riturile sacre şi aveau copii, însă ele nu se plecau înaintea nici unui bărbat. Cele din Avalon cunoşteau farmece puternice. Nu teama o reducea pe Teleri la tăcere, ci forţa bucuriei sălbatice care o străbătea când se gândea la dealul sacru.

Voia cu atâta ardoare, încât ar cânta şi s-ar învârti ca o nebună prin camera de lucru a tatălui ei, dacă s-ar apuca să-i spună cum se simţea. Aşa că lăsa ochii în jos, cum trebuia să facă orice fecioară modestă, şi murmura răspunsuri monosilabice la întrebările lui exasperate.

Vor fi aici la noapte, se gândi ea când prinţul o expedie, în cele din urmă, de acolo şi fu lăsată să se întoarcă în odăile ei. Casa, romană ca structură, privea în interior, spre atriumul cu florile din ghivece lucind în ploaia care se cernea. Întreaga sa viaţă fusese aşa, se gândi sprijinindu-se de unul dintre stâlpii colonadei, protejată şi îngrijită, dar retrasă în interior.

Însă acolo era o scară ca ducea pe acoperiş. Tatăl ei o pusese ca să poată supraveghea construirea noilor ziduri. Suflecându-şi robele, Teleri urcă, deschise trapa şi se întoarse cu faţa spre vânt. Ploaia îi biciui obrajii şi în câteva clipe părul i se udă, iar apa-i curgea în jos, pe gât, udându-i veşmintele. Nu-i păsa. Zidurile tatălui ei licăreau vag în ploaie, dar deasupra lor vedea pâcla albăstruie a dealurilor.

— În curând voi afla ce se află dincolo de voi, şopti. Şi atunci voi fi liberă!

Casa prinţului durotrigilor din oraşul său tribal era construită după modelul roman, decorată de meşteri locali, care încercaseră să interpreteze propria lor mitologie în stilul roman, şi mobilată cu o indiferenţă păgubitoare pentru consecvenţă şi cu grijă pentru confort. Covoare groase din regiune, de lână dungată, acopereau dalele reci; o învelitoare de blănuri de vulpe cusute împreună acoperea canapeaua. Dierna o privi meditativă, ştiind că, odată ce s-ar fi scufundat în moliciunea ei, i-ar fi fost greu să se mai ridice.

Cel puţin sclavii prinţului le aduseseră apă caldă să se spele, iar ea se dezbrăcă bucuroasă de pantalonii şi tunica în care fusese înveşmântată pe durata călătoriei şi-şi puse una dintre robele albastre cu mâneci largi, de preoteasă din Avalon. Nu purta nicio podoabă, însă avea veşminte de lână ţesută fin, vopsită în acel albastru deosebit de bogat şi de subtil, care se

făcea după o formulă secretă a insulei sacre.

Ridică oglinda de bronz şi prinse o şuviţă neagră rebelă sub cununa de cosiţe în care-şi împletise părul bogat, apoi îşi trase peste cap marginea stolei şi-i aranjă şnururile la piept, în aşa fel încât capetele libere să-i atârne pe spate. Atât veşmântul, cât şi coafura ei erau sobre, însă lâna moale se modela singură pe forma generoasă a sânilor şi a coapselor, iar pe fondul albastrului-închis, părul ei, răsucindu-se în bucle şi mai rebele în aerul umed, strălucea ca o flacără.

Privi spre Erdufylla, care mai încerca să-şi ajusteze şnururile stolei, şi zâmbi.

— Mai bine am pleca. Prinţul nu va fi prea încântat, dacă-l facem să ne aştepte cu cina…

— Ştiu, oftă preoteasa mai tânără, dar celelalte femei vor purta tunici brodate şi lănţişoare de aur, iar eu mă simt atât de *dezgolită* în acest veşmânt.

— Înţeleg… Când am îngrijit-o pe bunica în călătoriile ei de la Avalon, m-am simţit la fel. Mi-a spus să nu le invidiez, luxul lor nu însemnă altceva decât că au bărbaţi care le răsfaţă prin preajmă. Pe când tu ai câştigat veşmântul pe care-l porţi. Când te duci printre ele, poartă-te cu o asemenea mândrie, încât ele să fie cele care să se simtă împopoţonate şi să te invidieze.

Cu faţa ei îngustă şi părul cenuşiu, Erdufylla nu va fi niciodată o frumuseţe, însă, în timp ce Dierna vorbea, tânăra se îndreptă, iar când Marea Preoteasă se duse spre uşă, o urmă cu mersul ei graţios, ca o plutire, un dar al Avalonului.

O reşedinţă mare, cu patru aripi care împrejmuiau o curte interioară. Prinţul şi oaspeţii săi se adunaseră într-o încăpere vastă din aripa cea mai depărtată de drum. Scene din căsătoria Tânărului Zeu cu Fecioara Floare ornau un perete, pictate pe un fond portocaliu-închis, iar un mozaic alcătuit din împletituri celte acoperea podeaua. Însă pe ceilalţi pereţi erau fixate scuturi şi suliţe, iar pe scaunul în care-i aştepta prinţul Eiddin Mynoc stătea o blană de lup.

Era un bărbat de vârstă mijlocie, cu multe fire cărunte în părul negru. Ceea ce fusese un fizic puternic se rotunjise acum şi doar câte-o sclipire în ochii săi dezvăluia inteligenţa moştenită de la mama lui, o fiică a Avalonului. Niciuna dintre surorile lui nu arătase vreun talent care să merite educat, însă, potrivit mesajului lui Eiddin Mynoc, cea mai mică dintre fiicele sale, deşi

destul de drăguţă, era „atât de plină de toane ciudate şi fantezii, încât ar putea pleca şi ea spre Avalon”.

Dierna privi în jurul încăperii, acceptând gestul de bun venit al prinţului cu o plecăciune graţioasă şi foarte precisă, un alt lucru deprins de la bunica sa. În propria sa sferă, Doamna din Avalon egala un împărat. Ceilalţi oaspeţi – mai multe matroane îmbrăcate după moda romană, un bărbat corpolent, purtând toga clasei călăreţilor, şi trei tineri vânjoşi, fiii lui Eiddin Mynoc, presupunea ea – o priviră cu un amestec de respect şi curiozitate. Fata pentru care venise până aici încă se dichisea ori era prea timidă să stea în compania ei?

Una dintre femei îi evită aproape dinadins privirea. Când văzu că purta un peşte de argint agăţat de un lanţ subţire, îşi dădu seama că trebuia să fie o creştină. Dierna auzise de mulţi ca ea în partea de răsărit a imperiului, dar, deşi o mână de călugări îşi duceau viaţa pe insula Inis Witrin, acea parte a Avalonului rămasă încă în lume, în restul provinciei numărul lor era relativ redus. Păreau să fie atât de absorbiţi de certuri şi dispute, încât aveau să se distrugă foarte curând şi fără niciun ajutor din partea împăratului.

— Zidurile voastre, stăpâne, se înalţă repede, glăsui bărbatul în togă. Au crescut, împrejmuind jumătate din oraş, de când am fost aici ultima oară.

— La vremea când vei reveni, vor fi isprăvite, zise Eiddin Mynoc cu mândrie. Să-i lăsăm pe acei lupi din mare să urle în alte părţi după pradă, din teritoriul durotrigilor nu vor mai primi nimic.

— Sunt un dar minunat al poporului vostru, continuă bărbatul în togă, ignorându-l.

Dierna îşi dădu seama că-l mai întâlnise o dată, era Gnaeus Claudius Pollio, unul dintre magistraţii de vază de aici.

— Singurul dar pe care romanii ne vor permite să-l oferim, mormăi unul dintre fii. Nu ne lasă să ne înarmăm poporul şi retrag peste Canal, în războaiele lor, trupele menite să ne protejeze.

Fratele său dădu din cap cu tărie.

— Nu-i drept să ne perceapă biruri şi să nu ne dea nimic. Înainte de venirea romanilor, cel puţin ne puteam apăra singuri.

— Dacă împăratul Maximian nu ne va ajuta, vom avea nevoie de un împărat al nostru! interveni cel de-al treilea fiu.

Nu vorbise tare, dar Pollio îl fixă cu o privire dezaprobatoare.

— Şi pe cine-ai să alegi, cocoşule? Pe tine?

— Ne, ne, interveni repede tatăl său, nu discutăm trădări aici. Îi clocoteşte în vene sângele strămoşilor, care i-au apărat pe durotrigi încă dinainte de venirea lui Iulius Cezar din Galia. Este adevărat că, atunci când imperiul are necazuri, Britannia pare uneori ultima provincie de care să se îngrijească, dar noi încă o ducem mult mai bine între graniţele sale decât să ne hărţuim unii pe alţii…

— Marina ar trebui să ne protejeze. Ce fac Maximian şi Constantius cu banii trimişi de noi? Au jurat că-i vor nimici pe piraţi, mormăi unul dintre bărbaţii mai vârstnici, clătinând din cap. Nu au amirali capabili să comande o flotă împotriva unor asemenea oameni?

Dierna, care ascultase totul cu interes, se întoarse iritată, simţindu-se trasă de mânecă. Era cel mai bogat înveşmântată dintre femei, Vitruvia, măritată cu Pollio.

— Doamnă, mi s-a spus că vă pricepeţi la ierburi şi leacuri…

Vocea ei devenise o şoaptă în timp ce se apucă să-i descrie palpitaţiile la inimă care o înspăimântau atât. Preoteasa, privind dincolo de machiajul îngrijit şi podoabe, recunoscu neliniştea foarte reală a femeii şi se strădui să asculte.

— A intervenit vreo schimbare în scurgerile dumneavoastră lunare?

Bărbaţii, discutând tot politică, nici nu băgară de seamă că se trăseseră de-o parte.

— Încă sunt fertilă! sări Vitruvia, iar culoarea din obrajii ei boiţi se intensifică.

— Deocamdată, rosti Dierna cu blândeţe, dar treceţi din stăpânirea Mamei în cea a Înţeleptei. Ca să încheiaţi această transformare, vă vor trebui câţiva ani. Între timp, preparaţi tinctură de talpa-gâştei. Luaţi câteva picături de fiecare dată când vă supără inima şi vă va uşura.

Dintr-o încăpere învecinată răzbătu aroma aţâţătoare a cărnii fripte, iar ea îşi dădu seama cât de mult timp trecuse de la masa de dimineaţă. Crezuse că fiica prinţului li se va alătura la cină, dar poate că Eiddin Mynoc era un tată de modă veche, convins că fetele nemăritate ar trebui să stea retrase. Un sclav apăru în pragul uşii, anunţând că-i aştepta masa.

Pe când se deplasau pe coridor, simţi ceva, un curent de aer,

ca şi cum o uşă de-afară fusese deschisă în partea cealaltă a holului, şi se întoarse. În umbra din capătul îndepărtat al coridorului se mişca ceva ca o ceaţă, iar ea văzu silueta unei femei apropiindu-se cu paşi repezi şi uşori, ca o boare de vânt. Dierna se opri atât de brusc, încât Erdufylla se ciocni de ea.

— Ce-i?

Nu reuşi să-i răspundă. O parte a minţit ei o identifică pe nou-venită drept o femeie proaspăt ieşită din vârsta copilăriei, înaltă şi zveltă precum o salcie plângătoare, cu pielea albă şi părul întunecat, cu o linie a obrazului şi a frunţii amintind de osatura puternică a lui Eiddin Mynoc. Dar o reduse la tăcere un alt sentiment, pe care-l numea de *recunoaştere*.

Inima îi bătea precum cea a bietei Vitruvia; clipi, întrezărind o fată fragilă, cu părul fin şi deschis la culoare, înveşmântată ca o preoteasă, şi din nou copilă, cu sclipiri arămii în buclele întunecate şi brăţări aurii înfăşurate ca nişte şerpi în jurul braţelor.

Cine-i? se întrebă. *Sau mai bine zis cine* a fost *ea şi cine eu*, *de-i salut reîntoarcerea cu o astfel de bucurie nerăbdătoare*? O clipă, auzi un nume: *Adsartha*…

Fata ajunse, însă, în faţa ei, ochii ei întunecaţi deschizându-se larg la vederea robelor albastre. Se lăsă în genunchi cu o eleganţă fluidă, prinse marginea lăsată a stolei şi o sărută. Dierna îşi coborî privirile spre capul plecat, incapabilă să se clintească.

— Ah, iată-te, copila mea rătăcită! se auzi glasul lui Eiddin Mynoc în spatele ei. Teleri, draga mea, ridică-te! Ce va crede Doamna despre tine?

O cheamă Teleri… Celelalte nume şi chipuri erau excluse din realitatea înconjurătoare a fetei dinaintea ei, iar preoteasa descoperi că respira încă.

— Într-adevăr, fiica mea, mă onorezi, rosti ea cu blândeţe, dar nu este momentul sau locul să îngenunchezi înaintea mea.

— Atunci, va mai fi un altul? întrebă Teleri, apucând mâna întinsă a Diernei şi ridicându-se, cu îngrijorarea de pe chipul său făcând deja loc unui râs de încântare.

— Asta doreşti? întrebă, ţinându-şi mâna tot întinsă şi o forţă mult prea profundă pentru a fi numită impuls aduse cuvinte noi pe buzele ei. Vom rosti asta iarăşi, în prezenţa preoteselor, dar acum te întreb: De bunăvoie, fără a fi forţată, fără nicio silire din

partea tatălui tău sau a altcuiva, doreşti să te alături ordinului de surori care locuiesc în Avalon?

Ştia că Edufylla se holba uimită la ea, dar, de când fusese făcută Mare Preoteasă, rareori i se întâmplase să fie atât de sigură de cineva.

— Pe lună şi stele şi pe verdeaţa pământului, jur, glăsui Teleri nerăbdătoare.

— Atunci, în spiritul celei mai sincere urări rostite de surorile mele la întoarcere, îţi spun bun venit.

Dierna cuprinse chipul fetei între palme şi o sărută pe frunte.

În noaptea aceea, Teleri stătu multă vreme trează. Când cina luă sfârşit, Eiddin Mynoc, ştiind că preoteasa sosise după o zi istovitoare pe drum, le urase noapte bună şi-şi trimisese fiica la culcare. Judecând cu propria sa minte, fata ştia că avea dreptate, că ea însăşi ar fi trebuit să-şi dea seama de oboseala lor. Îşi zise că va discuta cu ele în timpul călătoriei înapoi spre Avalon, că o aştepta o viaţă întreagă de stat de vorbă cu ele, însă sufletul ei striga din cauza frustrării de a le fi părăsit.

Teleri se aşteptase să fie impresionată de Doamna din Avalon. Toată lumea auzise poveşti despre Deluşorul ascuţit, ascuns, la fel ca Tărâmul Zânelor, de ceţuri care nu puteau fi străbătute decât de un iniţiat. Unii credeau că totul nu era decât o legendă, deoarece, atunci când preotesele ieşeau în lume, de obicei erau deghizate. Însă în vechile familii regale ale triburilor, adevărul se cunoştea, iar multe dintre fiicele lor petrecuseră câte un anotimp sau două pe insula sacră, iar, din când în când, atunci când o cerea sănătatea pământului, una dintre preotese era trimisă pentru Marea Căsătorie cu o căpetenie, la focurile de Beltane. Nu se aşteptase să reacţioneze de parcă Marea Preoteasă i-ar fi cineva drag şi iubit de multă vreme.

Probabil crede că sunt o smintită! îşi spuse, întorcându-se din nou pe cealaltă parte. *Cred că toate o venerează*. În orice istorisire, Doamna din Avalon era un personaj impresionant, lucru adevărat. Se asemuia cu un foc călăuzitor arzând pe cerul nopţii. Pe lângă această strălucire, Teleri se simţea fantomatică. Poate că, îi trecu prin minte, întrupa într-adevăr spiritul cuiva care o cunoscuse într-o altă viaţă.

La acest gând o pufni râsul. Nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să se creadă Boudica sau împărăteasa Romei. *Mai*

degrabă, îşi zise, *am fost slujnica Diernei!* Şi astfel, încă zâmbind, adormi.

Teleri ar fi plecat bucuroasă imediat în dimineaţa următoare, dar, aşa cum subliniase şi tatăl ei, nu arătai mare ospitalitate trimiţându-i la drum pe cei din Avalon fără măcar o zi de recuperare. În afară de asta, se întâmpla ca ei să aibă nevoie şi de unele lucruri din pieţele Durnovariei. Fata se transformă în umbra Diernei. Momentul de intimitate uluitoare petrecut când se întâlniseră nu se mai repetă, dar descoperi că stătea surprinzător de uşor în compania femeii mai vârstnice.

Treptat, îşi dădu seama că nu era o mare diferenţă de vârstă între ele, aşa cum i se păruse. Ea avea optsprezece ani, dar preoteasa nu o întrecea decât cu zece. Responsabilitatea şi experienţa le diferenţiau. Erdufylla îi spuse că primul copil al Diernei, o fiică, era încă în pântecele mamei sale când devenise Mare Preoteasă, la vârsta de douăzeci şi trei de ani, şi fusese trimisă spre a fi adoptată înainte să împlinească trei ani. Gândul la copiii ei o făcu pe Teleri să se simtă ea însăşi o copilă. Şi în acea noapte adormise cu o nerăbdare de prunc, dornică să plece la drum în dimineaţa următoare.

Plecară călare din Durnovaria în zorii umezi şi ploioşi, lăsând în urmă oraşul cufundat încă în somn. Dierna dorise o plecare foarte matinală, primul stadiu al călătoriei lor fiind unul îndelungat. Sclavul eliberat care deschise porţile căsca încă şi se freca la ochi. Teleri se întrebă dacă-şi va mai aminti de ei. Înfofolite în mantiile lor întunecate, cele două preotese trecură ca nişte umbre, până şi bărbaţii din escortă păreau să fi absorbit o parte din anonimatul lor.

Ea se trezise de-a binelea; fusese întotdeauna în picioare devreme, iar nerăbdarea o scosese din pat cu mult timp înainte să fi fost chemată. Nici chiar cerul înnegurat nu reuşise s-o descurajeze. Trase de frâie, conducându-şi iapa afară, apoi ascultă ciripitul primelor păsări salutând zorii zilei.

Tocmai coborau panta spre râu, când auzi un ţipăt de pasăre pe care nu-l recunoscu. Era toamnă şi poposeau multe în drumul lor spre sud. Privi în jur, întrebându-se dacă recunoştea zburătoarea. Se vorbea de paradisul păsărilor de apă din zonele mlăştinoase aflate în jurul Avalonului. Nu avea nicio îndoială că va găsi acolo multe soiuri noi. Ţipătul răsună iarăşi, iar iapa ei îşi ciuli urechile. Simţi un zvâcnet de nelinişte şi-şi lăsă gluga pe

spate, să vadă mai bine.

Ceva se mişca între sălcii. Struni calul şi se adresă celui mai apropiat dintre sclavii liberi, iar acesta se îndreptă de spate, se întinse spre ciomagul său şi privi în direcţia indicată de ea. Apoi cineva fluieră, iar sălciile se cutremurară şi în clipa următoare drumul se umplu cu bărbaţi înarmaţi.

— Păzea! strigă cel mai tânăr dintre cei doi druizi care călăreau în faţă.

Zbârnâi o suliţă, văzu cum i se schimbă expresia feţei, poneiul său se cabră nechezând, iar el căzu. Chiar şi iapa ei se retrase pe jumătate când începu s-o întoarcă în cerc; apoi îşi dădu seama că Dierna rămăsese fără escortă şi galopă spre ea.

Drumul mişuna de bărbaţi. Vârfurile suliţelor străluceau în lumina matinală şi zări fulgerul unei săbii. Sclavii liberi stăteau prin preajmă cu măciucile lor, însă erau arme nevolnice în faţa tăişurilor ascuţite. Fură doborâţi de pe cai unul după altul, iar urletele lor vibrau în aer. Propriul ei cal săltă la mirosul sângelui. Un chip contorsionat se uită chiorâş la ea şi simţi o mână grosolană apucând-o de gleznă. Îl izbi pe bărbat cu biciuşca de călărie şi acesta căzu.

Dierna lăsase hăţurile şi ridicase mâinile, desenând semne ciudate în aer. Teleri îşi simţi urechile ţiuind în timp ce Marea Preoteasă începu să cânte; zarva din jurul ei încetini. De dincolo de ea veni un strigăt gutural. Se întoarse, văzu o suliţă grea zburând şi-şi îmboldi iapa să ţâşnească înainte, dar era prea departe. Erdufylla, care nu îndrăznise să plece de lângă ea, îşi aruncă trupul înaintea suliţei.

Teleri văzu vârful ascuţit străpungând sânul femeii, o auzi strigând, în timp ce era aruncată pe spate în braţele Diernei. Când caii lor înspăimântaţi se cabrară, ambele femei se dezechilibrară. Fata lovi din nou cu biciul; un bărbat înjură, iar iapa ei se opri brusc după ce-i înhăţă frâiele. Când încercă s-o tragă înapoi, hăţurile îi fură smulse din mână. Scotoci pe sub mantie, căutându-şi cuţitul de la cingătoare, şi-l lovi pe primul bărbat care se întinsese spre ea, dar în momentul următor cineva o apucă din spate şi-o trase din şa.

Ţipă şi se zbătu, dar o lovitură o ameţi. Când izbuti din nou să gândească, zăcea în pădure, cu mâinile şi picioarele legate. Printre copaci văzu caii lor dispărând în sus pe drum. Bărbaţii care galopau cu ei îşi strânseseră mantiile peste cap. Se întrebă

dacă gărzile de la poartă vor observa măcar că nu mai erau aceiaşi călăreţi. Dar cei doi bărbaţi lăsaţi să păzească prizonierii nu aveau nevoie să-şi ascundă părul blond deschis.

Piraţi! se gândi ea îngrozită. *Saxoni*, *poate chiar frizoni renegaţi din Belgica*. Conversaţia pe care o considerase atât de plicticoasă la masa tatălui ei dobândi dintr-odată o semnificaţie clară. Stăpânindu-şi lacrimile de furie, îşi întoarse faţa de la ei.

Dierna zăcea lângă ea. O clipă o crezu moartă, apoi văzu că o legaseră. Nu şi-ar fi bătut nimeni capul cu un cadavru. Dar stătea mult prea ţeapănă. Pielea ei deschisă la culoare era palidă şi vedea o vânătaie urâtă formându-se pe frunte. Pe gât îi pulsa însă o arteră, iar pieptul i se ridica şi cobora încet.

Dincolo de ele zăceau împrăştiate alte trupuri, târâte de pe drum. Tânărul druid, sclavii liberi şi, simţind cum i se opreşte inima în piept, o recunoscu şi pe Erdufylla. Îşi spuse că n-ar trebui să fie surprinsă, nimeni nu supravieţuia unei astfel de răni. În afară de ea şi Dierna, dintre toţi însoţitorii lor, numai Vindecătorul, Lewal, mai era în viaţă.

Teleri îi şopti numele. O clipă se gândi că n-o auzise, apoi el îşi întoarse capul.

— Au lovit-o? arătă ea spre preoteasă.

El clătină din cap.

— Cred că unul dintre cai a lovit-o în cădere, dar nu mă lasă s-o cercetez.

— Va trăi? şopti şi mai stins.

Lewal îşi închise o clipă ochii.

— Dacă zeii sunt îngăduitori. Cu o lovitură la cap nu putem decât să aşteptăm. Chiar dacă aş fi liber, tot n-aş putea face prea mult, doar s-o ţin la căldură.

Teleri se zgribuli. Nu ploua, dar cerul era încă lugubru şi cenuşiu.

— Rostogoleşte-te şi-am să fac şi eu la fel, glăsui ea moale. Sper s-o ajute căldura trupurilor noastre.

— Ar fi trebuit să mă gândesc…

În ochi îi reveni ceva ca o luminiţă. Cu grijă, oprindu-se ori de câte ori vreunul dintre păzitori privea spre ei, începură să se târască spre Dierna.

Timpul trecut păru o veşnicie, dar, de fapt, de-abia dacă se scurseseră două ore înainte să audă grosul forţelor călăreţilor întorcându-se. Teleri îşi aminti că aşa era felul acestor animale,

să atace repede şi apoi să fugă, ducând cu ele ce pradă găseau, înainte ca victimele lor să-şi adune suficiente forţe să le reziste.

Un războinic o smuci în picioare şi-i pipăi lâna fină a veşmântului. Când începu să-i strângă sânul de sub rochie, ea-l scuipă, iar el râse şi-i dădu drumul, zicând ceva de neînţeles.

— Le-am spus că eşti bogată şi ar lua o răscumpărare bună pe tine. Am deprins ceva din limba lor ca să târguiesc ierburi, îi explică.

Unul dintre piraţi se aplecă asupra Diernei, în mod limpede nesigur de cum să interpreteze alăturarea mâinilor ei albe cu hainele aspre de călătorie. După câteva clipe, dădu din umeri şi începu să-şi scoată pumnalul.

— Nu! ţipă Teleri. Ea este *sacerdos*, *opulenta*. Preoteasă! Foarte bogată!

Unii dintre aceşti bărbaţi trebuie să fi înţeles latina. Privi disperată spre Lewal.

— *Gytha! Rica!* repetă el.

Saxonul privea neîncrezător, dar îşi puse pumnalul la o parte, ridică trupul inert şi-l aruncă pe umăr. Bărbaţii care îi păziseră îi împinseră după el, iar apoi toţi trei ajunseră legaţi pe spinarea cailor furaţi.

Când în cele din urmă se opriră, Teleri îşi dori să fi fost şi ea inconştientă, la fel ca preoteasa.

Piraţii îşi ancoraseră corăbiile într-un golfuleţ sigur şi-şi aşezaseră o tabără temporară pe ţărm. Corturi rudimentare adăposteau prada perisabilă; restul zăcea grămadă prin apropierea focurilor. Îi azvârliră lângă un morman de saci cu grâne şi aparent uitară de ei, începând să facă focurile şi să-şi împartă prada comestibilă, în special vinul.

— Dacă avem noroc, vor uita de noi, cel puţin până mâine, după ce-şi revin din băutură, zise Lewal, când Teleri se întrebă dacă li se va da de mâncare.

Se răsuci, reuşind să atingă fruntea Diernei cu dosul palmei. Ea gemuse puţin când o luaseră de pe cal, dar, cu toate că era la un pas de momentul recăpătării cunoştinţei, nu-şi deschise încă ochii.

Se lăsă bezna. Tabăra începu să dobândească o oarecare urmă de ordine după ce oamenii se aşezaseră în jurul focurilor. Printre capetele bălaie ale saxonilor şi frizonilor se găseau destule plete negre şi castanii, fragmentele de latină

rudimentară amestecându-se cu rezonanţele guturale ale limbilor germanice. Dezertorii din armată şi sclavii fugiţi găsiseră o cauză comună cu barbarii. Singura cerinţă ca să fii acceptat în rândurile lor părea să fie brutalitatea şi un braţ puternic pentru vâsle sau spadă. Aroma de friptură de porc o făcu pe Teleri să-i lase gura apă; îşi întoarse capul în altă parte şi încercă să-şi aducă aminte cum să se roage.

Căzuse într-o picoteală chinuită, când trosnetul unor paşi în apropiere o aduse, înfiorând-o, în stare de veghe. Tocmai voia să se întoarcă, dar o lovitură în coaste o făcu să salte în sus, holbându-se. Piratul care o lovise izbucni în râs. Nu era nici el mai curat decât ceilalţi, dar aurul purtat peste vesta de blană sugera un fel de căpetenie. O apucă de umeri şi o ridică în picioare să stea faţă în faţă, iar, când ea se zbătu, o strânse cu un singur braţ la piept, blocându-i mâinile legate. Cu cealaltă mână o apucă de păr. Rânji spre ea un moment, apoi îşi lipi gura de a ei.

Când se îndreptă de spate, unii dintre oamenii lui ovaţionară, în vreme ce alţii se încruntară. Teleri icni căutând aerul, fără să-i vină a crede ce-i făcuse. Apoi, mâna lui grosolană se înfipse sub gâtul rochiei, pipăindu-i sânul, iar intenţia lui deveni clară.

— Te rog… îngăimă, fără să aibă cum să scape, dar acum îşi putea întoarce capul. Dacă mă răneşti, nu mai primeşti răscumpărarea! Vă rog, spuneţi-i să mă lase în pace!

Unii dintre ei înţeleseseră latina ei. Doi sau trei se ridicară, iar unul dintre ei făcu un pas înainte, spre agresorul ei. Nu-i înţelegea, dar era în mod limpede o provocare, deoarece căpetenia se opri şi se întinse spre sabie. O clipă nu mai mişcă nimeni. Teleri văzu cum căutătura lui feroce se muta de la un om la altul, văzu cum împotrivirea îi părăsea, până când niciunul nu-i mai înfruntă privirea şi-şi auzi propria pieire apropiindu-se când el izbucni în râs.

Se zbătu şi dădu din picioare când o ridică, dar agresorul ei o strânse şi mai tare. În timp ce o căra spre mormanul de aşternuturi din cealaltă parte a focului, îi auzi pe ceilalţi râzând.

Dierna rătăci multă vreme printr-o lume a viselor de ceaţă şi umbre. Se întrebă dacă era tărâmul mlaştinilor, de la poalele Avalonului, cu norii mereu stăruind pe hotarul dintre sfera protectoare din jurul Deluşorului Sacru şi restul lumii. În timp ce

se gândea la asta, priveliştea deveni tot mai clară. Se afla pe una dintre multele insuliţe, unde câteva sălcii se menţineau pe movila de deasupra stufărişului. Pe solul mocirlos zăceau pene; dădu din cap, ştiind că prin apropiere trebuia să fie un cuib de raţă sălbatică. Iar acum îşi vedea picioarele goale, mici, şi poalele năclăite ale veşmântului. Dar mai era ceva să-şi amintească. Privi neliniştită în jur.

— D'rna... aşteaptă-mă!

Ţipătul venise din spatele ei. Se întoarse repede, amintindu-şi acum că îi interzisese surioarei ei să o urmărească atunci când se ducea să adune ouă de pasăre, iar copila nu o ascultase.

— Becca! Vin la tine, nu te mişca!

La unsprezece ani, Dierna cunoştea regiunea mlăştinoasă suficient de bine, încât să-şi facă drum singură. Căuta ouă proaspete pentru una dintre preotese, care era bolnavă. Becca avea numai şase ani, prea mică să sară de pe un smoc de iarbă pe celălalt; ea nu voia ca fetiţa s-o încetinească. Dar din moment ce mama lor murise cu un an înainte, copila devenise umbra ei. Cum de ajunsese singură atât de departe?

Înainta cu greu prin apa întunecată, privind în jur. O raţă măcăni în depărtare, dar aici nu se clintea nimic.

— Becca, unde eşti? Bate apa şi-am să mă iau după sunet! strigă.

Iar după ce-şi va vedea surioara în siguranţă, îşi zise ea, o să-i tragă câteva la fund că n-o ascultase. Nu era drept! Nu putea să aibă şi ea câteva ore numai ale ei, fără să mai răspundă de copil?

Din cealaltă parte a movilei apropiate auzi un pleoscăit şi încremeni, ascultând până când se auzi din nou. Încercă să se deplaseze mai repede, îşi calculă greşit paşii şi ţipă când un picior i se afundă în noroi şi continuă. Se zbătu cu sălbăticie, apucând o creangă aplecată a unei sălcii, se agăţă de ea, forţându-şi piciorul aflat pe pământ solid şi-l trase pe celălalt încet înainte şi înapoi, până când nămolul îşi abandonă prada.

Era acum udă până la brâu. Tremurând, o strigă din nou pe sora ei. Auzi un ropot de bătăi în apă dincolo de copaci.

— D'rna, nu pot să mă mişc, veni răspunsul. Ajută-mă!

Se mai înfricoşase ea şi înainte, dar acum spaima o străpunse ca o gheaţă scurgându-i-se prin vene. Apucă trestiile, fără să-i pese că-i tăiau mâinile, şi se trase înainte, împleticindu-se

printre rădăcinile copacilor şi, strigând, îşi croi drum prin iarba aspră de pe cealaltă parte. Ceaţa se aşezase grea aici şi nu vedea nimic. Însă o auzea pe Becca scâncind; înaintă din nou, luându-se după zgomot.

Calea era blocată de o salcie căzută. Se strecură printre crengi, dar tălpile-i alunecară pe scoarţa putrezită de jos.

— Becca! strigă. Unde eşti? Răspunde-mi!

— Ajută-mă! răsună din nou ţipătul.

Lumina focului îi dansa pe dinaintea pleoapelor închise şi ea gemu. Fusese prin mlaştini, de ce era acum foc? Dar nu conta; sora ei o striga, iar ea trebuia să se ducă după ea. Îşi ţinu respiraţia. Nu se putea mişca! Oare o prinsese şi pe ea nămolul? Se zvârcoli străduindu-se să-şi amintească propriul ei trup şi-şi veni în fire, simţind un val de durere.

Cineva râdea… Dierna rămase nemişcată. Apoi sora ei ţipă.

Se ridică, iar totul i se învârtea în jurul capului şi, când încercă să se echilibreze, descoperi că avea mâinile legate şi căzu din nou. Printre pleoapele întredeschise văzu focul, chipurile ameninţătoare şi trupul alb al femeii care se zbătea în braţele bărbatului în vestă de blană şi cu pantalonii în vine. Muşchii feselor lui roz se încordară când încercă să pună fata pe pământ.

Preoteasa se holbă. Nu ştia unde se afla, dar înţelese ce se întâmpla, iar în acel moment sora ei o strigă încă o dată s-o ajute. Cu un mârâit furios, îşi rupse frânghiile de la încheieturi şi se ridică.

Tâlharii nu o văzuseră mişcându-se. Priveau lupta, făcând rămăşaguri cu privire la cât va mai dura. Dierna inspiră adânc, încercând nu să se calmeze, ci să-şi stăpânească furia.

— Briga, şuieră, Măreaţă Mamă, dă-mi tăria ta să salvez această copilă!

Ce să folosească? Nicio armă după care să se întindă, chiar dacă ar fi putut să lupte cu atâţia, dar exista focul. Inspirând încă o dată, îşi proiectă voinţa în flăcările acelea săltăreţe. Căldura îi arse sufletul, dar, după răcoarea apei din amintire, era bine-venită. Primi chinul, deveni o parte din el, ridicându-se până ajunse în picioare, înălţându-se toată în mijlocul focului.

Pentru cei care priveau, era ca şi cum un vânt invizibil biciuise cu furie flăcările, răsucindu-se în sus până când văzură cu toţii o

femeie conturându-se în foc. Pluti o clipă, scânteile curgându-i din păr; apoi începu să se mişte. Tâlharii se ridicară acum în picioare. Unii, fluturându-şi degetele în semn de apărare, începură să se îndepărteze. Un bărbat îşi aruncă pumnalul; trecu prin silueta înspăimântătoare şi zăngăni pe pământ.

Numai cel care încerca s-o siluiască pe Teleri nu observă nimic. Reuşise să imobilizeze la pământ picioarele fetei şi acum trăgea de pantalonii ei.

— *Doreşti dragostea de foc*? *Atunci primeşte*, *dară*, *îmbrăţişarea mea şi arzi*! ţipă zeiţa.

Braţe de foc se întinseră înainte; cu un urlet, căpetenia sări de lângă fată. Urlă din nou când văzu ce-l arsese şi-şi feri corpul într-o parte. Focul plutea deasupra lui în vreme ce se ridică şi se împiedică în propriii nădragi descheiaţi. Dar, când se rostogolise departe de victima lui, vâlvătaia izbucni din nou, imobilizându-l aşa cum făcuse şi el cu fata. Într-o clipită, vesta începu să fumege, iar părul i se aprinse. Apoi se apucă să urle de-a binelea, dar urletele sale îi făcură mult mai puţin bine decât ale ei, pentru că oamenii lui goneau printre copaci, împiedicându-se de propriile lor arme şi unul de altul în graba lor de a fugi de-acolo.

Focului nu-i păsă. Arse atât timp cât se mişca şi, numai după ce încetară şi ultimele lui zvâcniri, flacăra ţâşni într-o ploaie de scântei şi dispăru.

— Dierna…

Icnind, preoteasa căzu din nou în trupul său. Încă-şi mai simţea arzând mâinile dezlegate, odată ce sângele i se puse în mişcare, şi-şi muşcă buzele de durere. Lewal se ocupa de frânghiile din jurul gleznelor ei, iar, după o clipă-două, şi acestea fură tăiate, iar ea se cutremură, simţirile revenindu-i ca nişte furnicături prin toate membrele.

— Dierna, uită-te la mine!

Un alt chip i se înfăţişă privirii, palid, încadrat de păr negru şi încâlcit.

— Becca, trăieşti… şopti ea, apoi clipi nedumerită, deoarece era o femeie în toată regula, rochia ei sfâşiată atârnându-i de umăr, cu ochii încă întunecaţi de amintirea spaimei, cu obrajii umeziţi de lacrimi.

— Eu sunt Teleri, Doamnă, nu mă mai cunoşti?

Privirea Diernei se mută spre foc şi ceea ce ardea dincolo de el, apoi reveni la chipul fetei.

— Acum îmi amintesc. Am crezut că eşti sora mea…

Se zgribuli, văzând încă o dată undele care se ridicaseră pe suprafaţa apei întunecate şi ceva albicios mai jos. Sări în iaz, întinzându-se până când degetele ei se strânseră pe o pânză, apoi pe braţul surorii sale. Respiraţia i se acceleră, pe când îşi amintea trăgând, scufundându-se, scoţând la suprafaţă capul surorii ei şi agăţându-se de un buştean plutitor. Sforţările ei îl fixaseră de un mal, iar cu acest sprijin putea încerca să tragă din nou.

— S-a prins în nisipurile mişcătoare. Am auzit-o cum striga, dar, când am ajuns, fusese înghiţită, iar eu nu eram destul de puternică să o scot.

Îşi închise ochii. Chiar dacă ştia că nu era nicio speranţă, rămăsese unde se găsea, ţinând-o cu o mână pe Becca şi cu cealaltă buşteanul, până când cei care o căutau dădură peste ea, când veniră prin mlaştini cu torţe în mâini.

— Doamna mea, nu plânge! se aplecă Teleri asupra ei. Aţi ajuns la timp să mă salvaţi pe mine.

— Da, tu trebuie să fii sora mea acum.

Dierna privi în sus spre ea şi reuşi să încropească un zâmbet. Îşi întinse braţele, iar Teleri se aplecă în îmbrăţişare. Cumva, i se părea corect aşa. *De ea voi avea grijă*, se gândi ea, *n-am s-o mai pierd încă o dată*.

— Doamnă, puteţi călări? Să plecăm înainte ca aceste animale să se întoarcă, spuse Lewal. Luaţi mâncare şi burdufuri cu apă. Am să înşeuez trei cai, iar celorlalţi le dau drumul.

— Animale… repetă Dierna, în timp ce Teleri o ajută să se ridice. Nu-i aşa, niciun animal nu se poartă atât de necinstit cu semenii săi. Acest rău le aparţine doar oamenilor.

O durea capul, dar avea o experienţă îndelungată în lecuirea protestelor trupului.

— Ajută-mă să urc pe cal şi-am să rămân acolo, adăugă ea, dar ce-i cu tine, micuţo? Te-a rănit tare?

Teleri privi la halca răsucită de carne arsă care fusese odată un bărbat şi înghiţi cu noduri.

— Am vânătăi, şopti ea, dar sunt încă fecioară.

La trup, se gândi Dierna, *însă acel demon i-a violat sufletul*. Ţinându-se de umărul fetei, izbuti să se îndrepte şi întinse

mâna.

— Acesta nu va mai silui femeile, dar a fost doar unul dintre cei mulţi. Fie ca focul Doamnei să-i consume pe toţi! îi blestem prin foc şi apă, cu vânturile cerurilor şi ale pământului sacru pe care stăm. Fie ca marea să se ridice împotriva lor şi să nu găsească adăpost în niciun port! După cum au trăit cu sabia, fie să afle duşmanul a cărui sabie să-i nimicească!

Dierna simţea cum forţa o părăsea pe măsură ce blestemul se răspândea în lume. Cu siguranţa care însoţea, uneori, magia, ştia că acele cuvinte fuseseră auzite în Lumea Cealaltă şi, deşi s-ar putea să nu afle niciodată ce li s-a întâmplat piraţilor, sigur vor pieri. Dacă Zeiţa era bună, într-o bună zi ea l-ar întâlni pe eroul care i-a pedepsit şi i-ar strânge mâna. Se răsuci, iar Teleri o echilibră.

— Haideţi, Doamnă, spuse Lewal. Am să vă ajut să încălecaţi şi apoi plecăm.

— Să mergem acasă, la Avalon… încuviinţă Dierna.

10

Teleri trase încă un pumn de lână din coş şi îl adăugă mănunchiului înfăşurat pe furca de tors din mâna stângă. Cu dreapta ridică firul care ducea la ea, reducând tensiunea; o răsucire rapidă făcu fusul atârnat să se rotească, iar degetele ei începură din nou să dirijeze firul. Lumina soarelui, tot mai puternică la începutul de primăverii, îi încălzea umerii şi spatele. Acest colţ al livezii de meri era ferit de vânt, un loc bun în care să stai iarna, dar chiar şi mai plăcut acum, când soarele începea să deschidă primii muguri.

— Firul tău este aşa de drept, oftă mica Lina, privind de la firul cu cocoloaşe răsucit în jurul propriei furci la cel neted al lui Teleri.

— Păi eu am o experienţă foarte bogată, spuse Teleri zâmbindu-i, deşi nu m-aş fi aşteptat niciodată să folosesc această pricepere aici. Dar presupun că, atâta timp cât prinţii şi prinţesele au nevoie de haine, cineva tot va trebui să înfăşoare firul, aşa cum facem noi acum. Femeile din casa tatălui meu nu vorbesc decât despre bărbaţi şi copii. Cel puţin, ceea ce se discută aici, la fusul de tors, are ceva sens.

Se uită spre bătrâna Cigfolla, care le povestise cum Casa

Preoteselor ajunsese să fie întemeiată pe Avalon.
Lina o privi neîncrezătoare.
— Dar unele dintre preotese au copii. Dierna însăşi a avut trei. Sunt atât de drăgălaşi. Visez să ţin unul în braţe.
— Eu nu, răspunse Teleri. Acesta-i singurul lucru pe care-l *puteau* face femeile cu care am crescut. O fi normal să visezi la ce nu ai.
— Cel puţin, noi putem hotărî, zise una dintre celelalte fete. Când preotesele noastre locuiau în Casa Pădurii, cu mult timp în urmă, li se interzicea să aibă de-a face cu bărbaţii. Mă bucur că acest obicei a fost abandonat! adăugă ea cu fervoare şi toată lumea râse.
— Preotesele din Avalon pot avea copii, dar nu sunt *nevoite*. Copiii noştri vin prin voia Zeiţei şi a noastră, nu spre a-i face plăcere bărbatului!
Atunci, eu n-am să fac niciunul, se gândi Teleri, luând încă o mână de lână.
Prin graţia Zeiţei şi vrăjile Diernei, era încă fecioară şi era mulţumită să rămână aşa. În orice caz, depusese jurământul de castitate până la terminarea iniţierii şi a jurămintelor finale. Din cea mai tânără la curtea tatălui ei ajunsese cea mai bătrână în Casa Fecioarelor din Avalon. Chiar şi fiicele de sânge regesc, trimise aici pentru puţină educaţie suplimentară înainte de măritiş, veneau de obicei la o vârstă mai fragedă. Se întrebă dacă celelalte fecioare n-ar râde de ignoranţa ei, pierduse atâta timp şi erau atâtea de învăţat! Dar, după călătoria împreună cu Dierna, ceva din carisma ei părea că i se transmisese şi o tratau ca pe un fel de soră mai mare. Oricum, nu va rămâne prea multă vreme cu fecioarele. Stătea aici de aproape doi ani. Peste încă unul poate că va depune jurămintele şi ar deveni cea mai tânără dintre preotese.
Regreta doar că văzuse atât de puţin din şinele Diernei. Imediat ce se întorseseră, măreţia şi îndatoririle o acaparaseră. Îşi spusese să fie mulţumită de timpul petrecut în compania Doamnei. Celelalte fete o invidiau că avusese parte de acea călătorie; nu ştiau, însă, că şi acum, după atâtea luni, încă se mai trezea scâncind din vise în care căpetenia saxonilor o ataca.
Fusul devenea din ce în ce mai greu, încărcat cu lâna toarsă. Teleri îl tot lăsă, până ajunse să-l sprijine de o piatră plată, pe care se putea roti, şi slăbi firul dintre degete şi mâner. Va trebui

să răsucească firul într-un scul imediat ce înfăşură şi ultima bucată din această lână.

Bătrâna Cigfolla, care, în pofida încheieturilor sale înţepenite, le întrecea pe toate la tors, trase un fir subţire de in. Lâna toarsă de ele provenea de la oile lor, însă inul îl obţineau prin schimburi sau ca tribut dat Avalonului. O parte din el, se gândi Teleri, putea fi chiar din magaziile tatălui ei, din darurile trimise de el după ce ajunsese aici.

— Toarcem lâna pentru căldură, iar inul gros pentru purtat, vorbi Cigfolla. Dar ce vom face cu un fir ca ăsta? întrebă şi răsuci fusul, iar un fir atât de fin, încât era aproape invizibil, se lungi.

— Fiind aproape perfect, le ţeşi voaluri preoteselor? întrebă Lina.

— Aşa-i, dar nu înseamnă că-i mai bun, doar că pânza din el este atât de subţire. Iar ce faceţi voi nu trebuie să fie mai puţin moale sau neted, zise bătrâna cu asprime. Mărul nu-i mai sacru decât stejarul, nici grâul decât orzul. Fiecare are întrebuinţarea lui. Unele dintre voi vor deveni preotese, altele se vor întoarce acasă să se mărite. În ochii Zeiţei, toate căile sunt la fel de onorabile. Străduiţi-vă să faceţi orice pe cât de bine puteţi. Chiar şi torcând cânepă de saci, munciţi cât de bine ştiţi. Aţi înţeles?

Mai multe perechi de ochi îi întâlniră privirea urduroasă şi se uitară în altă parte.

— Credeţi că aţi fost puse să toarceţi aici ca să vă ţinem ocupate? clătină Cigfolla din cap.

— Putem aduce pânza la schimb, ca alte lucruri, însă în pânză există o virtute caracteristică Avalonului. Torsul este ceva magic, nu ştiaţi? Când vorbim despre lucruri sacre, în timp ce lucrăm, în firul acela intră mai mult decât lână sau in. Priviţi cum se înfăşoară. Singure, nu sunt altceva decât nişte şuviţe în vânt, însă, împreună, devin mai puternice. Se fac şi mai puternice, dacă veţi cânta în timp ce toarceţi, dacă şoptiţi un farmec spre fiecare fir.

— Ce farmec intonezi, Înţeleapto, pentru pânza care o va învălui pe Doamna din Avalon? întrebă Teleri.

— În fir s-a ţesut tot ce-am vorbit noi, îi răspunse Cigfolla. Cicluri şi anotimpuri, plecând şi venind, precum se adună spiralele pe fus. Alte lucruri vor fi adăugate în timpul ţesutului, trecutul şi prezentul, lumea de dincolo de ceţuri şi acest pământ

sacru, iar ţesătura va cuprinde un nou destin.

— Iar vopsitul? se interesă Lina.

— Asta-i plăcerea Zeiţei, care permite şi colorează tot ce facem… zâmbi bătrâna.

— Fie ca Ea să ne ţină în paza ei aici! şopti Lina.

— Într-adevăr, aşa a făcut, grăi bătrâna. În aproape tot timpul vieţii mele, Britannia a fost în pace înlăuntrul unui imperiu unit. Şi am prosperat.

— Pieţele sunt pline, însă oamenii nu au destui bani să cumpere, obiectă Teleri. Poate că voi nu vedeţi, însă eu am petrecut prea mulţi ani ascultându-i pe cei veniţi să se plângă în sala de audienţe a tatălui meu ca să nu observ ce se întâmplă. Lucrurile pe care le aducem din celelalte părţi ale imperiului s-au scumpit constant, iar oamenii noştri cer lefuri tot mai mari ca să le cumpere, iar apoi negustorii noştri trebuie, şi ei, să ridice preţurile.

— Tatăl meu spune că este numai vina lui Postumus, care a încercat să desprindă jumătatea de apus a imperiului, interveni Adwen, pregătită să depună jurământul odată cu Teleri.

— Dar Postumus a fost înfrânt, o contrazise Lina.

— Degeaba, că reunirea imperiului nu pare să fi ajutat prea mult. Preţurile continuă să crească, iar tinerii noştri sunt duşi să lupte în celălalt capăt al lumii, dar nimeni nu-i trimis să ne apere ţărmurile, rosti Teleri înfierbântată.

— Asta-i adevărat, răspunseră celelalte în cor. Piraţii devin tot mai îndrăzneţi.

Cigfolla mai adăugă o mână de in şi-şi puse din nou fusul în mişcare.

— Lumea se învârteşte precum acest fus… Suntem sigure că binele şi răul vor veni unul după altul. Fără schimbare nu apare nimic nou. Vechile tipare se repetă de o manieră nouă, chipul Doamnei se schimbă, însă forţa Ei dăinuie; Regele, care dă viaţă pământului, renaşte pentru un nou sacrificiu. Uneori şi mie începe să-mi fie teamă, dar am văzut prea multe ierni trecând ca să nu mai cred în venirea primăverii…

Îşi ridică faţa către soare, iar Teleri văzu că era învăpăiată de lumină.

Să stea şi să toarcă împreună cu celelalte femei nu era libertatea pe care şi-o imaginase când îşi rugase tatăl s-o lase să plece la Avalon. *Voi tânji mereu după fericirea imposibil de*

atins? se întrebă. *Sau voi învăţa, cu timpul, să trăiesc mulţumită înlăuntrul negurilor care ne înconjoară?*

Pe măsură ce anotimpul trecea, vremea devenea tot mai călduroasă. Iarba crescu mai groasă şi verde pe pajiştile inundabile când mlaştinile secară. În lumea de dincolo de Avalon, drumurile se uscau şi ele, iar negustorii şi drumeţii începură să circule peste tot, încărcaţi cu bunuri şi veşti. Din când în când, astă-primăvară se părea că ultimele erau mai din belşug, pentru că vremea tot mai bună dădu semnalul plecării pe mare, iar odată cu navele de comerţ piraţii care trăiau din prădarea lor ieşiră şi ei.

Deşi Dierna nu părăsi Avalonul, veştile ajunseră la ea. Mesajele veneau de la femei iniţiate pe insula sacră sau din partea celor ajutaţi de ei la un moment dat, de la druizii rătăcitori şi de la o reţea de informatori din întreaga Britannie. Comunicaţiile ei nu erau atât de rapide precum cele ale guvernatorului roman, dar erau mult mai variate şi ea ajungea la concluzii foarte diferite.

Pe când luna se apropia de faza plină, chiar înainte de echinocţiul de vară, Marea Preoteasă se retrase în adăpostul de pe insula Briga să mediteze. Rămase acolo timp de trei zile, fără să mănânce nimic, bând numai apă adusă din fântâna sacră. Toate informaţiile adunate se cereau înţelese şi analizate, apoi Doamna poate o va învăţa ce să facă.

Prima zi era întotdeauna cea mai grea. Se pomenea cercetând toate treburile şi lăsa oamenii la urmă. Bătrâna Cigfolla ştia mai multe decât ea despre cum mergeau lucrurile, iar Ildeg, doar cu puţin mai în vârstă ca ea, avea grijă ca tinerele din Casa Fecioarelor să fie ţinute din scurt. Dierna le lăsase pe amândouă la conducere de multe ori, când plecase din Avalon.

Preotesele înţelegeau ce făcea. Dar copiii ei? Cum să le explice să nu încerce să o vadă când o ştiau aproape? Chipurile lor îi umplură privirile: fiica ei dintâi, subţire şi oacheşă, ca o zână, şi cele două gemene zvăpăiate, roşcate amândouă. Tânjea să le simtă în braţe. Îşi spuse că fiicele sale se născuseră să slujească Avalonul, la fel ca ea, şi nu era prea devreme să afle preţul. Prima fată, zămislită cu un preot druid într-un ritual, o părăsise deja, fiind crescută de o familie care se trăgea de pe insulă şi-şi construise casa din pietrele împrăştiate ale

sanctuarului druid de la Mona. Gemenele, făcute cu o căpetenie care-o chemase să-l ajute să-şi refacă lanurile năpădite de mălură, vor pleca, şi ele, cât de curând. O durea inima, dar, cel puţin, se aveau una pe alta drept tovarăşe.

Dierna clătină din cap, considerând aceste gânduri abateri fără niciun rost, prin care mintea ei încerca întotdeauna să se ferească de muncă. Nu era bine să le alunge, fiecărui gând trebuia să i se permită să iasă la suprafaţă, iar apoi să i se uşureze calea. Îşi fixă din nou privirea pe tremurul luminii opaiţului.

Când se deşteptă în dimineaţa următoare, micuţa femeie de mlaştină care o servea îi lăsase un coş cu câteva ciuperci cu efecte foarte puternice, găsite de ai ei în smârcuri. Zâmbi şi, după ce le curăţă bine, le tăie în bucăţi mici şi le aruncă în micul ei ceaun, împreună cu celelalte ierburi aduse. Aplecându-se peste vas, începu incantaţiile şi amestecarea lor.

Actul preparării ţinea el însuşi de magie, chiar şi înainte de a bea fiertura, aburii înţepători care se învolburau pe suprafaţa ei întunecată începură să-i afecteze percepţia. Strecură conţinutul într-o cupă de argint şi o duse afară.

Un gard de mărăcini înconjura coliba în care stătuse de veghe. Luna era deja la un pătrar deasupra orizontului dinspre răsărit, forma ei ovală strălucind palidă ca o scoică, iar păsările care reveneau la cuib se înălţau străbătând cerul auriu. Dierna îşi înălţă cupa în semn de salut.

— Ţie, Doamnă a Vieţii şi a Morţii, îţi ofer această cupă, dar sunt eu însămi cea care se oferă. Dacă mi se cere moartea, sunt în mâna Ta, însă, dacă voieşti, adu-mi în schimb o binecuvântare, viziunea a ce trebuie să fie şi înţelepciunea de-a o înţelege…

Apărea întotdeauna o anumită nesiguranţă, pentru că diferenţa dintre doza bună şi cea fatală din poţiune era mică, depinzând de starea ciupercilor, de sănătatea celui care o bea şi, după cum fusese învăţată, de voia zeilor. După o mică ezitare, ridică pocalul la buze şi-l goli, strâmbându-se din cauza gustului şi punând vasul gol pe pământ. Apoi se înveli în mantia de lână albă nevopsită, lăsându-se jos pe altarul de piatră lung şi cenuşiu.

Inspiră foarte adânc şi expiră încet, numărând, destinzându-şi fiecare membru, rând pe rând, până când simţi că se topea în

piatra rece. Deasupra, cercul cerului se întuneca în cenuşiu, după apusul violet şi luminos. Privi în sus şi văzu, între două coborâri de pleoape, licărul primei stele.

În clipa următoare o undă de lumină păru că trece pe cer. I se tăie răsuflarea; apoi se strădui să-şi uniformizeze respiraţia, reacţiile ei datorându-se anilor când exersase suprimarea instinctului de a lupta sau fugi. Văzuse o tânără preoteasă împinsă la nebunie pentru că nu avusese tăria de a se lăsa în voia tumultului simţurilor care-i chinuiau trupul, când spiritul ciupercii o prelua, şi de a-şi menţine totodată controlul asupra sufletului.

Acum lumina stelelor pulsa într-un curcubeu. Simţi un moment de ameţeală pe când cerurile păreau că se întorc pe dos, inspiră încă o dată şi-şi dirija conştiinţa înspre interior, spre punctul de lumină din centrul craniului ei. Universul se învârtejea într-o lumină multicoloră, însă „eul” ei alert continua să pulseze constant înlăuntru. Forme monstruoase răsăreau din beznă, însă le izgoni, tot aşa cum făcuse şi cu gândurile năvălitoare de dinainte.

Iar acum tumultul începea să scadă, iar viziunea i se concentră până în momentul când deveni din nou conştientă de ea însăşi, zăcând întinsă pe piatră şi privind cerul nopţii. Examină tăriile cu o atenţie susţinută, pe care nimeni, într-o stare normală a conştiinţei, n-ar fi îndurat-o.

Luna lumina cerul spre răsărit, însă Dierna pătrunse cu privirea în imensitatea înstelată în care te puteai înălţa pe vecie. Totuşi, nu căuta propria plăcere. Scoţând un oftat interior, începu să urmărească marile constelaţii care dominau cerul. Muritorii de rând distingeau numai stelele, împrăştiate pe cer într-o aparentă dezordine. Însă spiritul ei în transă vedea acolo formele spectrale care dădeau numele constelaţiilor.

Chiar deasupra, Ursa Mare se mişca greoi. Pe măsură ce trecea noaptea, se va mişca spre apus şi va dispărea sub linia orizontului. Era echivalentul ceresc al insulelor din Valea Avalonului şi, observând celelalte stele cu care împărţea cerul, va afla ce forţe vor stăpâni viitorul.

Privirea ei se mută spre miazăzi, spre constelaţia numită Acvila. Să fie cea a Romei? Strălucitoare, însă nu la fel ca Dragonul, care se încolăcea pe mijlocul cerului. În apropiere, Fecioara stătea într-o măreţie imperturbabilă. Dierna îşi întoarse

capul, căutând scânteierea constantă a stelelor rătăcitoare şi văzu, spre marginea de miazănoapte a orizontului de apus, strălucirea lichidă răspândită de Doamna Dragostei, cu licărul feroce al planetei zeului războiului în apropierea ei.

O altă undă de culoare sclipi peste ceruri; Diernei i se tăie răsuflarea şi se chinui să respire din nou, ştiind că ierburile o duceau la un nivel unde imaginea şi sensul erau una. Lumina izbucni dinspre cei doi până când o văzu pe zeiţa radioasă cedându-i zeului urmăritor, dar fiind totodată victorioasă.

Cheia este dragostea, se gândi; *dragostea va fi vraja ce-l leagă pe războinic de cauza noastră*... Căutând cu privirea spre miazăzi, de-a lungul orizontului, găsi planeta regelui ceresc. *Dar suveranitatea e în sud*... Clipi, iar viziunea se umplu repede cu imagini ale unor coloane de marmură, porticuri aurite, procesiuni şi oameni, mai mulţi decât văzuse vreodată la un loc. Să fie Roma? Privirea ei se încumetă şi mai departe; văzu acvilele aurite conducând legiunile spre un templu alb, unde siluete mici, drapate în purpură, aşteptau să le întâmpine.

Magnific, însă nefiresc. De ce le-ar păsa unor astfel de oameni, aflaţi la celălalt capăt al imperiului, de problemele Britanniei?

Lasă Acvila să se îngrijească de ai săi! *Să-l invocăm pe Dragon să-şi păzească poporul*, *aşa cum a mai făcut*... Numai gândindu-se la el, Dragonul înstelat deveni un şarpe multicolor, descolăcindu-se spre miazănoapte, pe întreg cerul.

Această splendoare opalescentă era copleşitoare, iar Dierna fu acaparată, în pofida disciplinei sale, într-un vârtej de viziuni de neoprit şi de necontrolat. Culorile deveniră nori, gonind peste marea răscolită de furtună. Vântul urla, astfel că auzul era la fel de solicitat ca văzul. Curenţii forţei care-i călăuzea spiritul când călătorea deasupra pământului se pierdură în noianul de energii; îi fu necesară întreaga putere ca să controleze spaima din adâncuri, să se silească să nu se mai împotrivească furtunii şi să-i caute ritmurile armoniilor disonante.

Pe suprafaţa mării, corăbiile dănţuiau, şi mai vulnerabile în faţa furiei stihiilor decât ea, construite cum erau din scânduri şi funii de cânepă, cu echipaje de creaturi din carne şi oase. Spiritul ei se avântă pe o rafală de vânt spre cea mai mare dintre nave, unde văzu bărbaţi trudind la vâsle. Zdruncinaţi şi daţi peste cap, nu ştiau unde să găsească un ţărm ca adăpost.

Printre oamenii din acel echipaj, un singur bărbat stătea neclintit, cu picioarele depărtate, legănându-se pe măsură ce puntea se unduia şi sălta. Era de statură medie, cu un cap rotund şi pieptul solid, cu părul bălai, lipit acum de ţeastă din cauza ploii. Însă, asemenea celorlalţi, scruta neliniştit valurile.

Dierna îşi avântă spiritul în sus, întinzându-şi în furtună simţirile spiritului. Văzu stânci ieşind la suprafaţă şi valurile făcând spume printre colţii ascuţiţi, dar dincolo de ei apa se întindea calmă. Prin urzeala ploii zări curbura albicioasă a unei plaje şi licărul unor lumini pe uscat.

Îndemnată la început numai de milă, îl căută pe comandant. Dar, pe când se apropia, îi simţi puterea şi spiritul care nu se descuraja niciodată. Să fie el căpetenia pe care o căuta?

Începu să se adape din energia brută a furtunii, construindu-şi o formă spirituală pe care chiar şi ochii muritorilor să o vadă. Scăldată în alb, păşi pe mare. Unul dintre marinari strigă; într-o clipă priviră cu toţii spre ea. Dierna îşi mişcă braţul fantomatic, arătând spre ţărm…

— Acolo, nu vedeţi? Uitaţi cum se mişcă…

Pândarul strigă de la locul său de la prova.

— O femeie în alb păşind pe apă!

Vântul lovi cu o mână teribilă, măturând valurile şi corăbiile fragile gonind înaintea lui. Escadra Dubris se împrăştiase. Marcus Aurelius Musaeus Carausius, amiralul lor, se prinse de etamboul lui *Hercules* şi-şi şterse spuma de pe ochi, încercând să privească.

— Ţineţi-vă bine, se auzi glasul lui Aelius, comandantul navei. Aveţi grijă la stânci, nu la spuma mării!

Un munte de apă înalt cât o casă se ridică înspre tribord, curbura sa netedă lucind când luna ieşi o clipă dintre nori. Puntea liburnei[20] se zgudui violent, vâslele legănându-se precum picioarele unui gândac întors pe spate, însă dinspre babord se auzi pârâitul lemnului solicitat la maximum când ramele, împinse adânc în apă, se împotmoliră şi se frânseră din cauza apăsării.

— Pe Neptun! exclamă căpitanul când nava se cutremură şi se îndreptă încă o dată. Încă o rafală ca asta şi ne ducem la

[20] Navă uşoară de război sau de transport (n. tr.).

fund.

Carausius dădu din cap. Nu se aşteptaseră la o asemenea furtună în acest anotimp. Ridicaseră ancora de la Gesoriacum în zorii zilei, aşteptându-se să traverseze Canalul în punctul cel mai îngust şi să ajungă la Dubris pe la căderea nopţii. Dar nu prevăzuseră o astfel de vijelie venită din Hades. Se aflau departe, la vest de locul unde-ar fi trebuit, şi numai zeii mai puteau acum să-i conducă în siguranţă într-un port. Zeii sau spiritul văzut de cârmaci. Scrută întinderea mării. Era o siluetă albă sau o lucire a luminii lunii în apă?

— Domnule!

O formă întunecat se clătină pe culoar, iar Carausius îl recunoscu pe hortator, cu ciocanul cu care bătea ritmul încă agăţat de mână.

— Avem şase vâsle rupte şi doi oameni cu braţele frânte, care nu mai pot vâsli.

Marinarii bodogăneau, panica simţindu-se tot mai tare în vocile lor pe când spuma se spărgea peste bănci.

— Zeii ne-au părăsit!

— Nu, ne-au trimis o călăuză!

— Linişte!

Glasul lui Carausius acoperi rumoarea. Privi spre căpitan. Comanda unităţii era a lui, dacă vreuna dintre nave ar fi supravieţuit, dar *Hercules* îi aparţinea lui Aelius.

— Căpitane, zise el moale, vâslele nu sunt de folos în această mare, dar va fi nevoie să vâslim cu calm când se linişteşte.

Aelius clipi nedumerit, apoi înţelegerea îi străluci în priviri.

— Spune-i şefului de echipaj să umple golurile cu oameni de la tribord şi să tragă la rame.

Carausius privi din nou pe mare. O clipă văzu acelaşi lucru ca ofiţerul de la prova, adică silueta unei femei înveşmântate în alb. Părea că suferă, dar cu siguranţă nu pentru ea, tălpile ei de-abia atingând valurile. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui cu o expresie rugătoare şi disperată şi făcu semn spre vest. Apoi un val se ridică direct prin ea şi imaginea dispăru.

Amiralul clipi nedumerit. Dacă nu fusese o plăsmuire iscată sub lumina lunii, atunci, însemna că văzuse un spirit, însă în mod sigur nu unul malefic. În viaţă, la fel ca la un joc de zaruri, vine un moment când un bărbat trebuie să joace totul pe o singură mână.

— Spune-i cârmaciului tău să întoarcă spre babord până ajungem sub vânt.

— Dacă facem aşa, ajungem în bancurile de nisip, răspunse căpitanul.

— Poate, deşi cred că suntem prea departe înspre vest pentru un asemenea pericol. Oricum, e mai bine să eşuăm pe nisip decât să ne răsturnăm, ceea ce se va întâmpla cu siguranţă, dacă ne loveşte încă un val.

Carausius crescuse printre bancurile de nămol la gurile râului Rhenus. Bancurile de nisip din Belgica păreau de-a dreptul prietenoase, în comparaţie cu această mare înnebunitoare.

Nava încă se mai zguduia sub el, însă schimbarea cursului adusese o anumită predictibilitate a mişcărilor. Acum valurile purtate de vânt o împingeau înainte. De fiecare dată când prova aluneca în jos se întreba dacă nu cumva, de astă dată, chiar se vor scufunda, însă valul următor îi ridica din nou, iar apa de mare cădea în şuvoaie, ca o cascadă, peste sculptura de la prova şi bronzul bătut de furtuni al pintenului de dedesubt.

— Mai virează puţin spre babord, îi ceru el cârmaciului.

Numai zeii ştiau unde se aflau, însă acea scurtă privelişte a lunii îl reorientase spre direcţia cuvenită, iar, dacă apariţia nu minţise, vor găsi adăpost undeva pe ţărmul britanic.

Tangajul se mai reduse când începură să treacă de-a curmezişul munţilor de apă, deşi, din când în când, câte un val răzleţ, desprinzându-se pieziş de celelalte, se mai spărgea de bord. Jumătate dintre marinari goleau deja apa. Liburna va avea nevoie de forţa celui al cărui nume îl purta, ca să supravieţuiască până în zori.

Dar, în mod destul de ciudat, Carausius nu se mai temea. Pe când era copil, o bătrână ghicitoare dintre ai săi, oamenii din delta râului Rhenus, aruncase beţişoarele pentru el şi-l declarase hărăzit măreţiei. Să ajungă amiralul unei flotile părea o izbândă suficient de măreaţă pentru un băietan din rândul menapiilor, unul dintre cele mai mici triburi germanice. Dar, dacă această viziune îi ducea în siguranţă, implicaţiile nu puteau fi negate. Bărbaţi care nu se născuseră mai grozavi ca el se ridicaseră până la purpură, deşi nu prin faptele pe mare.

Amiralul scrută apele. *Cine eşti*? *Ce vrei de la mine*? strigă spiritul său. Însă femeia în alb dispăruse. Nu mai vedea decât crestele valurilor, din ce în ce mai mici, după ce furtuna trecea

pe lângă ei.

Dierna îşi recăpătă stăpânirea de sine cu puţin timp înaintea zorilor. Luna apusese, iar dinspre sud-est veneau nori grei, acoperind stelele. Furtuna! Nu o visase, deci. Era reală şi venea să mături uscatul. Un vânt umed îi ciufuli părul, iar muşchii, încordaţi de atâta nemişcare, protestau. Se zgribuli, simţindu-se foarte singură. Însă înainte de a discuta cu cineva, trebuia să aducă din adâncimea viziunilor ei imaginile care să o călăuzească spre o decizie în lunile următoare. Îşi amintea clar mişcările stelelor, însă din reprezentarea ei finală mai rămăseseră doar fragmente despre o navă săltând pe marea răscolită de vânt şi un bărbat…

Se răsuci cu faţa la furtuna care se apropia şi-şi ridică mâinile.

— Zeiţă, ia-l în paza ta, indiferent cine-o fi, şopti ea în invocaţie!

Soarele tocmai începea să licărească printre nori, deasupra Canalului, sclipind în băltoacele maronii de pe ţărm şi în valurile cenuşii ale mării, când un pescar din Clausentum, căutând lemne aruncate de furtună, încremeni şi se holbă dincolo de conturul întunecat al Insulei Vectis, spre mare.

— O navă!

Strigătul său fu reluat şi de alţii. Oamenii se adunară, arătând dincolo de valuri, acolo unde un pătrat de pânză pătată de sare se tot mărea. Chiar şi de pe mal simţeau forţa vântului de astă-noapte. Cum de a rezistat pe mare?

— O liburnă, zise unul, văzând bărbaţii care stăteau câte doi la fiecare vâslă.

— Cu un amiral la bord! exclamă un altul pe când un fanion se ridică fluturând pe catarg.

— Pe ţâţele Amphitritei, asta-i *Hercules!* ţipă un negustor, un bărbat uriaş, care nu-i lăsa niciodată pe ceilalţi să uite că fusese douăzeci de ani pe mare.

— Am fost cârmaciul ei în ultimele două sezoane la Dubris, înainte ca stagiul meu să se încheie. La bord trebuie să fie Carausius însuşi!

— Cel care-a învins cele două corăbii ale piraţilor acum o lună?

— Cel căruia îi pasă la fel de mult să ne ţinem banii în

buzunar pe cât să şi-l umple pe al lui! Ofer un miel oricărui zeu l-a salvat, spuse negustorul pe nerăsuflate. Pierderea lui ne-ar fi costat amarnic.

Încet, liburna se îndreptă şi începu să dea ocol insulei Ictis, îndreptându-se spre debarcaderele de la Clausentum.

Negustorii şi pescarii se înghesuiră pe ţărm, iar locuitorii satului, treziţi de strigăte, ieşiră după ei.

Hercules rămase pregătită la ţărm aproape toată săptămâna, în vreme ce dulgherii roiau în jurul ei, vindecându-i rănile. Portul era aglomerat şi, chiar dacă reparaţiile nu ajungeau la calitatea celor făcute de flotă, fără nicio îndoială că meşterii îşi cunoşteau meseria. Carausius profită de ocazie să discute cu magistraţii şi cu oricare dintre negustorii aflaţi în port în acel moment, încercând să descifreze tactica din spatele atacurilor piratereşti. Dar s-a remarcat că atunci când nu mai era nevoie de prezenţa sa nicăieri, îşi petrecea mare parte din timpul liber singur pe ţărm şi nimeni nu îndrăznea să-l întrebe de ce se încrunta.

Chiar înainte de solstiţiul de vară, Carausius şi *Hercules*, proaspăt reparată, ieşiră în larg, îndreptându-se din nou spre Gesoriacum.

De data asta, pe o mare la fel de calmă precum o oglindă.

În Avalon, ritualurile solstiţiului de vară erau străvechi; obiceiurile fiind deja vechi când druizii au venit prima oară pe aceste meleaguri. Vitele mugeau la poalele Deluşorului, adulmecând focul aprins pentru binecuvântarea lor. Teleri se bucura că fusese desemnată să cânte împreună cu fecioarele în jurul celuilalt foc, flacăra sacră aprinsă pe creastă.

Îşi netezi rochia albă, admirând graţia cu care Dierna presăra tămâia peste flăcări. Făcea totul cu încredere – ar fi dorit să zică „autoritate” –, venită, presupunea ea, dintr-o viaţă întreagă petrecută exersând. Ea ajunsese atât de târziu în slujba misterelor, încât îi venea greu să creadă că va fi vreodată în stare să evolueze, aşa că tot ce făcea părea o parte dintr-o vrajă.

În vale oamenii strigau către zei după binecuvântări în vreme ce mânau vitele printre focuri. Sus, litania recunoştea că totul, lumina, cât şi bezna, trecea. Luna plină descreştea, înghiţită în noapte, ca să revină ca o felie de lumină. Ciclul soarelui dura mai mult, însă ştia că atunci, în ziua cea mai lungă, începea

declinul. Şi totuşi, în mijlocul negurilor de la solstiţiul de iarnă, soarele va renaşte.

Ce altceva, se întrebă ea, urma după acest ciclu? Imperiul romanilor se întindea pe jumătate din lume. Fusese ameninţat de multe ori, dar întotdeauna acvilele reveniseră cu o forţă şi mai mare. Exista vreun moment când Roma va fi ajuns la deplinătatea puterii sale, după care urma decăderea? Iar poporul său va fi capabil să recunoască acel moment când va veni?

Dierna se retrase de lângă foc, făcând o plecăciune spre Ceridachos, cel mai bătrân dintre druizi şi arhidruid al Britanniei, pentru a începe ritualul. Era amiaza celei mai lungi dintre zile, când forţa luminii atingea apogeul, şi se cuvenea să conducă preoţii ceremonia. Când se va lăsa întunericul, preotesele vor veni şi ele. Bătrânul făcu un gest, cu mânecile largi fluturând.

— Ce-a fost la început? încercaţi să vă închipuiţi un spaţiu gol, un neant fără fund? Un pântece fertil, îngreunat cu lumea? Dacă vă închipuiţi, a existat deja în mod latent, totuşi, a fost ca nimic din ce vă puteţi imagina, fiind Forţa, Vidul. Era şi nu era… Un întreg etern şi neschimbat…

Se opri, iar Teleri îşi închise ochii, clătinându-se la gândul acelei imensităţi. Druidul îşi reluă vorba, iar acum glasul său avea melodicitatea unei incantaţii.

— Dar s-a ivit o schimbare, o vibraţie stârnită în acea nemişcare…

O inspiraţie în strigătul tăcut,
Iar ceea ce-a fost ţinut izbucneşte-n dată…
Bezna divină şi Lumina cerească,
Timpul şi Spaţiul măreţe s-au născut,
Domnul şi Doamna,
Perechea Cerească…
Surori, *Fraţi*, *chemaţi-i pe dată*!

— Îi spunem Lugos! strigară druizii. Domnul Luminii!

În spatele lor, bărbaţii mai tineri începură să fredoneze.

— Îi spunem Rigantona, Marea Regină! răspunseră preotesele, de partea cealaltă a cercului.

Teleri îşi drese vocea să le susţină cu o notă mai înaltă cu o treime decât cea intonată de druizi.

Răsunară şi alte nume. Teleri le auzea precum izbucniri de lumină care-i ameţeau simţurile. Sesiza forţa crescând în jurul preoţilor aşezaţi dincolo de altarul de piatră şi simţi o energie de răspuns adunându-se printre preotese.

Încă o dată Dierna păşi înainte, ridicându-şi mâinile. În timp ce glăsuia, Teleri simţi cum cuvintele rezonau în propriul ei gâtlej şi ştiu că vorbea pentru toţi.

Eu sunt Marea Spaţiului şi Noaptea Primordială,
Eu sunt Pântecele Luminii şi al Beznei;
Sunt fluxul inform, *odihna eternă*,
Matricea din care întreaga materie se-aşterne,
Sunt Mama Cosmică, *Genunea cea Mare*,
De unde viaţa răsare şi se-ntoarce să adoarmă…

Ceridachos păşi înainte să se aşeze în faţa ei, de cealaltă parte a altarului de piatră. Teleri clipi, deoarece în chipul bătrânului vedea acum un tânăr şi un războinic, un părinte şi un tămăduitor răspândind energie. Iar când răspunse, auzi o multitudine de voci rezonând într-a sa.

Sunt Vântul Timpului, *Ziua eternă*,
Sunt pâinea cea de toate zilele, *sunt Calea*;
Sunt Cuvântul Forţei, *scânteia primordială*,
Momentul de început şi mişcarea la apogeu,
Sunt Tatăl Cosmic, *strălucitor curcubeu*,
Sursă de energie, *sămânţa lui Dumnezeu*!

Dierna întinse mâna deasupra surcelelor aşezate peste piatra altarului.

— Din pântecele meu…

— Prin voia mea… spuse druidul, întinzându-se în aşa fel încât mâinile lor să nu se atingă.

Teleri clipi la vederea unei luciri în aer, între palmele lor.

— Apare Lumina Vieţii!

Preotul şi preoteasa glăsuiră la unison şi surcelele dichisit aranjate luară brusc foc.

— Aşa arde Focul Sacru! strigă druidul. Acum se săvârşeşte triumful luminii, în acest moment îi pretindem puterea. Prin unirea forţelor noastre vom păstra lumina arzând prin orele cele

mai întunecate şi astfel vom dobândi victoria.

— Focul va fi lumina ce va fi văzută peste tot, rosti Dierna. Să o chemăm ca Apărător, să ţină Britannia în pace şi siguranţă!

Ea trase din foc un tăciune aprins.

— Aşa să fie! răspunse preotul, după care luă şi el o surcea în flăcări şi o ridică.

Unul câte unul druizii şi preotesele traseră surcele aprinse, întinzându-se de fiecare parte a altarului până când flacăra din mijloc fu înconjurată de un cerc de foc, ca şi cum soarele, care ardea deasupra în întreaga sa glorie, trimisese raze să-i aprindă pe cei de jos.

Teleri, privind în sus, îşi puse palma streaşină la ochi să-i protejeze de strălucirea cerului. Apoi şi-i frecă, pentru că pe albastrul văzduhului apăruse un punct negru. Şi alţii îl văzuseră, arătară spre el, apoi tăcură, minunându-se, după ce-şi dădură seama că era un vultur zburând neabătut dinspre miazăzi şi dinspre mare. Se apropia tot mai mult, ca şi cum îl atrăgeau flăcările, şi-l văzu clar.

Acum stătea chiar deasupra. Coborî şi mai mult, făcu trei ocoluri deasupra altarului, apoi mai urcă încă o dată, ridicându-se în spirală spre ceruri până când deveni una cu lumina.

Orbită, Teleri închise ochii, dar sub pleoapele ei imaginea păsării măreţe încă mai dansa în faţa soarelui strălucitor. Vulturul zbură fără opelişti, dar oare de ce simţea că scăpase din robia focului numai pentru a cădea în capcana soarelui? Probabil doar fantezia ei o făcea să creadă aşa ceva, îşi spuse, urmându-le pe celelalte fecioare în jos pe Deluşor, deoarece, dacă libertatea vulturului sălbatic era doar o iluzie, atunci, ce putea fi cu adevărat liber?

O clipă, o amintire de dinainte de viaţa asta îi sugeră paradoxul libertăţii care exista numai ca parte a unui plan mai amplu, însă mintea ştia doar ea, iar Teleri nu înţelegea şi, la fel ca vulturul, peste altă clipă gândul dispăru.

11

— Îmi pare bine că te văd, aproape că te-am trecut la pierderi după furtuna asta.

Maximian Augustus îşi ridică privirea de la tăbliţele lui de ceară şi zâmbi.

Carausius luă poziţia de drepţi, lovindu-şi pieptul cu antebraţul, în semn de salut. Nu se aşteptase să-l găsească pe succesorul împăratului la Gesoriacum. Maximian, solid şi cărunt, începând să se îngraşe, pe burtă, conducea imperiul în întregul apus. Cei aproape douăzeci de ani în serviciu îl făcură pe Carausius să răspundă de parcă însuşi Diocleţian s-ar fi aflat în încăpere.

— Zeii m-au ocrotit. Am pierdut o navă, dar celelalte au reuşit să se întoarcă la Dubris. Eu însumi am fost împins peste Canal şi am avut noroc să ajung la Clausentum înainte de a ne izbi de stânci sau rătăci pe mare.

— Aşa e, într-adevăr. Dar zeii îndrăgesc un om care luptă, chiar şi atunci când speranţele par să fi dispărut. Ai noroc, Carausius, lucru mai rar chiar şi decât priceperea. Ne-ar fi părut rău să te pierdem.

Maximian îi făcu semn să ia loc, iar celălalt bărbat mai tânăr din încăpere se relaxă şi el. O singură ocheadă îi fu suficientă să vadă că e militar. Ţinuta dreaptă, de parcă ar fi purtat o platoşă invizibilă peste tunică, era de neconfundat. Îl întrecea aproape cu un cap, iar părul blond începea să i se rărească.

— Presupun că-l cunoşti pe Constantius Chlorus, nu? continuă împăratul.

— Numai după reputaţie.

Constantius fusese foarte popular câtă vreme servise în Britannia. Potrivit zvonurilor, îşi luase o localnică drept concubină permanentă. De atunci, câştigase mai multe bătălii importante la frontieră cu germanii. Carausius privi spre celălalt bărbat cu mai multă atenţie în timp ce acesta-i zâmbea, cu chipul deschis şi fără prefăcătorii, ca al unui copil. Apoi stăpânirea de sine interveni din nou. *Un idealist*, se gândi, *care a învăţat să-şi ascundă sufletul*. Astfel de oameni puteau fi prieteni folositori sau duşmani primejdioşi.

Şi care cum li se părea el? Cu părul albit de anii petrecuţi pe mare şi pielea bătută de soare până ce devenise maronie, presupunea că nu se deosebea deloc de mulţi alţi lupi-de-mare, numai dacă nu cumva vreo reflexie a viziunii văzute de el în timpul furtunii încă-i mai stăruia în ochi.

— Vei fi bucuros să afli că încărcăturile piraţilor capturaţi de tine luna trecută au adus bani buni, zise Maximian. Îmi tot spui că avem nevoie de o altă bază pe coasta de sud… Câteva

asemenea victorii vor aduce fondurile de care ai nevoie.

În zâmbetul lui se cuibărise o nădejde neaşteptată. Carausius se încruntă, conştient de o anumită ciudăţenie a afirmaţiei. Zeii ştiau că pledase destul de mult, dar avea speranţe foarte mici să fie auzit.

— Cine o va comanda? întrebă el prudent.

— Pe cine-ai recomanda? spuse împăratul. Alegerea va fi a ta, îţi ofer flota britanică şi cetăţile de pe ţărmul saxon.

Probabil clipise, pentru că până şi Constantius începu să rânjească, însă de-abia dacă-l luă în seamă; deodată, câmpul său vizual se umplu cu imaginea unei femei în alb păşind peste valuri.

— Acum va trebui să coordonăm desfăşurările tale pe ambele ţărmuri ale Canalului, vorbi brusc Maximian. Ce forţe ai vrea şi cum le vei dispune? Nu-ţi promit tot ce-mi ceri, dar am să încerc…

Carausius inspiră adânc, sforţându-se să se concentreze asupra bărbatului dinaintea sa.

— În primul rând, e necesară de o nouă bază. Există un golf foarte potrivit care ar putea fi fortificat pe coastă, mai jos de Clausentum. Se află pe insula Vectis şi-ar merge aprovizionat de la Venta Belgarum.

În timp ce vorbea, imaginea femeii se destrămă, înlocuită de visele avute pe când bătea puntea unei liburne, la o traversare îndelungată a Canalului.

Teleri n-ar fi vrut să plece din Avalon. Când Dierna o alesese, la scurt timp după solstiţiul de vară, să facă parte din suita ei pentru această călătorie, se opusese. Dar la vremea când ajunseseră la Venta Belgarum, nu se mai putuse preface că n-o interesa nimic. Vechea capitală a Belgaei se întindea într-o vale liniştită, cu pajişti verzi şi şiruri de arbori nobili. După mlaştinile din jurul Deluşorului, descoperi că pământul bogat de sub tălpile sale era solid şi sigur. Aici exista un simţământ de încredere calmă, de permanenţă altfel decât ecourile străvechi percepute de ea în Avalon, de parcă lucrurile rareori se schimbau. În pofida zarvei din ziua de târg, găsi Venta foarte liniştitoare.

Li se oferise găzduire de către duovirul[21] Quintus Julius Cerialis, cel mai de vază dintre magistraţii locali, descendent al vechii case regale. Însă nu şi-ar fi dat nimeni seama privindu-l. Corpolent şi afabil, era mai roman decât romanii. Prefera să vorbească în latină, iar Teleri, educată să vorbească această limbă la fel de bine ca britonă, era adesea rugată să le traducă preoteselor mai tinere, Adwen şi Crida. Chiar şi Dierna îi cerea uneori ajutorul, deşi înţelegea bine limba romanilor, însă nu cunoştea subtilităţile suficient de bine pentru ocaziile oficiale.

Totuşi, ceilalţi s-ar fi descurcat şi fără ea. Desigur, toate fetele luate în considerare pentru iniţiere vorbeau fluent britanica. Uneori, Teleri se pomenea întrebându-se de ce, înainte să fi făcut legămintele, fusese scoasă din liniştea Avalonului.

Vremea continua să fie plăcută şi strălucitoare. Acest an va aduce o recoltă bună de fân şi grâne, în pofida furtunilor de mai înainte. În mod limpede, aşa cum Cerialis stăruia încântat, zeii şi zeiţele erau buni cu ei. Însă dealurile protectoare din jurul Ventei opreau vântul, iar, pe măsură ce vremea se încălzea tot mai mult, Teleri începu să tânjească după briza răcoritoare a mării de la Durnovaria. Când Dierna anunţă că urmau să coboare spre coastă, pentru ritualurile de aşezare a fundaţiei noii fortăreţe, fu încântată.

Dar era mai mult decât o călătorie de plăcere la malul mării. Când unele dintre femei se întrebară de ce ar dori să binecuvânteze un fort roman, Marea Preoteasă le aminti de vulturul care apăruse la celebrarea solstiţiului de vară.

— Cândva am fost duşmani, dar siguranţa noastră depinde acum de romani, le spusese ea, iar Teleri, amintindu-şi de saxoni, fu de acord cu ea.

— Ah, iată că se simte briza! exclamă Cerialis. Vă va răcori obrajii rozalii, dragele mele!

Teleri oftă. În pofida pălăriei sale largi, faţa lui Cerialis era roşie de căldură. Poate că vântul îl va răcori şi pe el.

Când cotiră, văzu printre copaci albastrul apei. Drumul, unul nou, se abătea puţin de la ţărm, spre sud-est de Clausentum, unde trăseseră cu o noapte înainte. Un călăreţ bun ar fi făcut

---

[21] “Duoviri” (formă de plural) înseamnă “cei doi magistraţi”, care erau numiţi în tandem (n. tr).

drumul de la Venta într-o singură zi, dar Cerialis credea, desigur, că doamnele aveau nevoie să fie menajate.

— Credeţi că această nouă fortăreaţă îi va descuraja pe saxoni? întrebă privindu-l, în timp ce căuta să se împotrivească legănatului lecticii purtate de cai.

— Bineînţeles, bineînţeles, sublinie el dând din cap. Fiecare zid şi fiecare navă sunt un mesaj pentru toate gunoaiele din mare că Britannia se ridică rapid.

Se îndreptă în şa şi, o clipă, tânăra crezu că urma să salute.

— Nu sunt de acord, interveni fiul său Allectus, aducându-şi iapa lângă ei. Soldaţii şi marinarii care le manevrează vor schimba lucrurile, tată. Fără oameni, navele sunt doar lemne putrede, iar zidurile, numai pietre surpate.

Băiatul era de vârsta ei, poate puţin mai tânăr, aprecie Teleri, şi pe cât era tatăl său de rotofei şi placid, pe atât era el de ascuţit şi vinos, cu faţa îngustă şi ochii vii şi întunecaţi. Părea că bolise mult în copilărie. O fi motivul pentru care nu intrase în armată.

— E adevărat, sigur că este adevărat... îi aruncă Cerialis băiatului o privire stânjenită.

Teleri îşi reţinu un zâmbet. Duovirul se pricepea la afaceri, însă zvonurile susţineau că fiul său, deşi delicat la trup, era un fel de vrăjitor al cifrelor. Tocmai geniul său mărise averea familiei suficient de mult, încât să finanţeze lucrările publice şi distracţiile care se aştepta să fie susţinute de un magistrat, iar Cerialis ştia. Allectus părea un cuc în cuibul unui porumbel gras sau era ceva mult mai nobil, un uliu păsăresc, se gândi ea, privindu-i profilul ascuţit. În orice caz, se vedea limpede că tatăl nu-şi înţelegea deloc fiul.

— Ei bine, noul amiral i-a convins pe împăraţi să întărească lucrările noastre de apărare, spuse ea voioasă. În mod sigur e un semn că acest om, în sfârşit, este vrednic de încrederea noastră.

— Într-adevăr. Când conducătorii nu sunt vrednici, şi cei mai buni bărbaţi vor da greş, dădu Cerialis din cap cu gravitate.

În privirea lui Allectus ea descifră o umbră de zeflemea, atât de rapid ascunsă, încât de-abia dacă putea fi sigură că existase.

— Sau femei, adăugă ea amar.

Se îndoia că armata romană, cu toată tradiţia şi disciplina ei, ar fi trecut probele impuse preoteselor din Avalon. Privirea ei se

mută înainte, acolo unde Dierna călătorea într-o altă lectică purtată de cai, împreună cu mica Adwen. Îşi înăbuşi invidia, ştiind-o fără de folos. Poate îi va cere să o însoţească la întoarcere.

Lectica săltă când începură să coboare spre ţărm. Teleri se îndreptă de spate când ieşiră dintre copaci, privind în jurul ei. În mod sigur noul amiral avea ochi bun pentru locuri. Terenul defrişat se afla în colţul din nord-vest al unui golf destul de mare, legat de mare printr-un canal îngust. Locul oferea protecţie atât împotriva furtunilor, cât şi a piraţilor, deşi era greu de crezut că aşa ceva se poate întâmpla într-o zi de vară atât de strălucitoare.

Se vedea limpede că va fi o cetate nobilă. Şanţurile fundaţiei fuseseră săpate pentru zidurile unui pătrat de mai mulţi acri întindere, marcat de bastioane în formă de U. Întrecea în mărime oricare altă fortăreaţă de pe ţărm, chiar şi Rutupiae, le informă Cerialis. Pe măsură ce se apropiau, el îi privea pe lucrători cu o mândrie de stăpân. Teleri înţelesese că astfel de construcţii se ridicau întotdeauna de către militari, dar acum îi vedea pe unii dintre oamenii care săpau îmbrăcaţi altfel.

— Sunteţi înţeleaptă, dacă aţi observat, foarte înţeleaptă, spuse Cerialis, urmărindu-i privirea. Sunt sclavi de pe proprietăţile mele, trimişi aici să ajute la construcţii. Mie mi se pare că o fortăreaţă pentru protejarea Ventei va fi un omagiu mult mai de folos adus magistraturii mele decât un nou amfiteatru.

Mişcarea buzelor subţiri ale lui Allectus nu însemna chiar un zâmbet. Să nu fie de acord? Nu, se gândi Teleri, amintindu-şi cum vorbise el mai înainte. Mai degrabă el plasase ideea în mintea tatălui său.

— Un plan excelent, iar eu sunt convinsă că noul comandant va aprecia ajutorul, vorbi ea cu căldură şi remarcă o mică pată de culoare trădătoare pe obrajii palizi ai tânărului.

Însă ochii lui îi fixau pe constructori. Mai mulţi bărbaţi mergeau în sus şi-n jos, supraveghind săpăturile. Unde era amiralul, se întrebă? O văzu pe Dierna ridicându-se brusc, făcându-şi mâna streaşină la ochi. Allectus trase de hăţuri, încordat ca un bun câine de vânătoare. Teleri îi urmări privirea. Unul dintre ofiţeri, elegant în tunica sa roşie cu o centură de plăci de bronz suflat, se îndrepta spre ei, urmat de un bărbat

voinic, cu o constituţie grosolană, înveşmântat într-o tunică de marinar fără mâneci, decolorată de soare şi sarea mării până când culoarea ei iniţială devenise imposibil de ghicit.

Allectus îşi dădu drumul de pe spinarea calului să le iasă în întâmpinare. Dar el îl salută pe cel de-al doilea bărbat. Teleri căscă ochii. Era acest bărbat, cu părul cărunt, năclăit de transpiraţie şi pielea de pe fruntea înaltă înroşită de soare, eroul despre care auzise atâtea poveşti? Înainta cu mersul legănat al cuiva plecat ani de zile pe mare şi, pe măsură ce se apropia, observă cum privirea lui se mişca de la apă la pădure, spre nou-veniţi şi din nou spre apă, în timp ce zâmbea. Ciudat, însă îi amintea de felul în care Dierna cerceta grupul de preotese adunate înainte de începerea ceremoniei.

Dierna însăşi se uita la Carausius cu o expresie ciudată, aproape aprobatoare. În vreme ce romanul veni să strângă mâna lui Allectus, examină încă o dată lecticile pe cai şi, când o zări pe Marea Preoteasă, Teleri văzu cum se holbează. Apoi momentul se spulberă în zumzetul conversaţiilor introductive. Când rememoră totul, fetei i se păru că privirea lui fusese una de recunoaştere. Dar trebuie să fie doar vreo închipuire de-a ei, deoarece Dierna spusese chiar ea că nu-l mai întâlnise niciodată.

Soarele apunea dincolo de fâşia joasă de pământ care proteja portul. Carausius stătea în faţa fundaţiei fortăreţei împreună cu ofiţerii, privind preotesele pregătindu-se de ritual. Legionarii se aliniaseră în formaţie înaintea a ceea ce va fi într-o bună zi poarta, iar lucrătorii localnici se postaseră de fiecare parte, în urma lor.

Cu o lună înainte, când începuseră să sape, un preot venise de la templul lui Jupiter Fides din Venta Belgarum şi sacrificase un bou, în vreme ce un harus-pex[22] descifrase previziunile. Fuseseră încurajatoare, dar, de fapt, nu-şi amintea nicio ocazie când, după trasarea planurilor şi alocarea fondurilor, un harus-pex să nu izbutească să găsească vreo interpretare favorabilă în măruntaiele animalului sacrificat.

„*Pentru o mie de ani şi de două ori o mie, fundaţiile vor*

---

[22] Preot de rang inferior, specializat în ghicit, în special în măruntaie de animale (n. tr.).

rămâne să laude gloria Romei pe aceste pământuri...”

O profeţie excelentă, se gândi Carausius. Totuşi, preotul, un individ vioi şi rotofei, cu cel mai bun bucătar din Venta, nu excelase în încurajări. Uitându-se la preotesele cu robele albastre, Carausius înţelese de ce simţise el că oficierea ceremoniei romane nu ajungea şi de ce, atunci când auzise că Doamna din Avalon se afla prin regiune, ceruse să vină. Fortăreaţa Adurni era romană, însă avea misiunea să protejeze pământul Britanniei.

Stătuse, transpirând în toga lui, sub soarele dogoritor al amiezii, pe toată durata ritualului roman. Astă-noapte purta o tunică de pânză, vopsită în purpuriu, cu broderii din partea locului pe tiv, şi o mantie uşoară de lână, fixată cu o broşă aurie. Veşmintele semănau destul cu cele ale neamului său din smârcurile Germaniei, ca să-i reamintească de trecutul la care renunţase când jurase să servească Roma. Poporul tatălui său aducea ofrande Nehaleniei. Cărei zeiţe, se întrebă el, i se închinau aici?

Înspre apus izbucni o străfulgerare. Amiralul se întoarse la timp să vadă marginea soarelui părând o clipă un inel de metal topit peste culmea dealului. După ce dispăru, îi atrase privirea o strălucire mai slabă. Una dintre femei aprinsese torţele. Le ridică şi, un moment, o văzu stând acolo ca o zeiţă, cu mâinile pline de lumină. Apoi clipi şi o recunoscu pe cea mai tânără dintre preotese, fiica unui rege local, i se spusese. O crezuse distantă şi rece, dar acum, cu lumina focului licărind în părul ei întunecat şi cu pielea ei palidă lucind, era frumoasă.

Marea Preoteasă, cu trăsăturile ca un adevărat mister sub voal, ajunse în spatele ei, urmată de alte două tinere, una purtând o creangă de scoruş, iar cealaltă, o nuia de măr de care atârnau clopoţei de argint.

— Acum este ora dintre zi şi noapte când am putea păşi între lumi, răsună vocea Doamnei Dierna din spatele voalului. Zidurile pe care le veţi construi aici vor fi din piatră, solide, să reziste armelor oamenilor. Însă noi, mergând, vom ridica un alt fel de pavăză, un scut al spiritului care va înfrânge spiritul duşmanilor voştri. Fiţi martori, voi, cei care serviţi Britannia şi Roma!

— Sunt martorul tău, zise Carausius.

— Şi eu, răsună vocea mai subţire a lui Allectus, în urma lui.

— Şi eu, adăugă Cerialis solemn.

Dierna le acceptă angajamentul cu o uşoară înclinare a capului. Chiar aşa, cugetă Carausius, cum să accepte o împărăteasă un serviciu din partea cuiva? Presupunea că Marea Preoteasă din Avalon trebuia să fie egală cu o împărăteasă, în propriul ei cerc. Era ea, cu adevărat, femeia din viziunea lui? Iar, dacă da, îl recunoscuse şi ea? Modul în care se comporta faţă de el fusese ciudat; n-ar fi putut spune dacă-l plăcuse sau dacă-l acceptase doar în virtutea rangului său.

Dar deja preotesele începuseră ocolurile lor ceremoniale, întorcându-se spre dreapta. Auzea clinchetul foarte discret al clopoţeilor de argint.

— Cât mai trebuie să stăm? întrebă Cerialis după o vreme.

Preotesele ajunseseră aproape de colţul din stânga şi se opriră să aducă ofrande spiritelor pământului.

— Nu ştiu de ce-a vrut să fim martori. Nu-i nimic de văzut.

— Nimic? şopti Allectus cu o voce tremurătoare. Nu simţi nimic? Cântă, ridicând astfel un zid de forţă. Nu zăreşti strălucirea din aer acolo pe unde trec?

Cerialis tuşi, aruncând o privire stânjenită spre amiral, de parcă ar fi vrut să zică „*Nu-i decât un flăcău*, *plin de gărgăuni*”. Însă Carausius o văzuse pe Doamna din Avalon mergând pe valuri. Acum nu mai observa nimic, dar i se părea că alte simţuri întăreau afirmaţiile lui Allectus.

Aşteptară în timp ce preotesele îşi continuară ritualul în direcţia mersului soarelui, spre capătul îndepărtat al dreptunghiului, şi veniră apoi din nou spre ei. Lumina crepusculară se adâncea spre nord, iar culorile asfinţitului se întunecară, de la auriu spre roz, iar de la roz spre un purpuriu imperial, de parcă mantia împăratului fusese târâtă pe cuprinsul cerului. Procesiunea salută colţul din dreapta, apropiat, apoi se deplasă spre spaţiul unde urma să fie într-o bună zi poarta principală.

— Veniţi, voi cei care păziţi acest loc de duşmani! strigă Doamna.

O clipă, Carausius nu înţelese. Apoi îşi dădu seama că arăta spre el şi începu s-o ia înainte. Se opri înaintea ei. Avea faţa ascunsă, dar îi simţea intensitatea privirii.

— Ce vei da, om al mării, ca să-i menţii în siguranţă pe oamenii acestui pământ?

Glasul ei era blând, însă cu înţelesuri care-l tulburau.

— Am depus jurământul să apăr imperiul, începu el, dar ea clătină din cap.

— Aceasta nu este o chestiune de voinţă, ci de inimă, spuse ea moale. Vei vărsa sângele inimii tale, dacă va fi nevoie, ca să aperi acest pământ?

Acest pământ... se gândi el. Bănuia că, în anii de când se ocupa de flota de pe Canal, Britannia îi câştigase afecţiunea, aşa cum un soldat se ataşa de orice post în care stătea multă vreme. Dar nu asta-l întrebase.

— M-am născut pe un teritoriu de dincolo de mare şi-am fost binecuvântat la naştere în numele zeilor săi... zise el moale.

— Dar ai traversat marea şi ţi s-a dat viaţă din nou prin puterea Zeiţei pe care o slujesc eu, răspunse Dierna. Îţi mai aminteşti?

Îi cercetă trăsăturile, întrezărite vag prin voal, la fel ca atunci în furtună.

— *Tu* ai fost?

Ea dădu din cap cu gravitate.

— Iar acum cer plata pentru că te-am salvat. Sângele tău te va lega de acest pământ. Întinde-ţi mâna.

În glasul ei se strecurase o certitudine copleşitoare, iar el, care cu un singur cuvânt ar fi trimis în larg întreaga flotă a Britanniei, se supuse.

Lumina torţelor licări în mica seceră din mâna ei. Înainte să apuce să pună întrebări, ea trecu vârful ascuţit peste pielea mai moale din dosul braţului. El îşi muşcă buza, simţind arsura, şi privi cum sângele întunecat ţâşni din tăietură şi începu să se scurgă la pământ.

— Hrăneşti această glie care te-a hrănit, şopti Doamna. Sânge pentru sânge, suflet pentru suflet. Precum tu eşti legat să păzeşti, ea se leagă, prin slujire şi destin, să dea...

Îşi ridică brusc privirea spre el, iar glasul ei tremură, continuând:

— Nu-ţi mai aminteşti? Trupul tău a fost zămislit de tribul menapian, care sălăşluieşte dincolo de mare, dar sufletul tău este mult mai bătrân. *Ai mai făcut asta înainte*!

Carausius se zgribuli şi se uită jos, la petele întunecate unde sângele său hrănea pământul. Bineînţeles că mai văzuse asta înainte... Inspiră adânc, observând deodată cum mirosul lemnului, ridicându-se în aerul tot mai răcoros, se unea cu cel al

mării. Un crâmpei de viziune îi dezvălui un deal înalt, acoperit cu pietre ridicate. Duşmanii erau peste tot în jurul său, soldaţi romani. Sângele rănilor sale împroşca pământul, în timp ce-şi rotea sabia strălucitoare…

Apoi una dintre torţe pocni, iar conştientul său reveni în prezent. Însă acum înţelese că tot ceea ce simţea pentru Britannia întrecea afecţiunea obişnuită. Acum o va apăra nu numai din ambiţie, ci şi din dragoste.

Dierna făcu semn spre cea mai tânără dintre preotese, cea căreia îi spuneau Teleri, care le predă torţele celorlalte. Aceasta îi şterse braţul cu o cârpă de la cingătoarea ei, cu chipul grav şi concentrat, apoi legă rana cu o fâşie de pânză albă.

Marea Preoteasă desenă un sigiliu deasupra locului unde sângele lui udase pământul.

— Celor care vin în pace, această cale le va fi mereu deschisă, intonă ea, şi pe veci apărată împotriva celor care vin la luptă!

Îşi răsuci faţa spre est, ridicându-şi braţele şi, ca şi cum i-ar fi răspuns, luna se înălţă deasupra golfului ca un scut de argint.

În ziua următoare, Cerialis îi invită pe ofiţerii romani la un ospăţ pe ţărm. Dierna stătea sub un stejar când sosiră oaspeţii romani, privindu-i pe slujitori pregătind mesele şi băncile. Carausius se îmbrăcase, ca să-l onoreze pe amfitrion, într-o tunică albă, militară, cu dungi roşii, cu o curea şi sandale de piele vopsită roşu, ornamentate cu plăci şi ţinte în relief, aurite. Acum se vedea clar că e comandant roman. Însă noaptea trecută, când binecuvântaseră temelia fortăreţei sale, arătase ca un rege…

Ce însemnase pentru el ceremonia? se întreba ea. Nu se aşteptase la chemările ei, dar răspunsese, într-adevăr, nu intenţionase să-l oblige la ceva, însă când ajunseseră la poartă, imaginea bărbatului de pe navă şi a celui care stătea privind de pe deal deveniseră una, iar ea aflase că nu exista nicio piatră sau mortar care să-i apere ţara, ci doar sângele celor juraţi s-o ocrotească. Iar acum pământul îl cunoştea, la fel şi zeii, dar oare el înţelegea?

Mai era necesar ceva, care să-l facă să *vrea* să-şi facă datoria de care era acum legat. Somnul ei fusese bântuit de vise cu regi sacri şi nunţi regale. O imagine se ridică brusc din torţele

profilate pe cerul nopţii şi-i veni o idee. *S-ar putea ca lui Teleri să nu-i placă, dar va fi de folos*. Nu se întreba cum s-ar simţi în locul ei, văzută ca mireasă a lui Carausius.

Unul dintre sclavii lui Cerialis îi oferi un coş cu mure, să-i potolească pofta până la masă. Dând din cap, luă una, apoi atinse mâneca băiatului.

— Dacă mai avem de aşteptat, mă voi plimba pe ţărm. Du-te la comandantul roman şi întreabă-l dacă ar vrea să mă însoţească.

Urmărit de privirile Diernei, băietanul îşi croi drum spre romani, iar ea se gândi că nici aşa ceva nu intenţionase. Dar, în mod sigur, impulsul nu-i aparţinea. De la viziunea ei de dinaintea solstiţiului de vară, zeii o călăuziseră; dacă-şi deschisese spiritul să-i audă, atunci, va face cum vor ei, nu cum vrea ea.

Nu era nimic necuviincios în manierele amiralului. Menţinea o distanţă corectă între ei, pe când mergeau încet spre marginea apei, fără s-o atingă, dar destul de aproape de ea cât s-o ajute când se dezechilibra pe pietrele lucioase. Însă avea privirile încordate, de parcă s-ar fi îndreptat spre cine ştie ce duşmani.

— Te întrebi în ce ai intrat. Şi nu ai încredere în mine, spuse ea pe un ton potolit. Se întâmplă adesea aşa, după un astfel de moment. Când agitaţia trece, se strecoară îndoiala. În dimineaţa de după iniţierea mea, voiam să fug din Avalon. Nu te teme, nu s-a întâmplat nimic care să-ţi afecteze onoarea.

El îşi arcui o sprânceană, iar o clipă asprimea feţei i se îmblânzi. Ea observă schimbarea cu un tresărit neobişnuit de emoţie. *Mi-ar plăcea să-l văd râzând*, se gândi.

— Depinde la ce anume m-am prins…

— Să aperi Britannia, chiar şi până la moarte… începu ea, dar el clătină din cap.

— Era, oricum, de datoria mea. Aici a fost ceva mai mult. Ai făcut vrăji ca să mă prinzi?

Mai făcură câţiva paşi, timp în care Dierna se gândi. Că înţelegea puterea stârnită de ritual era un semn bun, dar mai însemna că trebuia să aibă grijă ce-i spune.

— Nu sunt o vrăjitoare oarecare, ci o preoteasă a Marii Zeiţe, şi ar fi împotriva jurămintelor mele să-ţi influenţez voinţa… Totuşi, cred că ai fost legat. De către zeii înşişi, continuă ea, înainte să ne fi întâlnit în persoană.

— Atunci când te-am văzut prin furtună?

Încă o dată expresia feţei i se schimbă, nu spre râs, ci reflectând ceva mult mai profund, aproape sumbru. Dierna simţi din nou acea împunsătură, dar mai acută acum, ca o sabie înfiptă în inimă. În timpul ritualului îi văzuse chipul suprapunându-se peste al altui bărbat, mai tânăr, cu trăsături şi păr de roman. Ştia că în acea viaţă fusese un rege sacru. *Dar cine fusese ea în cealaltă viaţă*, *cu atâta timp în urmă*?

— Cum ar putea o femeie muritoare să păşească pe valuri?

— Trupul meu era în transă, ai văzut proiecţia spiritului meu, în stare să călătorească datorită învăţăturilor care sunt Misterele Avalonului.

— Ştiinţele druide? întrebă el suspicios.

— Înţelepciunea păstrată de druizi, predată lor de cei veniţi înainte, din Tărâmul Scufundat, de dincolo de mări. Confreria noastră sacră de surori păstrează ce-a rămas din cunoaştere. În Avalon încă mai există forţă, adăugă ea, care ţi-ar fi de mare ajutor în apărarea acestui pământ. Cu sprijinul nostru, ai afla imediat când vor ataca piraţii şi ai ieşi în larg să-i aştepţi, atunci când se întorc acasă.

— Şi cum mi-ar sosi acest ajutor? se strâmbară jalnic buzele lui. Datoria m-ar obliga să mă plimb în sus şi-n jos pe coastă şi înainte şi înapoi pe mare. Nu-ţi poţi petrece tot timpul într-o formă spirituală, să mă previi!

— Într-adevăr, în propria mea lume am îndatoriri la fel de solicitante ca ale tale. Însă, dacă una dintre însoţitoarele mele ar fi cu tine, te-ar ajuta în anumite lucruri şi atunci când ar fi necesar un mai mare efort ar vorbi în spirit cu mine. Propun o alianţă, iar ca s-o pecetluiesc îţi voi oferi una dintre preotesele mele.

— Armata nu mi-ar permite să ţin o femeie în orice circumstanţe oficiale… clătină Carausius din cap.

— Îţi va fi soţie, îl întrerupse Dierna. Mi s-a spus că nu eşti căsătorit.

El clipi, iar ea văzu cum pielea lui înroşită de soare se întunecă repede.

— Eu sunt ofiţer activ… răspunse el, puţin cam neajutorat. La cine te-ai gândit?

În sinea ei, preoteasa oftă uşurată.

— Nu mai eşti obişnuit să preiei ordine, zise ea zâmbindu-i, iar

despre mine crezi că sunt autocrată, ştiu. Dar mă gândesc şi la bunăstarea ta şi la modul în care să serveşti acest pământ. Teleri este fecioara pe care ţi-aş da-o, fiica lui Eiddin Mynoc. S-a născut nobilă, aşa că ar fi o alianţă potrivită, şi mai este şi frumoasă.

— Ea a dus torţele în timpul ritualului de azi-noapte? întrebă el. Drăguţă, într-adevăr, dar de-abia dacă am schimbat două vorbe cu ea.

— N-am s-o atrag fără voia ei în uniune, clătină Dierna din cap. Când voi avea consimţământul ei, voi discuta cu tatăl ei şi lumea va crede că totul a fost aranjat între tine şi el, în modul obişnuit.

Teleri s-ar putea să regrete plecarea din Avalon, se gândi ea, dar în mod sigur va aprecia şansa de a deveni consoarta unui bărbat de o asemenea forţă, şi încă dovedită. Cercetă umerii largi ai amiralului şi mâinile puternice şi dibace, accelerându-şi, fără să vrea, pulsul şi o clipă îşi dori să-l însoţească la focurile de Beltane.

Însă Teleri era mai tânără şi mai frumoasă. Cât despre ea, îşi va face datoria la Avalon, iar Carausius va fi fericit cu tânăra în braţele sale.

Cerul începea să se înnoreze. Teleri îşi şterse fruntea cu voalul şi inspiră adânc aerul înăbuşitor. Mişcările litierei care le ducea de-a lungul cărării bolovănoase spre Venta Belgarum o făcea să-i fie puţin greaţă, iar vremea nu ajuta cu nimic. Ştia că va fi tot mai rău, până când presiunea va fi eliberată prin ploaie.

Cel puţin, călătorea împreună cu Dierna. Privi spre femeia mai în vârstă, care stătea într-un echilibru neclintit, cu ochii închişi, de parcă ar fi meditat. Prima dată, când plecaseră din Portus Adurni, se bucurase că se întorceau la Avalon. Însă cu cât mai mult rămânea Marea Preoteasă tăcută, cu atât mai tensionată se simţea ea.

La jumătatea distanţei spre Clausentum ocoliră un grup de soldaţi care nivelau un drum şi aşezau pietre. De acolo, calea era pietruită şi călătoriră mult mai lesne. De parcă schimbarea mişcării ar fi trezit-o, Dierna se mişcă şi ea, în sfârşit.

Teleri se pregăti să spună ceva, dar cuvintele preotesei răsunară primele.

— Eşti cu noi la Avalon de mai bine de doi ani. În curând vei fi

pregătită să faci legămintele. Ai fost fericită acolo?

Tânăra se holbă la ea.

— Fericită? reuşi ea să îngaime în cele din urmă. Avalonul este casa mea sufletească. Cred că n-am cunoscut niciodată fericirea până când am venit la tine!

Uneori o cam iritase disciplina, dar fusese mult mai bine decât închisă ca într-o cuşcă în sala de audienţe a tatălui ei.

Dierna dădu din cap, însă în ochii ei era o expresie întunecată.

— Am studiat cât de mult am putut, zise Teleri. Preotesele nu sunt mulţumite de mine?

Expresia sumbră a celeilalte femei se înmuie.

— Sunt mulţumite. Te-ai descurcat foarte bine. Făcu o pauză, apoi continuă:

— Când am binecuvântat fortăreaţa, ce-ai văzut? rămase o clipă cu gura căscată, apoi se chinui să-şi amintească de câmpul iluminat de torţe şi de stele.

— Cred că am stârnit forţa. M-a furnicat pe piele… răspunse şi privi nesigură spre femeia mai vârstnică.

— Iar comandantul roman, Carausius, ce crezi despre el?

— Pare să fie puternic… competent… presupun că şi binevoitor, spuse ea încet. Am fost surprinsă când i-ai lăsat sânge pentru binecuvântări.

— La fel şi el, zise preoteasa şi zâmbi o clipă, înainte de solstiţiul de vară, când m-am tras deoparte să caut viziuni, l-am văzut.

Teleri simţi cum i se deschideau larg ochii pe măsură ce îi relată povestea.

— El este Vulturul care ne va salva, Apărătorul Ales, încheie Dierna. I-am oferit alianţa cu Avalonul.

Tânăra se încruntă. Carausius nu i se păruse a fi plămădit ca un erou şi-l socotea bătrân.

— Zeiţa ne-a oferit şansa, iar acest bărbat, deşi nu-i din sângele nostru, este un suflet străvechi, dar de-abia dacă s-a trezit. Are nevoie de un companion să-i reamintească asta şi să fie legătura sa cu Avalonul…

Teleri simţi cum greaţa de dinainte îi apare din nou în măruntaie. Dierna se întinse şi-o apucă de mână.

— S-a mai întâmplat şi înainte ca o fecioară iniţiată la Avalon să fie oferită unui rege sau unei căpetenii războinice ca să-l lege

de mistere. Când eram fetiţă, Eilan, o prinţesă din Demetae, numită Helena pe limba romanilor, i-a fost dăruită lui Constantius Chlorus. Însă l-au transferat din Britannia. Acum a apărut din nou necesitatea unei asemenea alianţe.

Teleri înghiţi un nod şi şopti:

— De ce-mi spui *mie* toate astea?

— Pentru că eşti cea mai frumoasă şi cea mai înzestrată dintre fecioarele noastre încă neînvestite şi ai origine nobilă, pe care romanii o vor respecta. Tu trebuie să fii aceea care se duce la Carausius ca mireasă.

Teleri se smuci de lângă ea, chiar numai gândul de a sta lângă un bărbat îi reaminti de mâinile aspre ale saxonului ţinându-le pe ale ei. Apoi greaţa o copleşi şi se prinse de latura litierei, trăgând perdelele. O auzi pe Dierna strigând sclavilor să oprească armăsarii. Încet, stomacul ei golit se relaxă şi lumea îi reveni din nou sub priviri.

— Dă-te jos, răsună vocea calmă a preotesei. Este un pârâu acolo, unde te poţi spăla şi bea apă. Apoi te vei simţi mai bine.

Teleri le permise sclavilor s-o ajute să coboare din litieră, înroşindu-se stânjenită când simţi privirile curioase ale celorlalte preotese, iar din partea lui Allectus, care conducea escorta lor, îngrijorare.

— Iată, acum te vei simţi mai bine, spuse Dierna.

Se şterse la gură şi se ridică. Apa o înviorase şi se simţea cu adevărat mai bine pe teren solid. Într-adevăr, văzu cu o claritate nefirească norii care se adunau şi stacojiul macilor crescuţi pe câmp, licărul pârâului. O pală de vânt îi mişcă părul umed de pe frunte.

— Nu pot să îndeplinesc ce mi-ai cerut, şopti ea. Am ales Avalonul pentru că am vrut s-o slujesc pe Zeiţă, iar tu însăţi ştii mai bine decât oricine de ce nu mă voi dărui unui bărbat.

Preoteasa nu reuşi să înţeleagă ce-i cerea, de o adusese într-o asemenea stare. O soţie era ca o sclavă, iar ea nici măcar nu-l cunoştea pe acest bărbat.

— Când m-au ales pe mine mare preoteasă, am încercat să fug, oftă ea. Eram însărcinată cu primul meu copil şi ştiam că, dacă soarta aceasta se abătea asupra mea, n-aş fi niciodată mama lui – chiar aşa –, prima mea grijă ar fi întotdeauna numai binele Avalonului. Într-o noapte stăteam singură prin mlaştini, plângând, în timp ce ceţurile se învolburau în jurul meu. După o

vreme, mi-am dat seama că puteau îngriji şi alţii de copiii mei, iar la vremea aceea nu era, într-adevăr, nimeni care să ducă povara Doamnei din Avalon. Am bocit pentru fericirea simplă care nu-mi va mai fi permisă, dar mă temeam mai tare de sentimentul de vinovăţie, mai intens decât cel avut pentru că nu-i ofeream copilului meu toată dragostea, care-ar fi apăsat asupra mea, dacă refuzam îndatorirea. Cred că moartea ar fi mai blândă decât ce-am simţit eu atunci. Dar, chiar înainte de răsăritul soarelui, când lacrimile îmi secaseră, m-a înconjurat căldura, precum braţele mamei. În acel moment am ştiut că ea, copila mea, va avea toată dragostea, deoarece Zeiţa se va îngriji de ea, şi că nu trebuia să mă tem că-i voi dezamăgi pe cei care depindeau de mine, fiindcă Ea va lucra şi prin mine. De aceea îţi cer asta, Teleri, ştiind cât de greu va fi. Când rostim jurămintele pe Avalon, promitem că o vom sluji pe Doamnă potrivit voinţei Sale, nu alei noastre. Nu crezi că aş prefera, mai degrabă, să te am mereu lângă mine, mereu mai frumoasă, ca un măr tânăr?

Dierna se întinse încă o dată, iar de data asta tânăra nu se mai feri.

— Semnele au fost prea clare să fie renegate. Britannia are nevoie de acest bărbat, dar viaţa lui îl ţine prea prins ca să-şi amintească de înţelepciunea din sufletul lui. Tu trebuie să fii pentru el Zeiţa, draga mea, şi să-l trezeşti! încheie şi vocea i se frânse, iar Teleri o privi şi înţelese că femeii mai vârstnice chiar îi păsa de ea.

— Doamna este crudă, dacă ne foloseşte astfel! exclamă ea, dar în suflet plângea de-a binelea. *Nu mă iubeşti destul ca să mă păstrezi lângă tine*? *Nu vezi cât de mult aş vrea să rămân*?

— Face ceea ce trebuie Ea să facă, spre binele tuturor… murmură preoteasa, iar, ca s-o slujim, e nevoie să facem şi noi la fel.

Tânăra se întinse spre ea şi atinse părul strălucitor al femeii mai în vârstă, iar Dierna o luă în braţe.

După o vreme, Teleri simţi umezeală pe obraji şi nu ştiu dacă era Doamna însăşi, plângând din ceruri, sau erau propriile ei lacrimi.

Grânele fuseseră adunate în grămezi, iar paiele, în căpiţe. Pacea recoltei domnea pe pământ. Câmpurile de dincolo de Valea Avalonului erau împestriţate cu aur. Un semn bun, îşi spuse Dierna pe când ceţurile se închideau în urma lor. Căsătoriile se încheiau, de obicei, primăvara sau la începutul verii, dar pentru Carausius ar fi mai bine să-şi ia mireasa când iarna punea capăt sezonului atacurilor şi el ar avea timp s-o cunoască, înainte de a fi nevoit să lupte din nou. Iar ea se simţea atât de obosită deoarece în ultimele două luni se ocupase îngrozitor de mult cu pregătirea lui Teleri de nuntă.

Fără nicio îndoială, de-asta şi tânăra arăta atât de palidă. Pe când urcau într-o căruţă acoperită trimisă de Eiddin Mynoc să le aducă la Durovaria, o bătu încurajator pe spate. Fata lucrase din greu, la fel ca oricine, terminându-şi iniţierea şi învăţând să privească în apă şi să vadă viziunile acolo.

Era mai uşor, desigur, în iazul sacru, dar şi un lighean de argint putea fi foarte bun, dacă inspira destul din fumul sacru şi avea apa binecuvântată cu farmecele potrivite. Virtutea nu ţinea de lichid, ci de cel care privea. Ea însăşi învăţase acest meşteşug suficient de bine încât, la nevoie, să aibă viziunile şi într-o baltă cu noroi, după ce inspira adânc de câteva ori şi fără niciun fel de ierburi de ajutor. Uneori, i se întâmpla ca Văzul să-i vină neinvocat, iar acele imagini, aduse de nevoie, erau cele mai importante dintre toate.

Însă Teleri tot mai credea că sfinţenia stătea în forma lucrurilor, astfel că printre obiectele care o vor însoţi se găsea o lădiţă cu un vechi lighean de argint, ornat cu spirale labirintice, care atrăgeau ochiul, şi mai multe ulcioare cu apă din iazul sacru.

Dierna o surprinse uitându-se printr-o despărţitură din draperia de piele, privind ca şi cum ochii ei ar fi putut străpunge negurile care acopereau Deluşorul. Se vedeau doar biserica creştină şi mâna de colibe, adăposturile călugărilor care trăiseră aici. Mai sus, deasupra fântânii sacre, stăteau casele comunităţii surorilor. Deasupra lor se vedea vârful rotunjit al Deluşorului, golaş de pe vremea primei Mari Preotese, când monahii aruncaseră pietrele sacre. Dacă priveai din exterior, îţi venea greu să crezi că cei cu puterea de a trece prin ceţuri vor găsi la loc Marea Sală de la Avalon şi Casa Fecioarelor, Calea Procesiunilor şi pietrele ridicate.

În ochii minţii, acestea erau mai reale decât peisajul văzut acum. Se schimbaseră multe lucruri după ce Doamna Caillean săvârşise farmecele care despărţiseră Avalonul de lume. Pe vremea Siannei începuseră să construiască în piatră. Când conducea fiica Siannei, pereţii Marii Săli se ridicau deja, la fel de sus ca la o bazilică romană, deşi acoperită cu stuf în loc de ţigle. Nepoata Siannei înălţase primii stâlpi ai Căii Procesiunilor. Bunica Diernei construise noua Casă a Fecioarelor.

Iar eu ce voi construi? se întrebă ea. Clătină din cap, răspunsul la întrebare urmând să-l afle în această călătorie. Bunicile ei zidiseră în piatră, dar ea, prima după mulţi ani care-şi îndrepta atenţia spre lumea din afară, ridica un edificiu invizibil în inima bărbaţilor. Sau doar a unuia singur. Însă acesta, dacă fundaţia ei a fost aşezată cum se cuvine, va ridica un zid de nave şi oameni, să-i ţină departe pe saxoni, mai eficient decât orice construcţie de piatră.

Se sprijini cu spatele de speteaza căptuşită şi lăsă draperia să cadă la loc în timp ce căruţa se puse în mişcare. Teleri îşi închisese deja ochii, dar palmele sale erau prea strânse ca să fi dormit. Preoteasa se încruntă, observând prima oară cum se subţiaseră încheieturile fetei. După prima ei izbucnire, nu mai obiectase faţă de mariaj. Într-adevăr, făcuse tot ceea ce-i ceruseră, la fel de supusă ca oricare altă fiică a Avalonului. Presupuse că se împăcase cu soarta, însă acum se întreba dacă nu cumva se folosise de presiunea pregătirilor ca să evite să i se pună prea multe întrebări.

— Teleri, vorbi încet şi văzu pleoapele fetei tremurând. Acest meşteşug al ghicirii în iaz lucrează în ambele feluri. Vei privi în apă în fiecare noapte să vezi ce se întâmplă în Britannia, imagini trimise de mine sau pe care, cu trecerea timpului, ai să fii capabilă să le percepi singură. Însă apa mai foloseşte şi la trimiterea de mesaje. Când eşti în transă, dacă te-ai pregătit cum trebuie şi ai voinţa puternică, îmi poţi trimite un mesaj. Dacă se întâmplă ceva – în caz că ai necazuri –, cheamă-mă şi voi veni la tine.

— Sunt la Avalon de mai bine de doi ani, răspunse tânăra fără a-şi deschide ochii. Mă aşteptasem să merg acum pe drumul consacrării, nu al căsătoriei. A fost un vis corect, însă iată că sunt menită să mă întorc în lume. Mi-ai spus că sunt oferită unui om bun. Soarta mea nu-i mai rea decât a oricărei alte fecioare

de viţă nobilă. Va fi mai bine ca ruptura să fie una curată…
— Aşa cum zici, oftă Dierna, ai petrecut doi ani printre preotese. Avalonul şi-a pus amprenta asupra ta, Teleri, chiar dacă nu porţi semiluna pe frunte.
Viaţa ta nu va mai fi niciodată aşa cum a fost, pentru că nici tu nu mai eşti aceeaşi. Chiar dacă totul merge bine, mi-ar fi mai uşor să ştiu cum îţi este.
Aşteptă, însă nu veni niciun răspuns.
— Eşti supărată pe mine şi poate că ai motiv. Însă nu uita niciodată că Zeiţa este aici, să te mângâie, chiar dacă n-ai să mai apelezi la mine.
Auzind asta, tânăra îşi îndreptă umerii şi privi spre ea.
— Eşti Doamna din Avalon… rosti ea încet. Pentru mine eşti Zeiţa.
Apoi îşi întoarse din nou capul.
Doamnă, *ce-am făcut*? se întrebă Dierna, studiind profilul fetei, la fel de pur şi de ferm ca unele dintre basoreliefurile romane. Dar o *făcuse* sau pe aproape, iar necesitatea care dusese la această trădare – dacă asta era – nu se schimbase. Închise ochii. *Doamnă*, *cunoşti toate inimile*. *Această copilă nu înţelege că tot ceea ce ne-ai cerut este la fel de greu pentru mine ca şi pentru ea*. *Trimite-i mângâierea pe care eu nu i-o pot da*, *Doamnă*, *şi dragostea*…

Carausius trase de capătul liber al togii şi încercă să-şi aducă aminte de ce-i tot spusese Pollio. Un important proprietar de pământ din teritoriile durotrigilor, cu interese comerciale la Roma, un om cu influenţă şi relaţii. Dar aproape toţi cei invitaţi de prinţul Eiddin Mynoc la nunta fiicei sale erau ori nobili, ori puternici, ori ambele. Înveşmântaţi în togi sau haine de pânză brodată, ar fi trecut drept aristocraţi la petrecere oriunde pe întinsul imperiului. Numai preotesele în robe albastre, grupate lângă uşă, aminteau oricui că Britannia avea propriii săi zei şi propriile ei mistere.
— Este o alianţă excelentă, repetă Pollio. Desigur, am fost încântaţi să aflăm că Maximian ţi-a încredinţat comanda, însă această legătură cu una dintre cele mai proeminente familii de-ale noastre arată un interes mai personal faţă de Britannia.
Dintr-odată, îi fu destul de uşor să-i dea atenţie. Preotesele îi oferiseră acest mariaj ca o cale de a îmbunătăţi comunicaţiile.

Exista oare vreo dimensiune politică în căsătoria cu fiica unui prinţ britanic de care să nu-şi fi dat seama? Cleopatra îi dăduse întregul Egipt lui Antonius, dar tot ce dorea el de la Teleri era o legătură cu Avalonul. Trebuia să găsească un mijloc să-i pună în vedere prinţului Eiddin Mynoc şi altora că nu-l interesa nimic mai mult.

Pollio luă o plăcintă de pe tava întinsă de unul dintre sclavi şi continuă:

— Am fost la Roma. După trei secole, încă mai cred că noi suntem la capătul lumii. Când vin, însă, vremuri grele, iar liniile lor de apărare sunt sub presiune, se vor gândi în ultimul rând la noi, după ce toate celelalte sunt rezolvate. S-a şi întâmplat atunci când şi-au retras trupele de la graniţa noastră să lupte împotriva împăraţilor rebeli?

— Eu îi sunt credincios împăratului… începu Carausius, dar Pollio nu terminase încă.

— Sunt multe feluri de a sluji. Poate că nu vei fi atât de grăbit să-ţi urmezi ambiţiile la Roma, dacă ştii că te aşteaptă cineva aici, ei? În mod sigur, mireasa ta este destul de frumoasă să atragă atenţia oricărui bărbat acasă.

Rânjetul lui Pollio îl făcu pe amiral să se zbârlească.

— Mi-o amintesc încă de pe vremea când era doar o copilă nătângă; evident, în ultimii ani s-a schimbat în bine.

Carausius privi prin încăpere înspre locul unde Teleri stătea împreună cu tatăl ei, sub o ghirlandă de spice de grâu şi flori uscate. Îi venea greu să şi-o imagineze o adolescentă stângace. Parfumată şi gătită cu podoabe, acoperită cu un voal de mătase stacojie, importată din părţile estice ale imperiului, era şi mai atrăgătoare decât la fortăreaţă. Deşi înveşmântată ca o fiică de rege, giuvaierele ei nu făceau decât să-i accentueze frumuseţea, datorată în mare parte atitudinii cu care le purta.

Conştientă parcă de atenţia lui, se întoarse şi, un moment, îi zări liniile pure ale chipului prin ceaţa roşiatică a voalului, precum statuia unei zeiţe la un festival. El îşi mută repede privirea. Era un bărbat cu un apetit normal şi, pe măsură ce urcase în ierarhie, femeile apăruseră cu uşurinţă. Însă niciodată, nici măcar când se dusese la curtezanele de la Roma, nu se culcase cu o femeie de viţă regală sau cu vreuna atât de frumoasă. Îi va fi foarte uşor s-o venereze, se gândi el. Nu ştia sigur cum se va descurca ca soţ.

— Eşti emoţionat?

Aelius, care lăsase corabia *Hercules* în reparaţii la Clausentum şi venise să-l susţină, îl strânse de umăr.

— Nu te învinovăţi! Se spune că toţi mirii se simt aşa. Nu-ţi fie teamă… toate femeile sunt la fel când se stâng torţele. Aminteşte-ţi cum îţi conduci nava prin delta Rhenusului şi totul va fi bine. Mergi încet şi fă măsurători tot timpul!

Izbucni în râs, iar Carausius îi aruncă o privire feroce.

Se simţi uşurat când o atingere pe braţ îi oferi scuza de a se întoarce în altă parte. Se trezi în faţa privirii întunecate şi arzătoare a unui bărbat destul de tânăr, aşezat înaintea lui, dar nu-şi amintea numele lui.

— Domnule, am tot reflectat… de astă-vară, zise băiatul. Este un lucru minunat ce faceţi pentru Britannia.

Apăruse şi un bâlbâit vag, de parcă vorbirea lui nu ţinea pasul cu emoţiile care o dominau.

Allectus, aşa se numea. Venise la pregătirea fundaţiei fortăreţei Portus Adurni împreună cu tatăl său şi le însoţise pe preotese acasă. Carausius dădu din cap în timp ce el continuă.

— Sănătatea mea a lăsat de dorit când am fost mai mic, aşa că nu am servit în armată. Dar atingerea obiectivelor voastre cere bani serioşi. Mai mulţi, cred eu, decât vă va da împăratul. Mă pricep la bani, domnule. Dacă mă veţi primi în rândul personalului, vă voi sluji din tot sufletul.

Carausius se încruntă, examinându-l pe tânăr cu ochiul unui comandant. Allectus nu va deveni niciodată un războinic, dar părea sănătos şi, dacă tot ce se povestea era adevărat, nu se lăuda deloc. Cu siguranţă spusese adevărul; amiralul începuse să-şi dea seama că nivelul de protecţie aşteptat din partea lui de către cetăţenii Britanniei s-ar putea să depăşească limitele activităţii discutate cu Maximian. Dar le va oferi doar apărare, îşi zise, în vreme ce prin minte i se perindau istoriile diferiţilor comandanţi ai armatei care se proclamaseră împăraţi.

— Şi ce crede tatăl tău?

În ochii lui Allectus ţâşni o luminiţă.

— Este de acord. L-ar face să fie mândru.

— Foarte bine. Te poţi alătura personalului meu – neoficial – şi poţi lucra împreună cu noi în această iarnă. Dacă te vei dovedi vrednic, ne vom îngriji să fie ceva permanent, când va începe campania, în primăvară.

— Domnule!

Allectus schiţă un salut aproape militar cu un entuziasm care-l făcu, dintr-odată, să pară mult mai tânăr. Apăru un moment stânjenitor, când băiatul se luptă să-şi controleze emoţiile.

Lui Carausius i se făcu milă de el.

— Iar primul meu ordin este să te duci şi să afli când va începe ceremonia.

Allectus îşi îndreptă umerii şi o luă din loc cu ceea ce ar fi dorit el să fie un pas milităresc. Bărbatul se întrebă dacă făcuse bine că-l acceptase printre ai săi. Tânărul briton era un amestec curios de copilărie şi maturitate, nesigur şi stângaci în societate, dar, din câte se spunea, un afacerist deştept şi agresiv. Dar armata le găsea ceva de făcut oamenilor talentaţi. Dacă se dovedea capabil să facă faţă cerinţelor fizice ale serviciului şi să tolereze disciplina militară, ajungea cu adevărat de folos.

Pe moment, amiralul rămase încruntat, cufundat în gândurile sale. Planificaseră nunta la sfârşitul sezonului de navigaţie, dar vremea bună stătu mai mult timp decât se aşteptaseră. Convenabil celor care veniseră la nuntă, dar unii saxoni mai îndrăzneţi puteau folosi ocazia într-un ultim raid înainte să înceapă anotimpul furtunilor. Iar, dacă veneau saxonii, el va fi aici, în loc să-i aştepte într-una dintre fortăreţele de pe malul Canalului, iar la vremea când ar afla despre atac, lupii mărilor vor fi de mult plecaţi.

Ceva mult mai subtil decât auzul îl readuse în prezent. Când ridică ochii, Dierna se afla înaintea lui. El inspiră adânc şi făcu un gest către mulţimea din încăpere.

— Lucrătura voastră a fost foarte bună şi toţi suntem prinşi în vrerea voastră. Sunteţi bucuroasă?

— Dar *tu* eşti? îi înfruntă ea privirea.

— Nu socotesc nicio bătălie câştigată decât după ce s-a terminat ziua.

— Ţi-e teamă? ridică din sprâncene.

— De când v-am întâlnit, am tot auzit poveşti foarte ciudate despre Avalon. Se spune că Roma i-a cucerit pe druizi, însă nu pe preotesele lor; că sunteţi toate vrăjitoare, asemenea celor care sălăşluiesc pe insula Sena, din Armorica, moştenitoarele unor puteri străvechi.

Înfruntase oameni care voiau să-l omoare, însă avu nevoie de toată forţa ca să reziste privirii femeii.

— Nu suntem decât nişte muritoare de rând, glăsui preoteasa cu blândeţe, deşi ne pregătim cu mare râvnă, şi poate că este adevărat că păzim anumite mistere, pierdute pentru romani.

— Sunt cetăţean, dar nu sunt roman.

Îşi trase capătul liber al togii din nou la loc.

— Când eram copil, femei înţelepte din tribul menapilor colindau încă smârcurile din Germania, acolo unde Rhenusul se scurge în marea de la nord. Aveau propria lor înţelepciune, dar în tine simt ceva mult mai disciplinat, care-mi aminteşte de nişte preoţi întâlniţi de mine în Egipt, când am fost acolo.

— Poate… rosti ea, privindu-l cu interes. Se spune că cei fugiţi de pe Tărâmul Scufundat au găsit adăpost în multe porturi, iar Misterele Egiptului sunt foarte asemănătoare cu ale noastre. Îţi *aminteşti*?

Carausius clipi, stârnit de ceva anume din tonul ei. Îl întrebase ceva de acelaşi fel şi la Portus Adurni.

— Să-mi amintesc? făcu el, iar ea dădu din cap şi zâmbi.

— Nu contează. Şi, în orice caz, astăzi ar trebui să te gândeşti la mireasa ta.

Amândoi se întoarseră s-o privească pe Teleri.

— Este foarte frumoasă, dar nu m-am aşteptat să mă căsătoresc cu ea printr-o ceremonie atât de convenţională şi romană.

— Tatăl ei a vrut să fie sigur că uniunea va fi recunoscută, răspunse Dierna. Acum câţiva ani, una dintre femeile noastre a fost dată unui ofiţer roman, Constantius, conform propriilor noastre ritualuri, şi am aflat că este considerată acum concubină…

— Şi care sunt ritualurile Avalonului? se interesă cu o voce la fel de liniştită ca a ei.

— Bărbatul şi femeia vin împreună, ca preot şi preoteasă ai Domnului şi ai Doamnei. El poartă puterea Celui încornorat, care dă viaţă câmpiei şi cirezii, iar ea-l primeşte ca şi Marea Zeiţă, Mama şi Mireasa.

Ceva din timbrul vocii ei îl stârni. Preţ de o respiraţie, se simţi ca şi cum ar fi fost pe cale să-şi amintească ceva de mult uitat, dar extrem de important. Apoi auzi afară behăitul oilor de sacrificiu, iar clipa se duse.

— N-aş fi refuzat un astfel de ritual, spuse el cu blândeţe. Dar acum este momentul să participăm la ritualurile Romei. Dă-ne

binecuvântarea, Doamnă din Avalon, şi noi ne vom strădui să facem tot ce putem mai bine.

Haruspexul stătea în pragul uşii, făcându-le semn să vină. Carausius îşi îndreptă umerii, simţind de-a lungul antebraţelor obişnuitele furnicături de nerăbdare, care veneau atunci când aşteptarea se termina şi începea bătălia. Nicio diferenţă, îşi zise, în timp ce mergea înainte, iar invitaţii la nuntă păşiră în urma lui. Aceasta era o sărbătoare, dar acum naviga pe mări necunoscute.

Dincolo de camera de dormit petrecerea continua. Prinţul, fericit că, în loc să-şi piardă fata pentru Avalon, o măritase cu un bărbat important, cumpărase o mare cantitate de vin galic, iar oaspeţii profitau din plin de această bunătate. Carausius privi spre mireasa lui şi-şi dori să facă la fel, însă un bun comandant nu bea la datorie.

Ţinea de îndatorirea lui. Femeia care-l aştepta în patul imens era frumoasă. Presupunea că şi foarte blajină şi, din moment ce fusese instruită în Avalon, înţeleaptă. Dar era, totuşi, o străină.

Până atunci nu-i trecuse prin cap că putea fi o problemă. Desigur, se mai culcase cu diverse curtezane şi femei din tabără fără să fi avut nevoie de vreo prezentare. Însă îşi dădu seama că de la căsătoria lui aştepta mai mult. Teleri stătea cu cearşaful tras până la bărbie, temătoare ca o căprioară încolţită. Carausius zâmbi, făcând o încercare de a o îmbărbăta, şi-şi dădu tunica jos. După legea romană, era soţia lui, însă, după obiceiul britanic, la fel ca al propriului său popor, nunta nu se încheia decât odată cu terminarea ospăţului şi deflorarea miresei.

— Ai vrea să stâng lampa? o întrebă.

Ea încuviinţă din cap, fără un cuvânt. Carausius simţi un regret de-o clipă. Ce rost mai are să te căsătoreşti cu o femeie frumoasă, dacă nu-i admiri trupul? Totuşi, prea multă frumuseţe l-ar fi înmuiat, în timp ce în întuneric toate femeile semănau. Dădu aşternutul la o parte şi auzi patul gemând când se aşeză lângă ea, însă Teleri rămase tot tăcută. Oftând, se întinse să-i atingă părul. Pielea ei era foarte fină. Fără să se mai gândească, degetele lui alunecară de pe obrajii ei la gât, iar de acolo pe rotunjimea tare a sânilor. Ea răsuflă repede şi apoi rămase neclintită, tremurând sub mâna lui.

N-ar trebui, oare, să încerce s-o îmblânzească cu vorbe dulci,

de dragoste? Tăcerea ei îl descuraja şi nu se mai gândi la nimic de spus. Dar, dacă mintea lui nu era pregătită, trupul său, reacţionând la carnea tare explorată de degete, răspundea nerăbdător. Carausius încercă să se domolească, să aştepte până când şi ea va fi gata, dar Teleri zăcea nemişcată, acceptându-l pasivă, atunci când îi desfăcu coapsele. Apoi el nu se mai putu abţine. Gemând, se lăsă pe trupul ei, apucând-o de umeri. Ea scânci deodată şi începu să se zbată sub el, dar el îşi lua deja trofeul.

Se termină repede. După aceea tânăra se ghemui într-o parte, cu spatele la el. Carausius zăcu multă vreme ascultându-i respiraţia, încercând să-şi dea seama dacă plângea. Dar ea nu scotea niciun sunet. Încet, încet, el începu să se destindă. Îşi spuse că nu fusese prea rău pentru început şi va fi mai bine pe măsură ce se vor obişnui unul cu altul. S-ar putea ca dragostea să fie ceva prea mult de sperat, dar, dacă el şi Teleri trăiau împreună, desigur că respectul şi afecţiunea vor creşte, lucru ştiut de majoritatea cuplurilor.

Carausius nu era obişnuit să împartă patul, iar somnul se lăsă îndelung aşteptat. Rămase nemişcat, revizuind în minte dispunerea trupelor şi aprovizionarea şi dorindu-şi să aprindă o lampă ca să lucreze. Dar nu ştia dacă soţia lui dormea şi se temea să n-o trezească. După un timp, alunecă într-un vis greoi, în care stătea pe o punte înclinată, luptând cu duşmani fără chip.

Când auzi ciocănitul, se gândi prima dată la zgomotul unei vâsle lovindu-se de bordajul navei. Dar erau voci; încet, pricepu cuvintele.

— Doamnă, este ora trei. Aşteptaţi până-n zori. În numele Junonei, amiralul îşi petrece noaptea nunţii! Nu-l puteţi deranja acum!

— Dacă se va înfuria, am să iau întreaga vină asupra mea, vorbi o femeie. Vrei să te faci vinovat de amânarea unor veşti de care are nevoie acum?

— Veşti? întrebă garda. N-a venit niciun curier…

— Nu am nevoie de vreun curier omenesc.

Vocea femeii se schimbă, iar Carausius, deja afară din pat şi trăgându-şi roba pe el, simţi cum îl străbate un fior care nu avea nimic de-a face cu aerul nopţii.

— Pui cuvântul meu la îndoială?

Bietul străjer, prins la mijloc, între ordinele sale şi puterile preotesei, fu salvat şi nu mai trebui să răspundă când Carausius deschise uşa.

— Ce s-a întâmplat?

Încordarea din trăsăturile Diernei dispăru, iar ea zâmbi. Îşi înfăşurase o mantie peste roba de noapte, iar părul despletit îi cădea pe umeri precum o flacără. Apoi expresia ei se întunecă din nou.

— Au venit saxonii.

— Cum de ştii… începu el, însă ea doar râse.

— Ţi-ai respectat partea ta din înţelegere. Credeai că n-am s-o ţin pe a mea? Ştiam cât de mult te temeai să laşi coasta nepăzită, iar în această noapte m-am uitat în ligheanul vrăjit. După cum ţi-am spus, aşa mi-am petrecut eu toamna, învăţând-o pe Teleri să facă şi ea asta.

El trase adânc aer în piept, trezindu-se de-a binelea, în vreme ce descifra implicaţiile vorbelor ei.

— Şi ce-ai văzut?

— Un oraş în flăcări – probabil Clausentum – şi două ambarcaţiuni cu vele pătrate trase la ţărm. Îşi vor lăsa timp pentru jafuri, crezând că nu are cum să vină niciun fel de ajutor. Dacă te mişti rapid, prinzi fluxul din zori şi-i aştepţi dincolo de insula Vectis, când se vor îndrepta din nou spre casă.

Carausius dădu din cap. Străjerul stătea cu gura căscată, dar luă poziţia de drepţi când amiralul începu să dea ordine. Acesta îşi reţinu un zâmbet; apoi toate celelalte gânduri pieriră, duse de valul neastâmpărului care-l străbătea în preajma bătăliei. *Asta* ştia cum să facă.

Petrecură iarna la Dubris, fortul roman de pe coasta de sud-est, în teritoriul tribal din Cantium. Teleri se aşteptase să urască locul, nefiind Avalon. Dar, dacă vila de deasupra promontoriului de calcar unde trăsese Carausius însemna cuşca ei, cel puţin era confortabilă, iar uriaşii blonzi din tribul cantiacilor, deşi altfel decât poporul ei mai dezgheţat, din vest, o primiră cu amabilitate şi-o făcură să se simtă bine-venită. Soţul ei pleca adesea, supraveghind construcţia noii fortăreţe de la Pontus Adurni sau îmbunătăţirile făcute la Dubris.

Unele dintre prăzile capturate de la piraţii înfrânţi la o zi după nuntă reveniseră la proprietarii lor de drept. Trimisese Romei

cererea de a i se permite să vândă lucrurile ai căror stăpâni nu putuseră fi găsiţi şi dirijarea sumelor spre lucrările de protecţie de pe Ţărmul Saxon.

Chiar şi atunci când era acasă, îşi petrecea mare parte a timpului cu ofiţerii, aplecaţi peste hărţi şi discutând strategii. La început, Teleri se simţi uşurată să-l vadă atât de puţin. Se temuse că atingerea bărbatului îi va readuce amintirile încercării piratului de a o silui, însă disciplinele Avalonului îi săriseră în ajutor.

Când Carausius se culca cu ea, nu trebuia decât să-şi detaşeze mintea de trup şi nu mai simţea nimic, nici durere, nici teamă. Nu ştia că soţul ei şi-ar putea da seama, dar, după o vreme, începu să-l suspecteze că o evita intenţionat.

Pe la solstiţiul de iarnă, romanii sărbătoriră Saturnaliile. Amiralul le acordă oamenilor săi o vacanţă, apoi se întoarse la vilă pentru odihna atât de necesară. În ajunul solstiţiului, prăznuiseră. Venise vremea ca oamenii să se bucure, iar bărbaţii băură din greu. Chiar şi Teleri îşi îngădui ceva mai mult din vinul dulce, galic, decât era obişnuită. La Avalon sărbătoreau noaptea prin ritualuri sacre, moşind soarele nou-născut. Le văzuse doar o singură dată şi, cu toate astea, o podidea plânsul când îşi amintea de frumuseţea lor.

Aşa că bău şi fu surprinsă, atunci când se ridicară de la masă, să vadă că picioarele i se înmuiau.

— Nu pot să merg! exclamă ea indignată.

Bărbaţii începură să râdă şi, dintr-odată, găsi şi ea că era ceva caraghios. Însă hohotele de râs fură prea mult pentru echilibrul ei precar. Carausius o prinse pe când se clătina şi o ridică în braţe, cu faţa dominată de o expresie uluită, ca şi cum s-ar fi întrebat cum ajunsese ea acolo.

— Sunt nevasta ta – dădu ea solemn din cap – aşa că este normal să mă cari în braţe…

Lumea se rotea ameţitoare pe când el o purta de-a lungul coridoarelor, iar ea se prinse zdravăn, fără să-i dea drumul nici când o aşeză în pat.

— Să trimit slujnica să te dezbrace? o întrebă, încercând să-i desfacă degetele.

— Tu să mă dezbraci, murmură Teleri, soţule…

Ea-l privi în faţă şi zâmbi. Ştia că nu simţea poftă, ci singurătate. Dar, dacă el ar fi cu ea, nici nu s-ar mai gândi la

Avalon.

— Ştii, ai băut cam prea mult vin, spuse el, dar muşchii braţelor sale nu mai erau tari ca piatra sub degetele ei.

— Şi tu, chicoti ea dintr-odată.

— Asta-i adevărat, răspunse el pe tonul cuiva care făcuse o descoperire neaşteptată.

Îl trase de tunică, iar Carausius se prăbuşi pe pat lângă ea, iar apoi o sărută cu stângăcie. Era o mângâiere, se gândi ea, pe când el îi trăgea hainele, să fii aproape de o altă persoană. De data asta intenţionase să-l întâmpine cu bucurie, dar pe măsură ce lucrurile evoluau, se pomeni tot mai detaşată de ceea ce se petrecea. Când, în cele din urmă, el ajunse peste ea, îşi găsi refugiul în imagini întâmplătoare, iar printre acestea, în mod neaşteptat, apăru şi chipul lui Allectus.

Dimineaţa, Teleri se trezi cu o durere de cap şi amintiri confuze. Stătea singură în pat, dar mantia lui Carausius zăcea pe podea, acolo unde căzuse. Faptul că se culcase cu el nu era un vis. Cel puţin, se gândi ea permiţându-i slujnicii să o îmbrace, nu se mai temea de el. Dar când se văzură la micul dejun, el nu părea să fie sigur cum s-o ia, ba chiar arăta puţin ruşinat. Sau poate îl durea şi pe el capul.

Însă, dacă asta nu le înrăutăţi defel relaţiile, întâlnirea de noapte nici nu-i aduse mai aproape unul de celălalt.

Pe măsură ce se scurgeau zilele întunecoase, Carausius îşi chema tot mai des ofiţerii superiori să vină şi să stea la vilă. Teleri se găsi adesea în compania lui Allectus, oferindu-i o ureche binevoitoare atunci când cerinţele vieţii soldăţeşti îl duceau dincolo de limita îndurării.

— Suntem finanţaţi atât de slab! exclamă el pe când mergeau de-a lungul promontoriului. Birurile percepute în Britannia sunt trimise la Roma, apoi, dacă împăratului i se pare nimerit, o părticică din sumă se întoarce aici. Niciun negustor nu ar prospera în acest fel. N-ar avea mai mult sens să se calculeze cât de mult trebuie alocat apărării Britanniei şi acea sumă să fie reţinută din impozitele trimise?

Teleri dădu din cap. Desigur că avea mai mult sens atunci când explica el. Obişnuită cu guvernul civil, în mare parte finanţat prin contribuţiile magnaţilor locali care fuseseră magistraţi, ea nu se mai gândise niciodată la problemele apărării întregii provincii.

— N-am putea cere donaţii de la oamenii de aici, protejaţi de fortăreţele lui Carausius?

— Va trebui, doar dacă nu cumva Maximian trimite mai mulţi bani.

Allectus îşi puse mâinile în şold şi privi marea. Lui Teleri i se părea că viaţa militară îi făcuse bine. Privirea intensă rămăsese neschimbată, însă orele petrecute la antrenamente îi bronzaseră pielea. Stătea mai drept şi mai pusese ceva muşchi pe trupul său subţire.

— Am dat cu împrumut o parte din bani, cu dobândă, să fie înapoiaţi la începutul sezonului de navigaţie, iar asta ne va aduce ceva câştig. Dar, ca să faci bani, ai nevoie de bani. Solicitarea de contribuţii de la magistraţi este o idee excelentă – îi oferi acel zâmbet care-i schimba trăsăturile –, dar va fi necesar mai mult decât explicaţii raţionale ca să stoarcem aur de la ai noştri. Pot fi generoşi când rezultatele le-ar folosi să-şi impresioneze vecinii. Înţelegerea avantajului unor fortificaţii în apărarea teritoriului altor triburi le depăşeşte imaginaţia. Trebuie să vii cu mine, Teleri, şi să-i farmeci ca să-i faci generoşi. În mod sigur nu vor fi în stare să reziste zâmbetului tău…

Ea se înroşi fără voie, gândindu-se că, în pofida văicărelilor sale, armata fusese un lucru bun pentru el, social şi fizic. N-ar fi avut niciodată înţelepciunea de a-i face un astfel de compliment cu un an în urmă.

Vremea se încălzi, deşi furtunile încă mai biciuiau teritoriul. Carausius îşi mută sediul în fortăreaţă şi-şi luă şi soaţa cu el. Alianţa cu prinţul Eiddin Mynoc şi aura Avalonului îi aduceau un folos considerabil, însă nu acesta era motivul principal al căsătoriei. Venise acum timpul să afle dacă celălalt scop, secret, pentru care ea îl însoţea, putea fi atins. Teleri obişnuia să se retragă devreme. Nu mai erau probleme atunci când Carausius trebuia să-şi petreacă serile cu oamenii lui. Ei nu ştiau că se ridica în orele întunecoase de dinaintea zorilor şi se uita în apa din ligheanul de argint, limpezindu-şi mintea şi aşteptând un cuvânt din Avalon.

Prima dată îi veni greu să se concentreze, dar acum începea să considere acest moment special cel mai bun din zi. În acele ore liniştite, când marea fortăreaţă se cufunda în somn, aproape

că se imagina înapoi la Casa Fecioarelor. Îşi ocupa mintea reflectând asupra lucrurilor învăţate acolo şi o surprindea să descopere cât de multe îşi amintea şi cât de mult părea să se fi rafinat înţelegerea a ceea ce învăţase.

Într-o noapte, cam pe la sfârşitul lunii lui Marte, se trezi gândindu-se la Dierna mai degrabă cu păreri de rău decât cu iritarea simţită adesea înainte. Şi, ca şi cum această modificare de atitudine ar fi fost precum deplasarea unei pietre care eliberează apa închisă în spatele unui stăvilar, zări trăsăturile Marii Preotese formându-se în apa la care se uita.

Din felul în care se căscară şi ochii celeilalte femei, Teleri îşi dădu seama că şi ea o vedea şi simţi un val neaşteptat de emoţie când înţelese că o privea cu uşurare şi cu dragoste. Buzele Diernei se mişcau. Nu auzi nimic, însă simţi că era o întrebare şi zâmbi liniştitor, apoi făcu un gest, ca şi cum ar fi întrebat cum se descurcau. O văzu pe Dierna închizându-şi ochii şi încruntându-se. Apoi imaginea ei se tulbură. O clipă, zări Avalonul stând paşnic sub stele. Se iviră Casa Fecioarelor şi locuinţele preoteselor, şoproanele ţesătoriilor şi boiangeria, bucătăriile, şopronul unde uscau şi preparau ierburile. Apărură livada de meri, crângul de stejari şi licărul fântânii sacre şi, veghindu-le pe toate, silueta ascuţită a Deluşorului.

Teleri închise atunci ochii, străduindu-se să-şi reprezinte imaginea fortăreţei din Dubris şi portul unde navele ancorate la mal se legănau în valuri. Gândul ei se mută la Carausius, cu umerii lui laţi şi încordat, cu mai mult argintiu în păr decât cu un an înainte. Nechemată, imaginea lui Allectus apăru la umărul lui, cu ochii aprinşi de încântare. Dar în clipa următoare voinţa ei, neobişnuită cu un asemenea efort, cedă, iar ea clipi şi văzu în lighean doar luciul netulburat al apei, iar la fereastră, lumina firavă a zorilor.

Carausius îşi îndreptă spatele după ce privise harta liniei de coastă, strâmbându-se când muşchii săi protestară. Cât timp, se întrebă, stătuse aplecat aşa? Harta era de piele, să poată fi răsucită şi cărată, sau bătută în cuie pe o scândură. Piese de lemn reprezentând nave şi rezerve stăteau aranjate lângă imaginile fortăreţelor şi oraşelor, uşor de numărat şi chiar mai uşor de mutat. Ar fi fost ceva să mute aşa de lesne nave şi oameni, însă capriciile vremii şi stările omului dădeau peste cap

şi cele mai logice planuri.

Fortăreaţa zăcea în încremenirea dintre miezul nopţii şi zori, când toată lumea dormea, cu excepţia străjilor de pe metereze, el şi Allectus. Tânărul mai mută trei „încărcături de grâne” de lemn de lângă imaginea Dubrisului spre Rutupiae şi privi apoi spre comandantul său.

— Cred că sunt destule, zise şi făcu un semn pe răbojul său. Nu ne va ţine foarte mult, dar cel puţin toată lumea va fi hrănită.

Încercă să-şi reprime un căscat.

— Iar acum toată lumea trebuie să doarmă, spuse Carausius, cercetându-l cu privirea şi zâmbind. Chiar şi tu şi eu. Du-te la culcare, Allectus, şi somn uşor.

— Nici nu sunt obosit. Celelalte forturi…

— Pot aştepta până mâine. Ai făcut mai mult decât destul până acum.

— Atunci, sunteţi mulţumit de munca mea?

Carausius se încruntă, încercând să-şi dea seama ce urmărea.

— Toamna trecută, m-aţi acceptat neoficial, urmă tânărul. Ofiţerii din statul vostru major mă cunosc, dar aş avea mai multă autoritate, dacă aş merge peste tot în uniformă. Asta-i, adăugă el cu o sfială subită, mi-am câştigat locul aici…

— Allectus!

Carausius îl apucă de umăr, iar tânărul îşi îndreptă spatele, cu ochii săi întunecaţi strălucind de parcă s-ar fi abţinut să nu plângă. O clipă, amiralul se duse cu gândul la Teleri. Amândoi aveau o osatură fină şi nuanţa întunecată a triburilor aflate în vestul teritoriului. S-ar fi putut să fie şi înrudiţi, pe undeva, pe linia strămoşilor.

— Băiete, nici să nu te îndoieşti de asta. Aproape că nici nu-mi dau seama cum m-am descurcat înainte de a veni tu aici. Dar, dacă vrei o uniformă, atunci, vei primi una.

Allectus zâmbi neîncrezător şi, aplecându-se, sărută mâna amiralului. Carausius îi împinse umărul, puţin surprins de intensitatea gestului, dar şi mişcat.

— Acum du-te şi te culcă, vorbi el cu blândeţe. Nu te istovi în serviciul meu ca să-ţi dovedeşti loialitatea.

După ce plecă tânărul, Carausius încă se mai uita în urma lui, zâmbind. *Dacă Teleri mi-ar dărui un fiu*, *s-ar putea să semene cu el*, se gândi dintr-odată.

O luase din alte motive, dar era soţia lui. De ce să nu spere că-i va dărui un fiu, născut pe acest pământ, care să-i urmeze calea? Păşi pe coridor, spre locuinţa sa, mult mai nerăbdător. Teleri îi dăduse clar de înţeles că n-o încântau deloc îmbrăţişările lui, însă majoritatea femeilor voiau să facă copii. Dacă şi ea ar face la fel, ar simţi o anume afecţiune faţă de tatăl copilului ei. Dar, când ajunse în cameră, patul era gol.

Un moment, rămase holbându-se, uluit de intensitatea durerii la gândul că fusese trădat. Apoi raţiunea îşi reintră în drepturi. Chiar dacă Teleri ar fi fost genul de femeie care s-ar implica într-o legătură amoroasă, ar fi mult prea inteligentă ca s-o facă noaptea, când toţi cei care dormeau erau la locul lor, iar gărzile îşi făceau rondul. Încet, păşi pe podea şi deschise uşa camerei interioare.

O lampă ardea pe o măsuţă joasă. Lumina sclipea de la marginea unui lighean de argint aşezat înaintea ei şi strălucea în roba albă a femeii. Flacăra tremură la venirea lui, dar ea nu se clinti. De-abia îndrăznind să respire, el îngenunche lângă ea.

Ţinea ochii fixaţi pe suprafaţa întunecată a apei, iar buzele i se mişcau.

— Dierna… şopti ea, apoi tăcu, de parcă ar fi ascultat.

— Doamnă, spuse în cele din urmă Carausius, cu un glas uşor mai pronunţat decât al ei, lasă-ţi viziunea să caute pe coastele Britanniei. Ce vezi?

Nu ştia sigur cu care dintre ele vorbea, nici când Teleri se mişcă din nou.

— Ape întunecate… Văd un râu, maluri joase, vârfurile copacilor ridicându-se întunecoase pe cerul înstelat.

Respiraţia i se opri şi se clătină.

— Un curent puternic… undele lucesc… Vâslele lucesc ieşind din apă…

— Sunt nave de luptă? Câte sunt? se repezi Carausius.

Ea tresări, dar îi răspunse într-o clipă.

— Sunt şase, urcă pe râu…

— Unde?

De data asta îşi menţinu vocea şoptită, dar fără să-şi controleze intensitatea.

— Pe care râu? Care oraş?

— Văd un pod… şi ziduri de piatră roşie, veni încet răspunsul. Dierna zice… că este Durobrivae! Du-te! Trebuie să mergi acolo

repede!

Ultimele cuvinte, deşi le rostise Teleri, răsunară atât de asemănător cu vocea Diernei, încât Carausius clipi nedumerit. Apoi femeia se clătină şi el o prinse în braţe.

Cu inima bătând din greu, o duse la pat. Deşi ardea de dorinţa de a pleca imediat, îşi făcu timp să o acopere cu două pături. Ea nu se trezi, dar respira deja mai adânc şi în ritmul regulat al somnului. Trăsăturile ei calme aveau seninătatea celor ale unei vestale sau ale unui copil, iar în acel moment nu-şi imagină cum de-o privise vreodată încărcat de dorinţă.

— Doamna mea, îţi mulţumesc.

Se aplecă şi o sărută pe frunte. Apoi ieşi din cameră, uitând deja de ea, în timp ce strigă primele ordine pentru a ajunge încă o dată pe mare.

Din punct de vedere militar, anotimpul care urmă fu încărcat pe deplin de succese. Viziunile Diernei nu se adeveriră întotdeauna, iar Teleri n-a fost mereu în stare să înţeleagă mesajele ei. Şi au mai fost momente când Carausius era deja pe mare şi nu putea fi avertizat. Dar, aşa cum promisese Marea Preoteasă, alianţa cu Avalonul îi oferi amiralului un avantaj care i-a permis, dacă nu să distrugă duşmanul, cel puţin să menţină un soi de echilibru. Dacă romanii nu ajungeau întotdeauna înainte ca piraţii să fi terminat de jefuit o aşezare, de obicei veneau la timp ca să răzbune atacul. Iar negustorii care navigau din porturile Britanniei se îngreunară de atâtea prăzi nerevendicate de nimeni, trimise de Carausius Romei.

La sfârşitul verii, când căpiţele de fân se înălţau pe pajişti, iar orzul se legăna înaintea secerii, Carausius convocă un consiliu al conducătorilor britanici din toate teritoriile de pe Ţărmul Saxon ca să discute viitoarele lucrări de apărare în Britannia. Cu ajutorul lui Teleri, reuşise să facă mult mai mult decât se aşteptase Maximian din partea lui. Însă nu suficient. Ca teritoriul să fie cu adevărat în siguranţă, trebuia să-i convingă cumva pe cei care trăiau în interior să-l ajute. Se întâlniră în marea bazilică de la Venta Belgarum, singurul loc din regiune suficient de spaţios, încât să încapă toţi.

Carausius se ridică, trăgându-şi din reflex faldurile togii, în aşa fel încât ele să cadă în linia graţioasă a artei statuare

romane. În ultimii doi ani fusese nevoit să poarte toga suficient de des, încât nu-l mai deranja deloc inconvenientul, dar pe când îşi drapa capătul liber peste braţ şi-şi ridică mâna să ceară congregaţiei să facă linişte, îi trecu prin minte că mişcările demne necesare menţinerii veşmântului la locul său constituiau, fără nicio îndoială, o explicaţie foarte exactă a idealului roman de *dignitas*.

— Prieteni, eu nu am darul oratoric, aşa cum se învaţă la Roma. Sunt un soldat. Dacă n-aş avea îndatoriri pe Dux Tractus Armoricani et Nervicani, coastele de pe ambele părţi ale Canalului, nici n-aş fi aici, aşa că, dacă vorbesc cu o duritate de soldat, vă rog să mă iertaţi.

Se opri, privind spre bărbaţii aşezaţi pe băncile dinaintea lui, înveliţi în propriile lor togi. Dacă te luai după îmbrăcămintea lor, părea că se adresa Senatului din Roma, însă ici-colo mai vedea câte-un bărbat cu pielea albă şi părul roşiatic al cuiva de viţă pur celtă sau osatura delicată a unei rase încă şi mai bătrâne.

— V-am chemat aici, continuă el, să vorbim despre apărarea teritoriilor unde v-aţi născut şi care au devenit căminul meu.

— Asta-i treaba armatei, răspunse un bărbat de pe una dintre băncile din spate. Şi aţi făcut-o foarte bine. Ce-ar avea de-a face cu mine?

— Nu chiar atât de bine pe cât ar fi putut, interveni altul întorcându-se să-l privească pe primul şi apoi încruntându-se la Carausius. N-au trecut nici două luni de când gunoaiele alea au atacat Vigniacis şi mi-au distrus atelierele. Unde-ai fost atunci?

Carausius se încruntă, iar Allectus îi şopti de alături:

— Îl cheamă Trebellius şi este proprietarul unei turnătorii de bronz. Ne dă multe dintre piesele navelor noastre.

— Goneam pe urmele unui pirat care scufundase o navă încărcată cu unul dintre transporturile dumitale, cred, vorbi amiralul calm. Într-adevăr, bunurile tale ne-au folosit foarte mult şi mă rog zeilor să-ţi reiei cât mai repede producţia. Cu siguranţă nu vă gândiţi că aş supune riscurilor ceva de care avem nevoie cu disperare.

Se auzi un murmur de apreciere.

— Flota face tot ce poate să ne servească, Trebellius. Să nu ne plângem, spuse Pollio, care ajutase la organizarea întâlnirii.

— *Facem* tot ce putem, repetă şi Carausius, însă, uneori, cum a arătat şi prietenul nostru de aici, nu-i suficient. Avem un

număr limitat de nave şi ele nu pot fi peste tot. Dacă am îmbunătăţi fortăreţele pe care le avem şi am construi altele, dacă am avea navele necesare să le deservească, atunci, n-aţi mai plânge după casele jefuite şi zidurile arse.

— Toate astea sunt minunate, răspunse un bărbat din Clausentum, dar ce vreţi să facem noi?

Carausius îşi căută inspiraţia prin scenele de pe fresca de pe perete, unde un Jupiter foarte asemănător cu Diocleţian îi oferea o cunună unui Hercule cu chipul lui Maximian.

— Datoria voastră, în calitate de părinţi şi conducători ai oraşelor. Sunteţi obişnuiţi să acoperiţi costurile lucrărilor publice şi clădirilor civice. Vă cer doar să folosiţi unele dintre aceste resurse la apărarea lor. Ajutaţi-mă să construiesc mai multe fortăreţe şi să-mi hrănesc oamenii!

— Asta i-a lovit acolo unde-i doare cel mai mult, murmură Allectus, în vreme ce în sală se aprinseră disputele.

— Este un lucru să ne construim propriile noastre oraşe, începu Pollio ridicându-se în cele din urmă în picioare şi luând cuvântul. Am fost obişnuiţi, iar resursele noastre, deşi restrânse, sunt adecvate. Însă apărarea ţine de responsabilitatea împăratului. Din ce alt motiv punem biruri atât de mari oamenilor noştri şi trimitem banii la Roma? Dacă plătim lucrările de apărare, nu va risipi el banii trimişi prin Siria sau nu-i va arunca pe o altă campanie împotriva goţilor?

— Lăsaţi aici taxele percepute în Britannia, să sprijine guvernul nostru, şi, atunci, vom plăti bucuroşi apărarea, spuse prinţul Eiddin Mynoc, dar nu-i drept să luaţi tot şi să nu mai daţi nimic în schimb.

Pereţii se cutremurară când majoritatea bărbaţilor începură să-şi strige încuviinţarea. Carausius încercă să le comunice că el scria doar rapoarte şi recomandări, nu avea nicio şansă de a-l face pe împărat să asculte, însă nu fu înţeles.

— Împăratul trebuie să ne asculte, crescu rumoarea. Dacă-i ceri sprijin lui Diocleţian, vom fi alături de tine. Dar să ne ajute. Orice bărbat care vrea să fie numit împărat al Britanniei trebuie să-şi merite numele!

— Ce-o să facem? întrebă Allectus.

Carausius se strâmbă, recunoscând neliniştea din ochii lui.

Cerialis pregătise în grădina sa canapelele pentru ospăţ.

Apusul de sfârşit de vară aşeza o lumină aurie, ca un voal, peste copaci, iar dincolo de ei se auzea clipocitul uşor al râului strecurându-se printre trestii. Să spulberi această atmosferă tihnită cu discuţii despre război părea un sacrilegiu.

— Îi vom scrie lui Diocleţian.

Vorbea cu o voce scăzută, de parcă i-ar fi fost teamă să fie auziţi, deşi numai Allectus şi Aelius se aflau acolo.

— Bineînţeles, dar ştiu cât de solicitate sunt deja resursele sale şi nu am prea multe speranţe de ajutor din partea Romei.

Îşi goli pocalul, sperând ca vinul îi va alina durerea de cap şi-l ridică să-i fie umplut din nou de sclavul din apropiere.

— Nu înţeleg cum voi, britanicii, sunteţi atât de miopi! Nu are niciun sens să-i ceri fonduri împăratului. El se îngrijeşte de întregul imperiu şi de acolo de unde se află par să fie alte locuri cu nevoi mai mari.

— Aici e necazul, vorbi Cerialis sumbru. Este destul de dificil să-i fac pe compatrioţii mei să privească dincolo de zidurile propriilor oraşe, darămite dincolo de ţărmuri. După părerea lor, au plătit pentru protecţie şi n-ar mai trebui să plătească din nou…

Carausius îşi închise ochii; îi bubuia capul de parcă cineva încerca să i-l crape în două. Pe de-o parte, răspunsurile sale, condiţionate de cei douăzeci de ani petrecuţi în uniformă, îi supărau pe aceşti provinciali care nu înţelegeau că toate părţile imperiului depindeau de forţa întregului. Pe de altă parte, şinele născut când preoteasa-i împrăştiase sângele pe pământ protesta că nimic, nici măcar un jurământ făcut unui împărat, nu era atât de important precum siguranţa Britanniei.

— Am făcut tot ce-am putut ca să adun bani, dar, cu mijloacele disponibile aici, nu prea mai sunt şanse în plus.

Glasul lui Allectus părea să vină de la o mare distanţă.

— Prin mijloacele disponibile… repetă amiralul, iar o idee răzbătu din încleştarea lui interioară.

Dacă nici împăratul şi nici prinţii britanici nu vor ceda, atunci, va trebui să găsească o a treia cale. Se sprijini în cot, aruncând în jur o privire sumbră.

— Zeii ştiu că am încercat să joc după toate regulile! Dar, dacă datoria îmi cere să le încalc, atunci, aşa va fi. Când capturăm o navă, chiar legile împăratului îmi permit să reţin o parte din pradă. De acum înainte, şi Britannia va primi o parte

din capturi. Îmi pun nădejdea în tine, Allectus, că vei scrie rapoarte într-o asemenea manieră, încât să nu se… pomenească de ceea ce se petrece.

13

Tare şi clar, fluieratul paznicului răsună peste mlaştini. Fu auzit la poalele Deluşorului şi un strigăt tremurat duse mesajul mai sus.

— *Vine cineva*. *Chemaţi ceţurile şi trimiteţi luntrea care-l va aduce în Avalon*!

Dierna îşi puse pe cap şi pe umeri voalul lung. Inima începu să-i bată cu o agitaţie neobişnuită; se opri o clipă, surprinsă, apoi inspiră adânc şi ieşi dintre umbrele casei, în strălucirea zilei de vară. Aruncă o privire critică asupra preoteselor care o aşteptau.

Crida, văzându-i privirea, îşi ridică fruntea.

— Te temi că n-o să facem cum spui? De ce eşti aşa de precautăă? Nu-i decât un roman.

— Nu chiar. Este un bărbat dintr-un trib cu oameni nu foarte diferiţi de noi, obligat, la fel ca mulţi dintre tinerii noştri, să se modeleze după tiparele romane. Şi este un bărbat însemnat de zei…

Redusă la tăcere, Crida îşi acoperi faţa cu propriul voal. Dierna dădu din cap şi conduse grupul în jos, pe cărăruia şerpuitoare. Pe când se apropiau de ţărm, Ceridachos le ieşi în întâmpinare, îmbrăcat în întregime cu veşmintele de arhidruid, însoţit de Lewal, care-l mai întâlnise înainte pe vizitator.

Ea se întrebă cum va apărea Deluşorul în ochii amiralului. De-a lungul anilor, înlocuiseră primele case de chirpici cu construcţii de piatră, care se adunau pe costişe. Numai marea Cale a Procesiunilor, cu stâlpii ei pictaţi, avea o măreţie similară cu construcţiile din Roma, chiar dacă într-un mod diferit. Iar pietrele ridicate, care încoronau Deluşorul, erau deja străvechi atunci când Roma nu trecea de o adunătură de colibe împrăştiate pe cele şapte coline.

Marea luntre a Avalonului zăcea trasă la ţărm, sub meri. Fusese construită în vremurile mamei ei, destul de mare să transporte cai şi oameni, avea vâsle, nu prăjini, ca ambarcaţiunile mai mici, cu care locuitorii mlaştinilor se

strecurau printre stufărişuri. Dierna păşi înăuntru şi-şi ocupă locul la prova, iar la comanda ei, barcagiii împinseră tare şi alunecară în linişte pe lac. Înaintea lor, o ceaţă lucea la suprafaţa apei, poleind dealurile îndepărtate cu aur. Când ajunseră în mijlocul lacului, preoteasa se ridică în picioare, legănându-se cu uşurinţă pentru că era obişnuită, deşi suprafaţa era netedă ca podeaua unei săli de dans.

Trase adânc aer în piept şi-şi ridică braţele, cu degetele tremurând de parcă ar fi tras de un fir invizibil. Barcagiii ridicară vâslele, iar marea luntre pluti în aşteptare, la pragul dintre cele două lumi. Vraja care chema ceţurile era ţesută în mintea lor, dar se manifesta în lumea din afară, legându-le una de alta prin mişcări precum acestea. Respiraţia ei dobândi mai multă forţă; îşi simţea muşchii gâtului începând să vibreze, deşi nu se auzea nimic, închise ochii, chemând-o pe Zeiţa dinlăuntru şi adunându-şi toate forţele într-un singur şi măreţ act de voinţă.

Percepea legănatul nivelurilor în schimbare şi rezistă tentaţiei de a privi, ştiind că acea clipă dintre timpuri era cea mai periculoasă dintre toate. În anii de când Doamna Caillean ridicase bariera ceţii ca să-i protejeze, multe preotese învăţaseră această vrajă. Însă în fiecare secol dispăruseră una sau două, trimise afară ca încercare, pierdute între lumi când încercaseră să despartă ceţurile la întoarcere.

Apoi o umezeală rece se învolbură dintr-odată în jurul ei. Dierna deschise ochii şi văzu apă cenuşie şi un vălmăşag de arbori şi, pe când ceţurile se despărţeau, mantia purpurie a bărbatului care o aştepta pe mal. Teleri nu-l însoţea. Când comunicaseră prin ligheanul vrăjit, părea că o iertase. Până în acest moment, sperase că va veni.

O clipă, gândul o purtă spre sud-vest. *Teleri, încă te mai iubesc. Nu înţelegi? Aşa a trebuit, nu eu te-am izgonit din Avalon.*

— Iată Valea Avalonului, spuse Dierna pe când luntrea trecea din nou prin ceţuri şi aluneca pe ape spre Deluşor. Carausius clipi nedumerit şi-şi îndreptă umerii, precum un om ieşit dintr-un vis. Bărbaţii din escortă, protestând, fuseseră lăsaţi în urmă, să aştepte păzind caii. Însă preotesele, obişnuite să descifreze trăsăturile bărbaţilor, văzuseră uşurarea din ochii lor şi ştiau că auziseră poveşti despre insula sacră. Chiar şi prinţilor din casele regale britone rareori li se permitea să păşească pe acest

tărâm. La nevoie, preotesele ieşeau ele, ducându-se la casele regale să binecuvânteze pământul.

Nu pentru rangul şi puterea lui Carausius în lumea romană lansase Dierna invitaţia, ci deoarece avusese un vis. Socotea un semn bun că amiralul răspunsese chemării în acest anotimp, deşi mari presiuni se exercitau asupra lui. Însă era adevărat că, de când se decisese să folosească profitul din capturarea navelor piraţilor ca să-şi finanţeze operaţiunile, la sfârşitul verii trecute, lucrurile se îmbunătăţiseră. Flota avusese un sezon extrem de bogat, cu multe prăzi preţioase, ale căror profituri accelerau întărirea navelor şi protecţia la ţărm. Poate că duşmanul era prea istovit să le mai creeze probleme.

Preotesele în robe albastre stăteau sub meri, cu un şir de druizi în urma lor. Pe când luntrea se apropie, începură să cânte.

— Ce spun? întrebă Carausius, deoarece cuvintele erau într-un străvechi dialect al limbii britone.

— Îl slăvesc pe Apărător, Fiul a O Sută de Regi…

El păru uluit.

— O onoare mult prea mare, dacă mi-este destinată. Tatăl meu a împins o luntre nu mult deosebită de asta prin canalele deltei unde Rhenus se scurge în marea din nord.

— Spiritul are o calitate regală care transcende originea, dar despre asta vom discuta mai mult altă dată, îi răspunse ea.

Luntrea ajunse la mal, iar Carausius păşi pe uscat. Crida îi ieşi în întâmpinare să-i ofere o cupă de bun venit, făcută din lut simplu, dar umplută cu apă proaspătă, cu un gust de fier, din fântâna sacră. Dierna se bucură, iar, dacă pe chipul tinerei s-ar fi citit vreun resentiment, voalul l-ar fi ascuns.

Apoi îşi lăsă oaspetele în grija lui Lewal, să fie hrănit şi să i se arate clădirile grupate la poalele Deluşorului, în vreme ce ea le conduse pe preotese înapoi la îndatoririle lor. Doar după masa de seară se întâlniră din nou.

— Preoţimea druidă îşi oficiază ritualurile de pe Deluşor la lumina zilei, zise Dierna în timp ce-l conducea pe Carausius spre Calea Procesiunilor. Dar seara le aparţine preoteselor.

— Romanii spun că Hecate domneşte în ceasurile de întuneric şi că vrăjitoarele sunt fiicele ei, folosindu-se de umbre să ascundă ce n-ar îndrăzni să facă la lumina zilei, îi răspunse el.

— Crezi că suntem vrăjitoare?

Stâlpii de piatră care flancau cărarea erau înaintea lor. Ea se

opri, privind înapoi spre el şi remarcă o tensiune în unghiul făcut de înclinarea capului şi linia umerilor, care nu fusese acolo mai înainte.

— Ei bine, se mai întâmplă să apară momente când, spre binele tuturor, este nevoie şi de aşa ceva. Însă îţi promit că nu-ţi voi face rău şi nici n-am să te leg cu vreun farmec.

El o urmă printre stâlpi şi se opri brusc, clipind.

— Poate că nici nu va trebui… Aici există suficiente farmece cât să zăpăcească orice bărbat.

Dierna îi înfruntă privirea dezorientată.

— Deci le *simţi!* Eşti un om curajos, Carausius. Dacă-ţi vei ţine firea, Deluşorul nu-ţi va face niciun rău. Atât pot spune, iar, dacă viziunile mele spun adevărul, ai mai fost pe aici înainte…

El îi aruncă o privire uluită, dar merse restul drumului în tăcere. Luna, cu numai o zi până la faza plină, se ridicase deasupra colinelor şi urca pe cerul dinspre răsărit. Trecură de la întuneric la lumină şi înapoi când dădură ocol dealului. Pe la vremea când ajunseseră în vârf, se afla la jumătatea drumului spre tării; umbrele pietrelor din cerc se întindeau ascuţite şi negre peste întreaga circumferinţă, dar altarul din centru era luminat din plin, iar vasul de argint, cu apă, deasupra căruia lucea, părea că străluceşte dinăuntru.

— Doamnă, de ce m-ai adus aici? întrebă aspru, dar vocea lui tremura, iar ea ştia că încerca să ţină sub control exact trăirea pe care o nega.

— Stai nemişcat, Carausius, rosti ea încet, deplasându-se de cealaltă parte a altarului de piatră. Când te afli pe puntea ta, nu asculţi vântul şi nu te apleci peste bord să simţi starea mării? Taci şi lasă pietrele să-ţi vorbească. Ai văzut-o pe Teleri privind în ligheanul de argint, deci ştii că nu-ţi va face niciun rău. Acum este rândul tău.

— Teleri a fost iniţiată de tine ca preoteasă, exclamă el. Eu sunt soldat, nu preot. Nu ştiu nimic despre lucrurile astea spirituale, iar toate izbânzile mele le-am dobândit folosindu-mi înţelepciunea şi forţa braţului.

— Ştii mai mult decât îţi aminteşti! i-o întoarse ea. Nu-i în firea ta să accepţi înfrângerea înainte de a fi încercat. Priveşte în lighean, stăpâne – vocea ei se înmuie –, şi spune-mi ce vezi…

Stăteau faţă în faţă, în vreme ce luna se ridica tot mai sus, iar, dacă lui momentul i se păru nesfârşit, pentru Dierna,

obişnuită cu astfel de veghe, era doar un răgaz de la grijile lumii. Pe măsură ce tăcerea se adâncea, i se întări din ce în ce mai mult convingerea că stătuse înaintea acestui bărbat în alt timp şi alt loc, tot în faţa unui altar.

Acum îl vedea clătinându-se. Bâjbâia înainte, apucând piatra în timp ce se apleca deasupra ligheanului de argint. Îşi lăsă capul în jos, parcă atras de apă. Preoteasa îşi puse mâinile peste ale lui, echilibrându-l şi temperând forţa care pulsa prin el cu propria ei forţă. Se uită la lighean cu privirea ei vizionară, nefocalizată, şi, când imaginile începură să se formeze, ştiu că amândoi vedeau acelaşi lucru.

Lumina lunii lucea pe suprafaţa apei; privi asupra unei insule în jurul căreia clipoceau mări argintii.

N-o văzuse niciodată cu privirea ei conştientă, dar recunoscu alternarea inelelor de apă şi uscat, lanurile mănoase de lângă mare şi navele din golful interior, iar în centru, o insulă într-o insulă, abruptă şi ridicată în terase, acoperită cu temple care luceau palid în lumina lunii. La fel de vastă precum Valea Avalonului, cu contururi amplu desenate, asemenea celor ale Deluşorului Sacru. Era vechiul pământ, mama misterelor, iar Dierna ştia că vedea insula din care se refugiaseră învăţaţii druizilor, care zăceau acum pe fundul mării.

Viziunea se lărgi; privea peste insulă de pe o terasă cu o balustradă de marmură. Lângă ea stătea un bărbat. Dragoni tatuaţi se îngemănau pe antebraţele lui puternice şi palmele care apucaseră balustrada, iar diadema regală a soarelui, discul ei poleit acum cu alb de lumina lunii, îi licărea pe frunte. Avea părul întunecat, iar trăsăturile acviline, dar ea cunoştea spiritul care privea prin ochii lui.

El se întoarse spre ea şi acei ochi se deschiseră larg.

— Inima Flăcării!

Nechemată şi neaşteptată, Dierna simţi propria sa dorinţă stârnindu-se în semn de răspuns. El se întinse spre ea şi, dintr-odată, viziunea fu înghiţită de o năvală a apei, azvârlindu-se asupra lor într-un val imens.

Cu inima bătându-i nebuneşte, se luptă, folosindu-şi disciplina de-o viaţă, să-şi regăsească echilibrul. Când reuşi să vadă din nou, Carausius stătea în patru labe, iar ligheanul, răsturnat, îşi împrăştiase conţinutul într-un şuvoi strălucitor pe suprafaţa pietrei. Se grăbi să-i sară în ajutor.

— Respiră adânc, şopti ea, ţinându-l pe după umeri, până când tremuratul încetă. Spune-mi, ce-ai văzut?

— O insulă… în lumina lunii…

Se aşeză pe vine, frecându-şi antebraţele, şi privi în sus spre ea.

— Ai fost acolo, cred… clătină din cap. Şi apoi au apărut şi alte scene. Am fost acolo! zise privind încrâncenat în jur. Se dădeau lupte şi cineva a încercat să distrugă pietrele! adăugă şi se încruntă la ea. A dispărut. Nu-mi mai amintesc nimic…

Dierna oftă, dorindu-şi să-l ia în braţe, tot aşa cum îl ţinuse şi pe celălalt, cu atât amar de vreme în urmă. Dar nu trebuia să-i dezvăluie legătura dintre ei, dacă el nu ştia. Nici ea însăşi nu era sigură de sensul viziunilor, numai de emoţia simţită odată cu ele. Îl iubise pe acest bărbat într-o altă viaţă – sau mai mult decât într-una – şi, gândindu-se din nou la timpul trecut de la prima lor întâlnire, înţelese că încă-l mai iubea. Ca preoteasă, educată să-şi controleze atât inima, cât şi voinţa, nu simţise altceva decât respect şi pasiunea unui ritual nici pentru taţii copiilor ei. Cum putuse fi atât de oarbă?

— Ai fost un rege al mării, rosti încet, cu mult timp în urmă, pe meleaguri acum dispărute. Zidul de apărare al Britanniei a fost întotdeauna marea. Iar aici supravieţuieşte o mică parte a acelei tradiţii. Cât despre pietre… înghiţi un nod. Cu mult timp înainte, un bărbat pe nume Gawen a murit aici apărându-le. Şi el, un rege sacru, nu ştiu dacă tot tu, sau dacă tu, tot un războinic, a avut o viziune a acelei lupte, dar cred că te-ai renăscut să fii, încă o dată, protectorul Britanniei.

— Am jurat să-l slujesc pe împărat… vorbi Carausius cu un glas tremurat. De ce mi s-au arătat toate astea? Nu sunt vreun rege.

— Titlul nu contează, dădu ea din umeri. Numai dăruirea, ceea ce-ai făcut deja atunci când ţi-ai oferit sângele la consacrarea fortăreţei tale. Sufletul tău este regal, stăpân al mării şi hărăzit misterelor. Şi mai cred că va sosi o zi când vei fi nevoit să alegi dacă vrei sau nu să-ţi urmezi destinul.

El se ridică în picioare, iar ea îi simţi spiritul împotrivindu-i-se. Sigur în acest bărbat exista forţă, oricât de nepregătită. Făcuse aşa cum îi ceruse Zeiţa. Indiferent de alegerea lui, trebuia s-o accepte. Îl conduse înapoi în tăcere.

Dimineaţa, de dincolo de mlaştini ajunse la ei vestea unui

mesaj urgent pentru Carausius. Dierna dădu ordin ca solul să fie adus pe insulă, legat la ochi, şi îl puseră să aştepte până când amiralul scoase pergamentul din cutia sa.

— Sunt piraţii? întrebă, văzând cum i se schimbase expresia feţei.

El clătină din cap, cu o expresie la jumătatea drumului dintre exasperare şi furie.

— Nu sunt saxonii, ci hoţii de la Roma!

Se uită din nou la pergament, traducând pe cât se pricepea de bine.

— Sunt acuzat de înhăitarea cu duşmanii Romei şi fraudarea imperiului… Afirmă că am întârziat dinadins să-i atac pe piraţi, aşteptând să fie în drum spre casă, ca să le capturez prada! Smintiţii, cred că aş putea fi pretutindeni sau că le citesc gândurile barbarilor?

Răsuci pergamentul şi scoase un mârâit terminat într-un hohot lipsit de veselie.

— Evident asta cred, pentru că aici mă acuză că fac tratate secrete cu jefuitorii, spunându-le unde să atace şi că împărţim prada. Clătină din cap. N-ar fi niciun secret aici, dacă aş acţiona împotriva Romei.

— Dar ai cheltuit banii în folosul Britanniei!

— Adevărat, însă mă vor crede? Sunt convocat la Roma să fiu judecat de împărat. Chiar dacă voi fi achitat, nu-i nicio îndoială că mă vor trimite la celălalt capăt al imperiului şi nu mă vor mai lăsa să mă întorc vreodată.

— Nu te duce! exclamă ea.

— Am depus un jurământ înaintea împăratului… clătină el din cap.

— Ai jurat acestui pământ, legându-te să aperi misterele. Mai există vreun bărbat în armatele lui Diocleţian care ar mai putea face asta?

— Dacă refuz, voi fi un rebel. Va însemna război civil, zise privind-o cu chipul sumbru.

— Cine să te oprească? Maximian este ocupat cu francii de pe Rhenus, iar Diocleţian, cu goţii de pe Danuvius. Nu au forţe în plus să disciplineze un amiral rebel, care, indiferent ce-ar crede despre metodele sale, protejează imperiul. Iar, dacă se ajunge la război, n-ar fi prima dată, vorbi ea şi-i înfruntă privirea împietrită. Diocleţian însuşi a fost fiu de sclavi, a cărui măreţie a

prevestit-o o preoteasă druidă din Galia. Nu glăsuiesc cu mai puţină autoritate decât ea.

— Dar nu încerc să ajung împărat! căscă el ochii.

Dierna îşi dezveli dinţii într-un zâmbet.

— Du-te înapoi la flota ta, Carausius, şi vezi dacă te vor susţine. Mă voi ruga zeilor să te ia în paza lor. Dacă se ajunge la lupte, s-ar putea să descoperi că nu ai de ales, trebuie să accepţi roadele victoriei.

Teleri o instruia pe slujnică ce veşminte să-i fie împachetate pentru călătoria de la portul Dubris spre vilă, când un legionar îşi făcu apariţia pe holul de la intrarea în apartamentele ei.

— Doamnă, a sosit un mesager. Vreţi să veniţi?

— S-a întâmplat ceva cu amiralul?

Inima-i bătea, dintr-odată, nebuneşte şi o clipă nu mai ştiu dacă din cauza speranţei sau a fricii. În anul de dinainte, Carausius îi sfidase pe împăraţi şi îşi construise flota, iar atacurile saxonilor începuseră să se rărească. În acest sezon voia să facă şi mai multe.

Amiralul plecase în larg cu trei zile înainte să le ducă saxonilor războiul. Dacă le ardea satele, credea că nu vor mai fi atât de nerăbdători să atace din nou Britannia. Însă, în focul bătăliei, chiar şi un comandant de oşti putea fi doborât. Avea sentimentul că nu-i era credincioasă. Soţul ei îi fusese ca un rege şi îi apăra poporul. Îşi dăduse seama cu surprindere cât de mult respingea datoria care o ţinea lângă el.

— Nu cred, spuse legionarul. Cred că-i un mesaj *pentru* Carausius, nu de la el. Dar băiatul de-abia dacă ştie vreo vorbă latinească, iar britona lui este un soi de dialect pe care niciunul dintre noi nu-l înţelege.

— Prea bine.

Cu o ultimă vorbă adresată slujnicii, îl urmă pe soldat în camera de gardă.

Mesagerul, un băiat călit de vreme, într-o tunică decolorată de pescar, se uita la pereţii de piatră de parcă erau gata să cadă peste el şi aştepta. Când îl salută cu accentul de Durnovaria, se lumină la faţă.

— E din Armorica, murmură ea pe când omul izbucni într-un torent de vorbe.

— Ai lui fac adesea negoţ cu oamenii noştri şi felul în care

vorbesc este destul de asemănător.

Teleri se apleacă încruntându-se, în vreme ce el continua să vorbească. Omul încă mai dădea din gură când Allectus intră în încăpere.

— Vine Maximian împotriva noastră? întrebă în latină, când povestea luă sfârşit.

— Aşa zice el, răspunse Teleri. Dar de ce-ar acţiona acum împăraţii? Credeam că Diocleţian a îngăduit respingerea acuzaţiilor de către Carausius şi că l-a iertat că nu s-a supus poruncii de a se întoarce.

— Asta a fost anul trecut, spuse Allectus întunecat, când împăraţii luptau pe Rhenus. Dar acum avem veşti că Maximian a făcut pace cu francii în Belgica. Chiar credeai că Roma va tolera la nesfârşit sfidarea? Presupun că n-ar trebui să ne surprindă, dacă succesorul împăratului s-a folosit de acest răgaz să construiască nave prin Armorica. La urma urmei, şi noi am construit o flotă, îşi ţugui el buzele. Aş fi vrut numai să fi avut mai mult timp să ne pregătim.

— Dar Carausius nu vrea să lupte cu Maximian! A jurat credinţă împăraţilor! sări Teleri.

— Legământul oferit nouă, odată cu sângele vărsat la Portus Adurni, uneşte mult mai trainic. Ai fost acolo, l-ai auzit jurând că va apăra acest pământ.

Cu cât Allectus petrecea mai mult timp în armată, se gândi femeia, văzând cât de drept stătea acum, cu atât îşi îmbunătăţea mai mult ţinuta. O fi Carausius un mare războinic, dar tânărul, cu priceperile sale financiare, îi oferise resursele necesare războiului. Ceea ce-l făcuse pe Allectus să pară ceva mai tânăr decât era.

— Vrei să se răscoale… rosti ea încet. Să se proclame împărat al Britanniei?

— Da, vreau. Creştinii spun că un om nu poate să slujească doi stăpâni şi a venit vremea să aleagă, răspunse Allectus şi se duse spre poarta deschisă, unde rămase uitându-se spre mare. Pe măsură ce negoţul se îmbunătăţeşte, nu numai negustorii profită. Nu-ţi dai seama, dar eu ştiu de unde vin banii şi unde se duc. Acum toată lumea prosperă. Ştiai că prin temple se roagă pentru Carausius, ca şi cum ar fi deja împărat? Atunci, lasă-l să fie conducătorul de care avem nevoie. Maximian îl va obliga să aleagă.

Dând din cap, Allectus extrase din punga de la şold tabletele de ceară şi se întoarse spre pescar.

— Întreabă-l câte nave a văzut şi câţi oameni transportau. Mai întreabă-l când au ieşit în larg, zise el aspru. Dacă nu stau cu o spadă alături de comandantul meu, am să-i ofer ceva de mai mare valoare, informaţiile necesare plănuirii bătăliei şi o flotă pusă în gardă şi pregătită să-l urmeze! Repede, nava care va duce acest mesaj trebuie să prindă refluxul!

Romanii împotriva romanilor! Numai gândul o făcu pe Teleri să se zgribulească. *Zeiţă*, *apără-l pe Carausius*, se rugă ea, ruşinată de dorinţa descifrată în ochii lui Allectus, *şi iartă-mi îndoielile*! *Astă-noapte am să mă uit din nou în ligheanul de argint*. *Poate că Dierna va avea şi ea veşti pentru mine*.

Pescarul privi de la unul la celălalt, încercând să înţeleagă ceva. Femeia inspiră adânc şi începu să-i pună întrebări.

Carausius stătea pe puntea de la pupa a navei *Orion*, legănându-se puţin, după cum sălta trirema pe valuri, cu pânzele strânse. Rândul cel mai de jos de vâslaşi îi menţinea poziţia în timp ce restul se odihneau. Celelalte nave de sub comanda sa se orientaseră pe trei coloane, cu excepţia unei liburne foarte rapide, pe care o trimisese înainte să caute duşmanul. Uscatul era un vălmăşag de verde la babord, cu dealuri joase şi bancuri de nisip ridicându-se pe promontoriile stâncoase dinspre vest. Ţărmul părea paşnic, dar câte o învolburare ocazională a apei, iscată de-a curmezişul liniei valurilor, dezvăluia curenţi ascunşi.

Orion fusese terminată în timpul iernii, fiind cea mai mare navă de sub comanda lui, o revenire la marile trireme ale zilelor străvechi, iar lemnul ei lucea alb în lumina soarelui. La prova, vânătorul sculptat îşi aţintea arma spre un duşman nevăzut. Imaginea era romană, însă Dierna sugerase numele navei sale amiral. Exista o forţă, spusese ea, în constelaţia cu această denumire, care-i va aduce victoria. Însă altarul de la pupa adăpostea o zeiţă, statuia ei având coif, scut şi o suliţă. Ofiţerii romani îi ziceau Minerva, dar influenţase alegerea şi Marea Preoteasă, care îl sfătuise pe Carausius să se roage zeiţei ca Briga, onorată în Avalon pe Insula Fecioarei.

— Doamnă, te chem cu inima grea, murmură Carausius. Nu vreau să lupt cu Maximian. Dă-mi un semn să-mi aflu calea, iar,

dacă trebuie să luptăm cu ei, atunci, de dragul bărbaţilor curajoşi care m-au urmat, veghează asupra noastră cu graţie şi dă-ne victoria.

Aruncă încă o mână de orz asupra altarului şi turnă o libaţie de vin. Menecrates, omul pe care-l alesese în funcţia de căpitan al *Orionului*, luă trei degete de tămâie şi o presără peste cărbuni. Izul aerului mării se amestecă plăcut cu mirosul dulceag de tămâie arsă la altar.

Dar chiar pe când se rugau, o parte a minţit amiralului calcula, plănuia, se pregătea de confruntare.

Mesajul lui Allectus îl făcuse pe Carausius să se întoarcă cu cea mai mare viteză din delta Rhenusului, iar când ajunsese la Dubris, escadrele de la Rutupiae şi Adurni îl aşteptau să se i se alăture. Erau şi veşti de la Teleri: flota lui Maximian ieşise în larg şi naviga în sus pe Canal. Văzuse în viziunile ei trei escadre a câte zece nave fiecare, ticsite de oameni. Carausius avea sub comandă forţe mult mai vaste, dar ele trebuiau împrăştiate să apere provincia, în vreme ce Maximian îşi putea concentra întreaga forţă asupra cărei fortăreţe dorea.

Teleri scrise că Marea Preoteasă îi promisese că va conjura vântul să încetinească avansul lui Maximian, dar nu va întârzia decât puţin confruntarea. Suficient, considera Carausius, deoarece acelaşi vânt îi purta în josul Canalului atât de repede, încât acum treceau de Portus Adurni.

Nu erau egali în număr de oameni, dar Maximian se mulţumise cu sclavi şi cu pescari luaţi cu arcanul, conduşi de câţiva ofiţeri retraşi din Mediterana şi din patrulele de pe Rhenus. Împăratul spera să-şi prindă adversarul la ţărm şi să forţeze o luptă după abordaj, unde-ar fi folosit legionarii îmbarcaţi pe nave.

Pe de altă parte, corăbiile flotei britanice câştigau prin manevrabilitate, compensând ceea ce lipsea ca număr de oameni. Carausius îşi spuse că trebuia să fie atent la încrederea de sine. Saxonii cu care se obişnuise să lupte erau buni marinari, dar, ca războinici, preferau să caute gloria personală, nu victoria comună. Oamenii lui nu luptaseră niciodată cu nave sub disciplina romană. Totuşi, duşmanul nu cunoştea Canalul, iar acest lucru ar fi putut deveni un avantaj suficient pe ziua de astăzi.

Dându-şi seama că oamenii-l priveau, îşi termină rugăciunea

şi zăvorî uşile altarului. Menecrates luă cădelniţa şi azvârli cărbunii peste bord. Carausius privi în jurul său şi rânji. Avea o navă bună, de la pintenul de bronz, care tăia valurile chiar sub luciul apei, până la pânzele grele. Avea şi oameni capabili, ofiţerii al căror antrenament naval fusese întregit prin doi ani de experienţă împotriva piraţilor, două duzini de legionari cu experienţă bogată în spate şi o sută şaizeci şi doi de vâslaşi liberi, hotărâţi să apere Britannia. Iar zeii îi trimiseseră o zi plăcută de primăvară, cu câteva zdrenţe de nori şi un vânt uşor din spate, suficient cât să aducă o spuzeală de spumă pe coama valurilor, la fel de albastre precum lazuritul, o zi în care puteai să-ţi întâlneşti bucuros moartea sau să te răsfeţi cu o victorie.

Îi lipsea Allectus, al cărui spirit ascuţit şi umor sardonic îi luminaseră multe ore de disperare. Deşi tânărul îşi meritase locul în rândul personalului amiralului, n-avea stomac pentru viaţa pe mare.

Pescăruşii zburau vociferând în jurul catargului, apoi ţâşniră spre uscat, piraţi cu pene, mai lacomi decât oricare dintre saxoni. *Aveţi răbdare*, se gândi amiralul, *în curând vă veţi ospăta*.

Observatorul de la prova strigă, iar Carausius îşi îndreptă spatele, punându-şi palma straşină la ochi, supraveghind marea.

— Liburnă! strigă omul din nou. Se apropie cu toate vâslele…

— Ce semnal? se răsti amiralul, coborând câte două trepte odată spre culoarul dintre băncile vâslaşilor şi alergând înainte.

— Duşmanul în faţă!

Acum Carausius vedea catargul şi spuma albă, iscată de vâslaşii care trăgeau la rame. Treptat, mica navă se făcu tot mai mare, până când se năpusti cu bătăi de vâsle, precum un boboc de raţă care aleargă la mama lui.

I se strânse stomacul. Venise clipa să ia o decizie.

— Ce forţă? întrebă strângând balustrada.

— Trei escadre, pe drum pe Canal, în formaţie de marş, sub vânt.

Simţea cum îl prinde iureşul evenimentelor.

— Se vor pregăti să debarce la Portus Adurni, gândindu-se să stea în faţa ţărmului până la noapte şi să ne ia prin surprindere. Însă, băieţi, noi vom fi cei care-i luăm ca din oală.

Se întoarse spre echipaj.

— Înălţaţi scutul!

Pe când urca tot mai sus, scutul poleit reflecta lumina soarelui ca o stea căzută. O strălucire riscantă, dar, chiar dacă vreun duşman cercetător vedea străfulgerările, ar fi prea uluit să le poată interpreta, dacă nu vedea pânze. În spatele lui Carausius, acoperişul de pânză care-i protejase pe vâslaşi era strâns acum într-un vuiet de velatură. Bărbaţii verificară dacă săbiile stăteau la îndemână, iar şirurile din mijloc şi de sus se ridicară la vâslele lor.

Freamătul valurilor izbite de bordaj părea puternic în liniştea subită. O umbră trecu peste puntea din faţă; Carausius privi în sus şi văzu forma bine conturată a unui vultur de mare. Soarele ajunsese aproape deasupra capului, iar pasărea era o siluetă neagră profilată pe cer. Pluti dincolo de navă, înclinându-se într-o străfulgerare de pene albe şi negre, iar apoi dădu ocol navei, o dată, de două ori, şi din nou. Apoi, slobozind un ţipăt, se îndepărtă accelerând spre apus, de parcă ar fi vrut să-i conducă pe britanici spre duşmani.

— Un semn!

Exclamaţia lui Menecrates răzbătu stinsă prin vuietul brusc din urechile lui Carausius. Zeii îi răspunseseră; toate regretele sale pieriră.

— Domnul Cerurilor însuşi ni-i dă pe mână. Înainte! Vulturul ne-a arătat drumul!

Puntea se cutremură sub picioarele sale când o sută opt vâsle se ridicară şi intrară în mare. *Orion* ţâşni, se balansă puţin şi în cele din urmă începu să avanseze lin, în timp ce vâslaşii îşi găsiră ritmul şi impulsul de moment le dădu avansul pentru înaintare prin valuri. În urma navei venea şirul triremelor mai mari, cu catargele aliniate în aşa fel încât erau dificil de numărat. De-o parte şi de alta, navele mai uşoare păstrau şi ele viteza, menţinând – spre bucuria lui – o formaţie constantă, cum numai cu o bună pricepere marinărească s-ar fi putut face.

Carausius clipi şi-şi făcu palma streaşină la ochi. La orizont, sclipirea de alb se arătă din nou, iar el rânji.

— Dar veniţi, drăguţelor, veniţi, nu ne vedeţi câţi suntem şi ne consideraţi o pradă uşor de atins!

Duşmanul părea că-l auzise. Pe măsură ce şi restul flotei lui Maximian se înfăţişă vederii, el observă conturul sever al pânzelor boţindu-se, pe când erau strânse în mare grabă, şi siajele albe fierbând în spume când navele trecură la vâsle.

Formaţia de triunghi în care navigaseră până atunci se ascuţi, însă nu-şi mări viteza. Carausius făcu un semn trompetistului său.

Menecrates dădu un ordin. Cârmaciul de pe *Orion* se aplecă asupra cârmei şi puntea se înclină când măreaţa navă începu un viraj lin spre babord. Şirul de catarge din spatele lui tremură când, una câte una, celelalte nave din coloană o urmară şi-i reproduseră manevra. Vâslaşii de pe *Orion* continuară să lopăteze la fel, dar navele din urma sa câştigau viteză, iar cele mai mici şi mai rapide din celelalte două coloane despicau apa şi se îndepărtau de fiecare parte.

— Orion, murmură el, lasă-ţi dulăii liberi! Fie ca zeii să le ofere o vânătoare norocoasă!

Comandantul roman putea încerca să-l agaţe şi să-l abordeze în maniera tradiţională, când superioritatea numerică era posibil să-i aducă victoria. Flota britanică trebuia să distrugă sau să avarieze cât mai multe nave duşmane, înainte să ajungă să fie înhăţate.

Se apropiau repede. Servitorul lui Carausius îi aduse scutul şi coiful. Scoseseră şi javelinele, iar soldaţii de pe *Orion* le îngrămădeau pe puntea de la pupa şi prova, în vreme ce praştierii îşi pregăteau pietrele. Acum zărea şi luciul armurii duşmanilor pe punţile triremei care înainta spre ei. Aruncă o ultimă privire în jurul său. În calitate de amiral plănuia strategii, dar depindea de căpitani să decidă într-o situaţie care se modifica de la un moment la altul cum să îndeplinească ordinele. Acum, că zarul fusese aruncat, se gândi Carausius cu o uşurare ciudată, el însuşi nu era mai important decât oricare altul dintre soldaţi.

Orion se smuci la un ordin dat de Menecrates, care-i modifică imediat cursul spre nava mai mică aleasă de el ca prima lovitură. Duşmanul, văzând ce pericol reprezenta, începu să vireze, iar şansa de a-i lovi prova dispăru, dar avântul triremei britanice făcu ciocnirea inevitabilă. Vâslaşii dinspre babord ridicară ramele din apă cât putură de sus pe când cele două nave se atinseră, iar recent ascuţitul pinten al *Orionului* reteză vâslele legănate ale navei duşmane şi îi produse o spărtură de-a lungul bordului. Nava n-a fost distrusă, dar, cel puţin pentru moment, era scoasă din joc. O lance lovi puntea şi zăngăni trecând peste ea; vâslaşii lui *Orion* îşi reluară activitatea şi

retraseră vasul din raza de acţiune a duşmanului, conducându-l spre grosul flotei inamice.

Strigătele şi trompetele care răsunau de ambele părţi îi spuseră lui Carausius că escadrele din aripile sale începeau să învăluie din spate formaţiunea duşmană; chiar şi navele uşoare provocau mari daune lovind dinspre pupa.

Următorul adversar, concentrat asupra lui *Hercules*, observă prea târziu noua ameninţare care se îndrepta spre el. Carausius sări pe culoarul de trecere şi înşfăca unul dintre suporţi, ţinându-se bine când *Orion* îşi izbi duşmanul. Lemnăria scrâşni, iar câteva lăncii zburară şuierând peste bord, însă oamenii lui Menecrates luaseră vâslele împingând nava de-acolo înainte ca victima sa să se echilibreze şi s-o blocheze. Un soldat căzu, cu o lance în umăr, dar camarazii lui se abţinură să-şi folosească armele, ştiind că marea-l va răzbuna cât de curând.

O izbucnire de ţipete şi zăngănitul armelor îi spuseră că pe o altă navă, cineva reuşise să aprindă o luptă şi bătălia izbucnise. Dar *Orion* ţâşni înainte. Catargele se legănau pe apă precum copacii în calea furtunii. Dincolo de ele, vedea promontoriul stâncos care mărginea ţărmul, mai aproape acum.

Un nor de pietre lansate din praştii îi şuieră pe deasupra capului, iar observatorul fu doborât. Într-o clipită, unul dintre soldaţi îl ridică în picioare, înjurând, cu sângele curgându-i dintr-o julitură de la tâmplă. Nava de unde veniseră proiectilele se întorcea spre ei, dar nu suficient de repede. Un strigăt al lui Menecrates făcu vasul să ţâşnească spre partea lui neprotejată. Se izbiră, iar vâslele spulberate zburară prin aer precum vreascurile. O bucată de lemn străpunse ca o săgeată gâtul unui vâslaş şi acesta căzu.

Prova se scufundă din cauza greutăţii navei duşmane, care o apăsa în jos. Căngile de abordaj vâjâiau prin aer, dar soldaţii reuşiră să le abată. Preţ de câteva clipe, Carausius se temu ca nu cumva cele două corăbii să rămână încleştate, însă din nou *Orion* reuşi să se desprindă iar. Ţărmul era tot mai aproape. Carausius privi în sus, spre soare, şi-şi dădu seama că fluxul de după-amiază urca spre ţărm. Îl prinse pe trompet de mână şi-i strigă ceva la ureche.

Peste o altă clipă răsună semnalul de retragere, ridicându-se deasupra zarvei navelor şi oamenilor în agonie. *Orion*, cu vâslaşii ei, începu să dea înapoi, iar romanii izbucniră în urale.

Dar ei nu cunoşteau coasta şi nici curenţii.

Pe când navele britanice începură să se dezangajeze, romanii încercară să le urmeze, dar triremele duşmane, mai grele şi mai slab manevrate, se mişcau încet. Strigau insulte, în vreme ce adversarii lor, mult mai agili, se regrupară, aşteptând, în timp ce fluxul se amplifica, trăgându-i pe duşmani, inexorabil, spre ţărmul britanic ostil. Căpitanii lor îşi dădură seama de primejdie şi începură să-şi îndrepte atenţia de la luptele dintre oameni la bătălia cu marea. Câţiva, deja mult prea aproape ca să mai scape, se întoarseră cu prova spre ţărm, căutând un loc unde să acosteze. Ceilalţi, cu vâslele bătând apa frământată de valuri neregulate, virară încet, îndepărtându-se de linia coastei, căutând să ajungă în marea deschisă.

Carausius aşteptă, cu mintea ocupată de calcule de timp şi distanţă, în timp ce *Orion* gonea pe urmele duşmanilor, gata să le taie calea de retragere dacă înaintau prea mult. Dincolo de promontoriu, ţărmul lua din nou conturul unui golf puţin adânc. Văzând asta, amiralul vorbi iar cu trompetul său.

Cornul răsună peste valuri, în timp ce vasul îşi mai asmuţi încă o dată câinii la atac. Carausius arătă spre cea mai mare dintre navele duşmane rămase, iar puntea se înclină când ambarcaţiunea începu să vireze. Vâslele fulgerau într-o bătaie la unison, susţinută oricât era necesar în parcurgerea ultimelor lungimi de navă dintre cei doi adversari. Amiralul distingea acum şi feţele. Văzu un centurion alături de care luptase pe Rhenus, amândoi de-abia ceva mai răsăriţi decât nişte băietani, şi-şi ridică sabia în semn de salut. Corabia duşmană, sesizând pericolul, încercă să vireze; amiralul zări nimfa sculptată care orna prova. Dar vâsleau contra fluxului, în vreme ce *Orion* avea forţa mării în spate. Loviră cu o forţă distrugătoare, care ridică ambele nave din apă, azvârlind oameni dincolo de bord.

Carausius fu aruncat în genunchi, holbându-se cum oamenii înarmaţi cădeau peste tot în jurul său. Impactul îi purtă până la jumătatea celuilalt vas; nu mai erau necesare căngile de abordaj să-i ţină laolaltă şi nicio şansă ca puterea vâslaşilor să-i despartă. Ei îşi abandonau deja băncile şi-şi înşfăcau armele. Apoi o sabie fulgeră spre el; conducătorul flotei sări în picioare, ridicându-şi scutul să pareze şi toate gândurile, în afara celor despre cum să se apere, dispărură.

Bărbaţii cu care lupta erau veterani a mii de astfel de ciocniri.

Îşi reveniră rapid din şocul produs de coliziune şi începură să se regrupeze, croindu-şi drum pe puntea de la prova lui *Orion* ucigător de bine. Carausius absorbi şocurile loviturilor cu scutul şi izbi cu toată forţa. O izbitură din ricoşeu îi atinse coiful şi-l făcu să se rostogolească, dar, în clipa următoare, un soldat şi un vâslaş, prinşi într-o încleştare de moarte, căzură pe duşmanul său şi-l aruncară peste bord.

Cu mulţumiri înăbuşite, se ridică în picioare. Cadavre se înghesuiau în apă sau zăceau întinse printre vâsle. Acolo unde era loc de stat, luptătorii hăcuiau cu sabia sau spintecau cu *pilum*-urile. Lupta ajunsese şi pe cealaltă navă, dar n-ar fi reuşit să spună cine învingea. Inspiră scurt, văzând promontoriul iţindu-se deasupra lor.

Umbra lui cădea peste navele încleştate şi câţiva oameni priviră în sus, dar majoritatea erau prea prinşi în propriile lor lupte ca să observe. Iar după o clipă fu prea târziu. Tribordul navei romane lovi stâncile, alunecă în sus pe o ridicătură şi căzu înapoi cu un vaiet de buşteni. Iar prova lui *Orion*, dislocată de impact, gemu şi începu să alunece eliberată.

Vasul roman era terminat, însă echipajul încă mai putea face faţă în lupta cu *Orion*. Carausius îşi încleştă dinţii şi-şi adună ultimele resurse pe când şi mai mulţi legionari săreau pe puntea lui, peste bordajul şi balustrada navei duşmane.

Se gândise intens la această bătălie şi înainte, dar acum constată că era de zece ori mai crâncenă, mult mai disperată decât orice luptă cu piraţii saxoni. Braţul în care ţinea sabia începu să obosească, iar cel în care avea scutul îl durea din cauza loviturilor. Sângera prin zeci de zgârieturi, iar curând pierderea de sânge îl va doborî. Se desprinseseră de nava romană şi acum se aflau chiar ei la cheremul fluxului, nefiind nimeni liber să preia cârma.

În jurul său zăceau morţi, dar un centurion şi încă un om săriră peste cadavre şi se apropiau clătinându-se. Carausius se proţăpi bine pe picioare şi se pregăti să se apere. Poate că ar fi trebuit să se mulţumească doar cu plănuirea bătăliei şi să fi stat pe ţărm; fără nicio îndoială, asta făcuse Maximian. Tinerii nu credeau niciodată că puteau fi ucişi, îşi aminti pe când o lovitură de sabie i se abătu asupra coifului, retezându-i cureaua şi zburându-i-l de pe cap; nici cei mai vârstnici, se gândi, chinuindu-se să pareze următoarea lovitură cu braţul obosit.

Alunecă pe sânge de om şi căzu într-un genunchi. Aruncând o privire peste umăr, îşi dădu seama că lupta îl adusese înapoi la altarul Doamnei. Îşi trase adânc răsuflarea şi expiră apoi mai încet, iar disperarea sa făcu loc unui calm total. *Doamnă*, *viaţa mea este a ta*, glăsui spiritul său.

O umbră se ridică deasupra lui, iar Carausius încercă să-şi înalţe scutul, ştiind că nu va reuşi la timp. Apoi simţi cum scândurile tremură, puntea se zgudui, iar lovitura care i-ar fi despicat capul dădu greş. Zări gâtul neprotejat şi lovi, sângele ţâşni într-un şuvoi purpuriu, iar romanul căzu.

Se chinui să stea în picioare, sprijinindu-se de sabie. În preajma sa nu mai era nicio fiinţă vie. Se ridică şi-şi dădu seama că ţărmul nu se mai mişca, însuşi pământul Britanniei se întinsese ca să-l salveze; *Orion* eşuase la mal.

Luptele încetaseră pe puntea navei. Supravieţuitorii se ridicară, iar, sub masca de sânge, Carausius îi recunoscu pe toţi – erau oamenii lui. Alte nave încă mai pluteau nu departe de ţărm, majoritatea britanice.

Trăiesc! Se holbă în jur, copleşit de o mare uimire. *Am dobândit victoria*… Iar pe chipul statuii de pe altar crezu că se desena un zâmbet.

În acea noapte, navele britanice mai mari ancorară în apele puţin adânci ale golfuleţului, cu prăzile lor în remorcă, în vreme ce navele mai mici erau trase la malul nisipos. Oamenii ridicară o tabără pe pajiştea de deasupra şi-şi împărţiră proviziile, iar apoi, pe măsură ce se duse vorba şi prin împrejurimi, începură să sosească numeroase căruţe îngreunate de încărcătură, aducând mâncare şi băutură pentru sărbătoare.

Îşi întronară comandantul pe o grămadă de lemne acoperite cu mantiile luate de la duşmanii lor. Carausius îşi spuse că ar trebui să înceapă să dea ordine, să facă noi planuri, dar îl ameţise pierderea de sânge şi vinul găsit de cineva pe nava amiral a duşmanilor. În afară de asta, era prea fericit. O seară minunată alături de ai lui, cei mai curajoşi şi cei mai iscusiţi pe care i-a condus vreodată cineva. Radia de fericire peste toţi ai lui ca un soare la apus, iar ei îi întoarseră căldura cu laude care deveniră tot mai zgomotoase pe măsură ce vinul ajunse la toţi.

— Nu vor mai îndrăzni să mârâie la noi acum ca la nişte provinciali de nimic! strigă unul dintre vâslaşi.

— Navele britanice sunt cele mai bune, la fel şi echipajele lor!

— Să nu acceptăm ordinele unui idiot de la Roma, mormăi unul dintre soldaţi.

— Aceste ape îi aparţin Britanniei, iar noi le vom apăra.

— Carausius le va apăra!

Ecoul numelui se auzi pe ţărm.

— Carausius împărat! strigă Menecrates, agitându-şi sabia.

— Imperator, Imperator…

Strigătul de răspândi din om în om, în întreaga flotă.

Carausius se simţi copleşit de emoţia lor. Vulturul lui Jupiter îl condusese în bătălie, iar Doamna Britanniei îl salvase. Nu mai avea niciun fel de îndoieli şi, când oamenii din flotă îl înălţară pe scuturile lor să-l proclame împărat, îşi ridică mâinile, acceptându-le dragostea şi ţara.

14

Erau momente când aerul se îndesea pe dealuri şi ceaţa se rostogolea în jos, peste mlaştinile de dincolo de Zid, iar Teleri aproape că se credea înapoi în Avalon. O surprindea întotdeauna că gândul îi provoca o asemenea durere. Nu se găsea pe Tărâmul Verii, îşi spuse pe când poneiul o ducea de-a lungul drumului, ci în mlaştinile pământurilor briganţilor. Iar ea nu mai era preoteasă la Avalon, ci împărătească a Britanniei.

Călăreţul din faţa ei se lăsă ajuns şi privi întrebător în urmă, ca şi cum ar fi auzit-o oftând. Teleri reuşi să încropească un zâmbet. În cei doi ani de când Carausius fusese proclamat împărat, Allectus îi devenise un bun prieten. Nu avea el forţă pentru marşurile lungi şi nu era nici marinar, dar dincolo de pupitrul său însemna o adevărată minune, iar un împărat, chiar mai mult decât un comandant, avea nevoie de astfel de oameni în apropiere ca să supravieţuiască.

O uimea uneori cum de Carausius îşi menţinea poziţia de atâta timp. Când acceptase proclamarea ca împărat din partea armatei, ea se aşteptase ca Roma să-i treacă pe toţi prin foc şi sabie înainte de sfârşitul anului. Dar se părea că un conducător al Britanniei se putea răzvrăti fără teamă împotriva pedepsei care pândea orice alt general din provincii, cel puţin dacă avea controlul mărilor şi se bucura de favorurile Avalonului. Totuşi, i se părea că şi Carausius fusese surprins atunci când Maximian,

pierzând lupta pe mare, răspunsese proclamării sale printr-o scrisoare oficială scorţoasă, salutându-l drept confrate împărat.

Nu era nicio îndoială că romanii aveau motivele lor: pacea lui Maximian cu francii nu ţinuse; încă mai încerca să împiedice clanurile acestora să cotropească întreaga Galie şi să-i pacifice pe alemani pe Rhenus, iar Diocleţian lupta cu sarmaţii şi cu goţii pe Danuvius. Erau zvonuri că apăruseră necazuri şi prin Siria. Roma nu avea oameni de pierdut pentru lupte prin alte părţi. Aşa că, atât timp cât Britannia nu ameninţa restul imperiului, împăraţii acceptau s-o lase cu toate mijloacele sale şi cu apărarea ei. Iar Carausius însuşi învăţa că era mai complicat să conduci Britannia decât să aperi Ţărmul Saxon.

Teleri aruncă o privire neliniştită spre linia cenuşie a zidăriei care se unduia peste dealuri. De cealaltă parte a liniei, picţii zburdau liberi şi, deşi la fel de celţi ca briganţii de partea asta a Zidului, triburile sălbatice de la Alba băgaseră spaima în sufletele verişorilor lor romanizaţi, la fel de mare cât cea simţită de britonii din sud faţă de saxoni, şi dura deja de prea mult timp.

Teleri îşi trase mai pe faţă gluga mantiei sale grele din cauza ceţii care se îngroşa, reducând lumea la o bucată de drum înconjurată ca de un fum cenuşiu. Umezeala întuneca nisipul răspândit pe drum şi aşezat peste ierburi. Dacă o ţinea tot aşa, va trebui să aprindă torţe, chiar dacă era abia mijlocul amiezii. Călăuza lor se opri, ridicându-şi mâna, iar ea-şi struni poneiul, trăgând cu urechea. Era greu să distingi sunetele pe o astfel de vreme, dar se apropia ceva…

Escorta luă poziţie în jurul ei, cu suliţele pregătite. Puteau lupta, dar ar fi fost o sminteală să fugă când, pe drum fiind, de-abia îşi vedeau calea. Încordându-şi auzul, descifră un tropăit ritmic şi un zornăit în mod sigur prea regulat să fie luat drept zăngănitul nedisciplinat al călăreţilor picţi. Se auzea tot mai aproape şi mai tare. Allectus îşi struni calul şi-l trase înapoi, să blocheze drumul în calea ei. Teleri auzi scrâşnetul oţelului când el îşi scoase sabia. Se întrebă cât de bine o putea folosi. Ştia că se antrenase cu unul dintre centurioni, dar nu începuse decât cu doi ani în urmă. Totuşi, hotărârea cu care se aşeză între ea şi pericol îi făcu plăcere.

Preţ de un moment nu se mai mişcă nimic. Apoi, forme păreau că se precipită din întunecime şi un detaşament de

legionari ieşi din ceaţă, oprindu-se cu precizie drept înaintea ei.

— Gaius Martinus, iată-l pe Optio, de la garnizoana din Vindolanda, detaşat ca misiune de escortă a împărătesei.

Urmă un salut ales.

— Dar doamna Teleri are deja o escortă… începu Allectus.

— Suntem aici să vă întărim efectivele pe drumul spre Corstopitum, spuse Optio tare. Noaptea trecută, picţii au pătruns până la Vercovicium. Împăratul a plecat în urmărirea lor, dar ne-a trimis pe noi să ne asigurăm că veţi ajunge fără probleme la adăpost.

Bărbatului părea că-i displăcea să facă pe escorta, când camarazii lui se distrau de minune.

Carausius insistase ca ea să rămână în siguranţa oferită de Eburacum, iar acum Teleri înţelegea de ce. Întotdeauna crezuse Zidul o barieră de neînlăturat, asemenea ceţurilor care învăluiau Avalonul, însă panglica acea de piatră părea fragilă înaintea asaltului mlaştinilor. Era doar o lucrare omenească şi ce construise un grup de oameni putea fi distrus de un altul.

La vremea când ajunseră la Corstopitum, se lăsa bezna şi ceaţa se transformase într-o ploaie fină şi pătrunzătoare. Oraşul era bine aşezat pe malul nordic al râului, unde drumul militar se încrucişa cu vechiul drumeag spre Alba. În anii de dinainte, populaţia crescuse datorită meşteşugarilor aduşi aici să facă articole necesare militarilor şi graţie celor care administrau grânarele imperiale. Însă, pentru Teleri, nevoită să călărească în susul Străzii Mari spre han, cu umezeala scurgându-i-se pe gât în jos şi cu încheieturile dureroase, locul părea mohorât. Multe dintre clădiri fuseseră părăsite, iar altele erau în stare proastă şi aveau nevoie de reparaţii.

Însă, în decursul anilor, fiecare împărat care venea să inspecteze Zidul stătuse în Corstopitum, iar hanul oficial era spaţios şi confortabil. Nu avea mozaicuri, ci podele cu duşumele acoperite cu covoare groase, dungate în stilul triburilor locale, iar scenele de vânătoare pictate pe pereţi de vreun soldat-artist aveau şarmul lor primitiv. Haine uscate şi o vatră dogoritoare izgoniră, încetul cu încetul, frigul, iar, când Teleri i se alătură lui Allectus în sala mare de mese, îşi revenise suficient să-şi plece urechea, cu o oarecare simpatie, la îngrijorările sale.

— Împăratul este un bărbat puternic, iar zeii noştri îl apără, îi răspunse ea, când, a treia oară, el se întrebă dacă şi Carausius

găsise adăpost.

— Un bărbat obişnuit să-şi menţină echilibrul pe puntea înclinată, în timpul unei furtuni îngrozitoare, nu va fi prea deranjat de o ploicică.

Allectus se zgribuli şi apoi îi zâmbi, iar cutele de îngrijorare, care-l făceau, de obicei, să arate mai bătrân decât era, dispărură.

— Îşi poartă şi singur de grijă, repetă ea. Sunt foarte bucuroasă că eşti aici cu mine.

— Parteneriatul nostru a funcţionat destul de bine.

Redevenise sobru, însă figura lui păstrase acea expresie de băietan care-i făcea inima să-i fie alături de el.

— El are voinţa şi puterea de a-i face pe oameni să-l urmeze. Eu sunt gânditorul, cel care calculează şi anticipează ceea ce omul de acţiune nu mai are timp să vadă. Iar tu, doamna mea, eşti Regina Sacră. A ta-i dragostea care face ca totul să merite!

Dragoste? Teleri ridică o sprânceană, dar rămase tăcută, nedorind să-i umbrească încrederea. O iubise pe Dierna şi Avalonul, dar îi fuseseră luate. Carausius pătrundea în patul ei mai des acum, de când era împărat şi îi trebuia un moştenitor, dar ea nu avea copii. Poate că un prunc i-ar fi apropiat mai mult; aşa cum stăteau lucrurile, învăţase să-şi trateze soţul cu respect şi chiar cu afecţiune, dar datoria era principala lor legătură.

Iubea ea Britannia? Ce însemna asta? Era mândră de ţinuturile durotrigilor, acolo unde se născuse, însă nu văzuse nimic în aceste mlaştini din nord s-o facă să le iubească. Poate că, dacă i s-ar fi îngăduit să studieze misterele la fel de mult ca Dierna, ar fi învăţat cum să iubească şi o abstracţiune.

Însă, tocmai abilitatea preotesei de a se îngriji de abstracţiuni o trimisese în exil. Dorise la fel de mult să ajungă împărăteasă a Britanniei, pe cât voia să conducă Roma însăşi. În ochii ei erau la fel de ireale. Nu mai visa nici măcar la libertate. Se întrebă, dintr-odată, dacă mai era în stare să-i pese cu adevărat de ceva.

Următoarea veste primită despre Carausius veni de-abia cu o oră înainte ca împăratul însuşi să sosească, zăcând într-o litieră pe cai, cu o rană mare în coapsă, acolo unde-l prinsese descoperit un călăreţ pict.

— Pot să lupt destul de bine la bordul navei, chiar şi când puntea îmi dansează sub tălpi odată cu valurile, le zise el

strâmbându-se, când un medic al armatei îi puse un bandaj nou pe rană, dar de pe spinarea calului este altceva! Însă i-am oprit şi de-abia dacă vreo şase dintre ei au scăpat, să se ducă să le spună căpeteniilor că împăratul britanic îşi va apăra pământurile la fel de bine ca atunci când erau ale Romei.

— Dar nu poţi fi peste tot, stăpâne, chiar dacă ai stăpâni calul la fel de bine ca sarmaţii. Tăria Zidului zace în oameni, dar şi ei trebuie să aibă ceva de apărat. Ultimul împărat care l-a refortificat a fost Severus, acum două generaţii. Întreaga regiune necesită lucrări de reconstrucţie şi nu avem fonduri să aducem aici lemne şi piatră.

— Aşa e, zise Carausius, dar populaţia de-aici este şi ea mai redusă, iar multe clădiri au fost părăsite. Piatra din structurile pe care le vom demola va servi la întărirea celorlalte. Vor fi mai mici, dar mai puternice…

Îşi muşcă buza când medicul îi legă bandajul deasupra rănii.

— …la fel ca Britannia… termină el degrabă, cu broboane de transpiraţie pe frunte.

Allectus clătină din cap nerăbdător.

— E de rău? întrebă el când doctorul începu să-şi strângă instrumentele. Îi va provoca rana vreun beteşug de durată?

Medicul, un egiptean care încă mai umbla înfăşurat în şaluri şi eşarfe după zeci de ani departe de casă, dădu din umeri şi zâmbi.

— Este un bărbat puternic. Am tratat multe alte răni mai grave din care oamenii şi-au revenit să mai lupte şi altă dată.

— Am să mă ocup de convalescenţa ta, spuse Teleri. Când o împărăteasă ordonă ceva, chiar şi împăratul se supune.

Chirurgul dădu din cap.

— Dacă stă liniştit şi-şi lasă trupul să se vindece, o să se facă bine, însă va rămâne cu o cicatrice.

— Încă una, vrei să spui… glăsui Carausius mâhnit.

— Exact ceea ce meriţi pentru că rişti într-un atac pe care orice comandant de cavalerie, cu cinci ani de experienţă, l-ar fi condus la fel de bine, comentă Allectus cu severitate.

— Dacă am fi avut vreunul de pierdut, răspunse împăratul. Asta-i problema. Acum că taxele nu se mai duc la Roma, Britannia este mult mai prosperă, însă asta o face doar mai tentantă în ochii lupilor, fie că vin de pe mare sau uscat. Bărbaţilor din triburile sudice le-a fost interzis să poarte arme

timp de atâtea generaţii, încât acum nu mai sunt de folos nici ca miliţie, iar marea lor majoritate nu-şi părăsesc căminele să servească în armată. Acelaşi lucru s-a întâmplat, din câte mi s-a povestit, şi în primele zile ale Imperiului Roman.

— Şi cum au rezolvat problema? întrebă Teleri.

— Au recrutat soldaţi din noile teritorii cucerite de la barbari, ai căror fii nu uitaseră că erau încă luptători.

— Păi nu prea cred că Diocleţian îţi va permite să dai iama prin teritoriile lui de recrutare, comentă Allectus.

— Adevărat… însă va trebui să găsesc eu oameni pe undeva…

Carausius tăcu şi nu protestă când medicul le porunci celorlalţi să iasă, ca să se odihnească.

Va fi un pacient dificil, imediat ce durerile încetau, se gândi Teleri. Arăta ciudat de neajutorat, zăcând acolo, iar ea simţi un val straniu de compasiune pentru durerile lui.

Toată iarna, în vreme ce rana se vindeca, Carausius reflectă la cum să-şi echilibreze resursele financiare şi forţa militară. Guvernul său prosperase încântător sub controlul lui Allectus, dar banii nu-i aduceau niciun folos, dacă zăceau în vistierie.

Trebuia să-i utilizeze să tocmească oameni. Triburile sălbatice din nord erau vechiul său duşman, inacceptabile pentru cei din Britannia romană, chiar angajaţi de un împărat. Ştia că era nevoit să caute în altă parte.

Din ce în ce mai adesea, Carausius se trezi visând la bărăganurile nisipoase şi mlaştinile mărginite de stuf din propria sa ţară de dincolo de Canal, la pământul gras al lanurilor smulse mării. Oamenii care făcuseră acele lanuri erau puternici şi aşezaţi, însă buni luptători, iar pentru tinerii lor fii nu se găsea niciodată pământ destul. Desigur, îşi spuse, dacă trimitea un mesaj, cineva tot va răspunde chemării.

Cât despre saxoni, coasta lor, la est de teritoriul juţilor, chiar înspre marea nordică, era un loc la fel de neprimitor unde să-ţi duci viaţa ca pământurile menapilor. Când ieşeau în campaniile de jafuri, nu o făceau doar pentru glorie, ci şi pentru că din prada adusă le cumpărau hrană gurilor flămânde de acasă. Dacă s-ar fi dus spre ei ca un om paşnic, poate ar fi reuşit să-i facă să semneze un tratat, iar, dacă izbutea să cumpere siguranţa teritoriilor sale printr-un tribut, n-ar fi fost primul

împărat care s-ar folosi de birurile adunate ca să-şi mituiască duşmanii.

Când se va întoarce la Londinium, aşa va face. Era singura soluţie pe care o vedea.

Cam pe la vremea idelor lunii mai, trei pânze de corabie îşi făcură apariţia în largul coastei de sud-est a Britanniei. În ultimii ani, chiar şi cel mai umil dintre păstori învăţase să recunoască pânzele peticite cu piele ale corăbiilor saxone. Prin sate răsună alarma, apoi se instală tăcerea, când corăbiile lungi trecură pe lângă coastă.

Pândarii de la Rutupiae, amintindu-şi ordinele, priviră într-o tăcere mohorâtă cum navele intrară în estuarul de la Stour şi-o luară în sus pe râu, trăgând la rame. Pe când ziua era pe sfârşite, ajunseră la Durovernum Cantiacorum, oraşul tribal al cantiacilor, cu nou construitele lui ziduri de apărare vopsite într-un roz lucind sub lumina soarelui de asfinţit.

Carausius privea de pe veranda bazilicii cum căpeteniile germane mărşăluiau pe Strada Mare împreună cu războinicii lor, escortaţi îndeaproape de legionarii cu torţe, perfect conştienţi şi deranjaţi că sunt nevoiţi să-i păzească pe aceşti străvechi duşmani de ura locuitorilor oraşului. Dacă saxonii observaseră tensiunea din aer, nu dădură niciun semn sau poate că rânjetele ocazionale cu care cercetau totul în jur ar fi trebuit luate drept indiciu că ei considerau pericolul o provocare agreabilă.

Dar Carausius le făcuse invitaţia în termeni pe care-i înţelegeau şi ei, iar dacă uitase cum să discute cu ei, tinerii războinici menapi pe care-i adusese din Germania Inferioară să-i fie gardă de corp erau aici să-l ajute. Pentru a sublinia mai bine mesajul, se îmbrăcase după modelul germanic: pantaloni lungi, strânşi la glezne, confecţionaţi din lână fină, vopsită într-un auriu strălucitor, şi tunică de pânză albastră, ornamentată cu fâşii de brocart grecesc, cu banderole şi un colier de aur. De centura sa, strălucind de atâtea medalioane aurite, atârna o sabie romană de cavalerie, îndelung folosită, spre a le reaminti că era şi el tot un războinic. Iar peste toate astea se drapase cu o mantie de purpură imperială, prinsă cu fibule grele de aur, amintindu-le că era împărat.

Aici, glăsuiau veşmintele sale, se află o căpetenie cu rang şi putere, nu vreun roman viclean, care şi-ar vinde onoarea pentru

aur, ci un rege şi un dătător de inele, cu care un luptător liber ar putea încheia o alianţă cinstită. Dar, privindu-şi oaspeţii mărşăluind spre el, nu se mai gândea la simbolismul veşmintelor sale, ci la cât erau de comode în comparaţie cu cele romane.

Pregătiseră în bazilică o masă lungă pentru ospăţ. Carausius stătea în capul mesei, cu căpeteniile germane de fiecare parte. Oamenii lor erau pe băncile mai depărtate, în josul mesei, acolo unde sclavii aveau grijă să fie bine aprovizionaţi cu vin galic. Britanicii erau obişnuiţi să creadă că toţi piraţii erau saxoni, dar, de fapt, ţineau de mai multe triburi. Bărbatul înalt din dreapta împăratului era Hlodovic, un franc de apă sărată din neamul celor care-i provocau acum mari necazuri lui Maximian. Lângă el, un om îndesat, cu o barbă colilie, era unul dintre ultimii heruli rămaşi în nord, care se alăturase, împreună cu războinicii săi celor de sub comanda căpeteniei angle, Wulfhere. Ultimul era un frisian ursuz, numit Radbod.

— Vinul tău e bun, zise Wulfhere, golindu-şi cupa şi ridicând-o să-i fie umplută iar.

— Beau în sănătatea ta! răspunse Carausius, ridicând-o pe a sa.

Îşi luase precauţiunea de a pune din timp ca volumul propriei sale cupe să fie redus prin umplerea fundului cu ceară. Învăţase să bea vârtos în marină, dar capacitatea războinicilor germani de a bea era legendară, iar ca să le câştige respectul trebuia să ţină ritmul cu ei.

— Îţi vom bea bucuroşi vinul, dar avem amfore cu vin la fel de bun şi acasă, spuse Hlodovic.

— Plătite cu sânge, zise Carausius. Mai bine să primiţi astfel de vin ca dar şi să vă risipiţi sângele în încleştări nobile.

— Chiar aşa? râse Hlodovic. Vinul tău nu-i din Galia? Nu ţi s-au cam subţiat rezervele de când ai rupt prieteşugul cu Maximian?

— În ultimele cinci sezoane, verii tăi l-au ţinut destul de ocupat prin Belgica, râse Carausius. Nu are nici navele şi nici oamenii cu care să îngreuneze negoţul Britanniei.

— Vinul este bun, căzu de acord Radbod, însă aurul, şi mai bun.

— Am aur… pentru prieteni. Şi argint, din minele mendipilor.

Carausius făcu semn şi sclavii începură să aducă la masă coşurile cu pâine şi platourile cu ouă, brânză şi scoici, urmate de

pulpe de viţel şi carne de căprioară.

— Şi ce daruri te aştepţi să primeşti în schimb de la „prietenii” tăi? întrebă Hlodovic, tăind încă o halcă din pulpa dinaintea lui.

Stăteau la masă ca barbarii, însă căpeteniile, care preţuiau astfel de lucruri la fel ca oricare roman, mâncau din farfurii de argint şi beau din cupe de sticlă.

— Lasă-i pe tinerii voştri să-şi caute gloria pe alte ţărmuri. Răsplata va fi chiar mai mare, dacă voi veţi pleca împotriva celor care ne atacă de pe mare.

— Dar tu, stăpâne, eşti un luptător nobil. De ce te-ai lipsi de o astfel de provocare? întrebă Wulfhere, râzând şi golindu-şi din nou cupa.

— Aşa-i, mai degrabă aş lupta pe mare, dar acum, că sunt Regele Măreţ pe aici trebuie să-mi petrec multă vreme în nord, războindu-mă cu Oamenii Pictaţi de acolo.

— Şi-ai lăsa tu lupii să păzească oile cât eşti plecat? clătină Wulfhere amuzat din cap.

— Dacă lupii sunt jivine onorabile, aş avea mai multă încredere în ei decât în câini, răspunse Carausius.

Primele hălci de carne fuseseră devorate, iar acum războinicii atacară un bou întreg, fript, glazurat cu miere şi ornat cu mere.

Wulfhere se opri din mâncat ca să-l privească.

— Nu eşti roman, deşi toţi îţi spun Imperator…

— M-am născut printre smârcurile menape, însă acum aparţin Britanniei, zâmbi el.

— Noi, lupii, suntem flămânzi şi avem mulţi pui de hrănit, grăi Radbod. Cât de mult ai oferi?

Pe când cărnurile fură înlocuite cu castroane cu compot de fructe şi pâini îndulcite şi plăcinte, discuţia deveni mult mai clară. Amforele cu vin galic se goliră una după alta. Carausius ţinu piept oaspeţilor săi cupă după cupă şi speră că-şi va aminti dimineaţa tot ce se vorbise.

— Aşadar, avem o înţelegere, făcu Hlodovic într-un târziu. Iar eu mai am doar un singur lucru să te întreb.

— Şi care-ar fi acela? întrebă Carausius, simţind cum vinul îi cânta prin vene sau poate că era victoria.

— Vreau să ne spui tuturor cum ai înfrânt flota împăratului Maximian…

Carausius se ridică încet, ţinându-se de masă până când

lumea încetă să se mai învârtă în jurul său, apoi, făcând fiecare pas cu cea mai mare atenţie, îşi începu lunga călătorie spre uşă. Reuşise! În numele lui Jupiter Fides jurase să plătească tribut, iar căpeteniile barbare promiseseră să-i fie loiale, jurând pe Saxnot şi Ing şi pe Lancea de Lemn. Acum zăceau la masă cu capetele plecate în perna mâinilor, în vreme ce oamenii lor sforăiau în paturile pregătite pe podeaua sălii. Însă el, Carausius, era cuceritorul, la băut şi negocieri, fiind singurul de la masă care ieşea din sală pe propriile sale picioare.

Voia în propriul său pat. Nu, de fapt îşi dorea patul lui Teleri. Se va duce drept la ea de pe câmpul său de bătălie şi-i va dărui victoria. La uşă aştepta Aedfrid, cel mai tânăr dintre menapienii săi. Se sprijini de umerii băiatului, râzând când descoperi că i se împleticea limba. Dar se făcuse înţeles destul de bine ca băiatul să-l conducă pe coridoare şi peste drum până la casa din apropiere, care-i aparţinea magistratului-şef al oraşului şi unde fusese cazată suita imperială.

— Ai nevoie de vreun ajutor, stăpâne? întrebă Aedfrid când se apropiară de camera de dormit. Să vă chem sclavul personal sau…

— Nu… dădu el din mână firesc. Eu îs marinar, ş… ştii tu? În marină ar râde de orice om… care nu ţine la vin. Mi-ar da hainele jos… zise şi rată o treaptă, întinzându-se spre perete după sprijin. Poa’ nevastă-mea să m-aju’e… adăugă şi râse din nou.

Clătinând din cap, războinicul deschise uşa camerei împăratului, ţinând torţa în aşa fel încât lumina trecu de Carausius, împrăştiindu-se pe podea.

— Teleri! strigă el. Am reuşit! Am câştigat!

Se urni spre pat şi pâlpâitul torţei îi făcu umbra să ajungă înaintea lui în valuri distorsionate.

— Lupii de mare au jurat credinţă!

Întreaga seară nu vorbise decât în limba germanilor şi nu-şi dădu seama că o folosea şi acum.

Aşternuturile se unduiră; în lumina torţei îi zări albul feţei şi ochii holbaţi. Apoi ea ţipă.

Carausius se dădu cu un pas înapoi şi simţi cum cădea. Ultimul lucru pe care şi-l mai aminti pe când tot vinul băut la ospăţ îi veni, în cele din urmă de hac, era groaza din ochii lui Teleri.

Dimineaţa, împăratul se trezi cu un cap care pulsa şi cu un gust ca de lături în gură. Se strâmbă, sperând, însă, că cei din fruntea germanilor se simţeau şi mai rău. Oare începuse să îmbătrânească, de îl făcea să se simtă atât de rău doar o noapte de băut? apoi îşi deschise ochii şi descoperi că se afla în patul lui Teleri. Singur.

Gemu tare şi uşa se deschise. Iscusit şi plin de tact, servitorul personal îl scoase din hainele lui germanice, pătate cu vin, îl spălă şi-l puse într-o tunică nouă.

O găsi pe Teleri în sala de mese mai mică, unde luau adesea micul dejun. Ea privi în sus când intră şi el se opri brusc, pentru că tot ceea ce văzu pe faţa ei zărise şi cu o noapte înainte şi era groază pură.

— Îmi cer iertare, spuse el băţos, că te deranjez.

Teleri se holba la platoul ei şi nu-i răspunse.

— Am vrut să-ţi spun despre victoria mea. Avem un tratat. Căpeteniile germane vor trimite războinici.

— Saxoni… şuieră ea, cu pumnii încleştaţi pe fustele pe care le purta.

— Frisieni, franci şi heruli, o corectă el, întrebându-se ce era cu ea. Ştiuse că vor veni aici.

— Pentru mine sunt cu toţii lupi saxoni! Am crezut că nu va conta, că a trecut destul timp de-atunci…

Teleri scutură din cap, iar el văzu că plângea.

— Teleri! exclamă, apropiindu-se de ea.

— Nu mă atinge! ţipă ea, ridicându-se atât de repede, încât banca se răsturnă în urma ei. Eşti unul dintre ei! Credeam că eşti roman, dar, când te privesc, văd faţa *lui*.

— A cui, Teleri? întrebă Carausius. Glasul său tremura de efortul făcut să nu urle.

— Saxonul… răspunse ea, atât de încet, încât trebui să se concentreze ca s-o audă, bărbatul care a încercat să mă pângărească când aveam optsprezece ani.

Trecu şi vara, iar odată cu ea, un an care, pentru provincia sudică, a fost mult mai paşnic decât îşi aminteau locuitorii săi să fi fost vreodată. Saxonii, cu jurămintele lor încă proaspete pe buze şi cu pungile pline de aurul britanic, îşi întoarseră atenţia spre alte ţărmuri. Însă irlandezii nu aveau astfel de ambiţii. Ei

începură să-i jefuiască pe cei de pe teritoriile Silures şi Demetae, iar împăratul şi curtea sa goniră spre vest să le apere.

Teleri ceruse să rămână cu tatăl ei, dar împăratul, ştiind cât preţuiau triburile din vest pentru regina lor, consideră înţelept să-şi arate încrederea în abilitatea sa de a-i apăra aducându-şi soaţa cu el. Teleri se gândi că poate spera că, venind cu el, ar fi atras-o încă o dată în patul său. Încercase să-şi disciplineze simţămintele, dar de la ospăţul de la Cantiacorum nu mai suportase atingerea lui. Nici când nu purta hainele lui de menapian sau nu era înconjurat de garda sa barbară, atunci când îl privea, vedea tot un duşman.

Ca împărătească, avea servitorii şi suita ei. Călătorea într-o litieră pe cai, cu oamenii săi în jur, iar, dacă nu voia să împartă patul cu soţul ei, era uşor să spună că drumul o obosise şi că prefera să doarmă singură. Când vor ajunge la Venta Silurum, era de aşteptat să locuiască împreună, iar explicaţiile vor fi mult mai greu de dat. Aşa că, pe măsură ce se apropiau de gurile Sabrinei, ea imploră să fie lăsată să se întoarcă spre sud, la Aquae Sulis, şi să se îmbarce acolo. Carausius, sperând, poate, că timpul va vindeca rana dintre ei, acceptă.

Cu o noapte înainte ca grupurile lor să se despartă, se odihni la Corinium, vechea capitală a dobunnilor, acolo unde Calea Fosse intersecta drumul principal spre vest. Oraşul era mic, dar bogat, faimos pentru măiestria meşterilor de mozaicuri care-şi aşezaseră acolo întreaga lor industrie. Mansio[23] era foarte opulentă, aprecie Teleri luând loc pe una dintre canapele. În mod sigur, Roma ar fi oferit ceva mult mai luxos. Totul fu şi mai şocant când o uşă se deschise şi Dierna intră în încăpere.

Ca întotdeauna, Marea Preoteasă domina totul din jur, care păru dintr-odată mult prea încărcat, ba chiar ţipător, în comparaţie cu simplitatea clasică a robei sale albastre. Apoi Teleri îşi aminti că ea însăşi era împărătească şi că putea depăşi în rang orice preoteasă născută vreodată, aşa că se ridică în picioare cerând să i se spună ce făcea Dierna acolo.

— Datoria mea. Am venit să discut cu soţul tău şi cu tine.

Preoteasa se aşeză pe una dintre bănci. Teleri îi aruncă o privire piezişă şi văzu că mâinile femeii mai vârstnice erau

---

[23] Loc de popas pentru călători şi curieri oficiali de-a lungul unui drum (n. tr.).

împreunate strâns, contrazicându-i aerul calm.

— Ştie că eşti aici?

Teleri se aşeză din nou, potrivindu-şi faldurile paliei, şalul său purpuriu, pentru a cădea cu mai multă eleganţă.

Nu era nevoie de niciun răspuns: uşa se deschise din nou şi însuşi Carausius îşi făcu apariţia, cu Allectus în urmă-i. În spatele lor zări garda lui barbară şi se încordă fără să vrea. Apoi uşa se închise, scutind-o de privelişte.

Împăratul se opri brusc, holbându-se. O salută pe Dierna:

— Doamnă, ne onorezi.

— Aşa este, răspunse ea. V-am onorat, dar tu nu ne onorezi prin aceste veşminte barbare pe care le porţi.

Teleri inspiră în grabă. Se trecuse, într-adevăr, la subiect.

Carausius privi în jos spre pantalonii lui germanici şi se înroşi, dar, când îşi ridică din nou privirea, nu era nici urmă de supuşenie în ea.

— M-am născut barbar, spuse el calm. Sunt veşmintele tinereţii mele şi sunt comode. Şi sunt hainele aliaţilor mei.

Ochii Diernei scăpărară.

— Atunci, îi respingi pe zeii Britanniei, care te-au ridicat atât de sus? Nu-i nicio ruşine pentru un porc să se bălăcească în mocirlă, dar un om n-ar trebui s-o facă. Ai păşit pe Deluşorul Sacru şi ai auzit cântând stelele verii. Ai purtat dragoni pe braţe înainte ca Atlantida să se fi scufundat în valuri. Vei nega înţelepciunea dobândită cu preţul atâtor vieţi şi te vei scufunda înapoi în noroiul unde colcăie seminţiile în formare? Nu le mai aparţii lor, ci Britanniei!

— Într-adevăr. Dar ce-i Britannia? Copacul care adăposteşte oamenii îşi ridică braţele spre cer, răspunse Carausius pe îndelete, dar trebuie să prindă rădăcini în pământ, altfel, va muri. Britannia este mai mult decât Avalonul. În călătoriile mele peste tot prin această insulă am văzut oameni din toate colţurile imperiului, ai căror fii iubesc acest pământ precum pe al lor. Îi voi apăra pe toţi, pe toţi cei daţi mie în pază. Nu mă învinovăţi, dacă mă bucur de ceea ce am, unde pot…

Privirea lui o căută pe Teleri, apoi se abătu în altă parte.

— Sprijinul tău vine de la prinţii din Britannia, exclamă Allectus, din partea oamenilor cu străvechiul sânge celt, care te-au făcut împărat! Vei da darurile lor sclavilor?

Carausius îşi îndreptă spatele, culoarea revenindu-i încă o

dată în obraji.

— Şi tu mă ataci? Credeam că pot conta pe loialitatea *ta*!

— Atunci, ar fi mai bine să ţi-o reconsideri pe a ta, comentă Allectus cu amărăciune. Dacă eşti hotărât să-ţi smulgi rădăcinile, să nu te mai plângi dacă am să-mi aduc aminte că strămoşii mei erau regi ai belgilor!

O clipă, Carausius se holbă la el. Privirea sa trecu la Dierna, iar apoi la Teleri, iar ea trebui să se uite în altă parte. În cele din urmă, oftă.

— Vei face ceea ce trebuie. Dar greşeşti. Îmi amintesc foarte bine cine m-a făcut pe mine împărat, soldaţii şi marinarii flotei m-au aclamat primii, nu prinţii britanici, care nici nu mai poartă arme. Britannia a fost cândva celtă, dar nu mai este. În Moridunum sunt oameni – de multe rase – care-şi dau sângele să te apere. Locul meu este lângă ei. Acum am să va las să dezbateţi problemele voastre filosofice.

Împărăteasa Britanniei călătorea spre Aquae Sulis să se îmbăieze în apele de acolo şi să-i aducă ofrande Zeiţei. Dar femeia Teleri căuta în acele apele înţepătoare vindecarea sufletului ei rănit. Se întreba dacă o va găsi. Dierna decisese să vină cu ea şi chiar şi împărătesei îi fu imposibil s-o refuze pe Doamna din Avalon. Dar pe când litiera sa se legăna pe podul de piatră peste Avon, Teleri îşi ridică privirile spre dealurile împădurite care se înălţau deasupra oraşului şi simţi că o cuprinde liniştea.

Structura templului fusese construită în stilul elenic de împăratul Hadrian. În zilele sale de glorie, se gândi ea pe când se apropiau de altar, trebuie să fi fost magnific. Însă anii rotunjiseră pietrele şi decoloraseră frescele. I se părea că locul devenise o prelungire a Zeiţei, prietenos şi confortabil precum o haină purtată până când ia forma proprietarului ei.

Se opri în curte, înaintea altarului de vizavi de izvor şi aruncă peste cărbuni vreo câteva fire de tămâie. O simţi pe Dierna lângă ea, cu forţa ei ascunsă în spatele voalului care o acoperea precum lumina în spatele umbrarului. Preoteasa de la Sulis o salutase pe Doamna din Avalon ca pe o colegă, dar în acest cult ea nu avea nicio autoritate, informaţie care îi dădu lui Teleri o anumită satisfacţie.

Străbătură curtea şi urcară treptele templului, de pe frontonul

căruia îi privea Gorgona de pază, înconjurată de nimfe. Înăuntru lămpile luminau slab imaginea în mărime naturală a Minervei Sulis, trăsăturile ei poleite strălucind de sub coiful de bronz. În pofida însemnelor marţiale, expresia ei era calmă şi meditativă.

Doamnă, se gândi Teleri pe când se uita în sus spre ea, *mă poţi învăţa înţelepciunea*? *Îmi poţi oferi tihna*? Eliberate, se deşteptară în ea amintirile despre preotesele făcând incantaţii pe Deluşorul Sacru, scăldat în strălucirea argintie a lunii. Simţise atunci prezenţa Zeiţei umplând-o de lumină. Aici sesiza numai ecourile puterii şi nu ştia dacă i se păruse ei că e altceva sau dacă era din cauza sufletului.

În cea de-a doua zi a vizitei sale se îmbăie în ape. Toţi ceilalţi vizitatori fuseseră opriţi să intre în templu pentru ca împărăteasa şi doamnele ei să aibă intimitate. Printre colonadele care înconjurau Marea Baie vedea curtea şi altarul unde adusese ofrande cu o zi înainte. Lumina se reflecta din apă şi sclipea pe tavanul de bârne; o pâclă de umezeală dinspre bazinul încălzit din încăperea alăturată îi învăluia umbrele în mister. Apa era călduţă şi, curând, toată lumea se obişnui cu mirosul de sulf. Teleri se lăsă pe spate, şi încercă să se relaxeze. Însă nu putea uita nefericirea pe care o văzuse în ochii soţului ei când îl lăsase şi suferinţa, la fel de mare, chiar dacă din cauze diferite, din cei ai lui Allectus. O durea sufletul să-i vadă înfruntându-se.

În acel moment, preotesele de la Sulis le instruiră să se deplaseze spre bazinul cu apă fierbinte, alimentat, la fel ca toate celelalte, de acelaşi izvor sacru, dar încălzit de un hipocaust. Teleri icni din pricina căldurii, dar Dierna păşea în bazin la fel de nerăbdătoare ca într-un lac din Avalon; îşi muşcă buza şi se forţă să o urmeze. Apoi, pentru o vreme, nu se mai gândi la nimic altceva decât la reacţiile trupului ei. Îşi simţi inima începând să bată cu putere, iar transpiraţia începu să-i şiroiască pe frunte.

Chiar când se gândi că este gata să leşine, îndrumătoarea lor o ajută să iasă şi o însoţi la frigidarium, ale cărui ape îngheţate de-abia dacă păreau reci. Apoi, cu furnicături de la fiecare nerv şi cu sângele bolborosindu-i prin vene, i se dădu voie să se întoarcă la Marea Baie. Extremele de temperatură o stimulaseră şi o obosiseră în acelaşi timp. De data asta, găsi că era uşor să se scufunde într-o reverie nepăsătoare.

— Acesta este pântecele Zeiţei, spuse Dierna încet. Romanii îi spun Minerva, iar cei de dinaintea lor, Sulis. Pentru mine este Briga, Doamna acestui teritoriu. Când plutesc în aceste ape, sunt redusă la sursa mea şi reînnoită. Îţi mulţumesc că mi-ai îngăduit să te însoţesc.

Teleri se răsuci spre ea, înălţându-şi sprâncenele, dar îşi spuse că astfel de comentarii curtenitoare meritau un răspuns.

— Eşti bine-venită. Nu pretind că trec prin astfel de meditaţii sofisticate, dar aici este pace.

— Este pace şi în Avalon. Acum îmi pare rău că te-am trimis de-acolo. Scopul meu a fost unul înălţător, dar pentru cine n-a vrut asta, soarta a fost una grea. Ar fi trebuit să găsesc o altă cale.

Dierna zăcea plutind pe jumătate în apa verde, părul ei lung ondulându-se în jurul chipului în bucle arămii, iar sânii ei plini, cu sfârcurile întunecate de copiii avuţi răzbătând la suprafaţă.

Uimirea lui Teleri era totală. Îşi sacrificase trei ani de viaţă, iar acum îndrumătoarea sa sugera că nu fusese deloc necesar, la urma urmei.

— Mi-ai dat de înţeles că soarta Britanniei depindea de cooperarea mea. Ce altă cale ar mai fi putut fi?

— A fost o greşeală că te-am legat printr-un mariaj ca între cetăţenii romani.

Dierna se ridică, apa şiroindu-i din păr.

— N-am înţeles atunci că rege era destinat să fie Carausius şi că trebuia să se fi unit cu o regină sacră, după vechile rânduieli.

— Ei, ce s-a întâmplat s-a întâmplat şi nu se mai poate drege… începu Teleri, dar prinţesa clătină din cap.

— Nu-i chiar aşa. Acum e mai importantă legarea împăratului de vechile mistere, când este ispitit de ideea de a urma alte căi. Trebuie să-l aduci la Avalon, Teleri, şi să facem Marele Ritual cu el acolo.

Teleri se ridică atât de repede încât apa se îndepărtă de ea într-un val măreţ.

— Nu voi veni! şuieră. Jur pe Zeiţa acestui izvor sacru! M-ai aruncat afară din Avalon şi nu mă mai întorc acolo în fuga mare doar pentru că te-ai răzgândit. Fă-i lui Carausius ce vrăji pofteşti, dar mai degrabă se va zgudui pământul şi se vor deschide cerurile decât să mă întorc eu târâş la tine!

Se îndreptă pleoscăind apa spre marginea abruptă a

bazinului, unde sclavele o aşteptau cu prosoapele. Simţi privirea Diernei aţintită asupra ei, dar nu se întoarse.

Când Teleri se trezi în dimineaţa următoare, îi spuseră că Doamna din Avalon plecase. Pentru o clipă simţi un vag regret, apoi îşi aminti ce se petrecuse între ele şi se bucură. Înainte de masa de la prânz, trompeţii anunţară o altă sosire. Era Allectus, iar ea fu mult prea încântată să-l vadă ca să-l întrebe de ce nu era cu împăratul. Dealurile acoperite de copaci din jurul lui Aquae Sulis deveniseră zidurile unei închisori pentru ea. Dintr-odată îi fu dor de colinele rotunjite care dominau Durnovaria şi de priveliştea mării.

— Du-mă la casa tatălui meu, Allectus! se plânse ea. Du-mă acasă!

El s-a înroşit, sângele clocotitor năvălindu-i în obraji, şi i-a sărutat mâna.

15

În acea iarnă, un general din Egipt urmă exemplul lui Carausius şi se proclamă împărat. Ca replică, stăpânii din Roma îi ridicară pe doi dintre cei mai tineri generali la rangul de cezar: Galerius, să-l asiste pe Diocleţian în est, şi Constantius Chlorus în vest. Decizia păru să fie una înţeleaptă, pentru că nu numai că li se reamintea egiptenilor cam ce îndatoriri aveau, dar, cu ajutorul lui Constantius, Maximian i-a ţinut sub control pe francii şi alemanii de pe Rhenus. Iar cu pacea reinstaurată în restul imperiului, împăraţii Romei puteau, în sfârşit, să se ocupe de necazurile de mai mică importanţă, cum ar fi Britannia.

Când mările s-au liniştit, odată cu venirea noului an, o liburnă cu flamura lui Constantius dădu ocol insulei Tanatus şi urcă pe estuarul râului Tamesis, spre Londinium. Pergamentele pe care le aducea aveau un mesaj simplu. Diocleţian şi Maximian Augustus îi cereau lui Carausius să renunţe la confiscarea provinciei Britannia şi să-şi reia îndatoririle. Era chemat la Roma pentru proces. Dacă refuza, să se pregătească să le înfrunte mânia, cu întreaga forţă a imperiului în spatele lor.

Împăratul Britanniei stătea în camera sa de lucru din Palatul Guvernatorului, în Londinium, parcurgând mesajul de la Diocleţian cu ochi indiferenţi. Nu mai avea nevoie să citească

cele scrise, memorase toate cuvintele. În interiorul palatului se lăsase liniştea, dar de afară se auzea un murmur ca un clipocit de apă, din când în când umflându-se ca o furtună.

— Oamenii aşteaptă, spuse Allectus, care stătea mai aproape de fereastră. Au dreptul să fie ascultaţi. Trebuie să le spui ce intenţionezi să faci.

— Îi aud şi eu, răspunse Carausius. Ascultă, gălăgia lor este ca un vuiet al mării. Dar eu înţeleg oceanul. Oamenii din Londinium sunt mult mai nestatornici şi mai periculoşi. Dacă am să-i rezist acestei cereri, vor fi alături de mine? Au ovaţionat când mi-am asumat purpura. Le-am adus prosperitate, dar mă tem că-l vor întâmpina pe învingătorul meu cu acelaşi entuziasm, dacă nu voi mai conduce.

— Poate, vorbi prudent Allectus, dar nu-i vei câştiga prin indecizie. Vor să creadă că ştii ce faci şi că locuinţele şi traiul vor fi în siguranţă. Spune-le că vei apăra Londinium şi vor fi mulţumiţi.

— Vreau mai mult de-atât. Vreau să fie adevărat.

Carausius îşi împinse scaunul înapoi şi începu să măsoare podeaua cu mozaic.

— Şi nu cred că acest scop va fi atins ridicându-mi tabăra peste drum de Dubris, cu armata mea, şi aşteptându-l pe Constantius să vină.

— Ce altceva ai mai putea face? Londinium se află în inima Britanniei, de unde-i vine seva vieţii, pentru că din ce alt motiv ai înfiinţat aici o monetărie? Trebuie păzită.

Carausius se întoarse spre el.

— Întreaga ţară trebuie protejată, iar forţa navală este cheia apărării ei. Nici chiar întărirea fortăreţelor de pe Ţărmul Saxon nu-i o soluţie. Voi duce lupta în ţinutul duşmanului. Nu-i voi permite să pună piciorul aici, nici măcar un singur legionar să nu ajungă pe aceste ţărmuri.

— Vrei să pleci în Galia? Ai noştri vor crede că-i abandonezi.

— Baza navală de la Gesoriacum se află în Galia. Dacă o ia Constantius, apărarea noastră înaintată va dispărea, iar, odată cu ea, şi şantierele navale şi liniile de aprovizionare care ne leagă de imperiu.

— Iar dacă pierzi?

— I-am mai bătut o dată…

Carausius stătea nemişcat, cu pumnii strânşi.

— Flota ta era pregătită de luptele cu saxonii, în momentul ei de supremă iscusinţă, sublinie Allectus. Acum jumătate dintre soldaţii tăi îmbarcaţi se află în nord, întărind garnizoanele de la Zid. Îi vei chema în ajutor pe aliaţii tăi barbari?

— Dacă trebuie…

— Nu! zise Allectus şi se ridică în picioare. Ai cedat deja prea mult în faţa lor. Dacă vei învinge cu ajutorul lor, vor vrea mai mult. Sunt la fel de interesat ca şi tine să menţin Britannia în libertate, dar mai degrabă mă las guvernat de Roma decât de lupii saxoni.

— Acum eşti guvernat de menapi! îşi auzi Carausius glasul răsunând tot mai tare şi se strădui să-l ţină sub control. Guvernatorii Britanniei au venit din Galia şi Dalmaţia şi Hispania; legiunile care vă apără au nume străine.

— Poate că s-au născut barbari, dar s-au civilizat. Ei recunosc acum că acesta este pământ celt. Saxonii nu sunt preocupaţi decât să-şi umple burdihanele. Neamul lor nu se va stabili niciodată pe pământul britanic.

Carausius oftă, amintindu-şi cum îi risipise preoteasa sângele ca să hrănească pământul.

— Voi pleca în sud, unde cei de acolo-şi vor aminti cum le-am salvat casele şi voi aduna oameni care să vină cu mine pe mare până la Gesoriacum. Tu-i înţelegi pe aceşti negustori din Londinium, Allectus. Rămâi aici şi domneşte în locul meu, cât sunt plecat.

În obrajii palizi ai tânărului apăru o roşeaţă neaşteptată, care dispăru însă la fel de repede. Carausius se întrebă de ce. Desigur, după atâta vreme Allectus ştia câtă încredere avea împăratul în el, dar nu mai era vreme să te îngrijorezi de simţămintele altuia. Deschise uşa şi ceru să-i fie adus funcţionarul, în timp ce revizuia instrucţiunile pe care să le dea înainte de plecare.

Pe Deluşor, începutul verii era menit, prin tradiţie, vopsirii firelor de in şi lână toarse pe timpul iernii. Exista obiceiul ca şi Doamna din Avalon să asiste. Motivul invocat era că în acest fel dădea un exemplu fecioarelor, dar Diernei i se păruse întotdeauna că tradiţia fusese menţinută numai pentru că, atunci când cineva devenea mare preoteasă, prepararea vopselei şi vopsirea în fir erau o pauză bine-venită de la alte

îndatoriri. Dar amestecarea corectă a vopselelor şi socotirea timpului cât scufunzi lâna pentru a lua exact nuanţa potrivită de albastru cereau o anumită experienţă şi ochi buni. Ildeg era vopsitoarea lor şefă, iar pe Dierna o încânta să lucreze sub îndrumarea ei.

Mai multe sculuri de lână atârnau deja, şiroind, de crengile sălciei din spatele ei, a cărei scoarţă era uşor pătată, după ce servise aceluiaşi scop şi anul trecut. Mai departe, pe malul pârâului fierbeau şi alte cazane. Ildeg mergea de la unul la altul, asigurându-se că totul se făcea cum trebuia. Mica Lina, care o ajuta pe Dierna, aduse două sculuri şi le aşeză pe pătură, apoi mai puse o bucată de lemn pe foc. Era important să se menţină lichidul la foc mic, fără să fie lăsat să fiarbă din plin.

Dierna agăţă unul dintre sculuri şi-l coborî cu grijă în ceaun. Vopseaua era de drobuşor, iar la lumina aceasta era la fel de albastră precum valurile din largul mării. Fusese numai o singură dată atât de departe de ţărm, atunci când Carausius o luase cu el pe nava lui amiral prin Canal. El izbucnise în râs la ignoranţa ei în cele marinăreşti şi-i spusese că trebuia să înţeleagă apele care protejau insula iubită. Privi în ceaun şi văzu din nou marea, şiroaiele lăsate creând curenţi avântaţi înăuntru şi spumă albă.

Carausius s-ar putea să fie pe mare chiar acum, se gândi ea, luptând în bătălie. Venise vestea că era în drum spre Gesoriacum, cu toate navele pe care le putuse aduce. Dar n-o luase şi pe Teleri şi, chiar dacă preoteasa văzuse ceva folositor în viziunile sale, fără o altă preoteasă iniţiată în primirea mesajului sau fără ritualul de pregătire şi preparare a ierburilor sacre pentru a-şi spori puterea, nu avea nicio cale de a împărtăşi ce vedea. Nu se aşteptase să-i pese prea mult, chiar dacă ar fi ştiut ce se întâmpla.

— Scoate acum lâna afară, draga mea, altfel, se va închide prea mult.

Glasul lui Ildeg o readuse pe Dierna înapoi la realitatea prezentă. Ridică sculul şi îl duse, aburind, spre salcie, iar Lina plecă după altele.

Dierna inspiră adânc înainte de a-l scufunda pe următorul, pentru că fumul înecăcios de la ceaunul cu vopsea te putea ameţi, apoi îl coborî prudentă în marea de un albastru închis… O frunză căzu şi pluti în cercuri largi la suprafaţă. Preoteasa

încercă s-o ridice, apoi scăpă lingura cu un ţipăt slab. Nu era frunză, ci o navă, cu alte câteva zeci în jur, apărând şi dispărând prin aburii învolburaţi. Apucă marginea ceaunului, fără să simtă căldura care-i ardea palmele, şi se aplecă mai tare, încercând cu disperare să vadă.

Viziunea ei semăna cu ce-ar fi văzut o pasăre de mare, dând ocol vaselor prinse mai jos în bătălie. Recunoscu *Orionul* şi alte câteva nave. Chiar dacă nu le-ar fi ştiut după aspect, tot le-ar fi identificat după viteza şi agilitatea cu care se mişcau. Corăbiile rămase – mai mari, mai grele şi mai dificil de manevrat – erau ale duşmanului roman. În urma lor vedea un banc lung de nisip; lupta se desfăşura în interiorul unui golf mare, unde superioritatea britanică în manevrarea navelor aducea puţine avantaje. Cum putuse Carausius să se lase prins în capcană în acest fel? Lupta sa împotriva flotei armoricane a lui Maximian fusese o încercare a priceperii marinăreşti, dar, pe când romanii reuşeau unul după altul să atragă şi să-şi abordeze victima, era tot mai clar că lupta va fi câştigată prin forţă, nu prin iscusinţă.

Fugi! strigă inima ei. *Nu poţi învinge aici*, *trebuie să te desprinzi de acolo*! Dierna se întinse în jos; un moment îl zări foarte clar pe Carausius, cu o sabie însângerată în mână. El se uită în sus. Oare o văzuse? auzise? apoi un val roşu se rostogoli peste viziunea ei. Marea se transforma în sânge! Probabil că uriaşe pentru că, în clipa următoare, auzi voci strigând-o pe nume, de parcă ar fi venit de la mare distanţă, şi simţi cum mâini moi o trăgeau de acolo.

— E roşie… şopti ea. E sânge în apă, acolo…

— Nu, Doamnă, răspunse Lina, vopseaua din apă este albastră! Oh, Doamnă, uitaţi-vă la mâinile voastre!

Dierna rămase fără răsuflare la primul impuls de durere. Apoi celelalte se adunară în jurul ei şi în agitaţia din timpul bandajării rănilor, nimeni nu s-a gândit s-o întrebe ce-a văzut.

În dimineaţa următoare o chemă pe Adwen să-i facă bagajele, pe Lewal şi pe unul dintre druizii mai tineri pentru a o escorta, iar pe oamenii mlaştinii, s-o conducă printre ceţuri spre lumea de afară. Era ceva în atitudinea ei care descuraja orice fel de întrebări, însă nici ea nu îndrăznea să vorbească despre viziunile ei, dacă, într-adevăr, le avusese şi nu era totul o halucinaţie născută din temerile ei. Dacă ar fi fost învins în luptă Carausius, fie el personal, fie vestea morţii sale ar fi ajuns la Portus Adurni,

iar ea acolo trebuia să meargă. Dacă era în viaţă, avea nevoie de ajutorul ei. Trebuia să afle.

Călătoria le luă o săptămână de mărşăluit din greu. Cam pe când ajunseră la Venta Belgarum, mâinile Diernei erau pe vindecate, iar o temere fusese înlocuită cu alta. Veştile rele se împrăştiau ca vântul şi toată lumea din ţinutul de vest ştia de marea bătălie care se dăduse la Gesoriacum. Timp de o noapte întreagă, Dierna se zvârcoli fără somn, prea neliniştită să poată măcar să-l caute pe căile spirituale, fără a şti dacă supravieţuise.

Dimineaţa sosiră şi mai multe veşti: nava-amiral reuşise să ajungă acasă, cu împăratul la bord, dar vasele însoţitoare erau îngrozitor de puţine. Flota care băgase spaima în sufletul saxonilor pierise, împreună cu majoritatea oamenilor ei, iar Constantius Chlorus aduna trupele necesare invadării Britanniei. Peste tot bărbaţii mormăiau. Oameni care profitaseră în timpul regimului rebel se temeau că vor pierde tot ceea ce câştigaseră. Alţii dădeau din umeri, nepăsători la ideea schimbării stăpânilor, sau făceau speculaţii asupra recompenselor pregătite pentru cei care i-ar fi ajutat pe invadatori.

Însă indiferent ce aveau romanii de gând cu ceilalţi, dacă teritoriul ajungea să fie cucerit de Constantius, pentru Carausius nu va exista niciun fel de milă. Poneiul Diernei zvâcni din cap şi o luă la trap, după ce-l îmboldise înainte.

Aerul de la Portus Adurni părea greu, în pofida vântului înviorător dinspre mare. Dierna se gândi că ar fi ştiut că erau necazuri, chiar dacă n-ar fi auzit zvonurile. Atmosfera din fortăreaţă nu era încă una a înfrângerii, dar aproape că putea simţi îngrijorarea. Era grăitor şi faptul că ofiţerul de serviciu nu avu nicio obiecţie când ceru să-l vadă pe împărat. Ea era civilă, fără nicio treabă într-un amplasament militar care va deveni, curând, zonă de război. Dar era limpede că forţele rămase lângă Carausius erau atât de disperate, încât să aprecieze orice fel de ajutor nebulos adus de o vrăjitoare localnică. El se afla la o masă pe care fusese întinsă o hartă a Britanniei, mutând bucăţele de lemn înainte şi înapoi, în timp ce calcula mişcări şi amplasamente. Pe obraz avea o tăietură urâtă şi un bandaj în jurul gambei. Dierna rămase o clipă în pragul uşii, atât de uşurată să-l vadă acolo, încât nici nu se putu mişca. Apoi, deşi

nu scosese niciun sunet, el o privi.

— Teleri? şopti el.

Dierna făcu un pas înainte, întorcându-se în aşa fel încât lumina să cadă din plin pe ea. Carausius clipi nedumerit, iar speranţa care-i însufleţise trăsăturile îi cedă altui simţământ, poate frica.

De ce-aş fi surprinsă? îşi spuse, dorind ca bătăile năvalnice ale inimii să încetinească. *Am vrut ca el s-o iubească*. *N-ar fi trebuit să vin*... Dar el o luase, deja, spre ea.

— Doamnă, spuse el cu asprime, ai venit să prezici de bine sau de rău?

Avea privirea fixă, însă era calmul celui dispus să-şi înfrunte pieirea. Asta reprezenta ea pentru el? îşi muşcă buza, dându-şi seama că era exact ceea ce ea însăşi îngăduise să devină.

— Nici una, nici alta. Am venit să te ajut, dacă pot.

El se încruntă, căzând pe gânduri.

— Ai venit repede, dacă erai în Avalon. Sau a trimis Teleri...

În timp ce clătina din cap, ea văzu tristeţea, repede ascunsă apoi, din ochii lui.

— Nu-i aici, cu tine?

— E la Durnovaria, la tatăl ei.

Pentru scurt timp se lăsă liniştea. Acum era rândul Diernei să se încrunte. Fusese cât se poate de clar, la Aquae Sulis, că Teleri era nefericită. Însă situaţia trebuie să fi fost mai rea decât crezuse. *Ea mă învinuieşte pe mine*, îşi dădu seama. *De asta nu vrea să discute cu mine*. Însă acum nu putea face nimic în privinţa lui Teleri. Înfrânându-şi stânjeneala, veni lângă el şi privi în jos, spre hartă.

— Unde crezi că va debarca acest Constantius şi ce forţe crezi că poţi scoate în întâmpinarea lui?

— Prima sa grijă o să fie ocuparea Londiniumului, spuse Carausius.

Putea să vadă că discutarea chestiunii îi aducea o oarecare uşurare. Era vorba de acţiune, iar acesta nu era omul care să-şi accepte soarta cu umilinţă, cum le impuneau preoţii creştini adepţilor lor.

— Ar putea ataca direct acolo, continuă el, dar o debarcare ar fi dificilă dacă oraşul era apărat. În schimb, Constantius ar putea încerca să debarce la Tanatus şi apoi să traverseze Cantium; oricum, ştie că sud-estul mă sprijină din plin. Dacă aş fi în locul

lui, aş încerca un atac bifurcat şi aş debarca cea de-a doua trupă în altă parte, poate între acest loc şi Clausentum. Cea de-a doua monetărie a lui Allectus se află acolo şi ar fi foarte înţelept s-o captureze cât de repede posibil.

În timp ce vorbea, deplasă piesele colorate pe hartă şi, pentru o clipă, Dierna văzu, ca şi cum ar fi scrutat o fântână sacră, soldaţii mărşăluind pe teren. Scutură din cap să se elibereze de fantasmă şi se concentră din nou asupra hărţii.

— Îţi aduni forţele de apărare?

— Allectus ţine Londinium, îi răspunse el. Am redus la maximum garnizoanele de pe Zid, iar acele trupe se îndreaptă acum în marş spre sud, să întărească garnizoana de acolo. Am adus mai mulţi oameni aici, la fel şi la Venta. Trebuie să ne stabilim apărarea în oraşe. Cu excepţia fortăreţelor navale, nu mai avem niciun fel de forţe în sud. Încă de pe vremea lui Claudius, luptele s-au dat pe coaste sau la frontiera nordică, iar acolo nu a mai fost nevoie. M-ai ajuta, dacă te-ai duce la Durnovaria şi l-ai întreba pe prinţul Eiddin Mynoc dacă n-ar putea aduna o formaţie de luptă dintre tinerii săi.

— Dar Teleri…

— Teleri m-a părăsit, spuse el fără nicio ezitare, confirmându-i temerile. Nu-mi trebuie condoleanţe. Ştii mai bine decât oricine că mariajul nostru a fost doar simbolul unei alianţe. Ea nu m-a dorit niciodată, iar eu n-am avut niciodată timp să încerc să-i câştig inima. Aş vrea s-o fi putut face fericită, dar n-aş ţine-o lângă mine cu forţa. Totuşi, încă mai am nevoie de alianţă, dar nu-i pot cere ei să pledeze în favoarea mea.

Chipul său afişa acea lipsă de emoţie care masca o durere profundă. Dierna îşi muşcă buzele, ştiind prea bine că nu se cădea să-l insulte cu dovezi de simpatie. Ea aranjase căsătoria şi, dacă se gândea, spre binele tuturor, însă rezultatul o rănise pe fata pe care o iubise ca pe o soră şi pe bărbatul… respectat? Respectul să fie motivul pentru cum se simţea acum? îşi spuse că propriile ei simţăminte nu contau. Erau prea multe de făcut.

— Am să plec, desigur, rosti ea cu încetineală, întrebându-se dacă Teleri era dispusă acum să discute cu ea. Dar m-aş simţi mai bine, adăugă ea, dacă ai pune pe altcineva la comandă la Londinium.

Nu era foarte sigură ce o deranja. Să fi fost ceva din ce spusese Allectus la Corinium?

— Un ofiţer mai experimentat? întrebă Carausius. Allectus ştie destule pentru a putea fi sfătuit în chestiunile militare de către comandantul garnizoanei. Populaţia civilă este cea care trebuie să ne susţină cauza, iar el se împacă excelent cu fiecare negustor. Va fi capabil să-i convingă, dacă pot fi convinşi. Am încredere în el, cu atât mai mult cu cât nu face parte din armată. Un ofiţer cu activitate îndelungată în urmă-i, confruntat cu legionarii cezarului, s-ar putea să-şi amintească de faptul că primul său jurământ a fost în faţa lui Diocleţian. Dar sunt sigur că Allectus nu va ceda Britannia stăpânirii romane, de bunăvoie.

— Ai dreptate, spuse Dierna, gândindu-se la genealogiile regale, dar ţi-e chiar atât de loial pe cât e acestui pământ?

Carausius îşi îndreptă umerii privind-o, iar ea încremeni, conştientă de tensiunea apărută subit între ei.

— De ce, întrebă el plictisit, ar trebui să-ţi pese ţie de aşa ceva?

Dierna rămase tăcută, incapabilă să răspundă.

— Tu nu ţi-ai dorit un împărat al Britanniei, ai vrut un rege sacru, continuă el. M-ai chemat pe această insulă prin vrăjile tale şi mi-ai dăruit o mireasă regească; m-ai convins să-mi uit jurământul de credinţă şi propria mea ţară. Dar Allectus este din partea locului. *El* nu te va dezgusta niciodată purtând veşminte de barbar…

Şi el îşi amintea cum se ciondăniseră în Corinium. Tristeţea zâmbetului său îi zdrobi inima, dar în clipa următoare recunoscu în ochii lui nu numai durerea, dar şi mândria.

— M-oi fi născut eu barbar, Doamna mea, dar prost nu sunt. Crezi că n-am înţeles că n-am fost decât unealta ta pentru apărarea Britanniei? Dar o unealtă se poate rupe, iar, când se întâmplă, meşterul ia alta. Poţi să te uiţi în ochii mei şi să-mi spui că vei înceta să mai încerci să eliberezi de romani acest pământ, dacă eu dau greş?

Dierna îşi simţi ochii umplându-se pe neaşteptate de lacrimi, dar nu-şi mută privirea. Răbdarea lui cerea un răspuns.

— Nu… şopti ea în cele din urmă, însă asta se întâmplă pentru că Zeiţa este cea care furnizează uneltele şi eu însămi sunt în mâinile ei…

— Atunci, de ce plângi? întrebă şi făcu un pas spre ea. Dierna! Dacă suntem legaţi în aceeaşi măsură, măcar acum încetează să mai încerci să-i manipulezi pe toţi cei din jur conform propriei

tale idei despre datorie şi spune-mi adevărul, da?

Adevărul… se gândi ea disperată. *Măcar eu îl ştiu*? *Sau nu-mi pot permite să văd altceva decât datoria*?

— Plâng… spuse ea într-un târziu, pentru că te iubesc.

O clipă, Carausius rămase încremenit cu totul. Ea văzu cum încordarea îl părăsea, iar capul i se plecă.

— Iubire… murmurase de parcă n-ar mai fi auzit niciodată cuvântul.

Şi de ce m-ar iubi? se întrebă ea.

— Nu contează, zise ea repede. Mi-ai cerut şi ţi-am răspuns.

— Eşti Marea Preoteasă din Avalon, la fel de sacră precum oricare dintre Vestalele din Roma.

O privi şi ea tresări sub intensitatea emoţiei atât de brusc dezvăluite. Nu avea niciun drept să aştepte dragoste din partea lui, dar nici nu credea că i-ar suporta ura.

— Să spui că tot ceea ce simţi nu înseamnă nimic e degradant şi pentru tine, şi pentru mine.

Carausius continuă să o scruteze cu privirea, de parcă trăsăturile ei ar fi fost o carte scrisă într-o limbă ciudată, iar el încerca să citească.

— N-am vorbit în calitate de Mare Preoteasă, ci ca femeie… şopti ea şi ochii i se umplură din nou de lacrimi.

— Şi-a trecut multă vreme de când şi-a permis să simtă? întrebă el, cu un pic de umor. Împăratul Britanniei ar putea spune la fel.

Sub privirile ei tulburi, trăsăturile lui păreau că se schimbă. Le mai văzuse şi înainte, atunci când el şi ea căutaseră viziuni în ligheanul de argint, în vârful Deluşorului. Se gândi cu o convingere bruscă: *L-am mai iubit pe acest bărbat şi înainte*.

Carausius îşi îndreptă umerii. Încet, aura de putere care-l făcuse întotdeauna să pară bărbatul cel mai înalt din încăpere îi reveni. Nu recunoscuse puterea împăratului dinaintea ei, ci aura de rege. Avusese dreptate, se gândi ea, identificând ceea ce voia pentru Britannia. Însă Regele Sacru căutat de ea nu era Allectus, ci el. O porni spre uşă şi îi spuse ceva gărzii de afară. Apoi o închise ferm şi reveni la ea.

— Dierna… îi rosti încă o dată numele.

Inima ei începu să bată cu putere, dar se pare că forţa necesară pentru o mişcare o părăsise. Carausius o apucă de umeri şi se aplecă s-o sărute precum un însetat îngenunchează

la marginea unui iaz. Ea oftă, închizându-şi ochii, iar el o simţi cum cedează şi-o strânse tare la piept. Dierna tremura, dintr-odată dureros de conştientă de tot ceea ce simţea el, pentru că trebuinţa lui era şi a ei. Iar în acel moment nu-i mai păsa dacă era rege, împărat ori vreun bărbat oarecare.

După o vreme, el îi dădu drumul, căutând febril legăturile veşmintelor ei. Dierna nu protestă: mâinile ei păreau la fel de nerăbdătoare să-i cuprindă trupul. O mică parte a minţit ei, încă necopleşită de pasiune, remarcă amuzată că era la fel de stângace ca o fecioară. Într-adevăr, nu cunoscuse niciodată vreun bărbat, cu excepţia împreunărilor ceremoniale din ritualurile druide, şi nu-şi luase vreodată un iubit pur şi simplu pentru plăcere. Se întrebă vag cum îşi vor înfăptui uniunea, pentru că în încăpere nu se găsea niciun pat.

Carausius o sărută încă o dată şi ea se agăţă de el; oasele ei parcă se topeau, se scurgea ca să-l întâmpine, precum râul vărsându-se în mare. Apoi el o ridică şi o puse pe harta Britanniei, care acoperea masa. Dierna râse încetişor, văzând ca într-o străfulgerare întregul simbolism şi înţelegând că Zeiţa binecuvânta chiar şi această acuplare grăbită. Înalta Preoteasă şi împăratul celebrau, de fapt, Marele Rit.

Zidurile construite de Eiddin Mynoc în jurul oraşului său erau înalte şi solide. Teleri putea merge toată ziua dacă ar fi dorit şi nu trebuia să privească spre mare niciodată. De când venise aici, de la Aquae Sulis, petrecuse mare parte a timpului plimbându-se, spre disperarea slujnicelor pe care tatăl ei le însărcinase să aibă grijă de ea. Iar de la vizita Diernei descoperi că-i era imposibil să stea liniştită.

Uneori se întreba ce-a vrut Marea Preoteasă să-i spună. Refuzase s-o mai vadă, temându-se că ar încerca s-o convingă să se întoarcă la soţul ei sau la Avalon. Dar femeia petrecuse multă vreme discutând cu prinţul, aşa că era posibil să nu fi fost interesată deloc de Teleri. În orice caz, preoteasa nu mai era acum aici, iar fraţii lui Teleri şi prietenii lor erau bucuroşi să facă manevre de cavalerie pe caii lor de rasă şi învăţau cum să-şi folosească priceperea la vânătoare pe câmpul de bătălie. În curând vor pleca şi ei şi nu va mai rămâne nimic care să-i amintească de Carausius şi de războiul lui.

Un pescăruş plană pe deasupra ei, cârâi, iar ea sări,

închipuind cu degetele un semn împotriva răului.

— Oh, doamna mea, nu trebuie să cedaţi în faţa unor asemenea superstiţii, îi spuse slujnica ei, Julia, recent convertită la creştinism. Păsările nu sunt rele, doar oamenii.

— Doar dacă nu cumva n-a fost o pasăre adevărată, ci o iluzie a Celui Rău, glăsui Beth, cealaltă slujnică a sa, râzând când Julia îşi făcu cruce.

Teleri plecă de acolo, ciorovăiala lor fiind la fel de lipsită de sens ca ţipătul zburătoarei.

— Ne vom duce în târg să ne uităm la farfurii şi ligheane.

— Dar, doamnă, am fost pe acolo acum două zile… începu Julia.

— Este aşteptat un nou transport de ceramică, răspunse Teleri şi începu să meargă într-aşa ritm, că fata nu mai avu suflu pentru alte obiecţii.

Pe la vremea când reveniră la casa din oraş a tatălui ei, slujnicele cărând cu grijă două oale maro închis, ornate cu basoreliefuri cu scene de vânătoare, soarele dispărea la apus. Târguielile îi abătuseră atenţia o vreme, dar deja n-o mai interesau, iar, când fetele o întrebară ce să facă, dădu din umeri şi le spuse că le puteau duce la magazioner sau la groapa cu gunoi, pentru că ei puţin îi păsa.

Teleri se duse în apartamentul ei şi se lăsă pe o canapea, apoi se ridică din nou. Era obosită, dar se temea să adoarmă pentru că, deseori, avea vise chinuitoare. Tocmai se aşezase la loc, când una dintre sclavele din casă se înfăţişă la uşa ei, făcând plecăciuni.

— Doamnă, tatăl vostru spune că ar trebui să mergeţi la el. Stăpânul Allectus este aici.

Teleri se ridică atât de brusc, încât aproape că leşină şi se apucă de capătul curbat al canapelei, căutând sprijin. Venise Allectus ca mijlocitor al împăratului sau exista un alt motiv? Dintr-odată conştientă că era privită, îşi dădu jos stola purtată în târg, înnegrită de praful adunat peste zi şi o aruncă deoparte.

— Spune-le să-mi aducă apă să mă spăl, iar Julia să scoată tunica de mătase roz şi un voal potrivit.

Când se alătură tatălui ei şi oaspetelui în sala de mese, era foarte stăpână pe sine în exterior, dacă nu şi în interior. După ce se aşeză, conversaţia se întoarse la invazia ce se apropia.

— Şi spionii tăi îţi spun că romanii vor veni în curând? întrebă

prinţul.

— Nu cred că are Constantius destule nave de transport pentru câţi oameni ar trebui să aducă şi va fi nevoit să construiască şi mai multe vase de război. L-a înfrânt pe Carausius la Gesoriacum, dar băieţii noştri le-au tras o ciomăgeală zdravănă.

Allectus sorbi din vin, iar privirea-i căta pieziş spre Teleri. Se îmbujorase la faţă când ea intrase, dar salutul său fusese unul formal. Arăta solid, se gândi ea, cu pielea bronzată de atâta călărit în soare. Şi părea mai bătrân; întreaga fineţe a trăsăturilor de flăcău se dusese.

— Iar băieţii pe care-i avem aici, continuă prinţul, vor putea şi ei, aşa cum ai spus, să le tragă romanilor „o ciomăgeală zdravănă”?

— Dacă suntem uniţi, zise Allectus. Dar, pe măsură ce călătoresc, tot mai mult aud bodogăneli. Oamenii noştri – bărbaţii de viţă veche cehă – se trezesc. Să scapi de sub jugul roman e mult, dar unii spun că ar trebui să mergem mai departe şi să alegem un rege care să nu fie străin.

Privirea lui Teleri se mută la tatăl ei, care continua să descojească mărul din mână.

— Şi cum ar putea fi ales un mare rege? întrebă prinţul. Dacă oamenii noştri ar fi fost în stare să se unească, Cezar – primul dintre ei – n-ar fi pus niciodată piciorul pe aceste ţărmuri. Tragedia noastră este că am preferat să ne luptăm între noi decât cu un duşman străin.

— Dar dacă ar fi de acord? Dacă ar fi anumite semne pe omul ales de zeii noştri? întrebă Allectus cu blândeţe.

— Există multe semne şi multe interpretări. Când va veni vremea, o căpetenie va trebui să judece tot ceea ce vede…

Teleri deschise ochii mari, întrebându-se dacă visa ori dacă nu cumva visau ei. Dar ce era cu Carausius? Însă discuţiile deveniseră deja mai superficiale, ajungând la antrenarea oamenilor şi la rezervele de hrană, rutele de deplasare sau unde ar trebui trimişi.

Seara era caldă, iar, când cina se termină, Allectus o întrebă pe Teleri dacă n-ar vrea să-l însoţească în atrium. O vreme se plimbară în tăcere, apoi el se opri brusc.

— Teleri, de ce l-ai părăsit pe Carausius? A fost crud? Te-a lovit?

Ea clătină din cap plictisită. Se aşteptase la aşa ceva.

— Să mă lovească? Nu, niciodată nu i-a păsat atât de mult, încât să facă aşa ceva. Carausius n-a făcut nimic, dar când îl priveam, vedeam întotdeauna un saxon.

— Nu l-ai iubit?

Ea se întoarse să-l privească direct.

— Niciodată. Dar tu l-ai iubit, Allectus, sau, cel puţin, a fost eroul tău. Ce-ai vrea să spun?

— Credeam că va salva Britannia! exclamă Allectus, însă n-a fost decât o schimbare de stăpâni. Iar eu am fost întotdeauna umbra lui. Şi tu i-ai aparţinut…

— Chiar ai vorbit serios când ai discutat cu tata sau l-ai încercat doar? întrebă apoi Teleri.

— Teleri, aş putea conduce eu această ţară, oftă el prelung. Un guvern are nevoie de bani, iar eu controlez asta. Mă trag din prinţii belgi, iar, din partea mamei, din siluri. Nu-i suficient, ştiu. Dar, dacă m-ai iubi, m-ai urma şi ai consimţi să-mi fii regină.

Ea se jucă cu pânza rochiei.

— Tu mă iubeşti sau vrei numai să te căsătoreşti cu mine, la fel ca *el*, pentru că te-ar ajuta să dobândeşti puterea?

Îl privi şi-şi dădu seama că Allectus tremura.

— Teleri, şopti el, nu ştii ce simt pentru tine? Mi-ai bântuit visele, dar, atunci când ne-am cunoscut, tu erai preoteasă la Avalon, iar apoi ai devenit soţia lui Carausius. Ţi-aş oferi inima mea pe tavă, dacă ţi-ar face plăcere, dar mai degrabă ţi-aş dărui Britannia. Dă-mi dragostea ta şi vei fi nu împărăteasă, ci Marea Regină.

— Şi cum rămâne cu soţul meu?

Privirea lui, care până atunci fusese luminoasă şi deschisă, se înăspri.

— Voi discuta cu el până va fi de acord…

Chiar dacă împăratul o abandonase, Teleri nu şi-l putea imagina pe Carausius renunţând de bunăvoie la putere. Dar Allectus îngenunche în faţa ei şi simţi că era greu de îndurat aşa ceva. El îi luă mâna şi o sărută, apoi o întoarse încet şi-şi lipi buzele de palma ei.

Ce atingere fină! se gândi ea. Allectus nu s-ar fi oprit, dacă se ridica şi pleca de-acolo. Dar, pe când Teleri privi în jos la capul lui plecat, simţi un val de milă protectoare şi, pentru prima dată, îşi dădu seama că şi ea avea putere. Carausius avusese nevoie

de ea ca de o verigă spre Britannia şi Avalon. Acest bărbat avea nevoie de dragostea ei.

Îi mângâie încet părul, iar, când el privi spre ea, îl primi în braţe.

Mesagerul trimis împăratului de prinţul Eiddin Mynoc spusese că oamenii acestuia vor pleca din Durnovaria pe la idele lui iunie. Recomandase ca ofiţerul trimis să preia comanda lor la Sorviodunum, acolo unde drumul principal dinspre sud-vest se intersecta cu rutele dinspre Aquae Sulis şi Glevum.

Cu câteva zile înainte de solstiţiul de vară, Carausius, exasperat de o săptămână de întâlniri cu senatorii locali la Venta, decise să se ducă acolo chiar el, pentru a-i întâlni. Încă mai purta pantalonii lui germanici de călărie, dar consilierii îl convinseseră să-şi îmbrace garda menapină în echipament roman. Acum arătau, se gândi el privind şirul de soldaţi din urmă, ca oricare alţi recruţi trimişi la celălalt capăt al imperiului.

Când sosiră la Sorviodunum, durotrigii nu apăruseră încă, dar vremea era plăcută şi strălucitoare; nu era o zi în care un bărbat ar fi rămas în casă, când ar fi putut sta la aer curat. Ceea ce voia, se gândi Carausius conducându-şi oamenii de-a lungul drumului spre Durnovaria, era să fie pe puntea unei nave. Ar fi fost o zi minunată de ieşit în larg. Dar acum se clătina în ritmul mişcărilor calului de sub el şi îşi închipuia că ondulările peisajului de dinaintea lui erau valurile mării, rostogolindu-se. Era aproape de amiază când unul dintre menapieni strigă şi, privind într-acolo, Carausius văzu pe drum un nor de praf. În ultimii ani, învăţase să aprecieze cavaleria şi estimă că două şiruri de călăreţi îşi solicitau caii mai mult decât i-ar fi sfătuit un comandat experimentat, probabil mai mult din entuziasm decât din cauza vreunei urgenţe. Strânse coastele propriului său cal, iar menapienii goniră pe drum la trap, în urma sa, grăbindu-se să-i întâmpine pe durotrigi.

Zâmbind, îl recunoscu pe fratele cel mai mare al lui Teleri, mult mai solid decât ea, dar amândoi având acelaşi păr întunecat, iar apoi îşi dădu seama ai cui ar fi putut fi aceşti călăreţi. Arătau bine, se gândi el, cercetându-i şi pe ceilalţi – echipamentul lor, scuturat şi zornăind din ornamente şi ciucuri, era mult mai potrivit pentru o paradă decât pe câmpul de luptă – şi i se păreau cu toţii plini de însufleţire şi hotărâre. Şi, desigur, călăreau foarte bine.

Un singur om stătea pe cal fără graţia firească a celorlalţi. Carausius îşi făcu palma streaşină la ochi şi clipi nedumerit când îl recunoscu pe Allectus. Îi luase puţin timp, pentru că nu-l văzuse niciodată îmbrăcat altfel decât în ţinuta romană, în timp ce acum avea pe el o tunică galbenă şi o mantie purpurie, ca de prinţ belgic ce era.

Se părea că nu era singurul care simţea strânsoarea rădăcinilor sale din ţinutul natal, acum că luptau împotriva Romei, se gândi Carausius. Rânji când durotrigii opriră înaintea lui într-un vârtej de praf şi făcu un semn.

— Allectus, băiatul meu, ce faci aici? Eu credeam că te afli în Londinium.

— Aceasta-i ţara mea şi poporul meu. Aici s-ar şi cuveni să fiu.

Carausius simţi un fior vag de nesiguranţă, dar continuă să zâmbească.

— Ei bine, i-ai adus pe durotrigi aici în formă.

Privi înapoi spre călăreţi şi deveni şi mai nesigur, pentru că nu zâmbeau.

Fratele lui Teleri îşi mişcă bidiviul puţin mai în faţă.

— Credeai că voi, romanii, sau ar trebui să spun voi, germanii, sunteţi singurii care pot lupta? Războinicii celţi au făcut să se cutremure zidurile Romei, în timp ce poporul tău se târa afară din mlaştini.

Theudibert, unul dintre menapienii lui Carausius, mârâi, însă el îi făcu semn să stea liniştit.

— Dacă n-aş fi crezut în curajul vostru, spuse el calm, nu l-aş fi rugat pe tatăl tău să vă trimită. Britannia are nevoie de toţi fiii ei să lupte acum pentru ea, cei ai căror înaintaşi s-au războit cu Cezar şi copiii legiunilor, aduşi din Sarmaţia şi Hispania şi din toate colţurile imperiului să se aşeze pe acest tărâm. Acum suntem cu toţii britanici.

— Nu şi tu, spuse unul dintre durotrigi. Tu te-ai născut peste mare.

— Mi-am vărsat sângele pentru Britannia, spuse Carausius. Însăşi Doamna din Avalon mi-a primit ofranda.

Chiar şi acum, numai gândul la Dierna făcu să-i tresalte inima. La Pontus Adurni îşi dăduse mai mult decât sângele; îşi turnase sămânţa, chiar viaţa lui, în îmbrăţişarea ei din acea noapte şi renăscuse.

— Doamna Britonilor îl respinge, spuse Allectus.

Călăreţii se dădură la o parte să-l lase să treacă.

— Fiica lui Eiddin Mynoc nu îţi mai este soţie. Alianţa s-a terminat, iar jurământul nostru a fost anulat.

Carausius înţepeni de furie. Oare nu cumva băiatul se smintise?

— Triburile au zămislit bărbaţi curajoşi, spuse el într-o ultimă încercare de împăcare, dar preţ de trei sute de ani nu au purtat arme decât la vânătoare. Fără ajutorul legiunilor britanice, veţi fi o pradă sigură pentru Constantius, când o să vină.

— Legiunile, pufni Allectus dispreţuitor, îl vor urma pe cel care le plăteşte. Oare nu asta-i istoria imperiului tău? Iar monetăriile îmi aparţin mie. Fie din dragoste, fie pentru bani, întreaga Britannie va lupta împotriva invadatorului. Dar trebuie să fie condusă de cineva de acelaşi sânge cu noi.

O venă se zbătu pe tâmpla lui Carausius.

— De tine…

Allectus dădu din cap.

— Ar fi putut fi altfel, dacă ai fi avut un fiu cu Teleri, dar ea nu ţi-a primit sământa. Mi-a acordat mie suveranitatea.

Carausius se holbă la el fără să-l mai vadă. Ştia că nu reuşise niciodată să câştige dragostea lui Teleri, dar nu-şi dăduse seama că-l ura. Asta-l duru, pentru că el încă se mai gândea la ea cu afecţiune, chiar dacă Dierna îi arătase ce însemna dragostea. Acea parte a minţii sale încă raţională îi spuse că Allectus îi arunca toate aceste lucruri ca să-l rănească.

Iar, dacă Dierna nu i s-ar fi dăruit deplin, ar fi izbutit. Însă, cu amintirea dragostei ei, precum o apă vie dinlăuntrul său, nicio batjocură azvârlită de el nu-i mai putea atinge bărbăţia. Ea, şi nu Teleri, era dăruitoarea suveranităţii.

Dar era limpede că durotrigii îl credeau pe Allectus, iar el n-o putea trăda pe Dierna spunându-le de darul ce i-l făcuse.

— Aceşti oameni nu au jurat, spuse el lent, dar tu, Allectus, ai depus un jurământ înaintea mea. Cum de-ar mai putea avea încredere în tine, dacă mă trădezi pe mine?

— Am jurat pe zeii Romei, dădu el din umeri, aceiaşi pe care şi tu ai jurat să-l slujeşti pe Diocleţian. Un jurământ încălcat aduce altul, „ochi pentru ochi”, aşa cum spun creştinii.

Carausius îşi trase calul mai aproape, obligându-l pe celălalt să-i înfrunte privirile.

— A fost mai mult decât un jurământ între noi, spuse el încet.

Credeam că am dragostea ta.

— Pe Teleri o iubesc mai mult, clătină tânărul puţin din cap.

Pe Teleri, se gândi Carausius, *nu Britannia*.

— N-ai decât s-o iei cu binecuvântările mele, făcu el sumbru, şi să-ţi fie de mai multă alinare decât mi-a fost mie. Cât despre Britannia, cred că legiunile au mai mult bun-simţ decât să se supună unui băietan neinstruit, chiar dacă din mâinile sale curge aurul. Şi s-ar putea ca şi alte triburi să nu fie chiar atât de dornice să se închine belgilor, care i-au cotropit înainte de venirea romanilor. N-ai decât să încerci, Allectus, dar nu cred că oamenii de pe acest pământ te vor urma, iar eu nu-i voi părăsi pe cei care mi-au jurat credinţă…

Îşi îmboldi calul îndepărtându-se dispreţuitor. Poate că mersese vreo câţiva metri, când unul dintre menapieni strigă un avertisment. Carausius începu să se răsucească, aşa că lancea pe care fratele lui Teleri o azvârlise nu-i străpunse spatele, ci coastele.

Un moment, nu simţi decât efectul loviturii. Apoi se prăbuşi sub greutatea lăncii. Pe când zdrăngănea pe drum, Carausius simţi năvala sângelui cald pe sub coaste şi apoi, în cele din urmă, împunsătura feroce a durerii. Auzi strigăte şi zăngănitul săbiilor. Un cal necheză. Clipi, încercând să-şi fixeze privirea, şi văzu cum unul dintre oamenii din garda sa căzu.

Încă n-am murit, îşi spuse, *iar oamenii mor pentru mine*! O inspiraţie adâncă îi aduse o limpezime de moment şi-şi trase sabia. Îşi îmboldi calul spre Allectus, dar între ei erau prea mulţi oameni. O sabie scăpără spre el; o respinse, împunse, simţi smucitura când lama muşcă, şi-şi văzu duşmanul căzând. Fusese la noroc, se gândi el, însă furia sa războinică se înteţea şi se simţea tot mai puternic cu fiecare clipă. Menapienii săi, văzându-l că luptă, îşi făcură curaj şi atacară cu aceeaşi mânie.

Timpul zbură. Deodată, înaintea lui nu mai rămase niciun duşman. Auzi ropot de copite şi văzu că durotrigii se regrupau în jurul lui Allectus şi se retrăgeau. Dădeau din mâini, de parcă s-ar fi certat.

— Stăpâne, strigă unul dintre oamenii săi, sângerezi!

Carausius reuşi să-şi bage sabia în teacă şi-şi apăsă mâna pe coaste.

— Nu-i ceva grav, icni el. Rupe-mi o fâşie din mantia ta pentru un bandaj. Sunt mai mulţi ca noi, dar tot am vărsat ceva sânge.

Dacă ne retragem acum, s-ar putea să se gândească de două ori înainte de a ne urmări.

— Înapoi la Sorviodunum? întrebă Aedfrid.

Împăratul clătină din cap. Trădarea lui Allectus îi spulberase toate presupunerile şi, până nu se vindeca, nu îndrăznea să se încreadă în loialitatea nimănui. Carausius se răsuci să se privească pe-o parte. Din rană gâlgâia sângele, ascunzând-o vederii, dar el simţea că era de rău. Deşi bravase, rana s-ar fi putut să fie peste puterea oricărui felcer mai aproape decât cei din Londinium. Se îndreptă în şa, privind spre vest, acolo unde dealurile se rotunjeau într-o ceaţă albăstruie.

— Leagă-mă pe-o parte, îi spuse el lui Theudibert.

— Stăpâne, este foarte adâncă. Trebuie să aducem ajutoare.

— Pe acolo, zise Carausius, arătând cu mâna. Singurul leac pentru această rană se află în Ţinutul Verii. Ne vom duce înapoi ca şi cum ne-am întoarce în oraş şi o cotim imediat ce nu ne mai văd. S-ar putea să mai piardă vremea căutându-ne pe drum. Acum, repede, şi să nu rămâneţi în urmă din cauza mea. Dacă nu pot sta pe cal, legaţi-mă de şa; dacă nu pot vorbi, continuaţi să intrebaţi de drumul spre Avalon.

16

Dierna scoase un strigăt când durerea îi săgetă coastele. Firul i se rupse între degete şi fusul se rostogoli prin iarbă.

— Doamnă! Ce-i asta? ţipă Lina, fecioara aleasă în acea lună să o slujească. V-a înţepat vreo albină sau v-aţi înţepat singură?

Cuvintele ei se pierdeau într-o bolboroseală îngrijorată, iar celelalte femei veniră în fugă.

Preoteasa se prinse cu mâna de-o parte şi inspiră adânc, luptându-se să stăpânească durerea. Nu era inima. Senzaţia de arsură pulsa mult mai jos, sub coşul pieptului, ca şi cum s-ar fi rupt ceva acolo. Iar suferinţa nu era în întregime internă. Pielea însăşi era moale, după ce o verifică prudentă, şi, totuşi, când îi desfăcură tunica, nu văzu nicio rană.

Nicio vrajă sau deochi n-ar fi învins apărarea Diernei. Exista o singură persoană în viaţă faţă de care se deschisese atât de mult, încât i-ar fi simţit suferinţa. Îşi dădu seama că, în timp ce făcuseră dragoste, îi dăruise lui Carausius mai mult decât trupul său, îşi dăduse şi o parte din suflet. Îşi trimise sufletul în zbor pe

calea pe unde răzbise durerea şi-l simţi că-i era dor de ea.

— E lovită de un elf, spuse sumbru bătrâna Cigfolla. Ridicaţi-o cu grijă, fetele mele. Trebuie s-o ducem în patul ei.

Dierna îşi recăpătă vocea.

— Nu este… durerea… mea. Trebuie să mă odihnesc, dar tu… Adwen… du-te la fântâna sacră. Vine… cineva… încercaţi, dacă Viziunea vi-l arată.

În acea după-amiază Dierna zăcu în umbra răcoroasă a locuinţei sale, folosind toate disciplinele învăţate pentru a menţine starea de transă care o va purta dincolo de durere. Treptat, suferinţa fizică deveni suportabilă, dar simţământul că are nevoie de ea se înteţi. Carausius o căuta, dar oare va ajunge la timp?

Planul fusese unul chibzuit, se gândi Carausius, trăgând de hăţuri şi răsuflând adânc, dar îşi supraestimase rezistenţa. În pofida feşelor, fiecare pas îi zgândărea trupul cu noi suferinţe. Când sosi clipa să aleagă între a opri şi a-şi pierde cunoştinţa, se gândi că o oprire i-ar lua mai puţin timp. Dar trebuia să facă asta din ce în ce mai des şi, la ultima ariergardă, cineva venise în galop să le spună că durotrigii erau pe urmele lor.

— Să rămânem aici şi să pregătim înfruntarea, spuse Theudibert.

Carausius scutură din cap. Vegetaţia era prea deasă să permită manevre, dar nu suficient de înaltă ca să-i ascundă.

— Apoi, unii dintre noi ar continua să meargă în vale, unde pământul este moale, iar urmele se vor întipări bine, spuse războinicul, timp în care v-aţi strecura peste câmp. Cu puţin noroc, se vor lua după noi.

Împăratul dădu din cap. În acest fel, măcar unii dintre oamenii săi vor fi salvaţi. Ştia că era singura cale prin care să-i convingă să-l părăsească. Allectus s-ar putea să fie un făţarnic, însă flăcăii depuseseră jurământul de *comitatus* şi nu i-ar supravieţui în niciun caz de bunăvoie comandantului.

— Fie ca Nehalennia să vă binecuvânteze şi să vă păzească!

Invocase propria lor zeiţă pentru a-i lua în paza ei, în timp ce goneau îndepărtându-se cu mare zarvă.

— Veniţi, spuse Theudibert, să mergem acum, câtă vreme gălăgia lor încă o mai acoperă pe a noastră.

Îi apucă hăţurile pentru că tot ceea ce mai putea face

Carausius acum era să se menţină în şa; îşi înăbuşi un urlet când mişcarea făcu durerea să-l străbată în valuri ameţitoare.

Această scenă se repetă de mai multe ori în cele două zile care urmară. Menopienii erau căliţi şi obişnuiţi cu deplasările dure, însă durotrigii cunoşteau terenul. Deşi, pentru o vreme, s-ar putea ca subterfugiile să mai funcţioneze, în cele din urmă duşmanii tot îi găseau. Carausius nu putea spera decât că atunci când va ajunge la Avalon, va fi protejat prin respectul britonilor faţă de insula sacră.

În după-amiaza celei de-a treia zile, apropiindu-se dinspre răsărit, ajunseră în zona mlaştinilor Ţinutului Verii. La acea vreme, Carausius era mult prea slăbit să se menţină singur în şa şi călărea legat de Theudibert. Mlaştinile erau un teren pe înţelesul menapienilor, dar nu era bun pentru cai. Doi oameni fură trimişi de-acolo, cu armăsarii lor. Păstrând doar animalul călărit de Carausius, cei şase rămaşi începură să-şi facă drum pe la marginea lacului, căutând satul cu oamenii mlaştinii, care să-i ducă în Avalon.

Nu le trecuse prin minte că britonii, cunoscând teritoriul, ghiciseră deja cam unde mergeau şi galopau înaintea lor de-a lungul colinei din Poldens, să le dejoace planurile. Carausius, care şi-ar fi putut da seama, era în acel moment aproape incapabil să mai gândească. Nu se clinti decât după şocul provocat de oprirea bruscă, iar o înjurătură de-a lui Theudibert îl făcu să-şi îndrepte spinarea, holbându-se. Se lăsa amurgul. Dincolo de întinsul apei liniştite văzu colibele locuitorilor mlaştinii, pe stâlpii lor. Înaintea sa se înălţa un contrafort de pământ tare, curbându-se în jos, pe pantă, şi acolo, profilându-se în lumină, aştepta un şir de călăreţi.

— Am să vă ascund prin mlaştini, spuse Theudibert, dezlegând funia care-i ţinuse legaţi şi prinzând capătul liber în jurul şoldului stăpânului său.

— Nu… hârâi Carausius. Mai bine mor luptând. Dar trimite-l pe Aedfrid în satul ăla. Să-i roage să o aducă pe Doamna din Avalon.

Cu câteva momente înainte nici nu se putea mişca, însă acum, cu duşmanul înainte, descoperi că era în stare să descalece şi să-şi tragă sabia.

— Asta-i bine, spuse Theudibert, în vreme ce călăreţii se puseră în mişcare spre ei. M-am cam săturat să tot fug.

Zâmbi şi, după o clipă, Carausius îi răspunse cu o strâmbătură.

La sfârşit, întotdeauna se ajungea la aceeaşi teribilă simplitate. O mai simţise înainte, la începutul unei bătălii, când toate planurile şi pregătirile deveniseră irelevante şi se trezise faţă în faţă cu duşmanul. Dar alte dăţi, cel puţin începuse lupta fără a fi fost rănit. Acum, tot ce mai spera era să dea una sau două lovituri năprasnice înainte de a fi doborât.

Ropotul potcoavelor îi răsuna în urechi. Unul dintre cai călcă strâmb şi se prăbuşi, dar ceilalţi se avântară peste el cu o viteză înspăimântătoare. Carausius se lăsă pe-o parte şi lovi când unul dintre călăreţi trecu pe lângă el. Suliţa lui Theudibert fulgeră şi britonul căzu. Un alt călăreţ năvăli asupra lor. Împăratul se retrase îndărăt, călcând în apa mocirloasă, clătinându-se şi chinuindu-se să-şi menţină echilibrul, dar calul se opri dintr-odată, neîncrezător în sol. Călăreţul care gonea spre el alunecă şi prinse coama calului ca să se menţină în şa, iar sabia lui Carausius îl lovi dintr-o parte.

Momentele care urmară aduseră imagini disparate. Stătea spate în spate cu Theudibert, aproape aplecat spre celălalt bărbat. Simţi o lovitură, apoi încă una şi ştiu că fusese izbit, dar era dincolo de orice durere. Clipi, uitându-se în jur ca prin ceaţă, întrebându-se dacă pierderea de sânge sau întunericul îl împiedica să vadă. Tot mai mulţi călăreţi se avântau spre ei. În spatele lui, Theudibert scoase un ţipăt de uluire, iar Carausius zvâcni, când sprijinul lui dispăru. Un ultim acces de furie îl făcu să se răsucească, legănând sabia. Lovitura lui îl nimeri pe ucigaşul lui Theudibert în gât, când britonul se aplecă să-şi ia suliţa.

Carausius se balansă, chinuindu-se să-şi ridice sabia. Dar nu mai rămăsese nimeni cu care să lupte. În jurul său zăcea o duzină de trupuri, unii gemând, alţii cuprinşi de încremenirea morţii. De pe creastă se auzea zarva bătăliei, deşi nu vedea nimic. Apoi şi aceasta încetă. *Bravii mei menapieni mi-au dat acest ultim răgaz*, se gândi el. *Nu trebuie să-l irosesc*.

La dreapta sa, sălciile crescuseră într-o încâlceală coborâtă până la suprafaţa apei. Dacă s-ar ascunde printre crengi, nu l-ar găsi nimeni. Era ameţit din cauza pierderii de sânge, dar reuşi cumva să găsească forţa să meargă spre adăpostul copacilor.

Timp de trei zile şi trei nopţi, Dierna rămase de veghe, pe când spiritul ei tânjea după cel al bărbatului pe care-l iubea. Pe la sfârşitul celei de-a doua zile, contactul devenise intermitent, ca şi cum el ar fi fost doar din când în când conştient. În cea de-a treia zi, suferinţa reapăru, iar, odată cu ea, o nelinişte aproape insuportabilă. De-abia după ce trecuse miezul nopţii putu să adoarmă de tot, având un somn chinuit, plin de coşmaruri, în care fugea urmărită de demoni fără chip, zbătându-se într-o mare însângerată.

Dierna se trezi din nou, pe când lumina palidă a celei mai lungi zile îi arăta intrarea, şi-şi dădu seama că o trezise un ciocănit în uşă.

— Intră… şopti ea.

Se ridică, simţind, pentru prima oară în ultimele trei zile că n-o mai durea nimic. Murise Carausius? Nu credea, pentru că asupra spiritului ei încă mai apăsa o greutate.

Lina stătea profilându-se în lumina zorilor.

— Doamnă, unul dintre oamenii mlaştinii a venit la noi. Spune că s-a dat o luptă lângă lac. Unul dintre războinici a reuşit să ajungă la marginea satului lor, bolborosind că trebuie să-l găsească pe seniorul său şi să-l ducă la Doamna din Avalon…

Dierna sări în picioare, surprinsă să descopere cât era de nesigură pe ea şi-şi luă mantia. Lina căra deja coşul cu leacurile ei. Preoteasa se lăsă pe umărul fetei în timp ce păşeau pe cărare în jos, dar, când ajunseră la luntre, aerul proaspăt începuse s-o înviooreze.

Trecură printre ceţuri şi ieşiră la satul oamenilor mlaştinii, cu casele ridicate pe stâlpi, printre trestii. Oamenii mărunţi şi oacheşi erau deja în picioare şi pregătiţi, iar între ei se vedea un tânăr înalt şi cu părul blond, care mergea în sus şi-n jos pe mal, uitându-se în jur cu priviri pierdute.

— Domina, salută el în latina rudimentară, soldăţească. Ne-au atacat durotrigii… Allectus i-a condus. Stăpânul Carausius a fost rănit în luptă. Ne-a spus să-l ducem. Şi, pe zeii cei sfinţi, aşa am făcut.

— Unde este? interveni Dierna.

Băiatul clătină din cap nenorocit.

— M-a trimis în sat după ajutor. Dar oamenii au văzut lupta şi s-au temut. Înţeleg… privi în jurul său la oamenii mărunţi ai mlaştinii, mie mi se par nişte copii, deşi ştiu că sunt bărbaţi. M-

am întors pe câmpul de luptă şi-am găsit numai morţi. Dar trupul stăpânului meu nu era printre ei. Ăştia mici nu se clintesc în orele din noapte de teama demonilor. De la prima lumină l-am tot căutat, dar Carausius n-a fost de găsit!

Împăratul Britanniei zăcea cu trupul pe jumătate pe mal, pe jumătate în apa lacului, privind cum sângele său colora valurile în purpuriu în lumina noii zile. Nu ştiuse niciodată că zorii puteau fi atât de frumoşi. Noaptea fusese o oroare. Se luptase câteva ore, se pare, târându-se peste rădăcinile copacilor şi bălăcindu-se în noroiul care încercase să-l absoarbă într-o îmbrăţişare dezgustătoare. Atunci se înfierbântase, se gândi el, dar acum era rece, mult prea rece, nu-şi mai simţea picioarele şi nici nu le putea mişca. Nu crezuse că aşa-i va veni sfârşitul.

Forma albă a unei lebede se desprinse dintre ceţurile lipite de apă şi trecu de el, graţioasă ca un vis. Zăcând acolo, nu vedea dealurile, aşa că ar fi putut fi prin mlaştinile din propria sa ţară, acolo unde tatăl tuturor râurilor se ramifica în multe canale, căutând către mare. Îşi aminti că în patria lui le dăduseră bărbaţi zeilor, prin moartea triplă. Buzele i se strâmbară cu amărăciune când îşi dădu seama că trecuse deja prin două treimi din moarte, fiind împuns cu lancea în zeci de locuri şi că era pe jumătate înecat.

Este un dar, se gândi el. *Am fost împins să redevin eu însumi*, *în loc să mor în delir*. *Cel puţin*, *pot să termin treaba*...

Cu o înţelepciune de dincolo de această viaţă îşi aminti că Zeiţa nu murea niciodată, pe când Zeul îşi dădea viaţa pentru ţară. Acum ştia că mai făcuse asta înainte, dar, printr-un act de voinţă, devenise din victima violenţei fără nicio noimă o ofrandă, făcută din credinţa că Zeiţei îi va fi de folos.

Frânghia care-l legase de Theudibert era încă în jurul lui. Slăbi nodul cu degetele neîndemânatice şi-l strânse în jurul gâtului, apoi înfăşură celălalt capăt în jurul unei crengi de copac. Va rămâne în picioare cât va putea, pentru că dimineaţa era foarte frumoasă, dar nu credea că prea mult timp.

Undeva, dincolo de ceţuri, se afla împărăteasa inimii lui.

Oare ar şti, se întrebă el, cât de mult o iubise? *Acest dar este pentru tine*, se gândi, *şi pentru Zeiţa pe care o slujeşti*. *M-am născut peste mare*, *dar moartea mea este a Britanniei*. Poate că nu conta. Dierna îi spusese, cândva, că, dincolo de chipurile pe

care le purtau, toţi zeii erau unul singur. Singurul său regret era că nu mai văzuse marea încă o dată.

Soarele se ridică şi mai sus, dansând strălucitor pe apă. Acele valuri sclipitoare erau foarte asemănătoare cu scânteile din soare pe suprafaţa oceanului, se gândi într-o doară… şi apoi, chiar *erau* valuri, iar cântul din urechile lui era vântul din velatura unei nave şi ameţeala lui era saltul ei, care-l aducea deasupra mării. Atunci îi veni în minte că, dacă zeii cu toţii erau numai unul, tot aşa, apele erau toate pântecele Zeiţei, cea mai veche dintre mări.

O insulă se ridică din ocean înaintea lui, încinsă cu promontorii de stâncă roşie şi câmpii verzi. În centrul ei se afla un deal ascuţit, de pe al cărui pisc, poleiala de pe acoperişul unui templu provoca soarele.

Cunoştea acel loc şi se recunoştea şi pe el însuşi, cu emblema de preot pe frunte şi dragonii de rege pe antebraţe. Păşi înainte, ridicându-şi mâinile în semn de salut, fără să-i pese că trupul pe care-l abandonase în urmă se prăbuşi fără viaţă în legăturile lui.

De dincolo de apă se auzi chemat de glasul femeii care, dintr-o existenţă în alta, îi fusese întotdeauna iubită şi regină.

Dierna păşi pe malul lacului strigând numele iubitului ei. Desigur, acum, când Carausius era atât de aproape, legătura dintre ei o va atrage spre el. Ştia că veneau şi ceilalţi în urma ei, dar îşi ţinu ochii închişi, luându-se după mireasma spiritului dintre cele două lumi. Izbânda, atunci când a venit, a fost sentimentul că fiecare credea că jumătatea lui e aproape.

Dierna deschise ochii şi văzu forma unui bărbat încurcat între rădăcini de copaci, pe jumătate sub apă, atât de murdar de noroi şi bucăţi de stuf, că părea deja o parte a pământului pe care zăcea. Aedfrid o depăşi în fugă şi se opri brusc, văzând frânghia din jurul gâtului lui Carausius şi scoţând un oftat reverenţios înainte de a-şi întinde mâinile tremurânde şi a-l dezlega, după care trase cu totul pe mal trupul stăpânului său.

Oamenii mlaştinii şuşoteau îngroziţi, dar Aedfrid se uită rugător spre ea.

— N-a fost o moarte ruşinoasă. Înţelegi?

Cu gâtul tot mai îngreunat, ea dădu din cap. *N-ai mai putut aştepta puţin*? plânse sufletul ei. *N-ai mai putut rămâne să-ţi iei rămas-bun de la mine*?

— Îl voi lua şi-i voi face o înmormântare de erou… spuse războinicul, dar Dierna clătină din cap.

— Carausius a fost ales de Zeiţa noastră să-i fie Rege. În această viaţă sau alta, el este, deci, legat de acest pământ. Iar prin el, adăugă ea, pe măsură ce noi cunoştinţe ajungeau la ea, prin el, şi poporul tău este legat de Britannia şi-i va aparţine într-o bună zi. Înveleşte-l în mantia mea şi pune-l pe luntre, iar noi îi vom face un mormânt pe Avalon.

În ziua cea mai lungă din an, Doamna din Avalon rămase în crângul sacru de deasupra fântânii, veghind lângă trupul împăratului ei. Pe măsură ce vântul îşi schimba direcţia, auzea crâmpeie de cântece dinspre druizii de pe Deluşor. Ildeg interpreta rolul Marii Preotese. Dierna fusese antrenată să-şi stăpânească emoţiile atunci când era treabă de făcut, dar mai învăţase că venea o vreme când antrenamentul nu putea înăbuşi plânsul inimii. Un adept avea datoria de a şti când vine momentul să se dea la o parte, ca nu cumva magia să scape de sub control.

Desigur, *dacă m-aş afla astăzi în cerc*, *l-aş distruge*, se gândi Dierna privind trăsăturile încremenite ale lui Carausius. *Sunt fertilă încă*, *dar mă simt acum ca o Hârcă Bătrână*…

Îl spălaseră pe Carausius în apa din fântâna sacră şi-i bandajaseră rănile îngrozitoare. Chiar atunci i se pregătea un mormânt lângă Gawen, fiul lui Eilan, care, potrivit unor legende, fusese şi el parţial roman. Îl va înmormânta ca pe un rege al Britanniei, dar ar fi fost un pat rece pentru bărbatul alături de care se coborâse în bucurie.

Dacă aş avea curaj, *m-aş arunca în mormânt împreună cu el şi-aş celebra Marele Rit*, *aşa cum se făcea în vremurile străvechi*, *când Regina îşi urma stăpânul în Cealaltă Lume*… Însă nu-i fusese soţie, iar această durere o apăsa mai mult decât cea provocată de pierdere şi blestemă mândria care o orbise până în adâncul sufletului. Pentru că totul era din vina ei, vedea asta acum. Deciziile care-i forţaseră pe Carausius şi Teleri la o uniune lipsită de dragoste şi-l aduseseră pe Allectus la trădare îi aparţinuseră. Dacă nu s-ar fi amestecat niciodată, Carausius ar fi navigat încă pe marea lui iubită, iar Teleri ar fi fost fericită ca preoteasă în Avalon. Dierna se legănă, cu mâinile în jurul pieptului, plângându-i pe toţi.

De-abia mai târziu, când zarva benchetuirilor se stinse, iar apusul stăruitor al solstiţiului de vară învăluia ţinutul, durerea ce-o cuprinsese slăbi şi se ridică în picioare, clipind şi privind în jur. Se simţea goală pe dinăuntru, de parcă lacrimile i-ar fi spălat toate celelalte simţăminte. Însă un gând persista. Deşi s-ar fi putut să plângă în continuare, erau alte femei care se vor culca astă-noapte în braţele bărbaţilor lor, cu copiii dormind liniştiţi alături, pentru că Britannia fusese apărată de Carausius.

Un bubuit de tobe, lent precum bătăile inimii sale, dudui în aer. Dierna se ridică în picioare în timp ce procesiunea druizilor în robe albe şerpuia în jos, pe panta Deluşorului. Se dădu la o parte, să îi lase să ridice catafalcul şi-şi ocupă locul în urma lui când ei se puseră din nou în mişcare. Coborâră până la marginea lacului, unde luntrea, drapată în negru, aştepta să-l ducă pe viteazul mării în ultima lui călătorie.

Mormântul fusese săpat pe Dealul Străjii, cea mai îndepărtată insulă cuprinsă în interiorul ceţurilor, Poarta spre Avalon. Pentru cei care nu puteau trece de ele, nu reprezenta niciun interes, fiind doar locul unde era un sat sărac al oamenilor mlaştinii, înghesuit la poalele dealului, tot aşa cum la poalele Deluşorului nu se găseau decât nişte vestigii creştine. Însă, cu mult timp în urmă, un alt Apărător al Avalonului fusese îngropat acolo, iar spiritul său s-ar fi putut să continue să protejeze Valea. Druizii îl aclamaseră pe Carausius pe acest nume când venise acolo. Era cât se poate de firesc ca trupul său să se odihnească alături de cel al omului pentru care fusese compus cântecul.

Când ajunseră la Dealul Străjii se lăsase deja întunericul. Torţele dădeau ocol locului de îngropăciune; lumina lor arunca o căldură iluzorie peste trăsăturile bărbatului aşezat acolo şi strălucea pe robele albe ale druizilor şi ale preoteselor înveşmântate în albastru. Însă Dierna era înveşmântată în negru şi, deşi focul torţelor scăpăra şi strălucea precum stelele căzătoare, reflectată în boabele de aur cusut în voalul ei întunecat, nicio lumină nu-i învingea umbra, pentru că astă-noapte ea era Doamna Beznei.

— Soarele ne-a părăsit... spuse încet preoteasa după ce cântările încetară. Această zi a domnit în al ei triumf, dar acum s-a lăsat noaptea. Din această clipă, puterea luminii va slăbi, până când frigul din miezul iernii va copleşi lumea.

În timp ce vorbea, chiar şi lumina torţelor păru că păleşte.

Învăţăturile Misterelor acordau o mare importanţă mişcărilor ciclice din natură. Acum le înţelegea pe deplin, din străfundul sufletului.

— Spiritul acestui bărbat ne-a părăsit…

Glasul ei de-abia dacă tremură pe când continuă.

— Precum soarele, el a domnit în splendoare şi tot ca soarele a apus. Unde se duce soarele atunci când ne părăseşte? Ni s-a spus că pleacă pe tărâmurile din sud. Tot aşa, şi acest spirit călătoreşte acum spre Tărâmul Verii. Jelim pierderea lui. Dar ştim, în toiul beznei din miezul iernii, că lumina va renaşte. Şi tot aşa înapoiem acest trup pământului din care-a fost zămislit, în speranţa că spiritul lui strălucitor se va încarna din nou şi va păşi printre noi în ceasul de nevoie al Britanniei.

Pe când coborau trupul în mormânt şi începură să-l umple, Dierna auzi plânsul cuiva, însă propriii ei ochi erau uscaţi. Cuvintele nu-i dăruiseră speranţe, era dincolo de asta. Dar Carausius nu renunţase la bătălie atunci când soarta-i devenise potrivnică şi acum ştia că nici ea nu va renunţa.

— Carausius a avut victoria sa. Dar în lumea spiritelor. În această lume, ucigaşul său încă mai trăieşte şi se făleşte cu fapta lui. Allectus este autorul – Allectus, cel îndrăgit de el – Allectus, cel care trebuie să plătească pentru această trădare! Acum, când valurile puterii încep să se risipească şi să scadă, îl voi blestema.

Dierna inspiră adânc şi-şi ridică braţele către cer.

— Puteri ale Nopţii, vă conjur, nu prin magie, ci prin legile străvechi ale Nevoii, să vă abateţi asupra ucigaşului! Fie ca nicio zi să nu i se mai pară luminoasă, niciun foc să nu-l mai încălzească, nicio dragoste să nu-i fie adevărată, până când va fi ispăşit pentru această crimă!

Se întoarse, gesticulând spre lacul care fremăta dedesubt.

— Puteri ale Mării, pântecele din care ne naştem cu toţii, măreţ ocean ai cărui curenţi ne poartă pe toţi, fie ca, pe orice curs apucă, să nu ajungă niciunde! Ridică-te să-l înghiţi pe ucigaş, oh, Mare, şi îneacă-l în valurile tale întunecate!

Îngenunche lângă mormânt şi-şi îngropă degetele în pământul reavăn.

— Puteri ale Pământului, căruia îi dăm trupul său, fie ca omul care l-a ucis să nu afle pacea pe cuprinsul lui! Fie să se îndoiască de fiecare pas făcut şi de fiecare om de care depinde

şi de fiecare femeie iubită, până când prăpastia se va căsca sub el şi va cădea!

Dierna se ridică din nou în picioare, zâmbind cu amărăciune spre chipurile înmărmurite din jurul ei.

— Eu sunt Doamna şi arunc asupra lui Allectus, fiul lui Cerialis, blestemul Avalonului. După cum am grăit, aşa va fi!

Se apropia vremea recoltei, însă, deşi timpul rămânea frumos, o furtună de zvonuri răvăşi ţara. Împăratul dispăruse. Unii spuneau că era mort, ucis de Allectus, însă alţii nu credeau, întrebând unde era trupul? Se credea că se ascunde de duşmanii săi. Cu toate astea, unii şuşoteau că fugise pe mare, să se supună Romei. Dar era sigur că Allectus se proclamase înalt Rege şi că-şi trimisese călăreţii peste tot prin Britannia să convoace toate căpeteniile şi comandanţii la o mare ceremonie de depunere a jurământului la Londinium.

Oamenii din oraş ovaţionau. Teleri se înfioră auzind gălăgie şi trase draperiile de piele ale trăsurii. În interior era un aer înăbuşitor, dar nu putea suporta gălăgia, sau poate că era presiunea atâtor priviri, a atâtor minţi, toate concentrate asupra ei. N-a fost aşa când fusese aici înainte, cu Carausius. Dar, când i se alăturase, el fusese deja acceptat ca împărat. Diferenţa, presupunea, era că de data asta ea făcea parte din ceremonie. Ar fi trebuit să fie mândră şi entuziasmată. Oare de ce, se întrebă, se simţea ca o captivă, purtată ca un trofeu de vreun cuceritor roman?

Fu mai bine odată ce ajunseră la bazilică, deşi erau şi aici prea mulţi oameni. Se întinseseră mese pentru ospăţ. Prinţii şi magistraţii aşezaţi acolo o urmăreau, mai degrabă bârfitori decât curioşi. Teleri încercă să-şi ţină fruntea sus, dar se ţinea de braţul tatălui ei.

— De ce te mai temi? o întrebă prinţul. Eşti deja împărăteasă. Dacă aş fi ştiut, pe când nu erai decât o fetişcană lălâie, că o creşteam pe Doamna Britanniei, ţi-aş fi adus un învăţător grec.

Ea-i aruncă o ocheadă şi văzu licărul din ochii lui, încercând, totuşi, să nu zâmbească.

O pată de culoare de la capătul aleii se preschimbă în siluete. Îl văzu pe Allectus, înveşmântat într-o mantie purpurie, îmbrăcată peste o tunică stacojie, părând mai mic pe lângă bărbaţii mai înalţi din jur. Ochii lui se luminară la vederea ei.

— Prinţe Eiddin Mynoc, fii bine-venit, spuse el formal. Ţi-ai adus fiica. Te întreb dacă mi-o dai să-mi fie soţie.

— Stăpâne, pentru asta am venit...

Teleri privi de la unul la celălalt. Nu avea nimeni de gând să-i ceară *ei* mâna? Dar poate, îşi spuse, că acceptul şi-l dăduse în acea noapte în Durnovaria, iar restul, uciderea lui Carausius şi tot ceea ce urmase, nu era decât un efect al acelui gest.

Făcu un pas înainte şi Allectus îi luă mâna.

Ospăţul care urmă părea să fie fără sfârşit. Teleri ciuguli din mâncare ascultând numai pe jumătate atentă la conversaţii. Erau nişte discuţii despre darul pe care-l făcuse Allectus soldaţilor la proclamarea sa. Era o tradiţie pentru un împărat de originea lui, mai ales că era un uzurpator, însă contribuţia lui Allectus fusese generoasă chiar şi în acest caz. Negustorii, pe de altă parte, păreau să nădăjduiască după mai multe favoruri. Numai căpeteniile de viţă veche, cehă, îi mai acordau ei vreo atenţie, iar ea-şi dădu seama că tatăl ei avusese dreptate şi că veniseră, într-o oarecare măsură, pentru ea.

La vremea când mireasa şi mirele fură trimişi la culcare, Allectus băuse destul de mult. Teleri, pregătindu-se pe când el se clătina pe lângă ea, îşi dădu seama că nu-l văzuse niciodată într-o altă stare decât pe deplin stăpân pe el. Îmbrăţişarea primului ei soţ fusese ceva ce a trebuit să îndure. În timp ce-l ajuta pe Allectus să scape de haine, începu să se întrebe dacă cel de-al doilea soţ va fi capabil să-şi facă măcar datoria matrimonială.

Îl duse într-un pat imens şi se trânti lângă el. Acum, că erau doar ei, existau anumite lucruri despre care trebuia să-l întrebe, nu în ultimul rând, cum pierise Carausius. Nu fusese deloc cuprinsă de sentimentul de vinovăţie când aflase de uciderea lui. Din momentul când acceptase iubirea lui Allectus înţelesese, la un anumit nivel, cam ce avea de gând să facă. Nu se aşteptase la durere.

Dar, când se întoarse spre el, văzu că deja sforăia. În orele întunecate ale nopţii, Allectus se trezi urlând că venea Constantius, însoţit de o armată uriaşă de soldaţi cu suliţe însângerate. Smiorcăindu-se, se ghemui la pieptul ei, iar Teleri îl linişti ca pe un copil. Fusese mai mulţumit pe vremea când încă-l mai slujea pe Carausius. Iar ea, chiar dacă nu fusese fericită, îşi menţinuse, cel puţin, onoarea. Pe care dintre cele trei ar fi putut

da vina pentru tragedie? Poate că ar trebui s-o învinovăţească pe Dierna, se gândi ea cu amărăciune.

După o vreme, Allectus începu s-o sărute, îmbrăţişările sale devenind tot mai frenetice până când o cuprinse cu o grabă disperată. În cele din urmă, adormi la loc, dar Teleri rămase multă vreme trează în întuneric. Ea, cea care visase la libertate, alesese această cuşcă. Dar acum se terminase şi trebuia să îndure totul.

Căzând, în cele din urmă, într-un somn adânc, se pomeni rugându-se Zeiţei aşa cum n-o mai făcuse de când era fetiţă, visând să scape din sala tatălui ei.

În Avalon, Dierna suferea şi ea. Blestemul ei zburase împotriva lui Allectus. Îndeplinirea lui trebuia lăsată unor forţe măreţe, dar, pentru moment, se părea că lor nu le păsa. Trecu un an de la moartea lui Carausius, fără ca lumea să bage de seamă. Preoteasa aştepta, dar ce anume nici ea n-ar fi putut spune.

Mai trecu un an. Dacă Britannia nu era fericită cu domnia lui Allectus, nimeni nu îndrăznea s-o spună prea tare. El continuă plăţile către barbari, iar Ţărmul Saxon rămase liniştit. Cât despre Constantius, deşi flota lui o învinsese pe cea a lui Carausius, suferise o înfrângere şi, după cum prezisese chiar cel dispărut, era nevoie de timp şi bani pentru construirea a suficiente nave de transport şi galere pentru apărarea acestora ca să poată invada insula.

Luna urca tot mai sus pe cer. Deşi începuse să pălească, era încă destul de strălucitoare ca să acopere stelele din vară. Stufărişul de pe acoperişul Casei Fecioarelor licărea, iar stâlpii Căii Procesiunilor străluceau. Dierna inspiră adânc aerul răcoros al nopţii. Totul era tăcut în jurul ei. Nesomnul care o împiedicase să doarmă era o uneltire a spiritului. Ceva începea să se schimbe, iar ecourile răsunau înlăuntru.

Încă un an venise şi plecase de când Britannia îl respinsese pe Stăpânul din Avalon ales de ea, iar în tot acest timp, Marea Preoteasă nu-şi părăsise insula, dar, din timp în timp, îi ajungeau la ureche tot felul de zvonuri. În cele din urmă, Constantius şi-ar fi debarcat trupele de invazie. Unii spuneau că se arătase lângă Londinium şi că forţele Marelui Rege luptau

acolo. Alte relatări vorbeau despre o forţă care s-ar fi oprit la Clausentum şi mărşăluia spre Calleva. Dacă ar mai fi trăit Carausius, ar fi folosit întreaga magie a Avalonului să-l ajute. Dar nu mai avea de gând să se amestece vreodată în treburile lumii de afară.

Era pe cale să se întoarcă în patul ei când zări pe cineva alergând în sus pe deal. Era Lina, care, pentru iniţiere, fusese pusă de pază lângă fântâna sacră. Încruntându-se, Marea Preoteasă se grăbi spre ea.

— Şşşşşt. Sunt aici.

Îşi puse un braţ în jurul fetei şi o conduse spre bănci.

— Respiră adânc. Eşti în siguranţă acum…

O ţinu pe Lina până când plânsul ei se transformă în suspine înfiorate şi tremurul încetă.

— Spune-mi, fiica mea, ce te-a înspăimântat?

— Fântâna! inspiră Lina întretăiat. Lumina lunii lucea în apă, strălucitoare ca oglinda. M-am uitat în ea şi, dintr-odată, o ceaţă s-a învolburat în jurul meu şi am văzut bărbaţi luptându-se cu săbiile. A fost oribil! Atât de mult sânge! N-am mai suportat urletele lor.

— Romanii erau? L-ai văzut pe Allectus?

— Cred că da… soldaţii romani atacau o tabără britanică. Corturile ardeau. La lumina lunii şi a focului era destul de uşor de văzut. Romanii erau înarmaţi complet, dar ai noştri dormeau. Unii dintre ei au avut timp să-şi ia scuturile, dar majoritatea nu aveau niciun fel de armură. Cea mai cumplită bătălie se dădea în jurul unui bărbat subţire, cu părul întunecat, cu o panglică aurie pe cap. A luptat cu curaj, dar nu foarte bine.

Allectus! se gândi Dierna. *În sfârşit*, *blestemul meu loveşte în plin*.

— Oamenii din garda lui au fost omorâţi unul către unul. Romanii i-au strigat regelui să se dea prins, dar el n-a vrut, aşa că l-au străpuns cu suliţele, din nou şi din nou, până când a căzut.

— Acum e mort, spuse Dierna cu glas tare, iar Carausius este răzbunat. Odihneşte-te în pace, scumpul meu, şi tu la fel, cel care l-ai trădat. Poate că ne vom întâlni din nou într-o altă viaţă.

În acea toamnă, în vreme ce împăratul Constantius era adulat de mulţime în capitala recucerită pentru Roma, ploile biciuiau

pământul. În Valea Avalonului, norii învăluiau Deluşorul şi pluteau jos pe deasupra apei, ca şi cum negurile care-l protejau se răspândeau mânjind şi lumea. Dar, în pofida cerului plumburiu, Dierna se simţea ca şi cum o mare greutate fusese ridicată de deasupra ei, iar preotesele, inspirate de starea ei de spirit, începură să discute despre ridicarea de noi ziduri în jurul ţarcului oilor şi înlocuirea paielor zdrenţuite de pe acoperişul sălii de întruniri.

Într-o dimineaţă, la scurt timp după echinocţiu, fecioara care avea grijă de oi se întoarse plângând pentru că unul dintre animale trecuse de împrejmuire şi dispăruse. Şi, pentru că, după o săptămână de ploaie continuă, norii se subţiaseră până se transformaseră într-o ceaţă umedă, care ar putea permite mai târziu câteva raze de soare, după atâtea luni de lâncezeală, Dierna descoperi că voia să facă mişcare şi se oferi să meargă s-o caute.

Nu avea să fie ceva uşor. Apele se umflaseră după atâta ploaie şi unele locuri, de obicei neobişnuit de aride, deveniseră şi ele mlăştinoase. Dierna îşi alese cu grijă calea, întrebându-se la ce se gândise creatura aceea prostuţă când părăsise ţarcul. Însă pământul moale uşura descoperirea urmelor şi ea se luă după cele lăsate în jurul dealului, deasupra fântânii sacre şi mai jos, printre livezi. Totuşi, continuau înapoi, de-a lungul marginii lacului, spre dealul scund al Brigăi, al cărei altar era înconjurat de meri.

Dierna se opri încruntându-se, pentru că dealul, aflat pe o insulă, după toate regulile, devenise el însuşi o insulă. Ceaţa zăcea jos, întinzându-se deasupra apei, prea groasă, totuşi, ca să poată vedea cerul, deşi licărea în lumina soarelui. Şi totuşi, i se păru că zăreşte ceva cenuşiu pe sub copaci. Ştia unde trebuia să fie cărarea, cu toate că n-o putea vedea. Ridicând o prăjină adusă la mal, pentru a verifica fundul lacului, începu să se aventureze în apă.

Ceaţa se învolbura în jurul ei, după primul pas, ca un voal, însă după cel de-al treilea, precum o cortină care ascundea privirii sale atât locul de unde venise, cât şi destinaţia. O străveche spaimă o făcu să se oprească, apa mocirloasă clipocindu-i pe la glezne. *Este propriul meu tărâm*! îşi spuse. *Cunosc toate cărările încă de când am învăţat să merg*, *ar trebui să-mi găsesc calea şi legată la ochi sau şi în vis*! Inspiră adânc,

apelând la tehnicile de stăpânire de sine învăţate în mulţii ani petrecuţi la Avalon.

Şi, când zarva din urechile ei încetă, auzi o chemare:

— D’rna… ajută-mă!

Se auzea slab, din cauza distanţei sau poate a oboselii, greu de spus din ce pricină, iar ceaţa înăbuşea sunetul. Însă Dierna avansa pleoscăind.

— Cineva, vă rog… mă aude cineva?

Dierna ţipă, cu vederea înceţoşată de amintiri.

— Becca! Vocea i se frânse. Continuă să strigi, Becca, vin la tine!

Se împletici mergând înainte, pipăind drumul cu prăjina.

— Oh, Zeiţă, te rog… am încercat atât de mult să-mi găsesc calea…

Cuvintele dispărură într-un bolborosit ininteligibil, dar se auzeau destul de aproape. Dierna se întoarse şi se trezi în apă mai adâncă şi se mişcă bazându-se pe simţuri mai presus de vedere, ca şi atunci când îl căutase pe Carausius, şi, în cele din urmă, zări conturul unui copac, iar, după ce se căţără pe rădăcinile lui, şi silueta unei femei.

Văzu păr întunecat, năclăit, şi o mână subţire, mânjită cu noroi. Trupul cărat de ea pe malul mai înalt era la fel de uşor ca al unui copil. Numai că nu era un copil. Dierna o strânse pe femeie la piept şi privi în ochii lui Teleri.

— Am crezut…

Mintea ei se zbătea în plină confuzie.

— Credeam că eşti sora mea…

Mirarea de pe chipul lui Teleri pieri şi ea-şi închise ochii.

— M-am rătăcit prin ceaţă, şopti. Cred că m-am simţit pierdută încă de când m-ai izgonit de aici. Încercam să mă întorc la Avalon.

Dierna o privi amuţită. Când auzise de căsătoria lui Teleri cu Allectus voise s-o blesteme şi pe ea, dar îi lipsise energia. Se părea că şi fără blestemele ei fusese pedepsită de aceleaşi puteri care-l doborâseră pe ucigaşul lui Carausius. Însă era încă în viaţă. Ceaţa plutea în jurul lor precum un văl lipicios şi umed. În întreaga lume nu mai putea vedea nimic în viaţă, decât pe Teleri, ea însăşi şi un măr.

— Ai venit prin ceţuri… rosti Dierna încet. Asta poate face numai o preoteasă sau numai dacă treci prin Tărâmul Zânelor.

Gândul îi veni încet, ca din ape adânci. Putea s-o ierte pe această femeie, pentru a cărei iubire se răzvrătise Allectus împotriva stăpânului său? Se putea ierta pe sine pentru că fusese atât de sigură că ştia voia Zeiţei şi că-i prinsese pe toţi în nenorocire? Dierna oftă, eliberându-se de greutatea pe care nici nu ştia că o purta.

— Nu eu sunt cea pe care o căutai… iartă-mă… şopti atunci Teleri.

— Nu eşti? *Promit că voi trata fiecare femeie din acest templu la fel ca pe sora mea*, *mama mea şi fiica mea*, *la fel ca pe ai mei*… Glasul preotesei căpătă forţă în timp ce repeta jurământul Avalonului.

— Dierna…

Teleri privea la ea cu acei ochi întunecaţi încă atât de drăgăstoşi, chipul său răvăşit umplându-se de lacrimi. Dierna încercă să zâmbească, dar acum plângea şi ea, şi nu mai putu decât s-o strângă în braţe pe cealaltă femeie, legănând-o ca pe un copil.

Nu ştia cât de mult timp trecuse până să se liniştească. Mai erau încă învăluite într-un nor alb şi era rece.

— Se pare că suntem nevoite să stăm aici până când se duce ceaţa, spuse ea cu o voioşie care-i contrazicea vorbele. Dar nu vom flămânzi, încă mai sunt mere în copac.

O sprijini cu grijă pe Teleri cu spatele de trunchi şi se ridică să culeagă un măr. Atunci văzu aerul vânzolindu-se dincolo de insulă şi apoi, ca şi cum ar fi ţâşnit dintre ceţuri, silueta unei femei care împingea cu prăjina o plută mică, de felul celor folosite de oamenii mlaştinilor.

Rămase nemişcată, strâmbându-se în timp ce se străduia să vadă mai bine. Femeia îi părea cunoscută, totuşi, revăzând în minte locuitorii din satul oamenilor mlaştinii, preoteasa nu-şi putu aminti trăsăturile sau numele ei. Deşi era frig, străina era desculţă şi îmbrăcată numai în piei de căprioară, cu o ghirlandă de mure lucitoare pe frunte.

— Hei! îşi regăsi ea vocea, în cele din urmă. Poate ambarcaţiunea ta să ducă două rătăcite înapoi la Deluşor?

— Doamnă din Avalon, care eşti şi vei fi, de asta mă aflu aici… veni răspunsul.

Dierna clipi nedumerită, iar apoi, înţelegând, în sfârşit, cine venise la ele, făcu o plecăciune.

Repede, până ce Crăiasa Zânelor nu dispărea precum venise, Dierna o ridică pe Teleri pe plută şi se căţăra după ea. Peste o clipă, ambarcaţiunea aluneca într-un nor. Ceaţa era foarte groasă aici şi strălucitoare, ca atunci când se întâmplă, uneori, să treacă cineva prin ea pentru a ajunge în lumea de afară.

Dar strălucirea care le învăluise la plecare nu era decât lumina limpede a Avalonului.

Dierna grăieşte:

Noaptea trecută, după ce luna a apărut în faza plină după echinocţiul de primăvară, Teleri a urcat în jilţul profeţiei. A trecut multă vreme de când această cale de a Vedea n-a mai fost folosită, cam de pe vremea Doamnei Caillean, înainte ca preotesele să fi venit în Avalon, dar amintirile druizilor au păstrat ritualul. Mie-mi vine rar Vederea acum, dar nevoia noastră a fost atât de mare, încât a meritat riscurile încercării.

Constantin, fiul lui Constantius, domneşte acum în lume, iar creştinii, care o vreme păreau pe cale de a fi distruşi de propriile lor certuri, s-au unit în urma persecuţiilor lui Diocleţian, iar acum au ajuns preferaţii urmaşului lui. Zeii Romei erau încântaţi să se înfrupte din devoţiunea poporului din Britannia, fără a înlătura zeităţile din partea locului, însă Dumnezeul creştinilor este un stăpân gelos.

În Avalon, Teleri a urcat pe scaunul cel înalt, părul ei întunecat plutind ca un voal în jur, iar ierburile sacre îi produceau o viziune despre ceea ce va fi.

Ea-l văzu pe Constantin domnind în întreaga splendoare, urmat la tron de fii nevrednici. Un altul, venind după ei, s-a chinuit să-i aducă înapoi pe vechii zei şi a murit tânăr, într-o ţară îndepărtată. În vremea lui, barbarii au năvălit încă o dată în Britannia, iar, după ei, bărbaţii din Eriu. Însă, cu toate astea, insula noastră a înflorit ca niciodată, mai puţin templele vechilor divinităţi, ale căror ruine fără acoperiş împungeau cerul, care fuseseră distruse de creştinii ce au hotărât că Zeiţa noastră e un demon.

Cu timpul, un alt general britanic, inspirat de Carausius, s-a proclamat Imperator şi a plecat cu legiunile sale în Galia. Însă a fost înfrânt, iar oamenii care erau cu el au rămas în Armorica. Acum barbarii au început să dea năvală în imperiu, val după val, din Germania, mărşăluind, în cele din urmă, prin porţile Romei. Britannia, abandonată de legiuni, şi-a proclamat, în sfârşit, independenţa.

A trecut mai mult de un secol, iar Popoarele Pictate năvăleau dinspre nord, devastând teritoriul. Atunci a glăsuit Teleri despre un nou conducător, pe care oamenii îl aclamau ca Vortigern, Marele Rege. După sânge, era de viţă veche, la fel ca Allectus, însă, precum Carausius, pentru a-şi apăra poporul, i-a adus pe

războinicii saxoni de peste mare.

Am încercat să curm şirul viziunilor, să intreb ce îi va aduce acest viitor ciudat Avalonului.

A ţipat, dând un răspuns fără cuvinte, copleşită de imagini prea haotice să fie înţelese. M-am mişcat repede, s-o readuc în simţire pentru că, într-adevăr, călătorise foarte departe.

Teleri doarme acum. Liniştea mea este, însă, frântă, deoarece, în timp ce mă odihnesc, imaginile văzute de ea trăiesc în amintirea mea şi mă tem – într-o ţară care-a respins-o pe Zeiţă şi toate lucrările Ei şi înţelepciunea – pentru preotesele care vor veni după noi pe această insulă sacră.

Partea a III-a
Fiica Avalonului
440–452 d. Hr.

17

Un îngheţ puternic, cum rar se vedea, ţinu Britannia încremenită în frig. Deşi mai erau încă zece zile până la Samhain, ultima furtună măturase orice culoare de pe pământ şi lăsase un strat de promoroacă pe fiecare brazdă, iar vântul sufla tăios. Chiar şi pe drumurile romane, drepte, să mergi era o aventură. Insula Mona, despărţită de teritoriul principal al Britanniei printr-un canal îngust, zăcea învăluită într-o linişte îngheţată. Oamenii de pe insulă nu mai văzuseră pe nimeni altcineva de zile întregi.

Viviane fuse, astfel, cu atât mai surprinsă când privi afară, pe uşa de la staulul vitelor, şi văzu un drumeţ luând-o pe cărarea care ducea spre fermă. Catârul mare, scheletic, călărit de străin era împroşcat cu noroi până la burtă; iar trupul călăreţului era atât de înfofolit în mantii şi şaluri, încât nu-i putea zări decât picioarele. Ea clipi, sigură, o clipă, că-l cunoştea. Dar, desigur, era imposibil. Se aplecă să ridice ciubărul greu, cu lapte, apoi o luă înapoi spre casă, picioarele ei mici sfărâmând gheaţa formată în băltoacele de pe cărare.

— Tăticule, vine un bărbat, un străin.

Vorbirea ei avea ritmul cântat al celor din nord, deşi se născuse într-un loc pe care-l numeau Ţara Verii. Fratele ei vitreg îi şoptise odată că era dintr-un loc şi mai ciudat, o insulă pe nume Avalon, nici măcar din această lume. Tatăl ei îl apostrofase şi, de fapt, atunci când era trează, nici nu putea crede aşa ceva, deoarece cum putea fi un loc din mijlocul ţarinei o insulă? Dar uneori, prin vise, aproape că-şi amintea şi se trezea cu un simţământ ciudat de regret. Mama sa adevărată fusese Doamna insulei şi asta-i tot ce ştia.

— Ce fel de străin?

Tatăl ei, Neithen, veni de după colţul casei, dinspre şopronul de lemne, cu surcele în braţe.

— Arată ca un morman de zdrenţe, înfofolit tot, ca să se ferească de frig, dar aşa facem amândoi, îi zâmbi ea.

— Înăuntru cu tine – Neithen făcu o mişcare cu lemnele în

braţe, ca şi cum ar fi izgoni-o –, înainte să îngheţe laptele.

Viviane râse şi se clătină trecând de intrare, însă Neithen rămase afară, privind, pe când catârul mergea pe cărare. Ea lăsă jos ciubărul şi, scuturându-şi mantia, auzi glasuri şi se opri să tragă cu urechea. Bethoc, mama sa adoptivă, se opri din amestecat prin oală şi ascultă şi ea.

— Taliesin! Deci tu erai, îl auziră ele pe Neithen. Ce vânt năprasnic te-a adus pe aici?

— Un vânt dinspre Avalon, care nu va aştepta să se îndrepte vremea, veni răspunsul cu un glas răsunător, de o frumuseţe ciudată, chiar dacă era răguşit din cauza gerului.

— Ceva mă face să cred că n-ai bătut atâta cale doar ca să-i aduci Vivianei salutări de Samhain de la mama ei, îl auziră pe Neithen răspunzând. Hai înăuntru, omule, înainte să *mori* de frig. N-am chef să se spună că cel mai strălucit bard din Britannia a îngheţat în pragul casei mele. Intră, am să-ţi adăpostesc animalul împreună cu vitele mele.

Uşa se deschise şi îşi făcut apariţia o siluetă înaltă, subţire pe sub straturile de veşminte. Viviane se dădu înapoi, holbându-se în timp ce el începu să-şi dea jos hainele, împrăştiind bucăţele de gheaţă care se topeau pe pietrele bine frecate ale vetrei. Pe sub toate straturile de haine purta roba albă, de lână, de druid. Ceea ce-i schimbase mult înfăţişarea era husa pentru harfă, din piele de focă, pe care şi-o dădu jos de pe umăr şi o puse cu grijă pe podea.

Îşi îndreptă mulţumit spatele. Avea mâini frumoase, observă ea, iar părul îi era atât de deschis la culoare, încât n-ar fi putut spune dacă era blond sau argintiu, şi se rărea pe fruntea înaltă. Va arăta neschimbat, se gândi ea, până când va îmbătrâni; într-adevăr, ei i se părea deja bătrân. Apoi el îi surprinse privirile şi căscă ochii.

— Dar tu eşti doar o copilă!

— Am mai mult de paisprezece ani, sunt destul de mare ca să mă mărit! i-o întoarse ea, ridicându-se şi fu uimită pe dată de dulceaţa zâmbetului lui.

— Bineînţeles că eşti… Uitasem că-i semeni mamei tale, care, ca s-o spun pe-a dreaptă, nu-mi trece nici ea de umăr, singura care socoteşte mereu că ar fi înaltă.

Făcu o plecăciune către mama ei adoptivă, a cărei căutătură urâtă se îmblânzi, devenind un soi de resemnare mohorâtă.

— O binecuvântare pentru această casă şi femeia ei, spuse el cu blândeţe.

— Şi drumeţului care ne onorează căminul, răspunse Bethoc, deşi nu cred că aduci o binecuvântare.

— Nici eu nu cred, zise Neithen, intrând pe uşă. În timp ce el îşi atârna mantia, Bethoc turnă cidru într-un pocal de lemn şi-l oferi oaspetelui, adăugând:

— Dar îţi spun bun venit. Cina va fi gata imediat. Se întoarse înapoi spre ceaunul atârnat deasupra focului, iar Viviane începu să scoată blide din lemn cioplit.

— Aşadar, vorbi Neithen, ce veşti aduci? Viviane se opri să asculte, ţinând încă blidul în mâini. Taliesin oftă.

— Fiica Doamnei, Anara, a murit acum o lună. *Sora mea*, se gândi Viviane, întrebându-se dacă nu cumva ar trebui să fie întristată, deşi nu şi-o putea aminti deloc pe fata aceea.

— Era cea care s-a măritat cu fiul lui Vortigern? întrebă Bethoc cu glas scăzut.

Soţul ei clătină din cap.

— Aia era Idris, şi ea a murit, la naşterea copilului, din câte-am auzit… grăi şi se răsuci spre Taliesin. Îmi pare rău să aud…

Aşteptă, în mod sigur întrebându-se de ce trebuise bardul să bată atâta amar de drum ca să le spună asta.

— Doamna Ana m-a trimis s-o duc pe Viviane la Avalon…

— Casa mea este aici! exclamă Viviane, privind de la tatăl ei spre bard.

Chipul acestuia se înnegură.

— Ştiu, dar Doamna Ana are nevoie de tine.

— Tată! Spune-i că n-ai să mă laşi să plec! ţipă ea.

— Nu i-ai zis? întrebă, privind uluit spre celălalt bărbat.

— Ce să-mi spună? ridică tonul Viviana. Ce vrea să zică?

Niethen se înroşi, însă evită să-i întâlnească privirea.

— Că nu sunt tatăl tău şi că n-am niciun drept să te ţin aici, un adevăr pe care am tot sperat să nu fii nevoită să-l afli niciodată.

Ea se întoarse spre el.

— Atunci, a cui fiică sunt? Spui că nu eşti tatăl meu. Te pregăteşti să adaugi că nici Doamna nu-i mama mea?

— Oh, ea e maică-ta, asta-i destul de clar, spuse Neithen mohorât. Ne-a dat casa, mie şi lui Bethoc, atunci când mi te-a încredinţat să te cresc, cu promisiunea că pământul va fi

întotdeauna al nostru, iar tu, fiica noastră, numai dacă se întâmplă ca ambele tale surori să moară fără să aibă vreun copil de parte femeiască. Dacă cea mai mare dintre fete, pe care a ţinut-o s-o iniţieze ca preoteasă, este moartă, atunci, tu eşti singura ei moştenitoare.

Viviane simţi cum păleşte.

— Şi nu înseamnă nimic dacă spun că nu vreau să plec?

— Nevoile Avalonului cântăresc mai greu decât toate dorinţele noastre, spuse Taliesin cu blândeţe, îmi pare rău.

Ea se ridică mândră, luptând să n-o podidească plânsul.

— Atunci, n-am să dau vina pe tine. Când trebuie să plecăm?

— Eu aş spune că acum, dar bietul meu catâr are nevoie să se odihnească puţin, altfel, va cădea. Trebuie să plecăm mâine în zori.

— Atât de repede! scutură ea din cap. De ce nu mi-a dat de ştire mai din timp?

— Este vorba de moarte, draga mea, care n-a prevenit pe nimeni. Eşti suficient de mare deja ca să-ţi începi iniţierea, iar foarte curând vremea va face orice deplasare imposibilă. Dacă nu te aduc acum, n-ai mai putea veni la Avalon înainte de primăvară.

În vreme ce Viviane urca în pod, să înceapă să-şi facă bagajele, îi dădeau lacrimile. Se simţea orfană. Era limpede că porunca mamei sale venea din nevoie, nu din iubire. Avalon era un vis frumos, dar ea nu voia să-i părăsească pe bărbatul şi femeia care fuseseră familia ei, nici insula stâncoasă unde învăţase să se simtă acasă.

Taliesin stătea lângă foc, cu o cupă de cidru fierbinte în mână. Dormise dus, la căldură, pentru prima oară în ultimele zile. În această casă era pace. Ana alesese bine atunci când i-o dăduse pe fiica ei lui Neithen s-o crească. Era păcat că n-o putuse lăsa aici. Amintirile-i aduseră chipul Doamnei, aşa cum o văzuse ultima dată, cu fruntea lată, brăzdată de cute noi, gura conturată strâns deasupra bărbiei ascuţite. Unii ar spune că era o femeie mică şi urâtă, însă din prima zi când Taliesin venise la druizi, cu douăzeci de ani în urmă, pentru el, ea fusese Zeiţa.

Ana fusese instruită de propria sa mamă şi de către mătuşa sa, după cum i se povestise. Moştenirea nu se transmitea întotdeauna de la mamă la fiică, însă, în decursul veacurilor,

mulţi dintre copiii Avalonului se căsătoriseră prin casele princiare ale Britanniei şi-şi trimiseseră fiice înapoi pe insula sacră pentru a deveni, la rândul lor, preotese. Indirect, copilul Anei îşi putea identifica originea până la Sianna, despre care se spune că era fata Crăiesei Zânelor.

O mişcare îi atrase atenţia şi privi într-acolo. O pereche de picioare, îmbrăcate în pantaloni şi jambiere, se iţea din pod. Căscă ochii în vreme ce un personaj ciudat, înveşmântat într-o tunică largă, cobora scara şi, ajungând la capăt, se întoarse pentru a-l privi, încruntându-se a sfidare. Taliesin îşi arcui o sprânceană, iar încruntarea se transformă într-o strâmbătură amuzată care schimbă chipul Vivianei.

— Astea-s lucrurile fratelui tău vitreg?

— Am fost învăţată să călăresc ca un bărbat. De ce nu m-aş îmbrăca la fel? Te încrunţi, mama n-ar fi de acord?

Buzele lui se zbătură într-un surâs repede curmat.

— N-o să-i placă.

Pe Sfânta Briga, se gândi el. *N-a fost prea chibzuit din partea ei să te trimită departe de la o vârstă atât de fragedă şi apoi să te cheme fără niciun fel de avertisment*, *de parcă ai fi o păpuşă*, *să fii smucită aşa şi doar de dragul spectacolului*, continuă el, *dar Ana a fost întotdeauna atât de mândră de voinţa ei*. *Şi eu i-am simţit mâna pe corzile mele*…

Văzu cum trăsăturile Vivianei se înăspresc din pricina şocului şi-şi dădu seama că-l auzise. Fără să se gândească, făcu un semn uşor cu mâna stângă; surprinderea ei se stinse şi se întinse spre cupă. Trebuia să fie mult mai prudent. Micuţa asta s-ar putea să aibă întregul talent al mamei sale, deşi era încă necultivat. Iar lui îi fusese întotdeauna imposibil să ascundă ceva de Doamna din Avalon.

Soarele coborâse puţin din înălţimea atinsă la amiază atunci când porniră la drum. Taliesin pe catârul său, iar Viviane călare pe unul dintre micii ponei robuşti, de deal, aduşi din nord. Apa dintre insulă şi restul uscatului îngheţase bocnă şi de aceea au putut să o traverseze aşa. Trecură prin satul care se întinsese până aproape de fortăreaţa legionarilor de la Segontium şi o luară de-a lungul drumului construit de romani pe întinsul ţinutului deceanglilor, înspre Deva.

Viviane nu călărise niciodată mai departe de Insula Mona şi

obosi destul de repede. Cu toate acestea, izbuti să ţină ritmul cu el, fără a arăta oboseală sau slăbiciune. Fiind antrenat să ignore trebuinţele trupului, druidul aproape că nici nu se gândi că o fată ca ea ar putea găsi istovitoare atâtea ore petrecute în şa. Însă Viviane, cât era ea de mică şi cu oase uşoare, avea constituţia dură a oamenilor de mlaştină, cu pielea întunecată, de la care i se trăgea aspectul. Nu-şi mai văzuse mama de la vârsta de cinci ani, dar era hotărâtă să nu-i arate nicio slăbiciune. Nu se putea abţine să se întrebe cine i-ar putea fi adevăratul tată şi dacă şi el trăia în Avalon. Poate că ar trebui s-o iubească.

Şi aşa călări ea cu lacrimi îngheţate pe obraji şi se duse la culcare în acea noapte prea obosită ca să poată dormi, cu dureri peste tot. Treptat, pe măsură ce avansau spre sud, prin valea râului Wye, se obişnui tot mai mult cu efortul, deşi tot nu ajunsese să-i placă să călărească şi nici poneiul nu-i era pe plac. Animalul părea să fie posedat de cine ştie ce demon al răzvrătirii: insista să meargă de capul lui şi nici nu era al ei.

Între Deva şi Glevum, Roma îşi lăsase foarte puţin amprenta în teritoriu. Noaptea îşi căutau adăpost printre păstori sau micile familii care-şi câştigau traiul printre dealuri. Îl primeau pe druid ca pe un zeu devenit oaspete, însă pe Viviane o întâmpinau ca pe una de-a lor. Pe măsură ce ei doi se apropiau tot mai mult de ţinuturile din sud, deşi frigul era încă năprasnic, drumurile începeau să fie mai bune şi, din când în când, mai vedeau câte-o vilă acoperită cu ţigle, înconjurată de câmpii vaste.

Chiar la nord de Corinium, Taliesin o luă pe drumul care ducea spre un asemenea loc vechi şi confortabil, cu clădiri ridicate în jurul curţii.

— Era o vreme, spuse druidul în timp ce continuau să meargă, când un preot de rangul meu era un oaspete cinstit în orice casă britanică şi tratat de romani cu respect, fiind cleric al unei credinţe prietene. Însă astăzi creştinii au otrăvit mintea atâtor oameni – spunând despre toţi ceilalţi credincioşi că sunt închinători la demoni, chiar şi atunci când slujesc zeilor mai blânzi –, încât călătoresc deghizat în bard rătăcitor şi le dezvălui cine sunt numai celor care păstrează vechile obiceiuri.

— Ce fel de gospodărie-i asta? întrebă Viviane, în timp ce câinii începură să latre, iar oameni scoaseră capul pe la uşi, să vadă cine venise.

— Sunt creştini, dar nu şi fanatici. Junius Priscus este un om bun, căruia îi pasă de sănătatea alor săi la fel ca de cea a animalelor, dar îi lasă în pace, să se îngrijească singuri de sufletul lor. Şi-i mai place tare mult să audă cântecul de harfă. Vom fi foarte bine primiţi aici.

Un bărbat solid construit, cu un breton roşcat, ieşi să-i întâmpine, înconjurat de câini. Poneiul Vivianei alese exact acel moment pentru a încerca şi el să-şi facă de cap, iar, când reuşi să-l ţină în frâu, Priscus îi salută.

Cinară ca vechii romani, bărbaţii culcaţi, iar femeile aşezate pe bănci, în jurul vetrei. Fiica gazdei lor, Priscilla, o copilă cu ochii mari, de opt ani, aproape la fel de înaltă ca Viviane, găsi că vizitatoarea lor era fascinantă şi se aşeză pe un scaun la picioarele ei, oferindu-i de mâncare ori de câte ori termina ce avusese. Asta se petrecea destul de des, deoarece, în ultimele zile, gazdele lor fuseseră oameni săraci, iar ea se temuse că aveau nevoie de bucatele împărţite cu ei, pentru că anotimpul rece nu pleca. I se părea acum că trecuse un secol de când nu mai mâncase pe îndestulate sau stătuse la căldură. Înfuleca fără să acorde cine ştie ce atenţie conversaţiilor din jur, dar, în cele din urmă, foamea începu să i se domolească şi-şi dădu seama că discuţiile reveniseră la înaltul Rege.

— Dar chiar puteţi spune că Vortigern a făcut atâta rău? întrebă Taliesin, aşezându-şi cupa cu vin. Nu vă amintiţi cum, atunci când episcopul Germanus a venit în vizită de la Roma, eram atât de disperaţi, că prelatul fusese chemat să conducă trupele împotriva picţilor, pentru că servise în legiune înainte de a intra în Biserică? Se întâmpla cam în acelaşi an în care s-a născut acest copil.

Îi zâmbi lui Viviane, apoi se întoarse spre gazdă.

— Saxonii pe care Vortigern i-a aşezat în nord i-au ţinut la respect pe Oamenii Pictaţi; prin deplasarea votadinilor spre Demetia şi a cornovilor spre Dumnonia, a pus triburile puternice acolo unde ne pot păzi de irlandezi; iar căpetenia anglilor, Hengest, şi oamenii săi, apără Ţărmul Saxon. Numai atunci când va fi pace ne vom putea permite să ne ciorovăim între noi, dar pare cam greu de crezut că Vortigern ar trebui pedepsit printr-un război civil pentru izbânda lui.

— Sunt prea mulţi saxoni, spuse Priscus. Vortigern i-a dat lui Hengst întregul Cantium, pentru a-şi susţine oamenii, fără niciun

fel de aprobare din partea regelui său. Deşi Consiliul l-a sprijinit pe Vortigern, l-am acceptat, dar Ambrosius Aurelianus este împăratul nostru de drept, aşa cum a fost tatăl său înainte. Am luptat pentru el la Guollopum. Dacă vreunul dintre ei ar fi avut vreo victorie decisivă, acum am fi ştiut unde suntem, pe când aşa, biata Britannie are şanse să păţească precum copilul pe care regele Solomon s-a oferit să-l împartă între două mame, măcelărindu-l ca să calmeze nişte orgolii.

Talesin clătină din cap.

— Ah, bine, parcă-mi amintesc că ameninţarea acelui rege le-a adus în fire pe cele două certăreţe şi probabil că şi conducătorii noştri vor proceda la fel.

— Prietene, oftă gazda sa, pentru asta ar fi nevoie de mai mult de o ameninţare. Ar fi nevoie de un miracol.

Pentru un moment mai prelung se încruntă, apoi se înflăcăra, zâmbindu-le soţiei sale şi celor două fete.

— Dar e o conversaţie prea sumbră pentru o seară atât de rece. Acum, că te-am hrănit, Taliesin, ne bucuri şi pe noi cu un cântec?

Rămaseră la vilă încă două zile, iar Vivianei îi păru rău să plece. Însă druizii îşi învăţau preoţii să descifreze vremea, iar Taliesin spuse că, dacă nu plecau acum, nu vor mai ajunge la Avalon înainte de venirea ninsorii. Micuţa Priscilla se agăţă de ea când se despărţiră, promiţându-i că n-o va uita niciodată, iar Viviane, simţind sufletul bun al copilei, se întrebă dacă-şi va găsi la Avalon un tovarăş care să-i placă atât de mult.

Se osteniră din greu în acea zi şi în următoarea, reuşind să doarmă câteva ore în coliba unui păstor, la marginea drumului. Viviane vorbi puţin în timpul călătoriei îndelungate, mormăind, ocazional, câteva blesteme destinate poneiului. Petrecură o altă noapte la un han din Aquae Sulis. Viviane rămase cu impresia că erau clădiri splendide acolo, dar care începeau să intre în paragină, şi câte-o răbufnire de aburi sulfuroşi. Oricum, nu era timp de plimbări, iar în dimineaţa următoare porniră spre drumul spre Lindinis.

— Vom ajunge la Avalon la noapte? strigă Viviane din spatele lui.

Taliesin se întoarse; drumul urca înspre Dealurile Mendip şi animalele lor încetiniseră. Se încruntă.

— Cu un cal bun, aş fi sigur, dar animalele astea vor merge ori în ritmul lor, ori deloc. Vom încerca.

Pe la jumătatea amiezii simţi o atingere umedă în palmă şi, privind în sus, văzu că cerul se transformase într-un nor zdravăn din care se desprindea prima ninsoare. Destul de ciudat însă, odată cu fulguiala se făcuse mai cald, dar bardul ştia că era o iluzie. Fata nu se plânsese, dar când – la scurt timp după ce traversaseră drumul folosit pentru minele de plumb – începu să se lase întunericul, el o luă pe cărarea spre un grup de clădiri înconjurate de copaci.

— Aici se fac ţigle vara, spuse Taliesin, dar în acest anotimp atelierele vor fi pustii. Atât timp cât aducem mai multe lemne, să înlocuim ceea ce consumăm, nu s-ar supăra, dacă am dormi aici; am mai dormit şi înainte.

Fiind nefolosit, locul era rece şi umed şi a rămas aşa şi la căldura focului. Viviane se aşeză aproape de flăcări, tremurând în timp ce bardul puse apă la fiert, pentru terciul de ovăz.

— Mulţumesc, rosti ea când fu gata. Este adevărat că n-am cerut niciodată să plec în această călătorie, dar îţi mulţumesc pentru că ai grijă de mine. Nici tatăl meu adoptiv n-ar fi putut face mai mult.

Taliesin îi aruncă o privire scurtă şi apoi începu să-şi toarne terci în propriul său castron. Pielea ei măslinie se făcuse pământie de frig, însă în ochii negri licăreau scântei.

— Tu eşti tatăl meu? îl întrebă apoi Viviane.

Pentru o clipă, a rămas fără grai, însă mintea-i mergea febril pentru că, de fapt, în timpul îndelungatei călătorii, chiar şi el se întrebase acest lucru.

Fusese învestit preot recent, la festivalul la care o concepuseră părinţii ei, după ce apăruse pentru prima dată la focurile de Beltane. Iar Ana, deşi cu cinci ani mai mare decât el, născuse deja două fete, purtând frumuseţea Zeiţei ca pe o coroană.

Îşi aminti că o sărutase, iar gustul miedului pe care-l băuse ea era ca mierea pe buzele ei. Dar mai apoi se îmbătaseră cu toţii în acea noapte, întâlnindu-se şi despărţindu-se în extazul dansului. Şi, din când în când, câte un cuplu se atingea, bărbaţii şi femeile se ţineau unul de celălalt, îndepărtându-se greoi pentru dansul cel mai vechi dintre toate. Îşi aminti de o femeie care plângea în braţele lui pe când el îşi vărsa sămânţa şi

sufletul. Dar acea primă dată extazul îl copleşise şi nu-şi mai amintea faţa ei şi nici numele.

Fata încă mai aştepta şi merita un răspuns.

— Nu trebuie să mă întrebi aşa ceva, reuşi să zâmbească. Niciun bărbat pios n-ar spune că i-a făcut un copil Doamnei. Chiar şi bestiile saxone ştiu asta. Eşti născută din viţa regală a Avalonului, iar ăsta-i singurul răspuns, de la mine sau alt bărbat.

— Eşti jurat Adevărului, spuse ea încruntată. Nu-mi poţi spune adevărul?

— Orice bărbat ar fi mândru să-ţi fie tată, Viviane. Ai suportat cu bine greutăţile călătoriei. Când o să mergi şi tu la focurile de Beltane, poate că atunci vei înţelege de ce nu-ţi pot răspunde. Adevărul este acesta, copila mea, este posibil să fiu, dar nu ştiu.

Viviane îşi ridică fruntea şi-i înfruntă privirea multă vreme, încât el, cu tot antrenamentul lui, nu se putu uita în altă parte.

— Dacă un tată mi-a fost smuls de lângă mine, vorbi ea în cele din urmă, trebuie să găsesc altul şi, în afară de tine, nu cunosc niciun alt bărbat căruia i-aş spune „părinte”.

Taliesin se holbă la ea, cum stătea lângă foc, ghemuită ca o pasăre mică şi maronie, şi, pentru prima dată de când era bard, nu-şi mai putu găsi cuvintele. Însă aceste gânduri erau agitate. *S-ar putea ca Ana să ajungă să regrete că m-a trimis în călătorie. Această fată nu-i Anara, să fie supusă, fie că o trimiţi după apă, fie să-şi caute moartea, la chemarea Doamnei mele. Însă n-are să-mi pară rău. Ce preoteasă va fi fata asta pentru Avalon!*

Viviane încă aştepta.

— Poate că ar fi cel mai bine să nu-i spunem nimic mamei tale, zise el după o vreme, dar îţi promit că am să-ţi fiu un tată cât pot de bun.

Ajunseră la lac tocmai când începea să asfinţească. Viviane cercetă peisajul fără cine ştie ce entuziasm. Zăpada căzută ieri întărise noroiul şi ascuţise stuful şi tot mai cădea. Bălţile erau îngheţate bocnă, iar gheaţa se întindea până peste apa de culoare arămie în fâşii care sclipeau vag în lumina tot mai slabă. Mai departe, de-a lungul malului, văzu câteva colibe ridicate pe stâlpi deasupra mocirlei mlaştinii. De cealaltă parte a apei putea întrezări un deal, cu vârful acoperit de nori. Privind aşa, din acea direcţie se auzi dangătul slab al unui clopot.

— Acolo mergem?

Pe chipul lui Taliesin înflori, o clipă, un zâmbet.

— Sper că nu… Deşi, dacă n-am fi dintre Oamenii din Avalon, Inis Witrin ar fi singura insulă sacră pe care am putea-o vedea.

Dădu jos un corn de vacă, cu suprafaţă scrijelită în spirale, agăţat de creanga unei sălcii, şi suflă. Sunetul se ridică dur şi răguşit în aerul neclintit. Viviane se întrebă ce urma să se întâmple. Bardul privea spre colibe, dar ea fu prima care zări primul tresărit, când ceea ce luase drept un tufiş începu să se mişte.

Era o bătrână, înfofolită în fâşii de lână, acoperită de o capă zdrenţuită, de blană cenuşie. Judecând după înălţime şi ochiul întunecat, singurul detaliu al feţei ei pe care îl vedea, trebuia să fie una dintre femeile din rândul oamenilor mlaştinii. Viviane se întrebă de ce Taliesin se holba atât de ciudat la femeie, pe de-o parte amuzat, iar, pe de alta, îngrijorat, ca un om care găseşte o viperă în cale.

— Domnule scump şi tânără domniţă, barca nu poate veni pe un asemenea frig. V-ar face plăcere să vă odihniţi în casa mea, până la un prilej mai bun?

— Nu, *nu* ne-ar face plăcere, zise Taliesin hotărât. Am jurat s-o aduc pe această copilă la Avalon cât pot de repede şi suntem îngrijoraţi şi osteniţi. Mă iei drept sperjur?

Femeia râse încet, iar pe Viviane o trecură toţi fiorii, deşi acum nu din cauza frigului.

— Lacul este îngheţat. Poate o să-l treceţi la pas.

Se uită spre Viviane.

— Dacă te-ai născut preoteasă, atunci, ai darul previziunii şi vei şti pe unde-i sigur să treci. Ai curaj să încerci?

Fata o privi, fără a-i răspunde. *Văzuse* lucruri, în crâmpeie şi străfulgerări, de când se ştia, şi mai cunoştea că, fără antrenament, nu puteai pune temei pe o astfel de Vedere. Dar era suficient de conştientă că în această discuţie se aflau şi înţelesuri pe care nu le putea pătrunde.

— Gheaţa-i înşelătoare… Pare solidă şi apoi crapă şi te duci jos, spuse bardul. Ar fi păcat, după ce-am adus-o pe copilă atâta amar de drum, s-o văd cum se îneacă…

Cuvintele zăboveau în aerul rece şi Viviane crezu c-o văzuse pe bătrână tresărind, dar trebuie să fi fost o iluzie, pentru că în clipa următoare se întoarse, bătând din palme şi intonând o

chemare într-o limbă pe care fata n-o cunoştea.

Imediat, bărbaţi întunecaţi, mici de statură, înfofoliţi în blănuri, mişunară în jos pe scări, atât de repede, încât nu se putea să nu fi aşteptat, privindu-i în tot acest timp. Dintr-un şopron de stuf traseră o luntre lungă şi joasă, suficient de mare cât să le încapă chiar şi animalele, cu ceva întunecat învelind prova. Gheaţa crăpă şi se împrăştie când o împinseră înainte, iar Viviane era bucuroasă că nu se lăsase ispitită să se dea în spectacol. Oare bătrâna ar fi lăsat-o să încerce? se întrebă. În mod sigur aflase că gheaţa era subţire.

În luntre erau îngrămădite alte blănuri. Viviane se ghemui bucuroasă intre ele, iar, când barcagiii începură să împingă cu prăjinile lor, ambarcaţiunea începu să alunece, desprinzându-se uşor de ţărm, şi ea simţi degetele reci ale vântului. Fu surprinsă s-o vadă pe femeie, despre care crezuse că era din sat, la prova luntrei, în picioare, de parcă nici n-ar fi atins-o frigul. Arăta altfel, îi părea cunoscută.

Ajunseră la mijlocul lacului. Oamenii mlaştinilor schimbară acum prăjinile cu vâslele şi, pe măsură ce vântul se înteţea, luntrea se zguduia tot mai tare. Viviane tocmai îşi dăduse seama că, printre fulgii în cădere, vedea acum destul de clar malul întunecat al insulei, cu biserica sa rotundă, construită din piatră cenuşie, mohorâtă, când barcagiii îşi ridicară vâslele din apă.

— Doamnă, chemi acum ceţurile? întrebă unul dintre ei în limba britonă.

Pentru o clipă îngrozitoare, Viviane crezu că-i vorbise *ei*, apoi, spre surprinderea ei, bătrâna se ridică în picioare. Acum nu mai părea nici atât de mică de statură şi nici aşa de bătrână. Pe chipul fetei trebuie să se fi citit toate simţămintele ei, pentru că pe faţa Doamnei zări un zâmbet ironic, în timp ce se întoarse spre insulă. Viviane nu-şi mai văzuse mama de când avea cinci ani şi, de a nu-şi putea aminti trăsăturile ei, dar acum o recunoscuse.

Se uită acuzatoare spre Taliesin, ar fi putut măcar s-o prevină!

Însă tatăl ei, dacă *era* tatăl ei, privea spre Doamna, care se făcea tot mai înaltă şi mai frumoasă când îşi ridica braţele. Rămase o clipă ridicată, arcuindu-şi trupul pentru o invocaţie; apoi un şir de silabe ciudate se desprinse de pe buzele ei într-o

chemare limpede, iar braţele ei coborâră.

Viviane simţi în oase un tremur care îi muta de la o realitate la alta. Chiar înainte ca ceţurile să înceapă să lucească, ştia ce se întâmplase, însă ochii ei încă se mai căscau, a uimire, pe când ceţurile se despărţiră şi văzură insula Avalon licărind în ultimele gene de lumină ale soarelui care nu strălucea şi în lumea pe care o ştia ea. Nu era nicio urmă de zăpadă pe pietrele în cerc care ornau vârful Deluşorului, dar albul sclipea pe mal şi stătea precum florile pe crengile de măr, pentru că Avalonul nu era complet despărţit de lumea oamenilor. Pentru ochii ei uimiţi, era o viziune a luminii şi în toţi anii trăiţi după aceea, Viviane nu a mai văzut niciodată ceva atât de frumos.

Barcagiii, râzând, împinseră cu padelele şi aduseră luntrea repede la debarcader. Fuseseră văzuţi. Druizi în mantii albe şi fete şi femei în voaluri de lână naturală sau preotese în albastru alergau în jos, pe panta dealului. Doamna din Avalon, desfăcându-şi fâşiile în care se deghizase, păşi prima pe mal şi apoi se întoarse s-o ia pe Viviane de mână.

— Fiica mea, bun venit în Avalon!

Viviane, care voia s-o apuce de mână, se opri, toate frustrările acumulate în timpul călătoriei izbucnind în cuvinte.

— Dacă sunt atât de bine-venită, mă întreb de ce ţi-a trebuit atât de mult până să trimiţi după mine, iar, dacă sunt fiica ta, de ce m-ai luat, fără nicio vorbă de avertizare, din singurul cămin pe care-l am?

— Nu explic niciodată ceea ce fac, glasul Doamnei deveni brusc glacial.

Dintr-odată, Viviane îşi aminti acest ton de pe vremea când era foarte mică; era gata pentru mângâieri, dar primea răceala, mai dureroasă decât o lovitură.

Apoi, ceva mai blând, Doamna adăugă:

— Fiica mea, va veni un timp când s-ar putea să faci la fel. Însă acum, pentru binele tău, trebuie să suporţi pe această insulă aceeaşi disciplină la fel ca orice novice născut în familiile de ţărani. Înţelegi?

Viviane rămase fără grai pe când Doamna – nu se putea gândi la ea ca la „mama” – făcu un gest spre una dintre fete.

— Rowan, du-o la Casa Fecioarelor şi dă-i hainele de preoteasă novice. Va depune jurământul înainte de masa de seară, în sală.

Fata era zveltă, cu părul bălai iţindu-se pe după şalul pe care şi-l înfăşurase în jurul capului şi al umerilor. Când ajunseră acolo unde Doamna nu le mai vedea, spuse:

— Nu-ţi fie teamă...

— Nu mi-e teamă, sunt furioasă, şuieră Viviane.

— Atunci, de ce tremuri atât de tare, încât de-abia dacă mă mai ţii de mână? râse fata bălaie. Este adevărat, nu-i nimic de care să-ţi fie frică. Doamna nu muşcă. Nici măcar nu latră prea mult, dacă ai grijă să faci ce spune. Va veni o vreme, crede-mă, când vei fi bucuroasă că eşti aici.

Viviane clătină din cap, gândindu-se: *dacă mama mea şi-a dezvăluit furia*, *s-ar putea să cred că mă iubeşte*...

— Şi ne lasă întotdeauna să-i punem întrebări. Este nerăbdătoare, uneori, dar să nu-i arăţi niciodată că ţi-ar fi frică de ea, asta o face să fie foarte îmbufnată. Şi să n-o laşi niciodată să te vadă plângând.

Atunci, *am început bine cu sfidarea mea*, îşi zise Viviane. Când se gândise la mama ei, în drum spre Avalon, nu aşa îşi imaginase că va fi reîntâlnirea lor.

— Ai mai văzut-o vreodată?

— E mama mea, spuse Viviane, bucurându-se puţin de consternarea fetei, dar sunt convinsă că o cunoşti mai bine ca mine. N-am mai văzut-o de când eram mică.

— Mă întreb de ce nu ne-a spus şi nouă! exclamă Rowan. Dar poate că a crezut că te-am trata altfel. Sau poate că, într-un fel, suntem cu toţii copiii ei. Acum suntem patru novice, continuă fata, tu şi cu mine, Fianna şi Nella. Vom dormi împreună în Casa Fecioarelor.

Ajunseseră la clădire, iar Rowan o ajută să-şi dea jos hainele murdărite de atâta mers şi să se spele. La sfârşit, Viviane nu mai avu niciun regret după straiele lumeşti. S-ar fi îmbrăcat bucuroasă şi cu un sac, atâta vreme cât era curat şi uscat. Însă veşmântul în care o înfofoli Rowan era ţesut gros, din lână bej, şi o mantie de lână cenuşie, prinsă în jurul umerilor ei, amândouă moi şi călduroase.

Când ajunseră în sală, descoperiră că şi Doamna se schimbase. Orice urmă de femeie bătrână dispăruse. Se înfăţişase acum cu o robă şi o mantie de un albastru închis, iar o ghirlandă de fructe de pădure tomnatice i se odihnea pe frunte. De data asta, când Viviane se uită în ochii aceia întunecaţi,

recunoscu nu chipul mamei, de care-şi amintea, ci faţa văzută atunci când ea însăşi privise în iazul din pădure.

— Fecioară, de ce ai venit la Avalon?

— Pentru că ai trimis după mine, spuse fata.

Văzu că ochii mamei sale se întunecară şi mai tare de furie, dar îşi aminti ce-i spusese Rowan şi o înfruntă cu îndrăzneală. Râsul neliniştit al fetelor care stăteau în spatele ei pieri sub privirile Doamnei.

— Vrei să fii primită în rândurile preoteselor din Avalon de bunăvoie? întrebă Doamna cu răceală, fixând-o cu privirea.

Asta este ceva important, se gândi Viviane. *A putut să-i poruncească lui Taliesin să străbată tot drumul până la Mona*, *să mă aducă*, *dar el nu mă poate face să rămân aici*, *nici ea*, *cu toată puterea ei*. *Are nevoie de mine şi ştie asta*. Pentru o clipă, fu ispitită să refuze.

În cele din urmă, se decise să rămână, dar nici din dragoste pentru mama ei, nici de teamă, nici măcar la gândul că era atât de frig în lumea din afară, ci pentru că, în timpul traversării lacului şi mai devreme, în timpul călătoriei împreună cu Taliesin, simţuri rămase în amorţire în vremea cât trăise la fermă începuseră să se trezească. Când mama ei îi trecu printre ceţuri, gustase din magia moştenită şi acum mai voia.

— Indiferent din ce motiv am venit, doresc să rămân aici din propria mea voinţă, spuse ea limpede.

— Atunci, te primesc în numele Zeiţei. Aşadar, acum eşti învestită pentru Avalon.

Şi, pentru prima oară de când sosiseră, mama ei o luă în braţe.

Restul acelei seri îi rămase ca o amintire înceţoşată: sfaturile de a considera toate femeile din comunitate familia ei şi numele cu care îi fuseseră prezentate; propria ei făgăduială de a rămâne pură. Hrana era simplă, dar foarte bine pregătită, şi, obosită cum era, căldura focului aproape că o adormi pe la jumătatea cinei. Râzând, celelalte fete o duseră spre Casa Fecioarelor, îi arătară un pat şi-i dădură o cămaşă de noapte de pânză, care mirosea a lavandă.

Dar nu adormi imediat. Patul i se părea ciudat, la fel şi respiraţia celorlalte fete şi felul în care scârţâia întreaga clădire din cauza vântului. Ca un vis visat cu ochii deschişi, tot ce se întâmplase de când sosise Taliesin călare la ferma părinţilor ei

trecu în amintire.

O putea auzi pe Rowan foindu-se în patul alăturat. O chemă încet pe nume.

— Ce-i? Ţi-e frig?

— Nu. *Nu trupeşte*, se gândi Viviane. Am vrut să te întreb – tu eşti aici de ceva timp – ce s-a întâmplat cu Anara. Cum a murit sora mea?

Se lăsă o tăcere îndelungată, apoi, în final, un oftat.

— N-am auzit decât şuşoteli, spuse Rowan. Nu ştiu sigur. Dar… şi-a terminat iniţierea şi apoi au trimis-o dincolo de ceţuri, pentru a se întoarce singură. Mai mult de atât poate că nici Doamna nu ştie. Şi nu trebuie să spui nimănui că eu ţi-am povestit. De atunci, numele Anarei n-a mai fost pomenit. Am auzit doar că, atunci când nu s-a mai întors, au plecat s-o caute şi au găsit-o plutind prin mlaştini, înecată…

18

Doamna din Avalon se plimba prin livada de deasupra fântânii sacre. Pe crengi, merele de un verde crud începeau să prindă puţină culoare. La fel ca fecioarele care stăteau la picioarele lui Taliesin, se gândi ea, deşi fructele erau mici şi necoapte, însă vor creşte. Acum putea auzi glasurile fetelor şi vocea lui, în tonalităţi mai joase, răspunzând. Atrăgând în jurul ei vraja care îi permitea să treacă nevăzută, se apropie şi mai mult.

— Există Patru Comori care au fost adăpostite la Avalon de când au venit romanii pe aceste pământuri, spuse bardul. Ştiţi care sunt şi de ce sunt considerate sacre?

Cele patru novice stăteau una lângă alta pe iarbă, iar capetele lor tunse se mişcau în timp ce ascultau, blonde şi roşcate, întunecate şi castanii. Părul lor fusese tuns de convenienţă, aşa cum se obişnuia prin Avalon vara. Viviane protestase, pentru că mai ales cu părul se mândrea, căci era lucios şi des, precum coama unui cal. Dar, dacă mai plânsese pentru asta, se întâmplase numai când era singură.

Fata bălaie, Rowan, ridică mâna.

— Una dintre ele este Sabia Misterelor, nu-i aşa? Sabia purtată de Gawen, care a fost unul dintre regii străvechi.

— A purtat-o şi Gawen, însă este mult mai veche, forjată în focul din ceruri…

Glasul bardului intră în cadenţa poetică în timp ce le povestea legenda.

Viviane stătea concentrată, ascultând. Ana se gândise să-i spună că tăierea părului nu fusese o pedeapsă, însă Doamna din Avalon nu-şi explica faptele şi nu-i făcea niciun fel de favor copilei, dacă asta ar fi răsfăţat-o. I se tăie respiraţia când o viziune a chipului palid al Anarei, în apă, cu părul încâlcit printre trestii, se suprapuse peste cel al Vivianei. Îşi spuse din nou că Anara a murit pentru că era plăpândă. Pentru propriul său bine, Viviane trebuia să îndure orice pentru a se întări.

— Şi care sunt celelalte Comori? întrebă acum Taliesin.

— Mai este Suliţa, cred, spuse Fianna, cu soarele sclipind în părul ei de culoarea toamnei.

— Şi Talerul, adăugă Nella, la fel de înaltă ca şi Viviane, deşi era mai mică decât ea, cu un şomoiog încâlcit de plete castanii.

— Şi Cupa, adăugă Viviane şoptit, despre care se spune că este asemenea Ceaunului de Ceridwen, şi Potirul pe care Arianrhod îl ţinea în templul ei de cristal, împodobit tot cu perle.

— Este toate aceste lucruri, pentru că le conţine, după cum *este* şi conţine apa sacră a fântânii. Totuşi, dacă ar fi să le priviţi nepregătite, s-ar putea să nu pară altfel decât orice alt obiect de acest fel, iar asta ne va învăţa că şi lucrurile obişnuite pot fi sfinte. Dar dacă le-aţi atinge – clătină uşor din cap – ar fi cu totul altceva, pentru că a atinge Misterele fiind nepregătit înseamnă moartea. De aceea le ţinem ascunse bine.

— Unde? întrebă Viviane, iar privirea i se ascuţi.

Câtă curiozitate, se minună mama ei, sau poate veneraţie ori dorinţă de putere?

— Iar acesta este, de asemenea, unul dintre Mistere, răspunse Taliesin, ca numai iniţiaţii ştiu, cei chemaţi să le păzească.

Viviane se aşeză, mijindu-şi ochii, în timp ce el continuă:

— Pentru voi este suficient să ştiţi care sunt Comorile şi ce semnificaţie au. Am fost învăţaţi că Simbolul nu înseamnă nimic, iar Realitatea este totul. Realitatea acestor simboluri este a celor patru elemente din care sunt făcute toate: Pământul, Apa, Aerul şi Focul.

— Dar nu ne-ai spus tu că simbolurile sunt importante? spuse Viviane. Sunt ceea ce minţile noastre folosesc pentru a face vrăji…

Taliesin privi la fată cu un surâs de o dulceaţă neobişnuită, iar Ana simţi un fior neaşteptat.

Este prea înfiptă, îşi spuse. *Trebuie pusă la încercare*!

O văzu pe Viviane tremurând, apoi întorcându-se şi, în pofida farmecului, fata o zări pe mama ei stând acolo. Ana îi întoarse o privire rece, iar după câteva clipe Viviane se înroşi şi se uită în altă parte.

Doamna se întoarse şi plecă repede printre copaci.

Am intrat în cel de-al treizeci şi şaselea an al meu, se gândi, *încă sunt fertilă*. *Mai pot face şi alte fiice*, *dar până atunci*, *fata asta este singurul meu copil şi speranţa Avalonului*.

Viviane stătea pe călcâie, frecându-se pe spate. În urma ei, pietrele curăţate ale potecii abureau uşor, iar înainte, pietrele uscate aşteptau. O dureau genunchii, iar mâinile ei erau roşii şi crăpate din cauza umezirii repetate. Pe când se uscau, pietrele pe care le terminase de examinat arătau exact ca cele dinaintea ei, ceea ce nu era deloc surprinzător, din moment ce era pentru a treia oară când le spăla.

Prima dată a fost de înţeles, căci vitele se abătuseră de la pajiştile lor şi răvăşiseră poteca. Pe deasupra, mai fusese şi drept ca Viviane să fie pusă să cureţe, din moment ce ea avusese grijă de vaci în acel moment.

Dar nu mai fusese nevoie să le frece a doua şi a treia oară. Nu se temea de munca grea – fusese obişnuită cu ea la ferma tatălui ei adoptiv –, dar ce semnificaţie spirituală mai putea avea repetarea unei corvezi deja făcute o dată, bine şi cu toată grija? Sau păscutul vitelor, pe de altă parte, ceva ce-ar fi făcut şi acasă?

O făcuseră să creadă că Avalonul era acum căminul ei, se gândi ea mohorâtă, în timp ce muia peria în ciubăr şi freca neglijentă următoarea piatră. Dar acasă era locul unde era iubită şi bine-venită… Doamna îi spusese cât se poate de clar că o adusese pe fata ei în Avalon nu din iubire, ci de nevoie. Iar Viviane reacţionă făcând ceea ce i se cerea forţat, fără nicio bucurie.

S-ar fi putut să fie altfel, îşi spuse ea pregătind o altă piatră, dacă ar fi deprins magia. Dar asta era ceva rezervat elevilor mai mari. Novicele nu aveau parte decât de poveşti pentru copii şi privilegiul de a fi ca nişte slujnice la dispoziţia comunităţii. Nici

măcar nu putea fugi! Din când în când, câte una dintre fecioarele mai vârstnice se ocupa de Doamna, atunci când călătorea, dar fetele mai tinere nu părăseau niciodată Avalonul. Dacă ar fi încercat, Viviane n-ar fi făcut altceva decât să se piardă între ceţuri, rătăcind până s-ar fi înecat în mlaştini, la fel cum păţise şi sora ei.

Poate, dacă s-ar milogi de el, Taliesin ar duce-o departe. Credea că o iubeşte, dar el era supusul Doamnei şi ar risca să-şi atragă mânia ei, pentru o fată care, poate, nici nu era a lui? Într-un an şi trei sferturi, de când era aici, Viviane o văzuse pe mama sa cu adevărat furioasă numai o singură dată, atunci când Ana a aflat că înaltul Rege îşi dăduse soaţa, o femeie instruită în Avalon, la o parte pentru fiica saxonului Hengest, pe care o luase mireasă. Cum adevărata sa ţintă era de neatins în Londinium, nu existase nicio altă ieşire pentru furia Doamnei faţă de insulta adusă Avalonului, iar atmosfera din insulă pulsa cu o asemenea tensiune, încât Viviane fusese uluită să se uite în sus şi să descopere că, totuşi, cerul rămăsese albastru. Nu mai era nicio îndoială că tot ceea ce-i spuseseră profesorii ei, că un adept trebuie să-şi ţină în frâu emoţiile, era perfect adevărat.

Va trebui doar să am mai multă răbdare decât ea, îşi spuse în vreme ce mergea înainte. *Am timp*. *Iar când voi ajunge la vârsta iniţierii şi mă vor trimite printre ceţuri*, *am să plec pur şi simplu de aici*…

Soarele apunea, transformând norii în flamuri aurii, iar în aer stăruia tăcerea care apare atunci când lumea se află între zi şi noapte. Viviane îşi dădu seama că va trebui să se grăbească pentru a sfârşi înainte de cină. Iar apa aproape că se terminase. Se ridică în picioare şi o luă în jos pe cărare, cu ciubărul bălăbănindu-se într-o parte, pentru a mai aduce apă.

O veche încăpere de piatră înconjura puţul fântânii, care era descoperit numai la anumite ceremonii. Un canal ducea apa spre Iazul Oglinzii, în care priveau preotesele când doreau să vadă viitorul, iar de acolo, scurgerea apei era deviată în jur, printre copaci, spre o albie din care apa putea fi luată pentru băut sau alte trebuinţe, cum ar fi lustruirea pietrelor.

Când Viviane trecu de Iazul Oglinzii descoperi că-i zăboveau paşii. Aşa cum o învăţase Taliesin, Realitatea conta, şi nu simbolul, iar realitatea însemna că apa din albie era exact la fel ca în Iaz. Se uită în jur. Trecea timpul şi nu era nimeni s-o

vadă… Viviane făcu un pas rapid în lături şi-şi scufundă ciubărul acolo.

Iazul era plin de foc.

Ciubărul îi scăpă din strânsoare şi se rostogoli zăngănind peste pietre, dar ea căzu în genunchi, cu ochii holbaţi. Se ţinu de marginea Iazului, scâncind în faţa imaginilor văzute acolo, incapabilă să-şi desprindă privirea.

Ardea un oraş. Flăcări roşii mistuiau casele, ridicându-se în limbi aurii când focul dădea peste o nouă sursă de alimentare, iar un fir imens de fum negru murdărea cerul. Se vedeau siluete în mişcare, negre pe fondul strălucitor, scoţând lucruri din casele arzând. Pentru o clipă, se gândi că oamenii încercau să salveze bunurile, dar apoi văzu fulgerul unei săbii. Un bărbat căzu, sângele-i gâlgâia din gât, iar ucigaşul râse şi aruncă lădiţa pe care o cărase pe pătura unde mai multe astfel de fragmente din vieţile altora erau deja adunate.

Cadavrele zăceau pe străzi; la o fereastră de sus văzu un chip, cu gura deschisă într-un strigăt mut. Însă barbarii cu părul blond erau peste tot, râzând în timp ce măcelăreau. Viziunea se dilată pentru a cuprinde o scenă şi mai vastă; oamenii fugeau pe drumurile care duceau afară din oraş; unii dintre ei cu animale pentru trasul căruţelor, unde zăcea toată agoniseala lor, alţii trăgeau chiar ei carele, sau duceau boccele, ba chiar şi mai rău, clătinându-se pe drum, fără nimic, cu ochi neînţelegători din cauza ororilor pe care le văzuseră.

Ea observase numele „Venta” pe o piatră răsturnată, însă terenul întins din jurul oraşului era plat şi mlăştinos; asta nu era Venta silurilor. Ceea ce vedea trebuia să fie mai departe spre est, capitala vechilor ţinuturi icene. Mintea ei se agăţă de asemenea detalii, încercând să se distanţeze de ceea ce văzuse.

Însă viziunea n-o mai părăsea. Văzu marele oraş Camulodunum cu porţile în flăcări şi multe alte oraşe romane sfărâmate şi arzând. Berbecii saxoni dărâmau zidurile şi zdrobeau porţile. Corbii se dădeau la o parte când bande de jefuitori treceau grozăvindu-se pe străzile pustii, apoi se întorceau să se înfrupte din nou din cadavrele neîngropate. Un câine râios, rânjind triumfător, traversa forumul cu o mână de om în bot.

La ţară, dezastrul nu era atât de mare, însă teroarea cuprinsese ţinutul cu aripile sale întunecate. Văzu oamenii din

vilele izolate îngropându-şi argintul şi luând-o spre apus, culcând la pământ grânele pârguite. Se părea că întreaga lume fugea din calea lupilor saxoni.

Focul şi sângele se întovărăşeau în vârtejuri stacojii în timp ce în ochi i se adunau lacrimile: începu să se smiorcăie, dar tot nu putea privi în altă parte. Treptat, deveni conştientă că îi vorbea cineva, că făcea asta de multă vreme.

— Respiră adânc… Asta-i bine… Ceea ce *vezi* se află la distanţă, nu te poate afecta… Inspiră şi respiră şi linişteşte-te, spune-mi ce vezi…

Viviane oftă cutremurător, iar următoarea răsuflare veni mult mai uşor şi reuşi să-şi înfrângă lacrimile. Viziunea încă o mai reţinea, dar acum era ca şi cum ar fi văzut imagini dintr-un vis. Conştiinţa îi plutea undeva în afara corpului; era conştientă, însă fără să-i pese prea mult că cineva o întreba ceva, iar propriul ei glas răspundea.

— Bănuiesc că fata spune adevărul. Nu există nicio posibilitate să fie isterică sau să fi născocit toate astea ca să atragă atenţia? întrebă bătrânul Nectan, arhidruid şi şeful druizilor din Avalon.

— Nu te mângâia cu gândul că-mi protejez fiica, zâmbi sardonic Ana. Preotesele îţi vor spune că nu i-am făcut niciun fel de favoruri şi aş ucide-o cu mâinile mele, dacă aş crede că a profanat misterele.

Dar în ce scop ar inventa o asemenea poveste, dacă n-ar fi ascultată? Viviane era singură, până când prietena ei a început să se întrebe de ce n-a venit la cină şi s-a dus s-o caute. Când am fost chemată, era într-o transă profundă şi cred că vei recunoaşte că ştiu să fac diferenţa dintre percepţia reală şi prefăcătorie.

— Transă profundă, repetă Taliesin, dar încă nu e iniţiată!

— Aşa este. Şi mie mi-a trebuit întreaga pricepere ca s-o aduc înapoi.

— Iar după asta ai continuat s-o chestionezi? întrebă bardul.

— Când Zeiţa trimite o viziune atât de brusc şi copleşitor, trebuie să fie acceptată. Nu îndrăznim să respingem avertismentul, spuse Doamna, trecând peste propria ei stânjeneală.

— În orice caz, stricăciunea s-a şi produs. Tot ce-am mai putut

face a fost să aflăm cât mai mult posibil şi să ne îngrijim apoi de fată…

— Va fi bine? întrebă Taliesin.

De pe chip îi pierise orice culoare, iar Ana se încruntă. Nu-şi dăduse seama că el era atât de iubitor cu fata.

— Viviane se odihneşte. Nu cred că trebuie să te îngrijorezi, se trage dintr-o viţă robustă, comentă Ana cu răceală. O s-o cam doară când se trezeşte, dar, dacă-şi va mai aminti ceva, i se va părea nedesluşit, ca un vis.

— Foarte bine, tuşi Nectan. Dacă a fost o viziune reală, atunci, ce să facem noi?

— Primul lucru pe care deja l-am făcut eu a fost să trimit un mesager la Vortigern. Acum este miezul verii, iar fata a văzut lanuri gata de recoltă. Dacă avertismentul vine acum, ar mai avea puţin timp la dispoziţie.

— Dacă va folosi răgazul, zise Julia, una dintre preotesele cu rang, exprimându-şi dubiile. Dar vrăjitoarea aia saxonă îl duce de…

Tăcu imediat văzând expresiei Anei.

— Chiar dacă Vortigern şi-a adunat întreaga sa gardă de la curte şi s-a dus în galop să se repeadă asupra lui Hengest, nu poate face prea multe, interveni grăbit Taliesin. Numărul barbarilor este acum mult prea mare. Care sunt cuvintele pe care spuneau că le-a strigat Viviane la sfârşit?

— *Acvila s-a dus pentru totdeauna*. *Acum Dragonul Alb se ridică şi devorează pământul*… şopti Ana, înfiorându-se.

— Este dezastrul de care se tem toţi, spuse apăsat Talenos, unul dintre druizii mai tineri, sfârşitul pe care speram să nu-l vedem niciodată înfăptuindu-se.

— Şi ce altceva, în afară de a ne văicări şi a ne bate cu pumnii în piept, precum creştinii, sugerezi să facem? întrebă Ana tăioasă.

Era la fel de rău pe cât descrisese el situaţia, dacă nu şi mai rău, se gândi ea, amintindu-şi de groaza din cuvintele Vivianei, iar stomacul îi fusese mult prea încordat ca să poată mânca după ce auzise. Însă nu trebuia să-i lase să vadă că era bolnavă de frică.

— Ce putem face? întrebă Elen, cea mai bătrână dintre preotese. Avalonul a fost despărţit de restul ca un refugiu, iar de pe vremea lui Carausius l-am ţinut secret. Trebuie să aşteptăm

până când focul va arde cu totul în jurul nostru. Cel puţin noi suntem în siguranţă aici…

Celelalte o priviră cu dispreţ şi, nedumerită, ea rămase tăcută.

— Să ne rugăm de Zeiţă să ne ajute, spuse Julia.

— Nu este suficient.

— Dacă regele nu poate, clătină Taliesin din cap, sau nu doreşte să se sacrifice pentru popor, atunci, trebuie s-o facă Merlin al Britanniei.

— Dar nu avem… începu Nectan, iar obrajii săi rumeni păliră şi Ana, în pofida primei tresăriri de alarmă, când ghici cam unde voia să ajungă Taliesin, simţi o bucurie amară la teama evidentă a bătrânului preot că toată lumea se aştepta ca *el* să-şi asume acest rol.

— …un Merlin, termină Taliesin. Nici n-am avut vreun preot care să deţină acest titlu încă de când au invadat romanii prima oară Britannia, când a murit, iar Caractacus a putut continua lupta.

— Merlin este unul dintre maeştri, un suflet strălucitor care a refuzat să urce dincolo de sfera sa ca să vegheze iar asupra noastră, spuse Nectan, aşezându-se înapoi pe banca lui.

— Să-l încarnăm din nou ar însemna să-l desconsiderăm. Ne putem ruga pentru călăuzirea lui, dar nu-i putem cere să vină din nou printre noi.

— Chiar dacă ar fi singurul lucru care ne-ar putea salva? întrebă Taliesin. Dacă este atât de luminat, atunci, va şti dacă este bine să refuze. Dar este absolut sigur că nu va veni, dacă nu-l rugăm.

— Nu a funcţionat pe vremea lui Caractacus, zise Julia şi se aplecă înainte. Regele pentru care a murit Merlin a fost capturat, iar romanii i-au măcelărit pe druizi pe insula sacră.

Nectan dădu din cap.

— Şi cu toate că a fost un dezastru, romanii cuceritori sunt exact aceiaşi oameni a căror pieire o deplângem acum! Nu-i posibil ca într-o zi să trăim în pace cu aceşti saxoni, aşa cum am trăit cu Roma?

Ceilalţi priveau cu toţii spre el, iar el tăcu.

Romanii, se gândi Ana, aveau o civilizaţie, dar şi o armată. Saxonii erau doar puţin mai buni decât lupii sălbatici de pe dealuri.

— Chiar dacă s-ar naşte mâine, spuse ea cu glas tare, s-ar putea să fie prea târziu la vremea când ar ajunge bărbat.

— Ar mai fi o cale de care-am auzit, spuse Taliesin mai încet, când un bărbat în viaţă îşi deschide sufletul şi-l lasă pe Celălalt să intre…

— Nu!

De frică, vocea îi era ca un bici ce loveşte.

— În numele Zeiţei, îţi interzic! Nu-l vreau pe Merlin, te vreau pe tine aici!

Îi înfruntă privirea cu propria ei privire, adunându-şi întreaga forţă, iar, după un interval sfâşietor, care păru că nu se mai termină niciodată, văzu cum luminiţa aceea curajoasă din ochii săi piere.

— Doamna din Avalon grăit-a, iar eu mă supun, murmură el. Dar am să vă spun asta, zise uitându-se la ea. La sfârşit, va fi un sacrificiu.

Viviane zăcea în patul ei din Casa Fecioarelor, privind firişoarele de praf dansând în ultima rază de soare strecurată printre draperiile aflate dincolo de uşă. Se simţea rănită şi pe dinăuntru, şi pe dinafară. Preotesele mai în vârstă îi spuseseră că asta se întâmpla pentru că nu fusese pregătită pentru viziune. Trupul ei, încordat din cauza încercării, solicitase muşchii în aşa fel încât era o minune că nu-şi rupsese niciun os. Mintea ei fusese atrasă într-o altă realitate. Dacă mama ei nu şi-ar fi deschis propria ei minte şi n-ar fi atins-o pe a ei pentru a o găsi, s-ar fi putut pierde pe veci.

Pentru Viviane, asta a fost cea mai mare surpriză, că mama ei fusese dispusă să-şi asume un asemenea risc şi că propriul ei spirit acceptase atingerea celeilalte femei fără nicio teamă. Poate că Doamna nu voise decât să-i asculte viziunea, spuse un alt glas din mintea Vivianei, care se îndoia întotdeauna. Cu toate astea, în Ana se afla ceva ce fiica ei părea că recunoscuse. Fata bănuia că semănau una cu cealaltă mult mai mult decât i-ar fi plăcut să recunoască oricăreia dintre ele.

Poate că, se gândi ea zâmbind, de-asta era atât de dificil să se acomodeze.

Însă Doamna din Avalon era o preoteasă iniţiată. S-ar putea ca Viviane să aibă toate talentele ei şi încă ceva pe deasupra, dar, până nu învăţa să le folosească, constituia un pericol pentru

ea însăşi şi pentru toţi cei din jur.

Experienţa o adusese la realitate mai eficient decât orice pedeapsă pe care i-ar fi impus-o mama ei. Şi mai trebuia să admită că o meritase. Era adevărat, iarna de după sosirea ei fusese una dintre cele mai grele din câte se ţineau minte; gheaţa, care fusese o iluzie la Samhain, cuprinsese lacul pe la jumătatea iernii, iar oamenii mlaştinii le aduseseră hrană pe sănii trase pe gheaţă şi zăpadă. Pentru o vreme, au fost cu toţii mult prea îngrijoraţi să se mai gândească la instruire. Dar, de atunci, Viviane făcuse mai mulţi paşi, aproape sfidând-o pe mama ei ca s-o înveţe.

Draperia de la uşă se undui şi ea adulmecă ceva şi îi lăsă gura apă. Rowan îşi croi drum pe lângă paturi şi aşeză pe o bancă tava acoperită pe care o adusese, zâmbind.

— Ai dormit din nou o noapte şi o zi. Cred că ţi-e foame.

— Mi-este, răspunse, făcând o strâmbătură în timp ce se ridica pe un cot.

Rowan dădu la o parte ştergarul şi se văzu un castron cu tocană, iar Viviane îşi înfipse nerăbdătoare lingura în el. Erau şi bucăţi de carne, ceea ce o surprinse, pentru că în perioada de instruire preotesele aveau parte mai mult de o dietă uşoară, pentru purificarea trupurilor şi dezvoltarea sensibilităţii. Nu era nicio îndoială că mai marii ei hotărâseră că era ultimul lucru de care avea nevoie acum.

Dar, flămândă cum era, descoperi că stomacul refuză să accepte mai mult de jumătate de castron. Se aşeză înapoi oftând.

— Vrei să dormi acum? o întrebă Rowan. Trebuie să spun că arăţi de parcă ai fi fost bătută peste tot cu ciomege.

— Aşa mă şi simt şi vreau să mă odihnesc, dar mi-e teamă că voi avea din nou coşmaruri.

Rowan avea o privire lacomă şi se aplecă mai aproape de ea.

— Prin sală nu se spune decât că ai dat de un dezastru. Ce-a fost? Ce-ai văzut?

Viviane o pironi cu privirea, înfiorându-se. Chiar şi cea mai mică aluzie îi readucea în minte imagini de groază. Auziră voci în apropierea intrării, iar cealaltă fată se retrase, îndreptându-şi spatele. Viviane oftă uşurată, iar draperia fu dată la o parte şi intră Doamna din Avalon.

— Văd că ai fost îngrijită, spuse Ana rece, în timp ce Rowan

făcu o scurtă reverenţă şi se retrase repede.

— Mulţumesc că… m-ai adus înapoi, zise Viviane.

Se lăsă o linişte stânjenitoare, dar ei i să păru că în obrajii mamei sale era ceva mai multă culoare decât înainte.

— Eu nu sunt… o femeie mămoasă, glăsui Ana cu o oarecare greutate, ceea ce-i destul de bine, din moment ce trebuie să pun obligaţiile preoţiei mai presus de cele de mamă. În calitate de preoteasă a ta, aş fi făcut la fel, dar mă bucur să văd că te refaci.

Viviane clipi. Nu era mult – în mod sigur, nu era genul de discurs la care visase când, copilă, se despărţise de mama sa –, însă Ana îi dăruise acum mai multă afecţiune decât în aproape doi ani de când era aici. Să îndrăznească să ceară încă puţină?

— Mă simt mai bine, dar mi-e teamă să dorm din nou… Dacă Taliesin ar putea să-mi cânte la harpă, asta mi-ar da vise mai frumoase.

O clipă, mama ei păru să se înfurie, apoi un gând nou păru că-i vine în minte şi dădu din cap.

Când, mai târziu în acea seară, bardul veni să se aşeze lângă ea, şi el părea neliniştit şi încordat. Viviane întrebă ce nu era bine, dar el doar zâmbi şi-i spuse că ea avusese destule necazuri pentru o zi şi nu o va împovăra cu ale lui. Iar în muzica scoasă din corzile strălucitoare ale harfei nu era nicio urmă de tristeţe. După ce adormi, avu parte de un somn fără vise.

Anul care urmă dovedi că Viviane era o profetesă adevărată. Îi conferi o anumită prestanţă printre preotese, însă mai degrabă ar fi îndurat dispreţul lor, pentru că veştile care începură să sosească la ei odată cu recolta, deşi erau atenuate de distanţă, erau cât se putea de rele. Hengest Saxonul, pretextând că Vortigern nu trimisese banii promişi, năvălise asupra oraşelor Britanniei, trecându-le prin foc şi sabie. În câteva luni, întregul sud şi est au fost devastate, iar refugiaţii s-au revărsat în puhoaie spre vestul ţării.

Deşi numeroşi, saxonii nu aveau forţa de a ocupa întreaga insulă. Cantium era în mâinile lui Hengest; teritoriile trinovanţilor, la nord de Tamesis, erau terenul de vânătoare al triburilor Seax de la răsărit, iar pământurile iceniene erau deţinute de aliaţii lor, anglii. Prin alte părţi, jefuitorii loveau şi apoi se retrăgeau din nou. Însă britonii care-au fugit nu s-au mai

întors la casele lor, pentru că se întrebau cum şi-ar mai fi putut câştiga traiul când nu mai existau târgurile unde să-şi vândă marfa şi obiectele? Teritoriile cucerite erau ca un buboi pe trupul Britanniei, iar locurile din jurul lui amorţiseră încă înainte să fie lovite de febră.

Mai departe spre apus, viaţa continua mai mult sau mai puţin netulburată, poate doar înfricoşată. În Avalon, separat de restul lumii, preotesele înţeleseră că le era greu să se bucure de siguranţa lor. Din când în când, refugiaţi rătăcind prin mlaştini erau găsiţi de omuleţi. Creştinii erau adăpostiţi de călugări pe insula lor, dar mai mulţi dintre ceilalţi ajunseră pe Avalon.

Înaltul Rege, deşi avea soaţă saxonă, nu stătea nici el liniştit. Încetul cu încetul, începură să audă cum ţinuse Vortigern Londinium şi cum încercaseră fiii lui să-i coalizeze pe oameni şi să-şi recupereze teritoriile, cerând oşteni şi sprijin din ţinuturile neatinse ale Britanniei.

În primăvara anului următor, când Viviane împlini şaptesprezece ani, unul dintre oamenii mlaştinii ieşi dintre ceţuri cu un alt mesaj. Fiul înaltului Rege venise să ceară ajutorul Avalonului.

Fetele se ghemuiseră împreună în Casa Fecioarelor, adunându-şi toate păturile, pentru că era la începutul primăverii şi era încă rece.

— Dar l-ai *văzut*? şopti mica Mandua, care venise la ele cu o vară înainte. E drăguţ?

Fata era fragedă ca vârstă, dar precoce, iar Viviane nu credea că va rezista aici suficient de mult încât să ajungă preoteasă de Avalon. Dar chiar şi ea era încă tot o novice şi, deşi nu era cea mai înaltă, era cea mai în vârstă dintre toate. Numai prietena ei, Rowan, rămăsese dintre fetele care erau aici când sosise ea.

— Toţi prinţii sunt chipeşi, aşa cum toate prinţesele sunt frumoase, spuse Rowan râzând. Face parte din îndatorirea lor.

— Asta n-a fost căsătorit cu sora ta? întrebă Claudia, fostă refugiată dintr-o familie bună din Cantium, deşi nu discuta niciodată despre asta.

Viviane dădu din cap.

— Sora mea Idris a fost nevasta lui Categirn, fiul cel mare al lui Vortigern. Acesta-i cel mai mic, Vortimer.

Apucase să-i arunce o ocheadă când intrase, subţire, cu părul

la fel de întunecat ca al ei, dar mai înalt.

Totuşi, se gândise că arăta absurd de tânăr pentru a putea purta o sabie, dar asta doar până-i văzuse ochii.

Uşa de lemn, pentru iarnă, de la capătul sălii, fu deschisă şi se întoarseră toate.

— Viviane, răsună vocea uneia dintre preotesele mai bătrâne, mama ta vrea să te duci la ea. Vino, şi ia-ţi roba de ceremonii.

Tânăra se ridică în picioare, întrebându-se ce-ar putea însemna asta. Cinci perechi de ochi rotunjiţi o priviră pe când îşi potrivea mantia pe umeri, însă nimeni nu îndrăzni să spună niciun cuvânt. Va mai fi fecioară, se întrebă ea, când se va întoarce? auzise poveşti despre vrăji care cereau o astfel de ofrandă. Ideea o făcu să tremure, dar, cel puţin, dacă tot se întâmpla, va trebui s-o facă preoteasă.

Doamna aştepta împreună cu alţii în Sala Mare, deja înveşmântată în hainele purpurii ale Mamei, în vreme ce bătrâna Elen, drapată în negru, era, în mod clar, preoteasa aleasă să interpreteze rolul Babei. Nectan era şi el în negru, iar Taliesin arăta splendid în stacojiu. Însă nimeni de acolo nu se apropia de albul ei. *Pe prinţ îl aşteptăm*, se gândi ea apoi, începând să înţeleagă.

Mama ei se întoarse, deşi Viviane nu auzise nimic, şi-i zise să-şi pună voalul. Prinţul Vortimer intră, tremurând în tunica albă, împrumutată de la unul dintre tinerii druizi. Privirea lui se opri asupra Doamnei din Avalon şi făcu o plecăciune.

Eşti speriată? *N-ar trebui*. Viviane zâmbi în spatele voalului pe când, fără să spună un cuvânt, Doamna îi conduse din sală. Dar, când începură să urce cărarea spre Deluşor, îşi dădu seama că şi ea era înspăimântată.

Astă-noapte, luna mai era încă neîncepută, arcul ei strălucitor curbându-se deja spre apus, pe măsură ce se apropia de miezul nopţii. *La fel ca mine*, se gândi Viviane, uitându-se în sus. Se zgribuli, pentru că torţele aşezate de o parte şi de alta a altarului nu făceau căldură, ci numai o lumină intermitentă. Inspiră adânc, aşa cum fusese învăţată, forţându-şi trupul să ignore aerul rece.

— Vortimer, fiul lui Vortigern – Doamna vorbea cu blândeţe, însă glasul ei umplea cercul –, de ce ai venit aici?

Ceilalţi doi preoţi păşiră înainte, escortându-l pe prinţ, astfel ca el să ajungă în faţa Doamnei, vizavi de piatra altarului. De pe

locul ei, umăr la umăr cu mama ei, Viviane văzu cum i se căscau ochii şi-şi dădu seama că nu vedea femeia mică şi întunecată care o zămislise, ci pe Marea Preoteasă din Avalon, falnică şi dominatoare.

Vortimer înghiţi cu noduri, dar izbuti să vorbească hotărât atunci când răspunse.

— Am venit pentru Britannia. Lupii îi sfâşie trupul, iar preoţii creştinilor nu pot face decât să ne spună că suferim pentru păcatele noastre. Dar nu există păcat în copilaşii arşi în casele lor sau în sugarul al cărui cap este zdrobit pe pietre. Am văzut toate acestea, Doamna mea, şi ard de nerăbdare să-i răzbun. Mă adresez vechilor zei, protectorilor străvechi ai poporului meu, pentru ajutor!

— Glăsuieşti bine, însă darurile lor nu sunt fără un anumit preţ, spuse Marea Preoteasă. O slujim pe Marea Zeiţă, care-i fără de nume, dar, cu toate astea, are multe, este fără formă şi, totuşi, are multe chipuri. Dacă ai venit să-ţi dedici viaţa Ei, atunci, poate-ţi va auzi chemarea.

— Mama mea a fost iniţiată pe această insulă sacră şi m-a crescut în dragoste pentru vechile căi. Sunt gata să ofer orice este necesar pentru o favoare a Avalonului.

— Chiar şi viaţa ta?

Elen păşi înainte, iar Vortimer înghiţi în sec, dar dădu din cap. Râsul bătrânei era uscat ca un os.

— S-ar putea ca într-o zi să se ceară şi sângele tău, dar nu astăzi…

Acum venise rândul Vivianei.

— Nu sângele ţi-l cer, spuse ea moale, ci sufletul.

El se întoarse, holbându-se de parcă ochii aprinşi i-ar fi putut străpunge voalul.

— Îţi aparţine ţie… clipi brusc. Ţi-a aparţinut întotdeauna ţie. Îmi amintesc… Am mai făcut ofranda asta şi înainte.

— Trupul şi sufletul trebuie să fie dăruite amândouă, spuse Ana sec. Dacă tu chiar eşti dispus, atunci, dăruieşte-te pe tine însuţi pe piatra altarului.

Vortimer îşi scoase veşmintele albe şi se aşeză pe spate, gol şi tremurând, pe piatra rece. *Crede că avem de gând să-l ucidem*, se gândi Viviane, *în pofida cuvintelor mele*. Cum zăcea acolo, părea mult mai tânăr şi ea-şi dădu seama că nu putea fi decât cu un an sau doi mai mare ca ea.

Elen şi Nectan se duseră spre nord şi sud, în vreme ce ea-şi ocupă locul la est, iar Taliesin se deplasă spre vest. Fredonând încet, înalta Preoteasă veni la marginea cercului, întorcându-se în sensul mersului soarelui pe boltă, începând să danseze în cerc şi în afara lui, printre pietre. O dată, de două ori şi de trei ori, desenă cercul şi, pe când trecea pe lângă ea, Viviane simţi cum propria ei stare conştientă se transformă şi văzu cu privirile modificate un licăr de energie trecând prin pietrele ridicate, care păreau că atârnă în aer. Când termină, reveni în centru.

Viviane se îndreptă, ridicându-se la înălţimea ei deplină, sprijinindu-se bine pe picioare în timp ce se întinse spre cer, iar cercul se umplu cu aroma florilor de măr, pe când invocă puterile care păzeau Poarta de Răsărit pe numele lor străvechi, secrete.

Vocea bătrânei Elen se amplifică, rezonând când căldura sudului umplu cercul; apoi Taliesin chemă apusul, cu un glas muzical, iar Viviane fu ridicată de un val de forţă. Numai când invocaţia lui Nectan îi chemă pe paznicii nordului simţi cum se fixează din nou în pământ. Dar cercul în care revenise nu mai era în întregime în lume. Nici Vortimer nu mai tremura; într-adevăr, acum era destul de cald în cerc.

Ana destupase flaconul de sticlă atârnat la cingătoare, iar mireasma de ulei se împrăştie în aer. Elen îşi turnă ulei pe degete şi se aplecă la picioarele lui Vortimer pentru a desena o pecete a puterii.

— De pământul sacru te leg, şopti ea. Viu sau mort, lui îi aparţii.

Înalta Preoteasă luă licoarea şi-i unse încet falusul, iar el roşi, când membrul i se întări sub mâna ei.

— Cer sămânţa vieţii pe care o porţi, ca să o poţi sluji pe Doamna din toate puterile tale.

Ea-i oferi flaconul Vivianei, care se duse la căpătâiul lui şi începu să traseze o a treia pecete pe fruntea lui. Ea clipi, amintiri ce nu erau din această viaţă dezvăluindu-i un bărbat cu părul blond, cu ochii albaştri ca marea, apoi un alt băiat, cu dragonii regeşti recent tatuaţi pe braţe.

— Toate visele tale şi aspiraţiile, spiritul sacru dinlăuntrul tău le consacru. Ei acum… spuse ea moale şi fu uluită să-şi audă propria sa voce răsunându-i atât de dulce în urechi.

Se întrebă dacă, în toate acele vieţi, îl iubise. Ridicându-şi

voalul, se aplecă şi-l sărută pe buze, iar pentru o clipă o văzu pe zeiţă oglindită în ochii lui.

Se duse să li se alăture mamei sale şi bătrânei Elen la picioarele lui Vortimer. Pe când îşi uneau braţele, ea simţi o schimbare ameţitoare şi urmă un moment de panică atunci când fostul ei eu se desprinse şi începu să tremure. Mai văzuse aşa ceva, dar nu încercase înainte.

Apoi propria sa conştiinţă fu înlocuită de Cealaltă, concentrată asupra a trei personaje care stăteau în cerc, dar fără a fi conţinută de ele, a cărei fiinţă îmbrăţişa lumea. Era conştientă de celelalte chipuri ale naturii Sale triple şi, totuşi, era Una; cu toate că glăsuia prin trei perechi de buze, cuvintele Ei, destinate bărbatului care zăcea culcat, fură rostite pe o singură voce.

— *Tu*, *cel care-o cauţi pe Zeiţă şi crezi că ştii ce-ai cerut*, *ştii acum că nu voi fi niciodată ceea ce-ai aşteptat*, *dar întotdeauna ceva diferit şi ceva mai mult*…

Vortimer se ridicase singur şi acum îngenunchea înaintea pietrei. Cât de mic şi de fragil arăta!

— *Ascultă glasul Meu*, *însă prin tăcere mă vei auzi pe Mine*; *doreşti dragostea Mea*, *dar atunci când o vei primi*, *atunci vei cunoaşte frica*; *Mă implori pentru o victorie*, *dar prin înfrângere vei înţelege forţa Mea*. *Cunoscând toate acestea*, *mai faci ofranda*? *Mi te vei dărui Mie*?

— Am venit pentru Tine…

Glasul lui tremură, însă continuă:

— Nu-Ţi pot înapoia decât ce-Ţi aparţine… Nu cer asta pentru mine, ci pentru poporul Britanniei.

În timp ce Vorimer răspundea, strălucirea din interiorul cercului creştea.

— *Eu sunt Marea Mamă a tuturor celor vii*, veni răspunsul, *am mulţi copii*. *Crezi că prin orice fapte ale oamenilor acest pământ ar putea fi pierdut sau că poţi fi despărţit de Mine*?

Vortimer îşi plecă fruntea.

— *Ai o inimă mare*, *copilul meu*, *şi astfel*, *pentru o vreme*, *se va face voia ta*, *îţi primesc serviciul*, *aşa cum l-am mai îngăduit şi înainte*. *Fost-ai Rege Sacru şi împărat*. *Totuşi*, *vei păstra din nou Britannia*. *Ceea ce-ar putea face un singur om braţul tău va înfăptui*, *dar nu este încă vremea ca saxonii să fie cuceriţi*. *Vremile vor reţine un alt nume*. *Muncile tale în această viaţă nu vor face decât să pregătească drumul*… *Te va mulţumi asta*?

— Trebuie, doamnă. Îţi voi accepta vrerea… spuse el cu glas scăzut.

— *Atunci, odihneşte-te, iar pentru că M-ai slujit, am să te ţin în credinţa mea şi, când Britannia va avea nevoie, te vei întoarce*…

Chipul lui deveni tot mai strălucitor când Zeiţa se întinse să-l cuprindă, iar când îmbrăţişarea Ei luă sfârşit, îl lăsă ghemuit pe piatra altarului, dormind ca un copilaş.

19

La sfârşitul verii, soarele ardea pe cerul lipsit de nori şi transforma iarba în aur. Druizii săpară o groapă la marginea lacului, unde preotesele mergeau să se îmbăieze. Când vremea era atât de călduroasă, nu mai era nevoie de haine, iar femeile îşi întindeau veşmintele pe iarbă şi le uscau în razele soarelui sau stăteau şi flecăreau pe băncile aşezate la umbra stejarului cel mare.

Părul Vivianei crescuse foarte puţin după tunsoarea anuală şi, dacă-l scutura bine, era suficient ca să se usuce. De-acum se obişnuise să-l poarte scurt, iar, într-o asemenea zi, absenţa greutăţii părului era bine-venită. Îşi întinse tunica pe iarbă şi se aşeză pe ea, lăsând soarele să-i încălzească restul trupului până la bronzul care era deja culoarea mâinilor şi a picioarelor ei. Mama ei stătea pe un ciot de copac, cu trupul în umbră, dar capul îi era lăsat pe spate, ca să prindă soarele, în vreme ce Julia o pieptăna.

De obicei, Doamnei îşi purta părul răsucit pe cap, fixat cu ace, dar, când era desfăcut, îi trecea de şolduri. Pe când pieptenul ridica fiecare şuviţă întunecată, fâşii castanii coborau în valuri ca de foc. Cu ochii mijiţi, Viviane privea cum cealaltă femeie se întindea cu plăcere, ca o pisică. Se obişnuise să creadă despre mama ei că era mică şi urâtă, numai ţâfne şi ţepi, cu excepţia – bineînţeles – ocaziei când purta frumuseţea Zeiţei, pe la ritualuri. Însă Ana nu era urâtă nici acum.

Stând acolo, era ca zeiţa în miniatură, cu trupul sculptat parcă în abanos vechi, cu un pântece neted, străbătut de cicatricele argintii rămase în urma naşterilor, şi sâni ridicaţi şi tari. Părea chiar fericită. Curioasă, Viviane îşi concentră privirea, aşa cum fusese învăţată, şi văzu aura Anei arzând într-o lumină

trandafirie. Deasupra pântecelui strălucea cel mai tare. Nici nu era de mirare, din moment ce şi la o privire normală părea că luceşte.

Cu pielea ca de gâscă, sub o bănuială subită şi scandaloasă, Viviane se ridică. Trăgându-şi tunica după ea, se duse lângă maică-sa.

— Părul tău e minunat, spuse ea pe un ton neutru.

Ana deschise ochii, dar încă mai zâmbea. În mod sigur, ceva se schimbase.

— Dar ai avut mult timp la dispoziţie ca să-l laşi să crească. Ai devenit preoteasă pe când aveai cincisprezece ani, nu? Iar anul următor ai făcut primul copil, adăugă ea gânditoare. Eu merg pe nouăsprezece. Nu crezi că a sosit vremea iniţierii mele, mamă, ca să încep şi eu să-mi las părul lung?

— Nu.

Ana nu-şi schimbase poziţia, însă în trupul ei se ghicea o nouă tensiune.

— De ce nu? Deja sunt cea mai bătrână dintre novice la Casa Fecioarelor. Sunt, oare, hărăzită să fiu cea mai vârstnică dintre virginele din întreaga istorie a Avalonului?

Ana se ridică atunci în şezut, deşi furia încă nu-i alungase starea binevoitoare.

— Eu sunt Doamna din Avalon şi eu decid când eşti pregătită!

— La ce lecţii n-am asistat încă? La ce misiuni am dat greş? ţipă Viviane.

— La supunere!

Ochii ei întunecaţi scăpărară şi simţi puterea mamei sale ca pe o pală de vânt fierbinte.

— Chiar aşa? întrebă Viviane făcând uz de singura armă care-i mai rămăsese. Sau, pur şi simplu, aştepţi să devin inutilă, după ce naşti copilul pe care-l porţi în pântece?

Văzu chipul mamei sale învăpăindu-se şi atunci ştiu că era adevărat. Se întâmplase, presupunea ea, la solstiţiul de vară. Se întrebă cine era tatăl sau dacă el măcar ştia.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine, la o vârstă la care eu ar trebui să te fac bunică, tu mai rămâi încă o dată însărcinată?

Voise să pară sfidătoare şi putea auzi ţâfna din propriul ei glas, iar acum faţa ei era cea care luase foc. Când Ana începu să râdă, Viviane se răsuci, trăgându-şi tunica pe ea, iar hohotele mamei sale o urmăriră ca un blestem când o rupse la fugă.

După o vară activă, Viviane deveni dură şi foarte pregătită. Nu-i păsa unde mergea, însă picioarele ei aleseră o cărare sigură în jurul lacului, la o oarecare distanţă de Deluşor, şi curând se trezi mai departe de Avalon decât oricând, din ziua în care sosise. Dar continuă să alerge.

Nu oboseala o făcu să se oprească, ci ceaţa, care se ridică dintr-odată pentru a-i ascunde lumina. Viviane încetini, cu inima bătându-i cu putere. Îşi spuse că era numai ceaţa de pe câmp, ridicată din pământul mocirlos de căldura zilei. Dar pâcla apărea în mod normal numai când noaptea începea să răcească aerul, iar ultima dată când văzuse ea soarele era în toiul amiezii. Lumina, vizibilă acum, era argintie şi nu mai putea vedea în nicio direcţie.

Viviane se opri şi privi în jur. Se spunea că Avalonul fusese retras într-un loc aflat jumătate în lumea oamenilor şi jumătate în cea a Zânelor. Cei care cunoşteau vraja treceau prin ceţuri pentru a ajunge pe malul lumii omeneşti. Dar, din când în când, se întâmpla ceva rău şi câte-un bărbat sau câte-o femeie se pierdea pe celălalt tărâm.

Mama mea ar fi fost mai înţeleaptă, se gândi ea, în timp ce transpiraţia i se usca lipicioasă pe piele, *dacă m-ar fi lăsat să încerc ceţurile dinspre lumea muritorilor*.

Voalul de pâclă se subţia; mai făcu un pas, apoi se opri brusc, deoarece se dezvăluia o coastă de deal luxuriantă şi verde, plină de flori necunoscute. Era frumos, dar nu un tărâm pe care să-l fi ştiut.

De cealaltă parte a ridicăturii cânta cineva. Viviane se încruntă, pentru că vocea, deşi destul de plăcută, păstra cu greu linia melodică. Cu grijă, îşi făcu loc printre ferigi şi privi peste coasta dealului.

Un bătrân stătea şi cânta printre flori. Era tuns pe frunte ca un druid, dar purta o tunică informă, de lână întunecată, iar pe piept îi atârna o cruce de lemn. În uimirea ei trebuie că provocase vreun zgomot pentru că el o văzu şi zâmbi.

— Fii binecuvântată, bălaio, spuse el blând, de parcă s-ar fi temut că ea ar fi putut dispărea.

— Ce faci aici? întrebă ea, venind pe deal în jos.

— Aş putea să te întreb acelaşi lucru, spuse el pe când îi examina picioarele zgâriate şi transpiraţia de pe frunte. Pentru că, deşi arăţi ca oamenii din Tărâmul Zânelor, văd că eşti o fată

muritoare.

— Îi poţi *vedea*? exclamă ea.

— Mi s-a dat acest dar şi cu toate că fraţii mei întru credinţă m-au avertizat că astfel de creaturi sunt demoni sau vedenii, nu pot să cred că e ceva rău cu cineva atât de deschis la culoare.

— Atunci, eşti un călugăr foarte neobişnuit, din câte-am auzit eu, zise Viviane, aşezându-se pe bancă, lângă el.

— Mă tem că aşa-i, pentru că nu mă pot opri să simt că Pelagius al nostru a avut dreptate atunci când a predicat că un om poate trăi virtuos şi în pace cu întregul cer. Am fost hirotonisit preot de episcopul Agricola şi-am luat numele de Fortunatus. El considera doctrina lui Augustin, cum că toţi ne naştem păcătoşi şi putem spera la mântuire ca la un capriciu al Domnului, o erezie. Dar ei cred altceva la Roma şi, astfel, noi, cei din Britannia, suntem persecutaţi. Fraţii de la Inis Witrin m-au luat şi m-au lăsat să intreţin capela de pe Insula Păsărilor.

Zâmbi, apoi privirea i se înăspri şi arătă dincolo de ea.

— Şşşş… Uite-o, frumoasa, o vezi?

Încet, Viviane îşi întoarse capul tocmai când o strălucire iridiscentă, care ieşea dintr-un arbore bătrân, se preschimbă într-o formă suplă, acoperită de inflorescenţe albe şi înveşmântată în unduiri lucioase, negru-albastre.

— Bună, mamă, te salut, murmură fata cu capul plecat, iar mâinile i se mişcară în salutul ritual.

— Iată o fecioară din viţa veche, surioarelor, să o primim bine!

Când spiritul glăsui, dintr-odată aerul se umplu cu fiinţe strălucitoare, înveşmântate în sute de nuanţe. Timp de câteva clipe se rotiră în jurul ei; pielea o furnica de la mângâierile acestor mâini imateriale. Apoi, în hohote precum zurgălăii, se duseră de-acolo.

— Ah, acum înţeleg. Eşti din *celălalt* tărâm, din Avalon.

Părintele Fortunatus dădu din cap.

Şi ea făcu la fel.

— Mă cheamă Viviane.

— Se spune că este o insulă binecuvântată, zise el simplu. Cum se face că te-ai rătăcit de-acolo?

Ea-l privi cu suspiciune, iar el se uită la ea cu o inocenţă dezarmantă. Îşi dădu seama că el n-ar folosi niciodată nimic din cele spuse de ea împotriva ei ori împotriva mamei ei, întrebase pentru că-i păsa de ea.

— Eram supărată. Mama mea e însărcinată – la vârsta *ei* –, dar încă mai încearcă să mă considere tot un copil!

Viviane clătină din cap. Era greu acum să-şi amintească ce o făcuse să se înfurie aşa.

Părintele Fortunatus îşi deschise ochii.

— Nu am niciun drept să-ţi dau sfaturi, pentru că adevărul este că ştiu foarte puţine despre cele femeieşti, însă este sigur că o nouă viaţă este un motiv suficient de bucurie, iar cu atât mai mult, dacă este pe drum, un fel de miracol. Va avea nevoie de ajutorul tău ca să se descurce, te asigur. Nu te va bucura dulcea greutate a unui copil în braţele tale?

Acum era rândul Vivianei să se minuneze, pentru că, în resentimentul ei, nu se gândise aproape deloc la copil. Bietul prunc, oare cât timp va avea Doamna să se ocupe de el? Copilul va avea nevoie de ea, chiar dacă Ana nu. Părintele Fortunatus era un bătrân simpatic, iar vorbind cu el se liniştea.

Privi în sus, întrebându-se dacă-şi putea găsi drumul afară de-aici şi-şi dădu seama că lumina argintie, fără nicio direcţie, se întuneca, devenind un punct purpuriu, crepuscular, cu scăpărări strălucitoare.

— Ai dreptate, e timpul să mă întorc înapoi în lume, spuse preotul.

— Cum îţi găseşti drumul?

— Vezi piatra aceea? Este atât de veche, încât şade şi pe Insula Păsărilor, iar, când păşesc pe ea, pot intra puţin în ţinutul Zânelor. Sunt multe astfel de locuri de putere, cred, unde vălurile sunt atât de subţiri între lumi. Vin după ce-am spus Liturghia de duminică, pentru a-L lăuda pe Dumnezeu în creaţia Lui, pentru că, dacă El este Creatorul a toate, în mod sigur El a făcut şi acest loc şi nu cunosc un altul mai bun. Eşti bine-venită să te întorci împreună cu mine, fată. Sunt femei sfinte pe insula Brigăi care ţi-ar putea da adăpost…

Este şansa după care tânjeam, *atâta*, se gândi Viviane, *să scap şi să-mi fac propria mea viaţă în lume*. Dar clătină din cap.

— Trebuie să mă întorc la casa mea. Poate că voi mai găsi un astfel de loc, unde voalurile se subţiază.

— Prea bine, dar ţine minte piatra! Vei fi întotdeauna bine-venită, dacă vei avea vreodată nevoie de mine.

Bătrânul se ridică în picioare şi-şi întinse mâinile a binecuvântare, iar Viviane, de parcă ar fi fost unul dintre druizii

în vârstă, se aplecă să o primească.

Zeiţă, călăuzeşte-mă, se gândi ea în timp ce el dispăru în amurg. *Am grăit cu mult curaj, dar n-am nicio idee pe unde să mă duc*.

Se ridică şi-şi închise ochii, zugrăvindu-şi în minte Insula Avalonului odihnindu-se în crepusculul sângeriu, cu ultima strălucire trandafirie a cerului dinspre apus lucind în apele de jos. Şi, pe când i se linişteau gândurile, primele note ale muzicii începură să cadă în tăcerea ei ca o ploaie de argint. Frumuseţea lor era aproape nepământească. Dar, din când în când, muzica tremura, iar în acele momente de slăbiciune omenească, îşi dădu seama că ce se auzea nu era de la elfi, ci era cântul unui harpist, mai presus de armoniile la care ajungea muzica oamenilor.

Cerul tărâmului Zânelor nu era cu totul strălucitor, dar nici nu se întuneca de tot. Amurgul roşiatic îi permitea să vadă pe unde păşea şi Viviane se deplasă încet spre sunetul muzicii. Acum se auzea mai tare, răsunând atât de tânguitoare, încât îi venea să plângă. Nu numai armoniile îi frângeau sufletul, ci şi dorul care pătrundea prin ele. Harpistul cânta despre tristeţe, despre dor, peste dealuri şi ape, chemându-l pe rătăcitor acasă...

Zăpada iernii-i albă şi sclipeşte...
Pierdută-i, chiar pierdută, zac şi jeluiesc...
Se topeşte şi se scurge, lăsând pământul umed şi-l dezgoleşte.
Oh, ea va veni iar,
Însă nicicând acelaşi dar.

Iar Viviane, luându-se după muzică, se trezi în cele din urmă străbătând o pajişte unde ceaţa serii tocmai începea să alunece de pe pământul reavăn. În depărtare, silueta familiară a Deluşorului se ridica întunecată pe cer. Dar privirea ei era fixată pe ceva aflat mult mai aproape, pe silueta lui Taliesin, care cânta la harfa sa, aşezat pe o piatră cenuşie, roasă. *Bobocul ce-n floare dă vesteşte primăvară*...

Pierdută-i, chiar pierdută, zac şi jeluiesc...
Pentru ca fructele să dea în pârg, ea trebuie să piară.
Oh, ea va veni iar,

Însă nicicând acelaşi dar.

Uneori, cântând, viziunile invocate de Taliesin cu muzica sa erau atât de vii, încât era sigur că le-ar fi putut atinge, dacă şi-ar fi ridicat degetele de pe corzi. Prima oară, fata care venea spre el, silueta ei subţire, îmbrăţişată de ceţurile tărâmului Zânelor, părea una de a lor, cu capul sus şi pasul atât de uşor, că n-ar fi putut spune dacă atingea pământul. Dar, dacă era doar o nălucire, era una de-a Avalonului, pentru că acel mers diafan era al unei preotese.

„*Lanurile verii de-al grânelor aur lucesc*...”

Uluit, o privi şi degetele sale continuară să se plimbe peste corzi. O cunoştea, dar era străină, pentru că inima lui chemase copila pe care-o iubise, iar aceasta era o femeie, una frumoasă.

„*Tăiate pentru pâine*, *’nainte de-al iernii ger*...”

Apoi ea-i rosti numele, iar asta rupse vraja. Avu timp doar să pună harfa jos înainte ca ea să ajungă, smiorcăindu-se, în braţele lui.

— Viviane, draga mea…

O bătu cu mâna pe spate, conştient că în braţe nu mai avea un trup de copil.

— M-am îngrijorat pentru tine.

Ea se desprinse din îmbrăţişare, privindu-l.

— Ai fost îngrozit… am auzit teama în cântecul tău. Iar mama mea a fost şi ea îngrozită? Mă întrebam dacă mă caută deja în mlaştini.

Taliesin căzu pe gânduri. Doamna spusese foarte puţine, dar el recunoscuse teama bolnavă din ochii ei.

— I-a fost frică. De ce-ai fugit?

— M-am supărat, spuse Viviane. Nu-ţi fie teamă, n-am s-o mai fac încă o dată… nici când s-o naşte copilul. Ştiai? adăugă ea dintr-odată.

Merita să afle adevărul, se gândi el şi dădu din cap.

— S-a întâmplat lângă focurile de la solstiţiul de vară.

Văzu înţelegerea coborând în ochii ei şi se întrebă de ce trebuia el să se simtă ruşinat.

— Aşadar, de astă dată, zise ea cu o voce slabă, îţi aminteşti. Iar acum nu vă mai sunt de folos, nici ţie, nici ei.

— Viviane, nu-i adevărat!

Taliesin ar fi vrut să se opună, să-i spună că va fi întotdeauna

un tată pentru ea, mai ales acum, când mama ei purta în pântece copilul lui, însă în acea clipă, când semăna atât de mult cu Ana, aşa cum trebuie să fi fost când era tânără, admise că simţămintele sale nu erau cu totul părinteşti şi că nu ştia ce să spună.

— Nu mă va iniţia ca preoteasă! Ce-aş mai putea *face*?

Taleisin era druid şi, pe cât era de nedumerit bărbatul din el, preotul răspunse acelui strigăt.

— Există un singur lucru pe care-l poţi face pentru că eşti fecioară, ceva de care avem mare nevoie. Cele Patru Comori sunt în păstrarea druizilor. Sabia şi Suliţa pot fi îngrijite de preoţii noştri, iar Talerul de către o femeie, însă Cupa ar trebui îngrijită numai de o fecioară. Ai accepta această misiune?

— Ar îngădui mama?

Văzu supărarea de pe faţa ei transformându-se în îngrijorare.

— Cred că este voia Zeiţei ca tu să faci asta, Viviane, iar la aşa ceva nici măcar Doamna din Avalon nu se împotriveşte.

Ea zâmbi, însă în inima lui Taliesin mai era încă tristeţe, iar în minte îi veni un nou vers, care părea să aparţină cântecului său:

Copila ce obişnuia să râdă şi s-alerge…
Pierdută-i, *chiar pierdută*, *zac şi jeluiesc*…
Ca o femeie sub soare de-acuma merge
Oh, *ea va veni iar*,
Însă nicicând acelaşi dar.

În ţinutul de la apus, bărbaţii se grăbiră să-şi recolteze lanurile, pe când anul se pârguia spre anotimpul culesului, pentru că saxonii culegeau propriile lor roade cu săbiile însângerate. Zvonurile zburau precum ciorile gureşe pe la ţară. O bandă înarmată, sub comanda lui Hengest, arsese Calleva; o alta, condusă de fratele său, Horsa, nu izbutise să ia Venta Belgarum, dar prădase sălbatic Sorviodunum. Desigur, dacă ar avea voinţa de a continua să atace, ar ajunge în nord, spre prăzile bogate de la Aquae Sulis şi ale mendipilor. Dar mai exista o cale, mai puţin străbătută, care ducea drept spre vest, spre Lindinis.

Dacă saxonii nu aveau destui oameni să se aşeze pe aceste pământuri, aveau suficient de mulţi războinici, astfel încât să fie o pradă uşoară cu ocazia unui viitor atac. Barbarilor, se spunea,

nu le păsa de oraşe şi ateliere. Odată ce terminau de băut tot vinul furat, se întorceau la leorbăitul berii. Ceea ce voiau era pământul, pământ fertil, la *înălţime*, care să nu fie înghiţit, aşa cum se întâmplase cu ţinutul lor natal, de valurile sărate ale mării.

Oamenii din Ţinutul Verii dădeau din cap şi-şi spuneau unul altuia că în mlaştinile lor erau, probabil, destul de adăpostiţi, însă, într-un an secetos, vegetaţia de pe pajiştile de mai sus fusese tăiată pentru fân, iar locurile care fuseseră mai tot timpul ascunse sub apă erau acum acoperite de un covor de un verde strălucitor.

Însă Viviane nu le acorda prea multă atenţie acestor lucruri. Indiferent ce altceva ar mai fi putut hăpăi barbarii, era clar că nu vor ajunge niciodată în Avalon. Nu fu tulburată nici când sarcina mamei sale deveni mai vizibilă, pentru că Taliesin se dovedise a fi un om de cuvânt, iar acum avea şi ea un scop al său. Studiase împreună cu celelalte novice ştiinţa celor Patru Comori, iar acum învăţa că era doar începutul, cu toate că însemna mult mai mult decât ştia majoritatea oamenilor. Ceea ce-i trebuia acum nu erau noi cunoştinţe – ca să umbli cu lucrurile sacre îţi trebuia înţelepciunea inimii, nu a minţit. Pentru a ajunge Păzitor al Potirului, ea însăşi trebuia să fie transformată.

Era, în felul său, un antrenament chinuitor, la fel ca şi noviciatul ei, dar mult mai concentrat. În fiecare zi se îmbăia în apele fântânii sacre. Acea apă fusese întotdeauna băutura preoteselor, dar acum ea mânca mai frugal, iar hrana consta în fructe şi legume, numai cu puţine grâne, fără lapte sau brânză. Slăbi şi, uneori, ameţea; păşea prin lume la fel cum ar fi mers pe sub apă, însă în acea lumină pâlpâitoare toate lucrurile deveneau transparente pentru ea, şi, chiar mai clar, începu să vadă ce era între lumi. Pe măsură ce pregătirea Vivianei avansa, ea înţelese de ce găsirea unei fecioare pentru această îndatorire era aşa o greutate. O fată nu ar fi avut puterea minţii şi a trupului, însă pe calea firească a lucrurilor, o femeie tânără, de vârsta ei, ar fi fost deja preoteasă şi şi-ar fi exercitat deja dreptul de a merge la focurile de Beltane. Nu-i displăcea deloc că fetele mai tinere, care se întrebaseră ce vină-i întârziase iniţierea, acum o priveau cu un soi de nelinişte.

Pe măsură ce vedea cum trupul mamei sale devenea tot mai

diform din cauza sarcinii, Viviane păşea împăcată şi graţioasă, bucurându-se de propria ei virginitate. Era conştientă că Potirul, la fel ca Zeiţa, avea multe manifestări, însă i se părea limpede că forma cea mai importantă era cea păzită de druizi, un vas strălucitor de o puritate neîntinată.

În ajunul echinocţiului de toamnă, când anul oscilează pe pragul dintre soare şi umbră, druizii veniră după Viviane. O îmbrăcară într-o robă al cărei alb era mai neprihănit chiar şi decât al lor şi, printr-o procesiune tăcută, fu condusă într-o încăpere subterană. Acolo, pe un altar de piatră, zăcea o sabie, cu o teacă crăpată şi scorojită de trecerea vremii. Sprijinită de perete, o suliţă. Lângă ea, săpate în perete, erau două nişe. În cea mai de jos, pe o pânză albă, se odihnea un taler lat. În cea de sus… Vivianei i se tăie respiraţia, pentru că privea pentru prima dată Potirul.

N-ar fi putut spune cum i s-ar fi părut unui ochi neiniţiat, poate o cupă de lut sau un potir de argint sau un castron de sticlă cu un mozaic sclipitor de flori chihlimbarii. Ceea ce vedea Viviane era un vas atât de curat, încât nu părea făcut din cristal, ci chiar din apă, care luase forma unui bol. Desigur, se gândi ea, degetele ei de muritoare ar trece prin ea. Însă i se spusese că trebuie să-l ridice, aşa că păşi înainte.

Apropiindu-se, simţi, la început, o presiune, apoi un val de aer căruia i se împotrivi de parcă ar fi mers contra unui pârâu. Sau poate, se gândi ea buimăcită, era vreo vibraţie, pentru că acum, dacă nu-i ţiuiau urechile înseamnă că auzea un fluierat dulceag. Părea să fie moale, dar foarte repede copleşi orice alt sunet. Şi mai aproape, se întrebă dacă nu cumva îi va înmuia oasele.

La asta, Viviane simţi un tresărit de spaimă. Privi înapoi, druizii o urmăreau plini de speranţe, dorindu-i să continue. Ea-şi spuse că teama care o cuprinsese dintr-odată era ceva iraţional, dar continua să se manifeste.

Şi dacă nu era decât un plan urzit de Taliesin şi de mama ei ca să scape de ea? Adevăr sau închipuire, ştia foarte bine că atingerea Potirului însemna moartea, atâta vreme cât îi era frică. Îşi spuse că nu trebuia să facă asta. Se putea întoarce să plece de aici, trăind acoperită de ruşine. Dar, dacă moartea era de preferat vieţii duse aşa cum o dusese ea, n-avea nimic de pierdut dacă-l îmbrăţişa.

Mai privi o dată spre Potir, iar de data asta văzu un ceaun

care păstra marea spaţiului, îngreunat de stele. Din bezna aceea auzi un glas atât de catifelat, încât de-abia îl desluşi, dar cu toate astea îl simţi până la oase.

— *Eu sunt descompunerea a tot ceea ce-a fost*; *din Mine izvorăşte tot ceea ce va să vină*. *Acceptă-Mă*, *iar apele Mele întunecate te vor mătura*, *pentru că sunt Cazanul Sacrificiului*. *Dar sunt şi vasul Naşterii*, *iar din adâncul Meu poţi renaşte*. *Fiică*, *vrei să vii la Mine şi să porţi puterea Mea în lume?*

Viviane simţi lacrimile rostogolindu-i-se pe obraji, pentru că în acea voce n-o auzise pe Ana, ci pe adevărata Mamă, după care tânjise întotdeauna. Păşi până în punctul de echilibru dintre Beznă şi Lumină şi ridică Potirul.

O strălucire orbitoare, care era ambele şi niciuna, pulsa prin încăpere. Unul dintre druizi ţipă şi ţâşni afară; altul căzu ca mort. Dar celelalte feţe erau deschise şi uluite, şi, când şi Fecioara, ştiindu-se acum ceva mai mult decât Viviane, ridică Potirul, radiau de bucurie.

Trecu printre ei şi urcă treptele, purtând vasul sacru în mâini. Făcând paşi măsuraţi, o apucă pe cărarea care ducea la fântâna sacră, iar acolo unde apa urca neîncetat din sursele sale secrete îngenunche şi-l umplu. Din nişa din puţul fântânii venea o strălucire de răspuns, acolo unde era ascuns flaconul cu sângele sacru, lăsat de părintele Iosif în grija preoteselor. Apa din izvorul sacru curgea limpede şi pură, însă peste pietre lăsa o dâră sângerie. Când Viviane îl ridică, umplut până la buză, Potirul începu să pulseze cu o strălucire trandafirie.

Lumina acea plăcută strălucea precum zorii în miezul nopţii în timp ce ea continua să meargă pe cărarea care ducea spre lac. Acolo ridică încă o dată Potirul şi-i vărsă conţinutul în apa mai vastă într-un şuvoi sclipitor. Privirii sale schimbate i se părea că apa din fântână poartă în ea o strălucire care se împrăştia în note scânteietoare, până când întregul lac fu acoperit de un luciu opalescent. Tot ceea ce atingea apa va primi o parte din binecuvântare, nu numai la Avalon, dar în toate lumile.

Pentru Viviane ceremonia Potirului lăsase în urmă o mare pace, dar în lumea din afară încă mai bântuiau saxonii.

Într-o seară, peste câteva săptămâni, când zilele începuseră să se întunece mai repede, odată cu apropierea Samhainului, una dintre fete veni în goană de la lac, aducând vestea că se

apropia o barcă. Vâslaşul era Heron, unul dintre oamenii mlaştinii care cunoştea vraja ca să poată străbate ceţurile spre Avalon, dar pasagerul ei, după îmbrăcăminte, era unul dintre călugării de pe Inis Witrin. Înainte ca înalta Preoteasă să poată spune ceva, toţi cei aflaţi la distanţa potrivită pentru a auzi se buluceau pe cărare în jos să vadă cu ochii lor.

Barca urcă spre mal alunecând pe noroi şi, lăsându-l pe călugăr, care fusese legat la ochi, aşezat la prova, omul mlaştinii păşi prin apa mică, spre uscat.

— Părinte Fortunatus! exclamă Viviane, grăbindu-se. Ana îi aruncă o privire uluită, dar nu mai era timp de explicaţii.

— Heron, de ce l-ai adus aici pe acest străin fără îngăduinţa mea?

Glasul înaltei Preotese îl biciui pe omul mlaştinii, făcându-l să cadă în genunchi. Se plecă înaintea ei, atingând noroiul cu fruntea, în vreme ce călugărul stătea şi-şi întorcea capul de parcă ar fi putut vedea cu urechile. Mâinile sale nu erau legate, însă Viviane observă că nu făcuse niciun efort de a îndepărta pânza.

— Doamnă, îl aduc să vorbească pentru mine! Oamenii-lupi…

Scutură din cap şi tăcu, tremurând.

— Despre saxoni vorbeşte, spuse atunci Fortunatus. Au prăpădit Lindinisul şi acum vin încoace. Satul lui Heron, care se află pe malul de sud al lacului, arde deja. Ai lui s-au refugiat în abaţia noastră, dar, dacă saxonii vin acolo, aşa cum par să facă, nu ne putem împotrivi. Nu daţi vina pe acest om, pentru că a fost ideea mea să venim la dumneavoastră. Noi, cei de la abaţie, suntem dispuşi să fim martirizaţi pentru credinţa noastră, dar este dureros că trebuie să moară bărbaţi şi femei nevinovaţi şi copii mici. Am încercat să-i convertim, dar ei încă au mai multă credinţă în vechii zei decât în cei noi. Nu ştiu de nicio putere care să-i apere, doar cea a Avalonului.

— Eşti un călugăr ciudat, dacă spui asta! exclamă înalta Preoteasă.

— El este cel care poate vedea oamenii vrăjiţi şi este în graţia lor, spuse Viviane.

Capul lui se înclină spre ea şi el zâmbi.

— Nu eşti tu, fecioara mea vrăjită? Mă bucur să aflu că ai ajuns cu bine acasă.

— Ţi-am ascultat rugămintea, dar asta nu este o decizie pe

care s-o iau dintr-un moment într-altul, spuse Ana. Trebuie să aştepţi în timp ce mă sfătuiesc cu consiliul meu. Mai bine lasă-l pe Heron să te ducă înapoi la locul tău. Dacă vom hotărî să venim să vă ajutăm, nu va trebui să ne arăţi drumul.

Discuţiile din sala de întruniri continuară până se lăsă întunericul.

— De pe vremea lui Carausius, Avalonul a rămas secret, argumentă Elen. Am auzit că, înainte de asta, uneori înaltele Preotese se cam amestecau în treburile lumii din afară şi că ieşea rău. Nu cred că ar trebui să schimbăm această politică, deoarece ne-a fost de mare folos.

Unul dintre druizi dădu din cap cu tărie.

— Aşa este, iar mie mi se pare că acest atac, sângeros după cum este, nu face decât să dovedească importanţa izolării noastre.

— Saxonii înşişi sunt necredincioşi, spuse Nectan. Poate că ne fac un favor curăţând teritoriul de aceşti creştini care spun despre Zeiţă că este un demon şi ne-ar ucide pentru că l-am sluji pe diavolul lor.

— Dar nu numai pe creştini îi omoară! remarcă Julia. Dacă-i vor masacra pe toţi oamenii mlaştinii, va trebui să mânuim noi bărcile pentru a traversa lacul când călătorim în Britannia?

— Ar fi ruşinos să-i părăsim, după ce ne-au slujit atât de bine şi vreme îndelungată, interveni unul dintre druizii mai tineri.

— Iar creştinii de la abaţie sunt altfel, vorbi Mandua cu sfioşenie. Nu s-a împrietenit chiar Mama Caillean cu fondatorul abaţiei?

— Dacă nu acum, când ne vom folosi de puterea ta? întrebă tânărul druid. De ce să ne deprindem cu vrăjile, dacă nu le folosim atunci când trebuie?

— Trebuie să-l aşteptăm pe Salvatorul promis de zei, spuse Elen. El va lua Sabia şi-i va izgoni pe aceşti ticăloşi de pe pământ!

— Fie ca el să se nască curând! suspină Mandua.

Încă se mai contraziceau când Viviane nu-şi mai putu stăpâni exasperarea şi părăsi sala. Părintele Fortunatus nu-i dăruise mai mult decât urările sale de bine, dar nu şi-l putea scoate din minte. Desigur, nu toţi creştinii erau fanatici, dacă se găseau între ei astfel de oameni. Şi mai ştia că mai exista o legătură

între Avalon şi Inis Witrin. În pofida protecţiei cu care se lăudau preotesele, nu se putea împiedica să nu se întrebe cum ar fi afectat Avalonul, dacă Inis Witrin cădea pradă distrugerii.

După cum se întâmpla adesea în aceste zile, Viviane descoperi că paşii o purtaseră spre sanctuarul unde erau ţinute Comorile sub pază. Avea dreptul să intre şi să plece după cum dorea, iar druidul de pază se dădu la o parte ca s-o lase să treacă.

De ce le păzeşte? se întrebă, contemplând licărul fantomatic al forţei care pătrundea prin pânza în care erau învelite. Era adevărat, folosise Potirul pentru a binecuvânta pământul, însă Avalonul era deja sacru. Ţinutul care trebuia binecuvântat era în lumea din afară. Nimeni nu mai ridicase Sabia de la Gawen încoace; nu ştia nici măcar când folosise ultima dată cineva Talerul sau Suliţa. Pentru *ce* le mai păstrau?

De parcă i-ar fi simţit gândurile, din direcţia Potirului izbucni o strălucire mai puternică. *Vrea asta*, se gândi Viviane mirată. *Vrea să lucreze în lume*!

Se gândi la ultimele câteva zile. Cu toate că restricţiile ritualice din săptămânile de dinaintea echinocţiului erau mai îngăduitoare, ajunsese să se obişnuiască să respecte acea dietă şi, cu toată agitaţia de peste zi, astăzi nu mai mâncase nimic de la amiază. Inspirând adânc, se apropie de Potir.

— Ce faci? întrebă Taliesin din pragul uşii, cu frica sclipindu-i în ochi. Nu s-a făcut nicio pregătire, nicio ceremonie…

— Ceva trebuie făcut. Voi sunteţi cu toţii mult prea dezbinaţi ca să treceţi la fapte, dar eu văd numai necesitatea şi simt că Potirul doreşte să răspundă. Negi că am acest drept?

— Ai dreptul. Eşti Paznicul.

Răspunsul îi fusese smuls.

— Dar, dacă ai înţeles greşit dorinţele sale, Potirul te va trăsni…

— Nu-mi risc decât propria mea viaţă şi am dreptul să fac şi aşa ceva… spuse ea cu blândeţe şi văzu că trăsăturile lui se schimbă, omul imperfect fu înlocuit cu ceva mai măreţ, aşa cum văzuse că i se întâmplase lui şi în timpul ritualului şi, desigur, în alte împrejurări.

— Cum ai să treci pe insula cealaltă?

— Dacă sunt menită să ajung acolo, atunci, în mod sigur Potirul va avea puterea de a-mi arăta drumul.

El îşi înclină capul.

— Aşa este. Du-te la fântână şi ocoleşte-o de trei ori, gândindu-te la locul unde ai vrea să ajungi, iar după ce ai terminat al treilea cerc, eşti acolo. Nu pot să-ţi interzic asta, dar am să te urmăresc, dacă vrei, să veghez asupra ta…

Viviane dădu din cap şi atunci strălucirea alungă orice percepţie umană când scoase Potirul.

Taliesin înţelegea că Puterile Avalonului îşi păstraseră secretele, deoarece Fecioara care ducea Potirul de lângă comorile sale nu mai era Viviane. Însă îşi păstrase suficientă luciditate încât să simtă atât teamă, cât şi nelinişte, din plin, pe când treceau printre lumi. Şi atunci dulcea beznă a Avalonului fu înlocuită de mirosul fumului, iar cântecul nocturn al greierilor, de ţipetele oamenilor pe moarte.

Bărbaţii Dragonului Alb atacau Inis Witrin. Unele dintre casele de la margine erau deja în flăcări. Omenii întunecaţi ai mlaştinilor încercau să apere insula, dar cădeau precum copiii înaintea urgiei saxonilor. O luptă se răspândea rapid dincolo de chiliile adunate în jurul vechii biserici, prin livada călugărilor şi şoproanele construite de ei mai jos de fântână.

Fecioara stătea înaintea ei, privind de sus scena. Potirul, încă învelit, era ţinut strâns la pieptul ei, iar întregul ei trup părea să strălucească. În adâncul puţului fântânii, ca o reflexie, Taliesin zări un licăr roşiatic. Chiar atunci cineva o văzu şi strigă. Oamenii mlaştinilor dădură înapoi, iar saxonii, auzind cuvântul „comoară”, începură să gonească spre ea cu limba scoasă, precum lupii pe urmele prăzii.

Saxonii atacaseră folosind focul. Aşadar, era drept, se gândi Taliesin, ca puterea Apei să fie cea care să-i combată. Cum urletele lor îl înspăimântau, în timp ce se repeziră spre ei, el se postă în spatele Fecioarei, însă ea rămase neclintită şi netulburată să se confrunte cu ei. Iar atunci, când deja putea vedea lumina focului sclipind în dinţii dezgoliţi ai primului dintre ei, ea trase pânza de pe Potir.

— Oh, oameni de sânge, iată sângele Mamei voastre! intonă ea cu glas limpede şi începu să toarne apa adunată din fântâna de pe Avalon.

— Oameni lacomi, primiţi comoara dorită şi veniţi la Mine!

Lui Taliesin i se părea că un râu de lumină se revărsa spre ei,

atât de strălucitoare, încât de-abia dacă mai vedea ceva. Dar saxonii începură să bâjbâie, de parcă fuseseră orbiţi, urlând despre beznă. Iar apoi apa îi înghiţi şi se înecară.

În zilele următoare, fiecare veni cu propria lui istorisire despre acel moment. Unii dintre călugări jurau că Sfântul Iosif însuşi apăruse, iar sticluţa cu sângele lui Hristos, adus de el în Britannia, strălucea în mâna lui. Saxonii care supravieţuiseră jurau că o văzuseră pe măreaţa regină a lumii Subpământene, chiar înainte ca râul care încercuieşte întreaga lume să-i mături. Oamenii mlaştinii, zâmbind cu zâmbetul lor secret, discutară între ei despre zeiţa de la fântână, care venise încă o dată să-i ajute la necaz.

Poate că Taliesin a fost cel care s-a apropiat cel mai mult de adevăr când i-a povestit înaltei Preotese ce se întâmplase, pentru că era destul de înţelept ca să ştie că vorbele omeneşti nu puteau decât să deformeze realitatea atunci când o dimensiune transcendentală străbătea lumea.

Viviane însăşi nu le putea spune nimic. Pentru ea exista doar amintirea strălucirii, iar de la Părintele Fortunatus, trimisă cu unul dintre oamenii mlaştinii, o cunună de flori de câmp.

20

Iarna trecu în linişte. Primul val de frig îi trimisese pe năvălitori înapoi în bârlogurile lor din est, iar victimele lor îşi oblojiră rănile şi se apucară să-şi reconstruiască locuinţele. Veni şi vestea că fiii lui Vortigern îl alungaseră pe Hengest înapoi pe Insula lui Tanatus şi-l asediau acolo. Răbdătoare, lumea dorea primăvara; iar în Avalon cu toţii aşteptau naşterea copilului Doamnei.

După atac, Viviane ceruse încă o dată iniţierea, însă nu fusese surprinsă când mama ei refuză. Aşa cum spusese Ana, ar fi trebuit să fie pedepsită pentru că acţionase pe cont propriu. Singurul lucru care o scuză fu doar faptul că reuşise. Consiliul nu ar fi îngăduit niciodată aşa ceva, iar eşecul ar fi însemnat osândirea ei. Ceea ce acceptase chiar Potirul, înalta Preoteasă nu putea condamna. Totuşi, nu trebuia să răsplătească trufia fiicei sale.

Însă, de data asta, Viviane nu se plânse. Ea şi mama ei ştiau

prea bine că ar fi putut pleca oricând ar fi dorit. După ce se va naşte copilul, va fi luată o decizie, pentru că, dacă era băiat sau fată, care ar fi putut-o înlocui, apariţia pruncului va schimba totul. Şi aşa, Viviane, la fel ca Ana, aştepta cu o nerăbdare tot mai mare să vină primăvara.

Trecu şi sărbătoarea Briga, iar florile începură să cadă de pe crengile mărului. Pe măsură ce anotimpul se apropia de echinocţiu, pajiştile, de un verde luxuriant după inundaţiile iernii, începură să se împodobească cu păpădii, mici flori purpurii, şi cu primele stele din pătrunjelul vitelor. Pe terenurile inundabile se puteau găsi câteva flori albe de piciorul-cocoşului şi, ici-colo, gălbenele aurii de mlaştină; pe maluri, stânjenelul galben începuse să prindă culoare şi primele flori de nu-mă-uita apăreau ca nişte daruri căzute din cer. Vremea deveni tot mai schimbătoare, într-o zi furtunoasă, cu puţin frig de iarnă, pentru ca următoarea să fie o promisiune zâmbitoare de vară. În siguranţă în pântecele mamei sale, copilul Anei continuă să crească.

Ana se ridică de pe bancă cu ajutorul bastonului şi-şi reluă urcarea. Până acum, încă nu se gândise să ia în considerare ceea ce preotesele mai tinere făceau de zeci de ori în fiecare zi, o „ascensiune”, însă în starea ei actuală, banca plasată la jumătatea drumului dintre malul lacului şi sala de întruniri, pentru folosul celor mai bătrâni membri ai comunităţii lor, era foarte bine-venită. Bastonul nu era pentru sprijin, ci pentru echilibru, să nu cadă, dacă se împiedica de vreo piatră pe care n-o vedea.

Privi rotunjimea pântecelui cu un amestec de exasperare şi mândrie. Probabil că arăta ca un cal trăgând o căruţă. O sarcină care la o femeie înaltă ar fi părut demnă, la ea era ceva grotesc. Poate că era Taliesin subţire, dar era înalt, iar ea bănuia că acest copil avea să fie ca el. Îşi reaminti că le născuse pe primele ei două fiice fără prea multe necazuri şi că fuseseră mari şi fără cusur. Naşterea Vivianei fusese uşoară pentru că ea era mică.

Dar pe atunci, se gândi ea cu amărăciune, *nu aveam aproape patruzeci de ani*. La şaisprezece ţopăia în sus şi-n jos pe Deluşor fără să se mai oprească să-şi tragă răsuflarea, până venea ziua sorocului. De data asta, deşi euforia sarcinii o ajutase să treacă de primele două treimi ale perioadei într-o stare de spirit bună,

în ultimele trei luni devenise cât se poate de clar că trupul său nu mai avea vioiciunea tinereţii. *Acesta ar trebui să fie ultimul meu copil*…

Un simţ mult mai subtil decât auzul o făcu să se oprească. Uitându-se în sus, o văzu pe fiica ei privind-o. Ca întotdeauna, la vederea Vivianei simţea atât durere, cât şi mândrie. Trăsăturile ascuţite ale fetei nu dezvăluiau nicio emoţie, însă pe Ana o străbătu acelaşi amestec de invidie şi dispreţ încercat de fiica ei când aflase despre viitorul copil al mamei. Însă, pe măsură ce pântecele crescuse tot mai mult, invidia pălise.

Acum începe să înţeleagă. *Numai dacă şi-ar da seama că restul* – *munca unei preotese*, *mai ales rolul Doamnei din Avalon* – *aduce tot atâta durere*, *cât şi bucurie*! *Trebuie s-o fac să vadă cumva asta*.

Cu gândurile la fiica sa, Ana acordă mai puţină atenţie cărării, iar, când piciorul îi alunecă pe un boţ de noroi, nici măcar bastonul nu reuşi s-o salveze. Încercă să-şi răsucească trupul într-o parte în cădere şi simţi cum îşi scrântea mâna, cu muşchii săi încordaţi, la primul impact. Însă nimic nu putu face ca pântecele umflat să nu preia restul greutăţii. Respiraţia i se tăie cu un icnet când ajunse jos şi, pentru un moment, şocul îi anihilă toate simţurile.

Când putu să vadă din nou, Viviane era îngenuncheată lângă ea.

— Eşti bine?

Ana-şi muşcă buza, în timp ce una dintre micile convulsii de care avusese parte, din când în când, în decursul săptămânii trecute, îi încordă muşchii abdomenului. Însă, de data asta, simţi o durere mai profundă şi mai mare. Oftă prelung.

— O să-mi fie, şopti ea. Ajută-mă să mă ridic.

Cu ajutorul braţului puternic al Vivianei, îşi adună picioarele şi se ridică. Făcând asta, simţi un firicel cald între picioare şi, privind jos, văzu primele picături de apă din pântecele ei risipindu-se pe pământ.

— Ce-i? ţipă Viviane. Sângerezi? Oh…

Făcând legătura între ceea ce vedea şi pregătirea în moşit, primită de toate novicele, privi spre mama ei, puţin mai palidă decât fusese, şi înghiţi cu noduri.

Ana se strâmbă văzând buimăceala fetei.

— Da, chiar aşa. A început.

Viviane privi fascinată cum pântecele mamei sale se distorsionă printr-o altă contracţie. Ana încetă să mai meargă şi se prinse de marginea mesei, trăgându-şi respiraţia cu aviditate. Nu mai putea suporta veşmintele şi se făcuse focul în lăcaşul ei, pentru a-i ţine cald. Viviane se trezi că transpira intens prin roba ei subţire, dar Julia, care era cea mai experimentată dintre moaşe, şi bătrâna Elen, păreau să se simtă bine în timp ce sporovăiau lângă foc.

Orele de când începuse travaliul Anei i se păruseră Vivianei o cale extrem de nepotrivită pentru venirea pe lume a unei fiinţe umane. Aproape că erau mai uşor de crezut poveştile romanilor despre naşteri din ouă de lebădă şi alte începuturi neobişnuite. Când era mică, văzuse animale născând, la ferma lui Neithen, însă fusese cu mult timp în urmă, şi, cu toate că-şi amintea cum alunecau puii, ieşind pe lume umezi şi scâncind, procesul însuşi nu fusese niciodată atât de vizibil ca acum, când putea vedea muşchii încordându-se sub pielea dezgolită a mamei sale.

Ana oftă şi se ridică, îndoindu-şi spatele.

— Vrei să te frec? întrebă Julia.

Ana dădu din cap şi se prinse de masă când moaşa îşi începu masajul.

— Cum de mai poţi merge? făcu Viviane. Mă gândesc că ar trebui să fii obosită. N-ar fi mai lesne dacă te-ai culca? întrebă şi arătă spre pat, unde o pânză curată acoperea stratul de paie proaspete.

— Da, răspunse mama ei. Sunt obosită, dar nu… se întrerupse strângând din dinţi, făcându-i Juliei semn să se oprească până când trecu şi următoarea contracţie, este mai uşor, cel puţin nu pentru mine. Când stau în picioare, propria greutate a copilului mă ajută s-o aduc mai jos.

— Ce sigură eşti că va fi fetiţă! exclamă Viviane. Ce faci dacă ai un băiat? Poate că este Apărătorul Britanniei cel care se străduieşte să iasă pe lume.

— În acest moment, icni femeia în travaliu, aş aduce mulţumiri şi dacă-i un hermafrodit.

Julia făcu un gest de avertizare, iar Viviane clipi. Această contracţie era mai puternică şi, când se termină, pe fruntea Anei apăruse transpiraţia.

— Dar poate că ai dreptate. Cred că… am să mă odihnesc

puţin.
Plecă de lângă masă, iar Viviane o ajută să se culce. Era limpede că în această poziţie contracţiile erau mai dureroase, însă în acel moment, faptul că nu mai era în picioare merita efortul.
— Există un moment la fiecare travaliu… când ţi-ar plăcea să uiţi de tot…
Ana îşi închise ochii, respirând cu grijă, în timp ce se declanşa următoarea contracţie.
— Fetele îşi cheamă mamele… chiar şi preotesele. Am auzit adesea de asta. Aşa am făcut şi eu, prima dată.
Viviane se apropie şi, când năvăli următoarea încercare dureroasă, Ana o apucă de mână. Putea ghici după puterea strânsorii cât o costa să nu urle în gura mare.
— Ai ajuns la acel moment?
Ana dădu din cap. Viviane privi în jos, spre ea, muşcându-şi propria-i buză în timp ce degetele mamei sale se înfipseră încă o dată în mâna ei. *A trecut prin toate astea ca să mă aducă pe mine pe lume*… Era un gând răscolitor. În ultimii cinci ani o tot înfruntase pe mama ei fără nicio remuşcare, sperând, de cele mai multe ori, să fie capabilă să rămână pe poziţie. Dar acum Ana era în mâna Zeiţei, incapabilă de a se împotrivi puterii Ei. Să-i îngăduie fiicei ei s-o vadă în acest moment de vulnerabilitate era ultimul lucru pe care s-ar fi aşteptat ca ea să-l facă.
Contracţia trecu, iar Ana zăcea gâfâind. Trecură câteva clipe fără nicio altă caznă. Poate că erau precum ploile care veneau şi plecau, la fel ea norii, împinşi de furtună.
Viviane îşi drese glasul.
— De ce m-ai chemat aici?
— Face parte din instruirea ta să vezi naşterea unui copil…
— A copilului *tău*? Aş fi putut trece prin această experienţă asistând vreuna dintre femeile mlaştinii…
Ana scutură din cap.
— Îşi leapădă copiii ca pe pisoi. Am făcut şi eu asta, primele trei dăţi. Se spune că ultimii copii vin mai repede, dar cred că pântecele meu a uitat cum se face, zise şi oftă. Am vrut să vezi… că există nişte lucruri pe care nici chiar Doamna din Avalon nu le poate stăpâni.
— Nici măcar nu m-ai făcut preoteasă. De ce-ar trebui să-mi

pese?

Jignirea îi înăsprise Vivianei tonul.

— Crezi că n-am vrut să te văd iniţiată? Da, cred că înţeleg de ce nu ţi-ar păsa. Motivul… se opri, scuturându-şi capul. Nevoile mamei şi cele ale preotesei sunt, adesea, dificil de împăcat. Acest copil ar putea fi băiat ori o fată fără niciun talent. Ca mare preoteasă, este de datoria mea să cresc o urmaşă. Nu pot să risc cu tine până nu ştiu…

O nouă durere îi tăie respiraţia.

Iar ca mamă? Viviane nu prea îndrăznea să rostească aceste cuvinte.

— Ajută-mă să mă ridic, spuse Ana răguşită. Va dura mai mult, dacă stau lungită.

Se ridică ţinându-se de braţul Vivianei şi se sprijini de umărul ei. Tânăra avea exact statura potrivită ca s-o poată susţine, aşa cum n-ar fi izbutit nimeni altcineva. Ana păruse întotdeauna atât de impunătoare, iar fiica ei nu-şi dăduse niciodată seama cât erau de asemănătoare.

— Vorbeşte-mi… zise Ana în timp ce păşeau în înainte şi înapoi prin încăpere, oprindu-se atunci când apărea vreo contracţie.

— Povesteşte-mi despre… Mona… şi fermă.

Viviane se uită surprinsă spre ea. Anei nu păruse să-i pese niciodată de copilăria fiicei sale. Se întreba, uneori, dacă-şi mai amintea de numele lui Neithen. Însă femeia agăţată de braţul ei, icnind, nu mai era mama pe care o urâse, iar mila-i deschise acum sufletul şi amintirile. Îi vorbi despre insula verde, măturată de vânt, ai cărei copaci erau adunaţi la malul din faţa teritoriului principal, cu celălalt capăt înfruntând marea cenuşie. Îi spuse despre pietrele împrăştiate, care fuseseră, cândva, un templu druid, şi despre ritualurile încă practicate acolo de familiile urmaşilor supravieţuitorilor masacrului lui Paulinus. Şi-i mai povesti şi de ferma lui Neithen şi de viţeluşa salvată de ea.

— Presupun că acum e o vacă bătrână, cu mulţi viţei.

— Pare o viaţă sănătoasă şi fericită… Sperasem să fie aşa atunci când l-am lăsat pe Neithen să te ia cu el.

Pentru că durerea trecuse, îşi îndreptă spatele şi începu din nou să umble, dar mult mai încet.

— Îl dai spre adopţie şi pe acesta?

— Aşa ar trebui… chiar dacă este limpede că-i născută să fie

preoteasă, spuse Ana în grabă. Dar acum mă întreb dacă există vreun loc unde ar putea să crească în siguranţă.

— De ce să nu stea şi ea? Toată lumea-mi spune că eram prea mare ca să încep iniţierea aici.

— Eu cred… spuse Ana, că mai bine m-aş aşeza.

Pe picior îi picura puţin sânge. Julia se duse la ea şi o cercetă, remarcând că pântecele i se deschisese de patru degete, iar ele credeau că totul evolua bine, cu toate că lui Viviane i se părea mai degrabă pe dos.

— Cel mai bine este… dacă un copil trece prin experienţa lumii exterioare. Anara a fost crescută aici. Cred că, într-un fel, asta a făcut-o mai slabă.

Privirea ei se orientă în interior, iar muşchii fălcii se încordară când strânse din dinţi în faţa unei noi dureri.

— Ce s-a întâmplat cu ea? şopti Viviane, aplecându-se mai aproape. Cum a murit sora mea?

Pentru o clipă, se gândi că mama ei nu-i va răspunde. Apoi văzu cum din dosul pleoapelor închise alunecară lacrimi.

— Era atât de frumoasă, Anara mea… nu aşa ca noi, şopti Ana. Părul ei era strălucitor ca un lan de grâu sub soare. Şi încerca din răsputeri să fie pe plac…

Nu aşa ca noi, într-adevăr! se gândi Viviane cu umorul ei amar, dar păstră tăcerea.

— Spunea că este gata pentru încercările ei, iar eu voiam s-o cred… Am vrut să fie aşa şi atunci am lăsat-o să plece. Mă rog, Viviane… o strânse de braţ, să nu ajungi niciodată să ţii în braţe trupul mort al propriei tale fiice!

— De asta ai renunţat la iniţierea mea? întrebă Viviane uluită. Pentru că ţi-era teamă?

— Pot să judec pentru ceilalţi, dar nu şi pentru tine…

Scânci încet când o lovi următorul val de durere, apoi se destinse din nou.

— Am crezut că ştiu când Anara era pregătită… Credeam că ştiu!

— Doamnă, trebuie să te linişteşti!

Julia se aplecă asupra ei privind spre Viviane.

— Las-o pe fată să plece acum şi am să stau eu o vreme cu tine.

— Nu… şopti Ana. Şi Viviane trebuie să rămână.

Julia se încruntă, dar nu mai spuse nimic şi începu să maseze

uşor pântecele întins al Anei. În tăcerea care urmă, Viviane auzi puţină muzică şi-şi dădu seama că o desluşea de ceva vreme. Niciun bărbat nu avea voie să intre în camera de naştere, dar Taliesin trebuie că se afla chiar afară.

Aş vrea să poată fi aici! se gândi Viviane furioasă. *Aş vrea ca toţi bărbaţii să poată vedea prin ce trece o femeie când dăruieşte un copil*.

Acum contracţiile începeau să se succeadă rapid. Se părea că Ana de-abia dacă mai avea timp să-şi tragă răsuflarea înainte ca trupul său să se contorsioneze iarăşi. Elen îi luă o mână, iar Viviane, pe cealaltă, în vreme ce Julia o cercetă încă o dată între coapse.

— Mai durează mult? şopti fata când femeia în travaliu gemu.

Julia dădu din umeri.

— Nu aşa stau lucrurile. Acum este momentul când trupul îşi încheie deschiderea pântecelui pentru a împinge afară copilul. Ia-o uşor, Doamna mea, îi spuse ea Anei, masându-i încă o dată burta cu degetele ei fremătătoare.

— Oh, Zeiţă… şopti Ana. Zeiţă, *te rog*!

Asta, se gândi, Viviane, era intolerabil. Se aplecă în faţă, murmurând nici ea nu ştia ce vorbe de îmbărbătare şi laudă. Ochii mamei sale, dilataţi, se fixară într-ai ei şi apoi, brusc, părură că se modifică. Pentru o clipă, era tânără; părul ei lung, năclăit de transpiraţie, se scurtă într-o masă de bucle încâlcite.

— Isarma… şopti ea. Ajută-mă, şi pe copil!

Şi, precum un ecou, se auziră cuvintele: *Fie ca fructul vieţii noastre să fie adus şi încredinţat ţie*, *oh*, *Mamă*, *O*, *Femeie Eternă*, *care deţii şi adâncul vieţii fiecăreia dintre fiicele Tale în mâinile tale*, *în dreptul inimii* ei… Şi în timp ce privea îndelung faţa albă de dinaintea ei, ştiu că şi femeia cealaltă le auzea. Şi în acel moment nu mai erau mamă şi fiică, ci femei laolaltă, suflete surori, legate unul de celălalt şi de Marea Mamă de la o viaţă la alta, de când cei înţelepţi au venit pe mare.

Şi cu această amintire mai veni şi cealaltă ştiinţă, deprinsă în altă viaţă, într-un templu a cărui înţeleaptă construcţie era mai profundă decât orice ştiuse vreodată vreo femeie din Avalon. Cu mâna liberă desenă pecetea Zeiţei pe pântecele în travaliu.

Ana se lăsă pe spate cu un oftat prelung, iar Viviane, recăzând în ea însăşi cu o repeziciune ameţitoare, avu parte de o clipă de frică groaznică. Apoi ochii mamei ei se deschiseră din

nou, strălucind graţie noului ţel.

— Ridică-mă… sus… şuieră ea. E vremea!

Julia începu să dea ordine. O ajutară să-şi treacă picioarele peste marginea patului în aşa fel încât să stea ghemuită, în vreme ce Elen şi Viviane îngenunchează în paie s-o sprijine. Julia, grăbită, aşternu dedesubt încă o bucată de pânză curată şi aşteptă în timp ce Ana gemea şi se forţa. Împingea din nou şi din nou; să o ţii era ca şi cum ai fi încercat să stăvileşti o mare forţă a naturii. Însă Julia o zorea, spunând că de-acum putea vedea capul copilului, o altă opinteală, una puternică, l-ar scoate.

Viviane, simţind tremurături care pulsau prin trupul mamei sale, se trezi invocând-o şi ea pe Zeiţă într-o altă rugăciune mai ferventă ca oricare alta rostită vreodată. Îşi trase respiraţia şi simţi căldura explodând înlăuntrul său, de parcă ar fi inspirat flăcări. Lumina izbucnea prin fiecare membru, o forţă mult prea mare pentru a putea fi controlată într-un corp omenesc; însă pe moment *era* Marea Mamă, dând naştere lumii.

Când expiră, puterea ţâşni afară din ea cu forţa unui trăsnet şi străbătu trupul femeii pe care o stăpânea, care se convulsionă, născând cu întreaga sa măreţie. Julia ţipă că ieşea capul pruncului, iar Ana împinse încă o dată, scoţând un strigăt care fusese auzit până la Inis Witrin, iar ceva umed şi roşu, zvârcolindu-se, alunecă în mâinile primitoare ale moaşei.

O fată… În liniştea bruscă, goală, priviră cu toţii îndelung viaţa cea nouă care tocmai îşi făcuse apariţia pe lume. Apoi copila îşi întoarse capul şi tăcerea fu spartă de un mic ţipăt, ca un scâncet.

— Ah, iată-te, o fată zdravănă, murmură Julia, ştergând feţişoara cu o cârpă moale şi ridicând-o, pentru a face să se scurgă sângele din cordonul ombilical.

— Elen, sprijin-o pe Doamna, în timp ce Viviane mă ajută aici.

Vivianei i se spusese ce va trebui să facă, dar mâinile ei tremurau în timp ce legă cordonul cu două curele şi, după ce secţiunea deveni inertă, luă cuţitul şi o tăie.

— Bine. Acum poţi s-o ţii puţin în timp ce eu mă ocup de placentă. Pânza cu care poţi s-o înveleşti e acolo, pe masă.

Viviane de-abia dacă îndrăzni să respire când moaşa îi puse bebeluşul în braţe. Sub crusta de sânge închegat, de la naştere, pielea sugarului era trandafirie, iar smocurile de păr care se

usca promiteau să fie bălaie. Nu era chiar un copil fermecat, dar unul dintre cei din seminţia oamenilor aurii, de stirpe regească.

Elen întrebă ce nume ar trebui să poarte copilul.

— Igraine… murmură Ana. Numele ei este Igraine…

De parcă i-ar fi răspuns, copilul îşi deschise ochii, iar Vivianei i se rupea sufletul de dragul ei. Însă, când scrută acea privire lungă şi vag albastră, Vederea îi veni dintr-odată. Zări o tânără femeie, deschisă la culoare, şi ştiu că era acest copil, după ce crescuse, cu un prunc al ei. Însă acela era voinic, iar în clipa următoare îl văzu crescând şi pe el, călărind într-o luptă, având o lumină de erou în ochi şi Sabia din Avalon alături.

— Numele ei este Igraine… propria sa voce părea că vine foarte de departe, iar Apărătorul Britanniei va fi zămislit din pântecele ei.

Taliesin stătea lângă vatra din sala mare de întruniri, cântând la harpă. Cântase adesea în această primăvară. Preoţii şi preotesele zâmbiseră auzindu-l, spunând că bardul lor dădea glas bucuriei pentru a se potrivi cu cel al păsărilor de apă, pe care vremea tot mai caldă le adusese în mlaştinile de lângă Avalon. Taliesin zâmbea şi dădea de cap şi continua să cânte, sperând că nu vor observa că surâdea şi din ochi.

Ar fi trebuit să fie fericit. Cu toate că nu putea s-o spună, era tatăl unei fiice reuşite, iar Ana îşi revenea foarte bine.

Însă încet. Deşi nu ţipase în timpul naşterii, aşa cum făceau unele femei, stătuse destul de aproape de uşa ei ca să audă sunetele scoase în timpul travaliului. Cântase atunci, şi ca să nu mai audă, şi ca să le înveselească pe cele dinăuntru. Cum se descurcau acei bărbaţi care făceau câte un copil în fiecare an? Cum putea un bărbat să suporte faptul că ştia că femeia mult iubită îşi risca viaţa ca să aducă pe lume viaţa pe care o sădise el în pântecele ei?

Poate că nu-şi iubeau soţiile aşa cum o îndrăgea el pe Doamna din Avalon. Sau poate că era doar faptul că nu erau blestemaţi cu simţurile exersate ale druizilor care-i îngăduiseră lui Taliesin să-i împărtăşească durerea. Buricele degetelor harpistului erau însângerate pentru că ciupise tare strunele, pe când încerca să transforme muzica într-o pavăză împotriva durerii aceleia.

Iar acum avea o nouă suferinţă. Amintirile despre naşterea

Vivianei erau vagi; fusese ocupat cu muncile obişnuite, iar naşterea decursese mai uşor şi nu ştia că acel copil era al său. Însă, indiferent cine o zămislise, Viviane era acum fiica lui. Iar Ana dăduse, în sfârşit, permisiunea pentru iniţierea ei. Acum înţelegea de ce Marea Preoteasă amânase asta atât de mult timp. Şi el ar fi trăit cu teamă, până când fata s-ar întoarce încă o dată, singură şi în siguranţă, printre ceţuri.

Aşa că tot mai cânta, marea harfă jelindu-se pentru toate aceste lucruri trecătoare, care, deşi puteau reveni, nu mai erau niciodată la fel. Iar în muzică, durerea sa şi teama se traduceau prin armonii.

Viviane păşea pe malul lacului şi privea în depărtare peste apă, spre conturul ascuţit al Deluşorului, adunându-şi curajul pentru proba în urma căreia ar deveni preoteasă de Avalon. Dacă ceva ar mai putea-o convinge că nu se mai afla în lumea unde-şi petrecuse ultimii cinci ani, atunci, asta era, pentru că în locul obişnuitului cerc de pietre, văzu la vârf un turn pe jumătate construit. Era închinat unui zeu numit Mihail, i se spusese, deşi ei îi ziceau *angelos*. Era un Stăpân al Luminii, invocat de creştini pentru a combate puterile de balaur ale zeiţei pământului, care sălăşluise în deal.

Şi încă mai este aici, se gândi ea încruntându-se, *în Avalon*. Însă, indiferent de intenţiile constructorilor, acel turn falie părea mai mult un pericol pentru pământ decât o provocare pentru ceruri, o rază pentru a marca curgerea puterii. Aceşti creştini moşteniseră atât de multe din credinţele mai vechi şi înţelegeau atât de puţin din semnificaţia lor reală! Credea că ar fi trebuit să fie bucuroasă că, în pofida formei lor schimbate, unele dintre mistere se păstraseră în lume.

Iar acesta era singurul mister pe care-l va vedea vreodată, dacă nu şi-ar mai putea găsi calea înapoi spre Avalon. Proba şi iniţierea erau una şi aceeaşi, pentru că, pe parcursul transformării realităţii insulei Inis Witrin, aflată în lumea oamenilor, în cea a Avalonului o preoteasă dobândea puterea ei.

Viviane îşi întoarse privirea spre teritoriul din spatele ei, acolo unde câmpia inundată de la Brue se întindea într-o învălmăşeală de mlaştină şi pajişti spre estuarul Sabrinei. Îşi închipui că, dacă respira adânc, ar fi simţit o boare din aroma sărată a mării îndepărtate.

Continuă să se răsucească, văzând urma albă a drumului şerpuind înainte şi înapoi în trei curbe mari, spre înălţimile cenuşii ale Dealului Mendip, iar, de cealaltă parte, crestele mai prietenoase de la Poldens. Undeva dincolo de ele se aflau Lindinis şi drumul roman. Îi trecu prin minte că, dacă ar fi vrut, ar fi putut pleca în orice direcţie şi ar fi găsit acolo o nouă viaţă. Asta ar fi putut s-o facă şi înainte, însă acum ar putea să aleagă să se întoarcă. Nu avea nimic altceva decât o robă şi un mic cuţit curbat la centură, dar mama ei o eliberase, în sfârşit.

Viviane se aşeză pe un buştean decolorat de vreme şi privi un pescăruş năpustindu-se în picaj şi ridicându-se precum un duh al cerului. Lumina soarelui sclipea în apă şi lucea în lemnul lustruit al micii bărci cu fundul plat, lăsată pentru ea, o ambarcaţiune cum foloseau oamenii mlaştinii. Aerul era liniştit şi cald la amiază, dar o adiere uşoară se stârnise dinspre vest, aducând cu ea respiraţia răcoroasă a mării. Zâmbi, lăsând soarele să-i destindă muşchi încordaţi de prea multă tensiune. Chiar şi a avea de ales unde să se ducă în lume sau a reveni la Avalon era o victorie; dar ea deja ştia care-i va fi hotărârea.

Timp de prea multe nopţi visase că era pusă la încercare, îşi imaginase fiecare moment, plănuise ce să facă. Ar fi fost păcat să-şi bată joc de toate. Însă nu asta o convinsese să ia decizia. Nu-i mai păsa dacă ea sau micuţa Igraine deveneau Mari Preotese într-o bună zi, dar trebuia să-i dovedească mamei sale că în ea curgea cu adevărat vechiul sânge. Euforia de după naştere se destrămase suficient de mult ca să ştie că ea şi Ana vor continua cu disputele, pentru că semănau prea mult. Dar se înţelegeau mai bine acum.

Cu toate că scopul Vivianei nu se schimbase încă, de la naşterea surorii sale motivele ei erau altele. Pentru a păstra noua înţelegere, trebuia să se dovedească a fi preoteasă. *Voia* să se întoarcă, să se ciorovăiască cu mama ei şi s-o vadă pe Igraine crescând şi să-l asculte pe Taliesin cântând.

Toate bune şi frumoase, se gândi, ridicându-se din nou şi mergând de-a lungul malului. Dar tot trebuia s-o *facă*.

Magia, fusese ea învăţată, *este o chestiune de concentrare a voinţei disciplinate*. *Dar uneori voinţa trebuie să fie abandonată*. *Secretul constă în a şti când să-ţi exerciţi controlul şi când nu*. Cerul era acum senin, dar pe măsură ce vântul dinspre mare se înteţea, va veni şi ceaţa, rostogolindu-se dinspre Sabrina într-un

val de umezeală, la fel de inexorabil ca fluxul.

Nu ceţurile trebuia să le preschimbe, ci pe ea însăşi.

— Doamnă a Vieţii, ajută-mă, pentru că fără Tine nu pot ajunge pe Avalon. Arată-mi calea… Fă-mă să înţeleg, şopti ea, iar apoi îşi dădu seama că nu era un schimb, ci doar o constatare. Eu sunt ofranda ta…

Viviane se aşeză cât mai comod pe buştean, punându-şi palmele deschise pe genunchi. Primul pas era să găsească centrul. Inspiră şi-şi ţinu respiraţia, dându-i apoi drumul încet, iar odată cu ea şi gândurilor copleşitoare care i-ar fi distras atenţia de la scopul său de aici. Inspiră şi expiră, repetând, numărând, pe măsură ce conştiinţa se retrase spre interior şi se odihni într-o pace nesfârşită.

Când mintea i se goli de toate gândurile cu excepţia unuia singur, Viviane inspiră adânc şi-şi trimise conştientul în jos, în adâncimea pământului. Aici în mlaştini era ca şi cum ar fi ajuns în apă, nu în fundaţia solidă în care te ancorai pe Deluşor, ci într-o matrice fluidă şi imaterială, pe care trebuia să pluteşti. Deşi aceste străfunduri puteau fi instabile, erau un izvor de putere. Viviane se adăpă din el prin rădăcinile întinse de spiritul ei şi dirijă forţa în sus, într-o grabă fremătătoare, revărsându-se din creştetul capului pentru a căuta spre ceruri.

În acea primă expiraţie crezu că sufletul îi va părăsi trupul, însă reacţiile, devenite instinctive, împinseră energia înapoi în jos, trimiţând-o de-a lungul spinării şi din nou în pământ. Fu adusă încă o dată în sus şi acum se ridică, înălţându-şi braţele în timp ce energia pulsa prin ea. Treptat, curentul deveni o vibraţie, o coloană de energie de la pământ la cer, iar ea însăşi o legătură între ele.

Braţele-i coborâră, întinzându-se apoi spre exterior şi odată cu ele spiritul ei se dilată pentru a cuprinde tot ce se afla pe plan orizontal. Simţea tot ce era în jurul ei, lacul şi mlaştina şi pajiştea, până departe, spre dealuri şi mare, ca umbre de lumină din interiorul viziunii ei. Ceaţa era un voal mişcător întins peste percepţia ei, răcoros pe piele, dar furnicând din cauza forţei. Cu ochii încă închişi, se întoarse încet să se confrunte cu ea şi concentră toate trebuinţele ei într-o chemare tăcută.

Iar ceţurile se rostogoliră într-un val măreţ şi cenuşiu, obturând pajiştea şi mlaştina, dar şi lacul, până când Viviane păru să fie singura fiinţă în viaţă din întreaga lume. Când îşi

deschise ochii, diferenţa nu era prea mare. Pământul era o umbră mai întunecată la picioarele ei, apa, o sugestie de mişcare înaintea ei. Îşi simţi drumul din faţă până când apăru forma alungită a bărcii, vagă, de parcă ceaţa i-ar fi împrăştiat substanţa, la fel şi culoarea.

Dar se simţea destul de puternică, chiar şi cu simţurile modificate, iar când păşi în ea şi se desprinse de mal simţi un zvâcnet cunoscut, odată ce începu să plutească liberă. În câteva clipe, forma neclară a malului dispăruse. Acum nu mai avea nici măcar pământul solid de care să se ancoreze şi nici nu era vizibilă vreo destinaţie pentru ochii ei de muritoare. Avea de ales: putea rămâne aici până în zori, când bătea vântul dinspre uscat şi mătura ceţurile, sau îşi putea găsi calea printre ceţuri, spre Avalon.

Din adâncurile memoriei sale începu să conjure vraja. Era, după cum fusese ea instruită, uşor diferită pentru fiecare dintre cei care o folosea. Uneori, părea că se schimbă de fiecare dată. Cuvintele însele nu contau, ci realităţile unde se potriveau ca o cheie. Şi nu era simplu nici să spui doar vraja, cuvintele erau doar un declanşator, un mnemonic pentru catalizarea transformării în spirit.

Viviane se gândi la un munte pe care-l văzuse, preschimbându-se în silueta zeiţei adormite, când era privit dintr-un anumit unghi. Se gândi la Potir, acesta fiind o simplă cupă până când o priveai cu ochii spiritului. Ce era ceaţa atunci când nu era ceaţă? Ce era, cu adevărat, graniţa dintre lumi?

Nu există nicio graniţă... Gândul se precipită în conştientul ei.

— Ce este ceaţa?

Nu există ceaţă... *E doar o iluzie*.

Viviane se gândi la asta. Dacă ceaţa era o iluzie, atunci, ce era pământul ascuns de ea? Era Avalonul un miraj sau o insulă creştină, care nu era reală? Poate că niciuna nu exista în afară minţii ei, dar, în acest caz, ce era eul care şi le imagina? Gândul urmărea iluzia în jos, pe o spirală nesfârşită de necugetare, care la fiecare buclă pierdea din coerenţă, iar limitele prin care oamenii defineau existenţa dispărură.

Nu există Eu...

Gândul care fusese Viviane tremură la atingerea dezintegrării. O sclipire de raţiune îi spuse că era bezna în care se scufundase Anara. Să fie acesta răspunsul, că nu exista nimic?

Nimic… şi Totul…

— Cine eşti Tu? strigă spiritul Vivianei.

Tu însăţi…

Ea însăşi nu era nimic, un punct pâlpâitor pe cale să se stângă. Iar apoi – în acelaşi moment, sau înainte, sau după, pentru că acolo nu exista Timp – deveni Una, o strălucire care umplu toate realităţile. Preţ de o clipă cât o eternitate participă la acest extaz.

Apoi, precum o frunză, nu destul de uşoară ca să plutească în vânt, căzu înlăuntru, reintegrând toate părţile pierdute. Însă Viviane cea reîntoarsă în trupul său nu mai era chiar aceeaşi fiinţă care fusese abandonată. Iar ea se redefini, vocea îi reveni şi intonă silabele unduitoare ale vrăjii de traversare şi cu asta redefini lumea.

Ştiu, chiar înainte ca ceţurile să înceapă să se despartă, că reuşise. Era ca şi momentul când ieşise, odată, dintre nişte desişuri încâlcite, convinsă că se îndrepta în direcţia greşită, iar apoi, între un pas şi celălalt, simţi schimbarea din mintea ei şi-şi recunoscu drumul.

Mai târziu, se întrebă cum de izbutise acolo unde Anara dăduse greş, dar apoi îşi spuse că poate era din cauza celor cinci ani de dispute cu mama sa, care o obligaseră să-şi construiască un eu capabil să suporte chiar şi atingerea Vidului. Dar, în loc să se creadă prea sfântă, începu, de asemenea, să înţeleagă că mai erau şi alţii care se pierdeau în timpul probelor pentru că erau, deja, atât de aproape de Unicul, încât sufletul lor separat i se alătura fără nicio deosebire, precum un strop de apă devenind totuna cu marea.

Extazul acestei uniuni era s-o facă pe Viviane să verse câteva lacrimi, dar se diminuă. Îşi aminti, cu o iritare subită, cum plânsese atunci când mama ei o trimisese la Neithen. Până acum nu-şi permisese încă să-şi amintească de ziua aceea.

— Doamnă… nu mă lăsa singură… şopti ea şi, precum un ecou, îi veni acea conştiinţă interioară. *Nu te-am lăsat niciodată. N-am să te părăsesc. Cât va dura viaţa şi dincolo de ea, sunt aici…*

Dar, dacă lumina interioară scădea, ceaţa devenise doar o sclipire, pe măsură ce se disipa, iar în momentul următor Viviane rămase buimăcită sub lumina plină a soarelui.

Se strâmbă la strălucirea luminii reflectate în apă şi la piatra

spălăcită a clădirilor şi la verdele viu al ierbii de pe Deluşor şi ştiu că nu era privelişte mai frumoasă în întreaga lume. Cineva strigă; ea-şi duse palma streaşină la ochi şi recunoscu părul deschis al lui Taliesin. Ochii ei cercetară panta dealului în căutarea mamei şi se încordă în faţa vechii dureri. Taliesin o aşteptase, probabil, încă din clipa în care plecase. Mamei ei nu-i păsa nici măcar acum dacă Viviane reuşea sau dădea greş?

Iar apoi spiritul ei se înălţă: dintr-odată, ştiu că mama ei se ascundea pentru că nu putea să recunoască faţă de ea însăşi sau faţă de oricine altcineva cât de mult îi păsa dacă fiica ei cea mare se întorcea în siguranţă acasă.

21

— Sus! Fivy, ridică-mă!

Igraine îşi înălţă mâinile plinuţe şi Viviane o săltă pe după umăr râzând. Se jucaseră astfel tot drumul până la grădină, copila vrând prima oară să fie lăsată jos şi să exploreze singură, apoi să fie ridicată, să poată vedea.

— Of! Cred că este vremea ca Fivy să te pună jos, scumpo, atât timp cât mai am încă un spate.

La patru ani, Igraine avea deja aproape jumătate din înălţimea Vivianei şi nu existau dubii că era fiica lui Taliesin: deşi părul era de un blond roşcat, albastrul închis al ochilor era acelaşi.

Igraine gânguri de bucurie şi o zbughi pe cărare în jos, urmărind un fluture.

Scumpă Zeiţă, se gândi Viviane în timp ce privea cum strălucea soarele în buclele acelea, *ce frumuseţe va fi copila asta*!

— Nu, drăguţo, strigă ea brusc, când Igraine coti spre rugii de mure, florilor acelora nu le place să fie culese!

Însă era prea târziu. Igraine se repezise deja la flori şi mici puncte roşii apăreau pe zgârieturile de pe palma ei. Faţa ei se făcu stacojie şi-şi trase răsuflarea ca să înceapă să ţipe, tocmai când Viviane o strânse în braţe.

— Lasă, lasă, scumpo, te-au muşcat florile acelea rele? Trebuie să ai grijă, vezi? Uite, acum am să te sărut acolo şi o să fii bine!

Planşetele scădeau în intensitate, iar Viviane o legănă în

braţe.

Dar plămânii copilului erau bine dezvoltaţi, la fel ca restul trupului, şi toată lumea din apropiere, adică aproape toţi cei de pe Avalon, păreau că gonesc să o salveze.

— E doar o zgârietură... începu Viviane, însă prima dintre cei care se apropiaseră era mama ei, iar ea se simţi, dintr-odată, ca cea mai tânără dintre novice, în pofida coroanei albastre de pe frunte.

— Credeam că pot să am încredere în *tine* să ai grijă de ea!

— Dar *am* grijă de ea! exclamă Viviane. Las-o să înveţe să fie prudentă faţă de toate aceste lucruri, deşi niciunul nu-i poate face rău cu adevărat. Nu poţi s-o ţii pe vecie numai în puf!

Ana se întinse, iar Viviane, fără prea multă tragere de inimă, îi dădu drumul fetiţei.

— Tu n-ai decât să-ţi creşti copiii cum pofteşti, când vei avea, dar nu-mi spune mie cum să-i cresc pe ai mei! îi aruncă ea peste umăr plecând cu Igraine.

Dacă eşti o mamă atât de deşteaptă, *de ce sunt moarte primele tale două fete*, *pe care tu le-ai crescut*, *şi numai cea pe care ai trimis-o de aici a supravieţuit*?

Roşie de necaz, pentru că discuţia atrăsese ceva spectatori, Viviane îşi înfrână cuvintele. Nu era destul de furioasă ca să spună acel lucru pe care ştia precis că mama ei n-ar fi în stare să-l ierte, doar pentru că era posibil să fie adevărat.

Îşi scutură rochiile şi le fixă pe Aelia şi Silvia, două dintre novicele cele noi, cu o privire aprigă.

— Aţi ras cu totul blana aceea de oaie pe care aţi frecat-o? Atunci, veniţi cu mine, continuă ea, citindu-le răspunsurile în ochii care priveau în jos, pielea nu se va face mai moale dacă o ţineţi şi trebuie s-o curăţăm şi s-o sărăm.

Viviane o luă în jos pe deal, spre atelierul de pielărie, care era bine plasat, sub vânt, dincolo de toate celelalte clădiri, urmată de cele două fete. În momente ca acestea se întreba de ce-şi dorise să fie preoteasă. În mod sigur, munca ei nu se schimbase. Singura diferenţă era că acum avea mai multă responsabilitate.

Pe când se apropiau de lac, văzu una dintre ambarcaţiunile oamenilor mlaştinii împinsă cu mare viteză pe suprafaţa apei.

— Este Heron, exclamă Aelia. Oare ce-o vrea? Pare să fie într-o grabă îngrozitoare!

Viviane se opri brusc, amintindu-şi de atacul saxonilor. Dar nu putea fi asta. Vortimer îl bătuse pe Hengest, la Tanatus a doua oară, cu doi ani în urmă. Cele două fete alergau deja jos, spre mal. Le urmă şi ea, mai încet.

— Doamnă!

Cu toată graba lui disperată, Heron o salută după întregul ritual. De când adusese Potirul pentru a-i salva, oamenii mlaştinii o onorau la fel de mult ca pe Doamna din Avalon, iar ea nu fusese în stare să-i facă să înceteze.

— Ce s-a întâmplat, Heron? A avut loc vreun accident? Au venit saxonii?

— Nu-i niciun pericol pentru noi!

El îşi îndreptă spatele.

— Îl iau pe preotul bun – Părintele Norocosul –, au venit să-l ducă cu ei!

— Cineva îl ia pe Părintele Fortunatus? se încruntă Viviane. Dar de ce?

— Ei spun că are idei rele pe care zeul lor nu le iubeşte.

Clătină din cap, în mod evident incapabil să înţeleagă ce se întâmpla.

Viviane îi împărtăşea confuzia, cu toate că şi-l amintea pe Fortunatus spunând că unii dintre creştini considerau ideile ceea ce numeau ei erezie.

— Vino, Doamnă! Ei te ascultă!

Se îndoia. Convingerea lui era însă înduioşătoare, dar să înspăimânţi o bandă de saxoni părea o chestiune simplă, în comparaţie cu aplanarea unor ciorovăieli dintre facţiunile creştine. Nu credea cumva că superiorii lui Fortunatus ar putea fi impresionaţi prea mult de o mărturie din Avalon?

— Heron, voi încerca să ajut. Du-te înapoi şi voi vorbi cu Doamna din Avalon. Asta-i tot ce-ţi pot promite…

Viviane se aşteptase ca mama ei să respingă povestea lui Heron, exprimându-şi politicoasă regretele, dar, spre uimirea ei, păru să o creadă un motiv de îngrijorare.

— Suntem despărţiţi de Inis Witrin, dar există, totuşi, o legătură, spuse Ana încruntându-se. Mi s-a spus că, uneori, ei ne visează, iar lucrările noastre sunt tulburate atunci când acolo sunt necazuri. Dacă fanaticii creştini vor umple insula cu teamă şi furie, în mod sigur vom simţi efectele pe Avalon.

— Dar ce-am putea face?

— Mă tot gândesc de ceva timp că Avalonul ar trebui să ştie mai multe despre conducătorii din lumea din afară şi despre politica lor. Pe vremuri, Doamna din Avalon călătorea adesea pentru a-i sfătui pe prinţi. N-a mai părut să fie ceva înţelept de la venirea saxonilor încoace, însă teritoriul este mult mai sigur acum decât a fost în ultimii ani.

— Te vei duce, Doamnă? întrebă Julia uluită.

Ana clătină din cap.

— M-am gândit s-o trimit pe Viviane. Iar, odată cu asta, ar putea să se intereseze de acest Fortunatus. Experienţa ar putea fi folositoare.

— Dar nu ştiu nimic despre politică sau prinţi… căscă ea ochii.

— Nu te-aş trimite singură. Taliesin va merge împreună cu tine. Romanilor le vei spune că eşti fiica lui, e ceva ce vor înţelege.

Îi aruncă mamei sale o ocheadă scurtă. Era acesta răspunsul la întrebarea pe care nici ea, nici Taliesin nu îndrăzniseră niciodată s-o pună? Sau Doamna îi spunea cum ar trebui să se simtă? Indiferent de motivul Anei, se gândi în timp ce ieşea să se pregătească de călătorie, îi alesese singurul însoţitor alături de care ar fi fost dispusă să plece din Avalon.

Urma lui Fortunatus îi duse la Venta Belgarum, cu zidurile sale solide măcinate de atacurile barbarilor, dar rămase încă în picioare. Li se spuse că magistratul-şef din oraş, un bărbat numit Elafius, era gazda episcopului aflat în vizită, acelaşi Germanus care se făcuse atât de folositor împotriva picţilor cu zece ani în urmă. Cu ocazia vizitei însă părea să-şi fi rezervat atacurile doar pentru confraţii săi creştini. Doi episcopi britanici fuseseră demişi, iar un număr de preoţi închişi, până când ajungeau să-şi vadă şi singuri erorile lor de judecată.

— Nici nu-i de mirare că Fortunatus se află printre ei, spuse Taliesin pe când treceau călare de porţile fortificate. Pune-ţi şalul pe cap, să-ţi acopere părul, draga mea. Eşti o fecioară modestă, de familie bună, îţi aminteşti?

Îi aruncă o privire revoltată, dar se conformă. Pierduse deja disputa despre deplasarea în straie bărbăteşti, dar îşi jurase că, dacă va ajunge vreodată Doamnă de Avalon, va purta orice îi va plăcea.

— Povesteşte-mi despre Germanus. Este puţin probabil că va discuta cu mine, însă este mai bine să-ţi cunoşti duşmanul.

— Este un adept al lui Martinus, episcopul de Caesarodunum, în Galia, pe care-l venerează acum ca pe un sfânt. Sf. Martinus a fost un om înstărit, care şi-a dăruit toată averea, ba chiar şi-a împărţit şi mantia cu un om sărac. Germanus predică împotriva strâmbătăţii bogăţiei, ceea ce-l face foarte popular printre oameni.

— Asta nu mi se pare prea rău, remarcă Viviane, strunindu-şi poneiul lângă catârul lui. După Lindinis şi Durnovaria, începu să se obişnuiască cu oraşele, însă Venta era de departe cel mai mare pe care-l văzuse. Poneiul ei tresărea nervos pe lângă mulţimile de oameni şi ea la fel.

— Nu, dar gloata este mult mai uşor de stăpânit prin frică decât prin raţiune. Aşa că le spune că vor arde în iad dacă nu au credinţă şi dacă zeul lor nu se hotărăşte să-i ierte şi, desigur, numai preoţii bisericii romane sunt îndreptăţiţi să zică dacă a făcut-o sau nu. Afirmă că ocupaţia vandală a Romei şi propriile noastre necazuri cu saxonii sunt o pedeapsă divină pentru păcatele celor bogaţi. În vremuri nesigure ca astea, o astfel de filosofie are mare trecere.

— Da… dădu ea din cap, cu toţii dorim să dăm vina pe cineva. Iar eu consider că vinovaţi sunt Pelagius şi cei care-l susţin, nu crezi?

Străbăteau acum o stradă mai largă care ducea spre forum. Paznicul spusese că ereticii erau judecaţi la bazilică.

— Pelagius însuşi a murit acum mulţi ani. Adepţii lui sunt, în mare parte, bărbaţi din vechea cultură romană, bine educaţi şi obişnuiţi să gândească singuri. Ei consideră că este mult mai logic ca un zeu să răsplătească binele şi faptele drepte decât credinţa oarbă.

— Cu alte cuvinte, ei simt că este mult mai important ceea ce face omul decât ceea ce crede, în vreme ce, pentru preoţii romani, este taman pe dos… comentă Viviane sarcastică, iar Taliesin îi răspunse cu un rânjet aprobator.

Poneiul ei se feri când doi bărbaţi îi depăşiră. Taliesin se aplecă să-i ia hăţurile, apoi privi în faţă, statura sa şi bidiviul său mai înalt ajutându-l să vadă mai la distanţă.

— Sunt ceva gâlcevi, poate că ar trebui să stăm…

— Nu. Vreau să văd.

Continuară să meargă înainte, dar mai încet, până când ajunseră în piaţă.

În faţa bazilicii se aduna mulţimea. Putea auzi un murmur, precum primele bombăneli ale tunetului care precede furtuna. Mulţi purtau veşminte aspre de lucrători simpli, însă hainele unora dintre ei fuseseră, cândva, mult mai fine, cu toate că acum erau pătate şi roase. Refugiaţi, fără doar şi poate, mult mai dornici să afle un ţap ispăşitor pe care să dea vina pentru necazurile lor. Taliesin se aplecă să intrebe ce se întâmpla.

— Eretici! făcu bărbatul şi scuipă peste pietre. Dar episcopul Germanus îi va aranja el, aşa va face, şi va salva acest pământ păcătos.

— Se pare că am ajuns în locul cel mai potrivit, spuse Taliesin neutru, însă chipul său era sumbru.

La momentul nepotrivit... se gândi Viviane, prea uluită ca să poată vorbi.

Uşa bazilicii se deschise şi doi bărbaţi în haine de străjeri ieşiră, luând poziţie de fiecare parte a intrării.

Murmurul mulţimii se accentuă. Se văzu o sclipire de aur şi ieşi un preot, purtând o capă brodată deasupra unei tunici albe. Trebuia să fie însuşi episcopul, se gândi ea, pentru că avea o pălărie de o formă ciudată şi căra un toiag de păstor, într-o versiune ornată şi poleită.

— Oameni din Venta! strigă el, iar discuţiile încetară. În mod sigur aţi avut de suferit din cauza sabiei necredincioşilor. Oameni sângeroşi au bântuit ca lupii pe întinsul ţării. Vă plângeţi Domnului, în genunchi aţi întrebat de ce trebuie să fi fiţi pedepsiţi.

Toiagul episcopului şuieră pe deasupra capetelor şi se plecară cu toţii, tânguindu-se. Germanus se gândi o clipă, apoi continuă mult mai calm.

— Aţi făcut bine că aţi întrebat. Oh, copiii mei, dar mai bine aţi face să-i cereţi Domnului din Cer milă, pentru că El face după voia Sa şi numai prin îndurarea Lui veţi scăpa de osândă.

— Roagă-te pentru noi, Germanus! strigă o femeie.

— Am să fac şi mai mult, voi purifica acest pământ. Fiecare dintre voi v-aţi născut în păcat şi numai credinţa vă va salva. Cât pentru Britannia, păcatele bogaţilor voştri au adus asupra voastră boleşniţa? Însă cei măreţi s-au cam împuţinat. Necredincioşii au fost secera din mâna Domnului. Ei, cei care s-

au ospătat la mesele bogaţilor, cerşesc acum bucata lor de pâine, iar cei îmbrăcaţi în mătăsuri umblă în zdrenţe.

Păşi înainte măturând aerul cu toiagul său îndoit.

— Aşa este! Este adevărat! Doamne, ai milă de noi toţi!

Oamenii se loveau cu mâinile pe piept, prosternându-se pe pietrele ascuţite.

— Se făleau că propriile lor fapte îi puteau salva şi-au spus că avuţia dovedea că se află în graţia Domnului. Unde-i graţia Domnului acum? Ereziile smintite ale lui Pelagius v-au dus la dezastru, dar, prin graţia Tatălui nostru Ceresc, le vom stârpi!

Arăta ca şi cum se şi apucase, singur, de operaţiunea de purificare, se gândi Viviane, văzându-i ochii bulbucaţi de patima cu care vorbea şi stropii de salivă zburându-i de pe buze. Cum putea cineva să creadă aşa ceva? se întreba. Dar oamenii ţipau încuviinţând extaziaţi. Poneiul ei se împinse în catârul lui Taliesin, de parcă şi iepşoara simţea nevoia să fie protejată.

Strigătele se amplificară când mai mulţi străjeri ieşiră pe uşă, împingând înaintea lor trei bărbaţi. Viviane încremeni, nevenindu-i să creadă că unul dintre aceşti prizonieri care se zbăteau putea fi Fortunatus. Dar, de parcă i-ar fi ghicit gândurile, primul dintre ei îşi îndreptă umerii, privind mulţimea cu un zâmbet melancolic. Avea faţa zgâriată şi părul dezordonat, dar ea-l recunoscu pe călugărul care-i fusese prieten. Apoi, gărzile începură să-i împingă pe trepte.

— Ereticilor! ţipa mulţimea. Diavolilor! I-aţi adus pe păgâni asupra noastră!

Măcar să-i fi adus, se gândi Viviane. Cu o armată de păgâni ar fi putut mătura această gloată.

— Omorâţi-l cu pietre! strigă cineva, iar în clipa următoare, întreaga piaţă urla. Bărbaţii se aplecară să smulgă pietrele din pavaj. Viviane îi putea vedea acum aruncându-le; îl zări pe Fortunatus, cu faţa însângerată; apoi mulţimea se năpusti asupra lui.

Episcopul rămase multă vreme privind scena, purtând pe chip o expresie de satisfacţie uluită. Apoi, ca şi cum şi-ar fi amintit cu părere de rău că despre creştini se presupunea că erau iubitori de pace, îi vorbi unuia dintre străjeri, iar soldaţii intrară în încăierare, rotindu-şi capătul bont al suliţelor.

Odată ce începură loviturile, mulţimea se risipi, dispersându-se în pâlcuri turbulente, gonite de străjeri. Prelaţii dispăruseră

înapoi în bazilică la începerea luptei. Imediat ce Viviane putu vedea până vizavi de forum, îşi înfipse călcâiele în burta poneiului.

— Viviane, ce faci?

Catârul lui Taliesin o luă tropotind după ea, dar deja ajunsese lângă formele prăbuşite ale celor doborâţi în încăierare. Unii începeau să se ridice, gemând, dar trei rămaseră nemişcate, înconjurate de pietre răspândite prin jur.

Viviane coborî de pe spinarea animalului şi se aplecă asupra lui Fortunatus. Sânge proaspăt îi acoperea rănile pe care le avusese deja. Un ochi era umflat şi închis. Îi căută pulsul în grabă, iar când îl atinse, se deschise celălalt ochi. Ea-i întoarse, încet, capul, ca s-o poată vedea.

— Scumpă doamnă… clipi el nedumerit. Dar asta nu-i Ţara Zânelor.

— Fortunatus, cum te simţi?

El o privi îndelung, apoi începu să zâmbească.

— Tu eşti… fecioara mea de pe deal. Dar părul ţi-a crescut lung… ce faci aici?

— Am venit să te ajut. Dacă am fi putut ajunge aici mai devreme! Dar acum te luăm de aici şi-ţi voi îngriji rănile şi totul va fi bine.

Fortunatus începu să clatine din cap, se strâmbă şi rămase nemişcat.

— Aş fi putut scăpa de oamenii episcopului, şopti el. M-am gândit să intru, pur şi simplu, în Ţara Zânelor, dar îi datoram supunere.

— N-am să te las să te întorci, ca să încerce din nou să te ucidă? exclamă Viviane.

În zâmbetul lui era multă bunătate.

— Nu… nu mai am decât foarte puţin de mers.

Din când în când, câte un bolnav dintre oamenii mlaştinii adus pe Avalon murea, iar acum, sub masca de sânge, putea recunoaşte aceeaşi paloare şi albastrul, semne vineţii la nas şi tâmple. Un bărbat mai tânăr ar fi supravieţuit rănilor, dar inima lui Fortunatus ceda chiar acum.

— Vrei să te rogi pentru mine?

Fu rândul Vivianei să facă ochii mari.

— Dar sunt păgână… o preoteasă!

Arătă spre semiluna de pe fruntea ei.

— Mă tem că sunt un eretic mai mare decât crede chiar şi Germanus, şopti Fortunatus, pentru că nu pot să cred că Dumnezeu este îngrădit în aceste cutii în care încearcă să-L pună oamenii. Dacă El este tatăl, atunci poate fi şi mamă, iar dacă este aşa, nu este Zeiţa pe care o slujeşti un alt fel în care poate fi El văzut?

Prima reacţie a Vivianei a fost să se simtă revoltată, apoi îşi aminti de momentul Uniunii, când revenise prin ceţurile Avalonului. Forţa simţită de ea nu fusese nici masculină, nici feminină.

— Poate că aşa este… murmură ea. Am să mă rog Unicului, cel aflat dincolo de orice diferenţe, să te aducă la Lumină cu blândeţe.

Văzu cum durerea îi străbătea trăsăturile, apoi respiraţia i se uşură.

— M-am gândit adesea… că a muri este ca şi când te-ai duce în Ţara Zânelor. Un pas în interior şi pe lături… ieşit din lumea asta.

Lacrimile-i îngreunau pleoapele Vivianei, dar ea dădu din cap şi-l luă de mână. Buzele lui se curbară ca şi cum ar fi încercat să zâmbească. Apoi zâmbetul începu să dispară.

Rămase lângă el, simţind cum viaţa se scurgea din el ca apa dintr-un lighean crăpat. Părea că trecuse mult timp, dar, când îşi ridică privirile de pe trupul golit de viaţă, îl văzu pe Taliesin oprindu-se lângă ea. Viviane clătină din cap, încercând să nu plângă.

— A murit, dar n-am să-i las să-i ia trupul. Ajută-mă să-l duc de aici.

Bardul se întoarse în şa, făcând un semn cu degetele şi murmurând o vrajă de amorţire a simţurilor. Înţelegându-i intenţia, Viviane începu să susţină vraja. *Nu vezi*… *Nu ne auzi*… *N-a fost nimeni aici*, *deloc*… Creştinii n-aveau decât să creadă că Fortunatus fusese luat de demoni, dacă asta le plăcea, atâta vreme cât nu-i vedeau.

Taliesin îl aşeză pe bătrânul preot de-a curmezişul şeii sale şi o ridică pe Viviane înapoi pe a ei, apoi acoperi trupul cu mantia, luă ambele hăţuri şi-i scoase din piaţă.

Iluzia îi proteja până la ieşirea din oraş. Vivianei i-ar fi plăcut să-l înmormânteze pe bătrân pe propria lui insulă sacră, lângă piatra pe care păşise ca să intre în Ţara Zânelor, însă Taliesin

ştia o capelă creştină, acum părăsită, dar tot pe pământ sfânt. Acolo îl îngropară, cu ritualurile folosite de druizi, iar Viviane, amintindu-şi momentul acela din ceaţă, când fusese unită cu Lumina şi ştiuse că tot Adevărul era Unul, se gândi că acel Fortunatus nu s-ar fi supărat.

Dacă prima parte a călătoriei lor se terminase cu un eşec, ceea ce mai rămăsese decurse mai bine, deşi Viviane găsi că era greu să-i mai pese. Se deplasară spre Londinium, acolo unde înaltul Rege se străduia să menţină un simulacru de domnie, cu puternicii săi fii alături. Viviane îl recunoscu pe Vortimer, cel care venise la Avalon, cu toate că acum arăta mai bătrân. Prima dată, el crezu că era mama ei. Nu-i spusese că fusese preoteasa acoperită de voal, care reprezentase Fecioarele la ritualul lui. Era, în mod clar, mândru de izbânzile lui împotriva barbarilor, iar ea nu avea nicio îndoială cu privire la loialitatea lui faţă de Avalon.

Tatăl lui, Vortigern, era cu totul altceva: un vulpoi bătrân, căsătorit acum cu o vulpoaică roşcată saxonă. Domnise mult şi supravieţuise îndelung şi ar fi fost încântat de orice alianţă, credea ea, care l-ar fi ajutat să rămână la putere. Discută cu el despre episcopul Germanus şi despre cum fanatismul său diviza ţara, deşi ea avea slabe speranţe că înaltul Rege va lua măsuri împotriva lui. Însă ascultă mesajul din partea Doamnei din Avalon; de dragul Britanniei se va întâlni cu vechiul său rival, Ambrosius, pentru a discuta o înţelegere între ei, dacă putea fi aranjată o întâlnire pe teritoriu neutru.

După asta, drumul lor continuă spre avanposturile din vest, unde saxonii încă nu ajunseseră. La Glevum, Ambrosius Aurelianus, al cărui tată se proclamase împărat şi se lupta cu Vortigern pentru suveranitate, îşi aduna oamenii. Ascultă cu interes mesajul Doamnei şi, cu toate că el însuşi era creştin, dintre cei raţionali, îi respecta pe druizi ca filosofi şi-l mai văzuse pe Taliesin şi înainte.

Era un bărbat înalt, de patruzeci şi ceva de ani, cu părul întunecat, cu aspectul vulturesc al romanilor, dar majoritatea războinicilor săi erau tineri. Unul dintre ei, un găligan cu părul decolorat, pe nume Uther, nu avea mai mulţi ani decât ea. Taliesin o tachină, spunându-i că se alesese cu un admirator, dar ea îi ignoră pe amândoi. În comparaţie cu prinţul Vortimer,

Uther era doar un flăcăiandru.

Ambrosius ascultă plângerea ei faţă de Germanus cu o undă de compasiune, deoarece bărbaţii educaţi pe care episcopul galic era atât de încântat să-i atace erau de aceeaşi origine cu el. Dar Venta Belgarum făcea parte din insula care nu-i mai dădea socoteală nici lui, nici lui Vortigern, şi, în orice caz, un suzeran secular avea prea puţin control asupra oamenilor Bisericii. Răspunsul său fu mult mai curtenitor decât cel al înaltului Rege, însă Viviane simţi că nici acţiunile lui nu vor fi prea folositoare.

Pe când ea şi Taliesin o luară înapoi pe drumul spre Avalon, medită întunecată la ideea de a-i blestema pe ucigaşii lui Fortunatus, dar o opri numai bănuiala că bătrânul preot îi iertase deja.

Convingându-i pe Vortigern şi Ambrosius să se gândească la o alianţă, Viviane sădise seminţele unităţii britanicilor, dar în anul următor apărură deja primele necazuri. Se răspândi zvonul că saxonii îşi adunau din nou forţele la est de Cantium, iar Vortimer, hotărât de data asta să-i zdrobească, făcu apel la Avalon. Şi astfel, chiar înainte de Beltane, Doamna din Avalon plecă de pe insula sacră şi călători spre est, împreună cu fiica ei mai mare, cu preotesele şi cu bardul pentru a se întâlni cu prinţii Britanniei.

Locul hotărât de conciliu era Sorviodunum, un orăşel aşezat pe malurile unui râu unde calea spre nord se încrucişa cu drumul principal spre Venta Belgarum. Răscrucea era un loc plăcut, umbrit de copaci, cu deschidere spre nord, peste vasta întindere a câmpiei. Când sosi grupul de la Avalon, pe pajiştile joase din jur răsăriseră deja corturile, precum un soi nou de flori de primăvară.

— Noi, cei din est, ne-am vărsat sângele ca să apărăm Britannia, spuse Vortigern de pe banca aşezată sub un stejar. Nu era un bărbat masiv, dar încă solid, cu părul mai cărunt decât atunci când îl văzuse Viviane mai înainte.

— În ultima campanie, fiul meu, Categirn, şi-a dat viaţa pentru cea a fratelui lui Hengest, la vadul de la Rithergabail. Trupurile oamenilor noştri au fost zidul care i-a ţinut pe saxoni departe de voi.

Făcu un gest spre acoperişurile cu ţiglă ale Sorviodunumului

încălzindu-se paşnice la soare.

— Iar întreaga Britannie vă este recunoscătoare, zise Ambrosius pe un ton neutru, de dincolo de cerc.

— Chiar aşa? făcu Vortimer. Vorbele sunt uşor de rostit, iar cuvintele nu-i vor opri pe saxoni.

Şi el părea mai bătrân acum, nu mai era tânărul nerăbdător care i se dedicase Zeiţei, ci un războinic încercat. Trăsăturile lui uscăţive rămăseseră aceleaşi, la fel şi mândria sălbatică, de şoim, cuibărită în ochii verzi.

Un erou, se gândi Viviane, privindu-l de pe locul ei, lângă mama sa. *El este Apărătorul acum*. Toţi ştiau că preotesele aranjaseră întâlnirea, dar nu era înţelept din punct de vedere politic să recunoşti asta public. Contingentul din Avalon fusese plasat la umbra unui gard viu ţepos, însă destul de aproape ca să poată vedea şi auzi tot.

— I-ar putea opri ceva? întrebă unul dintre bărbaţii mai vârstnici. Oricât de mulţi ucidem, Germania pare să zămislească şi mai mulţi…

— Poate că, dacă suntem puternici, vor căuta o altă pradă, mai uşoară. N-au decât să se arunce asupra Galiei, aşa cum au făcut francii. Ei *pot* fi azvârliţi de-aici! încă o campanie şi o putem face. Tot ce mă preocupă acum este să-i ţinem departe.

— Şi aşa ar trebui să fie, zise Ambrosius.

Părea prudent, ca şi cum ar fi căutat un sens mai adânc în cuvintele lui Vortimer. Vortigern scoase un hohot de râs ca un lătrat. Se zvonea că venise numai îmboldit de fiul său şi că avea slabe speranţe că se va rezolva ceva.

— Ştiţi la fel de bine ca mine ce trebuie făcut, spuse înaltul Rege. Am luptat cu tatăl tău pentru asta ani de zile. Că este considerat sau nu împărat sau rege, trebuie să existe un singur suzeran căruia să i se supună întreaga Britannie. Numai aşa a reuşit Roma să-i respingă veacuri la rând pe barbari.

— Şi acum vrei să te urmăm pe *tine*? exclamă unul dintre oamenii lui Ambrosius. Să ne înghesuim ca oile în jurul celui care i-a invitat pe lupi?

Vortigern se răsuci spre el şi, pentru o clipă, Viviane pricepu cum reuşise acest bătrân să se menţină la putere atâţia ani.

— Am pus lupii să lupte cu lupii, aşa cum au făcut şi romanii din când în când. Dar înainte să mă ocup de Hengest, mi-am bătut gura de pomană rugându-mă de poporul meu să ridice

sabia pentru propria lor apărare, m-am milogit de ei chiar, iar acum mă rog şi de voi!

— Nu l-am putut plăti pe Hengest, iar el s-a aruncat împotriva noastră, spuse Vortimer mai calm. De atunci, puţinul lăsat de hoardele lui a fost cheltuit pentru a-l combate. Iar voi ce-aţi făcut, stând între dealurile voastre paşnice? Avem nevoie de oameni şi ne mai trebuie resurse pentru a-i sprijini, nu numai pentru campanie, dar asta în fiecare an, pentru a apăra ceea ce am recucerit.

— Pământurile noastre sunt bătucite, dar în câţiva ani de pace s-ar vindeca, reluă Vortigern şi-şi prezentă încă o dată argumentele: apoi forţele noastre unite vor fi destul de puternice pentru a străbate mlaştinile şi pădurile din spatele lor, acolo unde se adăpostesc anglii, să ne luăm înapoi ţinuturile iceniene.

Ambrosius rămase tăcut, însă privirea sa era aţintită asupra lui Vortimer. Conform regulilor firii, se putea aştepta să-i supravieţuiască bătrânului, dar tânărul era cel care-i putea fi rival sau aliat.

— Ţi-ai câştigat respectul tuturor bărbaţilor pentru valoarea ta şi pentru victoriile tale, glăsui el pe îndelete, şi, desigur, întreaga Britannie probabil că-ţi este recunoscătoare. Dacă n-ai fi fost tu, lupul ne-ar sări şi nouă la gât. Dar oamenii vor să aibă ceva de zis privitor la cine le cheltuie banii şi pe cine vor susţine. Propriii tăi oameni îţi datorează loialitate. Cei dinspre apus, nu.

— Însă pe *tine* te vor urma! sări Vortimer. Tot ce vreau este ca tu şi ai tăi să luptaţi de partea mea!

— S-ar putea ca asta să fie tot ceea ce ceri, însă tatăl tău, cred eu, ar vrea ca eu să-l accept drept conducător, răspunse Ambrosius.

Se lăsă o tăcere grea.

— Dar voi face asta, adăugă prinţul din apus. Voi deschide cămările noastre şi-ţi voi trimite de toate. Dar conştiinţa mea nu mă lasă să lupt sub steagul lui Vortigern.

Întrunirea se risipi într-o bălmăjeală de dispute. Ochii Vivianei se umeziră de lacrimi de dezamăgire, dar, pe când şi le îndepărta clipind, îşi dădu seama că Vortimer privea spre ea cu un fel de speranţă disperată. Înţelepciunea bărbătească nu-l mai ajuta. Ce altceva îi mai rămăsese decât să ceară sfatul

Avalonului? Ea nu fu deloc surprinsă când el îşi întoarse spatele spre ceilalţi şi se îndreptă spre ele.

Toată viaţa ei, Viviane auzise de Dansul Uriaşilor, deşi nu fusese niciodată acolo. Călărind spre nord, de-a lungul râului, privea căutând cu nerăbdare prima pată întunecată de piatră ieşind din câmpie. Dar Taliesin, cel mai înalt dintre ei, o văzu primul, arătându-i-o lui Vortimer, apoi Vivianei şi Anei. Viviane îi era recunoscătoare prinţului pentru că îi dăduse această ocazie. Atunci când o rugase pe Doamna din Avalon să-i prezică viitorul, ea-i răspunsese că asta putea fi înfăptuit cel mai bine dacă se baza pe forţa unui vechi loc din apropiere. Viviane se întrebă dacă asta era adevărat sau dacă nu cumva Ana, pur şi simplu, nu dorise să facă vrăji sub atâtea priviri deloc prietenoase.

Cu siguranţă, o deplasare de aproape trei ore trebuia să fie suficientă pentru a descuraja curiozitatea. Cu toate că soarele amiezii degaja căldură, Viviane se zgribuli. Câmpia părea nesfârşită sub imensitatea cerului senin; o făcea să se simtă ciudat de vulnerabilă, precum o furnică târându-se pe o piatră de pavaj. Dar, treptat, petele întunecate deveniră tot mai mari. Acum putea vedea clar pietrele izolate.

Cunoştea destul cercul de pietre de pe Deluşor, dar acesta era mai mare, înconjurat de un şanţ mare, cu pietrele şlefuite cu precizie, iar multe dintre cele rămase în picioare erau acoperite la vârf cu lespezi, astfel că totul părea mai mult o construcţie decât o poiană sacră. Unele dintre pietre căzuseră, dar asta le afectase foarte puţin puterile. Deşi iarba crescuse verde şi din belşug în jurul cercului, era rară şi pipernicită înăuntru. Ea auzise că în interiorul cercului nu se prindea deloc zăpada şi nici nu se lipea de pietre.

Privind mai îndeaproape, putea vedea fragmente din pietrele înconjurătoare ieşind din sol. În interiorul inelului era un cerc mai mic, format din stâlpi şi patru triliţi înalţi, într-un semicerc format în jurul pietrei altarului. Se întrebă spre ce realităţi se îndrepta cel care trecea prin acele deschideri întunecate. Descălecară şi priponiră caii, pentru că în câmpie nu erau copaci de care să-i lege. Curioasă, Viviane păşi în jurul valului de pământ de deasupra şanţului.

— Deci ce crezi despre el? întrebă Taliesin când reveni.

— Este ciudat, însă mă tot gândesc la Avalon sau, mai

degrabă, la Inis Witrin, acolo unde locuiesc călugării. Două locuri care cu greu ar putea fi mai diferite, cu toate astea cercul de trilithoni are aproape aceeaşi mărime ca şi cel de colibe din jurul bisericii de-acolo.

— Aşa este, zise Taliesin, vorbind repede, aproape nerăbdător.

Postise cu o noapte înainte ca să se pregătească pentru propria sa participare la vrajă.

— Potrivit tradiţiilor noastre, acest loc a fost construit de înţelepţii veniţi peste mare, din Atlantida, în vremurile străvechi, şi credem, de asemenea, că sfântul fondator al comunităţii de pe Inis Witrin a fost unul dintre acei adepţi, renăscut. În mod sigur a fost un maestru al vechii ştiinţe, care cunoştea principiile proporţiei şi ale numărului. Şi mai există un motiv pentru care ai putea simţi prezenţa Avalonului.

Arătă spre apus, dincolo de câmpie.

— Una dintre liniile de forţă străbate ţinutul de-a curmezişul, până la fântâna sacră.

Viviane dădu din cap şi se întoarse din nou spre a cerceta peisajul înconjurător. Spre est, un şir de gorgane marcau locurile de îngropăciune ale vechilor regi, dar dincolo de ele se vedeau puţine semne ale existenţei omenirii şi doar câteva pâlcuri de copaci sculptaţi de vânt întrerupeau întinderea de iarbă ondulată. Era un loc singuratic şi, cu toate că prin alte părţi ale Britanniei era posibil ca oamenii să se pregătească pentru o sărbătoare veselă de Beltane, aici era un loc dezolant, care îi va rămâne pe veci străin inocenţei primăverii.

Şi niciunul dintre noi nu va pleca de aici neschimbat... Se înfioră din nou.

Soarele se scufunda, iar umbrele pietrelor se întindeau peste iarbă în dâre lungi şi negre. Instinctiv, Viviane se îndepărtă de ele, însă asta o aduse lângă un stâlp izolat, aşezat de strajă în nord-est, păzind calea spre monumente. Taliesin trecuse pe deasupra şanţului, îndreptându-se spre o piatră lungă care zăcea în el culcată la pământ. Îngenunche lângă ea, iar purceluşul roşu adus cu ei era legat şi se agita în mâinile lui, iar, în timp ce ea-l privea, el scoase un cuţit şi-l înjunghie cu precizie sub curbura fălcii. Purcelul zvâcni cu un guiţat ascuţit, apoi amuţi, icnind. Bardul îl ţinu, cu buzele mişcându-i-se într-o rugăciune, pe când sângele roşu gâlgâi pe suprafaţa punctată

de găuri a pietrei.
— Vom încerca întâi în maniera druizilor, i se adresă Ana lui Vortimer cu un glas scăzut. Îşi hrăneşte spiritele şi pe cele ale acestui teritoriu.
Când animalul sângeră de moarte, iar spiritul său fugi, Taliesin decupă o fâşie de piele şi tăie puţin din carne. Se ridică, având deja privirea pierdută, cu bucăţica de carne, înroşită şi mai mult de lumina soarelui muribund, în mână.
— Vino, zise Ana cu un glas scăzut, pe când Taliesin, păşind ca un om într-un vis, se deplasă spre cercul de pietre.
Viviane tresări când traversă şanţul şi trecu de locul unde fusese sacrificat purcelul, pentru că senzaţia, deşi mai puţin intensă, fusese ca atunci când despărţise ceţurile pentru a trece în Avalon.
Druidul se opri din nou, chiar la marginea monumentului. I se mişcau fălcile şi, după un moment, luă bucata de carne din gură şi o lăsă la baza uneia dintre pietre, murmurând o rugăciune.
— Stăpâne, am venit la locul puterii, îi spuse Ana prinţului. Trebuie să spui încă o dată de ce ne-ai adus aici.
Vortimer înghiţi cu greu, dar glăsui calm:
— Doamnă, doresc să ştiu cine va ocârmui Britannia şi cine-i va conduce pe războinici la victorie.
— Druidule, ai auzit întrebarea, poţi da acum răspunsul?
Faţa lui Taliesin era întoarsă spre ei, însă ochii lui nu vedeau. Cu aceeaşi încetineală ca de vis trecu pe sub lespezile de piatră şi păşi în cerc. Soarele era aproape de orizont, iar formele întunecate ale pietrelor erau linse de flăcări. În timp ce Viviane îl urmă, trăi încă un moment de dezorientare. Când se concentra din nou, i se păru că prin aer pulsau luminiţe. Druidul îşi ridică mâinile spre lumina muribundă, le întoarse şi murmură în palmele sale o altă incantaţie.
Slobozi un oftat prelung, apoi se ghemui pe piatra plată din centru, cu faţa ascunsă în ambele mâini.
— Ce se întâmplă acum? şopti Vortimer.
— Aşteptăm, spuse Marea Preoteasă. Acesta este somnul transei din care va veni previziunea.
Şi aşteptară până când cerul se întunecă de amurg, dar, cu toate că se lăsa întunericul, tot ce se afla în interiorul cercului rămase oarecum vizibil, de parcă venea o lumină din interior. Stelele strălucitoare îşi începură marşul pe cer. Totuşi, timpul nu

avea decât un înţeles foarte vag. Viviane n-ar fi putut spune câtă vreme trecuse până când Taliesin să înceapă să mormăie şi să se foiască.

— Adormitule, trezeşte-te! În numele Celei care dă naştere stelelor, te conjur! Vorbeşte în limba omenească şi spune-ne ce-ai văzut.

Ana îngenunche înaintea lui, iar el îşi îndreptă spatele, sprijinindu-se de piatră.

— Şi vor fi trei regi, luptându-se pentru putere: Vulpea, care domneşte acum, iar după el vor veni Vulturul şi Dragonul Roşu, care vor încerca să ocupe teritoriul.

Glasul lui Taliesin răsuna încet şi greoi, de parcă ar fi continuat să viseze.

— Îi vor distruge pe saxoni? întrebă Vortimer.

— Şoimul îl va face pe Dragonul Alb să fugă, însă Dragonul Roşu singur va avea un fiu care-l va urma; acesta va fi cuceritorul Dragonului Alb.

— Dar ce-i cu Şoimul… începu Vortimer, însă Taliesin îl întrerupse.

— În viaţă, Şoimul nu va domni niciodată; în moarte s-ar putea să păzească pe veci Britannia…

Capul druidului îi căzu pe piept, iar glasul îi deveni o şoaptă:

— Nu încerca să afli mai multe…

— Nu înţeleg, făcu Vortimer şi se lăsă pe călcâie. Sunt deja dedicat Zeiţei. Ce vrea de la mine? Asta este prea mult de ştiut sau prea puţin. Invocă Zeiţa şi lasă-mă să-i aflu voia.

Viviane privi spre el speriată, vrând să-l prevină să aibă grijă ce spunea, deoarece cuvintele rostite în acest loc, în această noapte, aveau putere.

Taliesin se chinui să se ridice în picioare, scuturând din cap şi clipind de parcă ar fi ieşit de sub apă.

— Cheam-o pe Zeiţă!

Vortimer vorbea acum ca un prinţ, obişnuit să poruncească, iar druidul era încă prea aproape de transă, astfel că se supuse fără să crâcnească.

Trupul Vivianei zvâcni când energiile pâlpâitoare din cerc răspunseră chemării. Dar acestea se concentrară în mama ei. Vortimer icni când trupul pirpiriu al Marii Preotese păru să crească dintr-odată dincolo de dimensiunea ei de muritoare. Un hohot gutural ricoşă dintre pietre. Timp de câteva momente, Ea

se înălţă, întinzându-şi braţele şi mişcându-şi degetele de parcă ar fi vrut să le încerce; apoi încremeni, privind de la chipul uluit al Vivianei la cel al lui Taliesin, a cărui consternare dovedea că tocmai acum îşi dădea seama ce făcuse, nepregătit şi fără a se consulta.

Dar Vortimer, cu speranţa arzându-i în ochi, se lăsase la picioarele Ei.

— Doamnă, ajută-ne! strigă el.

— Ce-Mi veţi oferi? Vocea Ei era leneşă şi amuzată.

— Viaţa mea…

— Deja mi-ai oferit-o şi, într-adevăr, ţi-o voi cere. Dar nu acum. Ceea ce vreau în această noapte – privi în jurul Ei şi apoi râse din nou – este sacrificarea unei fecioare…

Uluirea îi reduse la tăcere, care păru că se prelungeşte foarte mult. Taliesin, cu mâinile încleştate pe mânerul cuţitului, de parcă s-ar fi temut să nu-i scape din strânsoare, clătină din cap.

— Fie ca sângele purcelei să-Ţi fie îndeajuns, Doamnă! Fata n-o vei avea.

Zeiţa îl cântări din ochi vreme îndelungată. Privind-o, Vivianei i se păru că vede formele neclare ale unor corbi zburând şi înţelese că aceasta era Mama întunecată din ceaun care li se înfăţişase astă-noapte.

— Aţi jurat – cu toţii – să-Mi slujiţi, spuse Ea cu severitate, iar acum nu-mi daţi singurul lucru pe care vi-l cer.

Viviane se trezi vorbind fără a fi intenţionat, auzindu-şi glasul tremurând.

— Iar dacă ai primi asta, la ce ţi-ar servi?

— Nu *mi-ar* servi la nimic. Deja am totul.

Tonul amuzat îi revenise în glas.

— Voi aţi fi aceia care ar învăţa că… numai prin moarte viaţa poate fi apărată şi că, uneori, înfrângerea aduce victoria.

Este o încercare, se gândi Viviane, amintindu-şi Vocea din ceaţă. Îşi desprinse mantia şi o lăsă să cadă.

— Druidule, în calitate de preoteasă jurată a Avalonului îţi poruncesc, în numele puterilor pe care am jurat cu toţii să le slujim. Leagă-mă, ca nu cumva carnea să mi se înfioare, şi fă ceea ce cere Zeiţa.

Se duse lângă piatră.

Pe când Taliesin, tremurând, luă centura întinsă de ea şi-i legă mâinile de trup, Vortimer îşi regăsi, în cele din urmă, glasul.

— Nu! Nu poţi face asta!

— Prinţe, te-ai supune dacă te-aş implora să te abţii de la luptă? Aceasta-i alegerea mea şi ofranda mea.

Glasul Vivianei era limpede, însă părea că vine de foarte departe.

Am înnebunit, se gândi ea când Taliesin o ridică pe lespede. *Spiritele întunecate ale acestui loc m-au sedus*. Cel puţin, va muri curată; îl văzuse ucigând. Femeia care era, şi nu era mama ei, privea implacabilă de la piciorul pietrei. *Mamă*, *dacă într-adevăr asta-i lucrarea ta*, *voi fi răzbunată*, *pentru că voi fi liberă*, *dar*, *când te vei reîntoarce la tine însăţi*, *va trebui să înduri această amintire*.

Pe moment, piatra era rece; apoi începu să se simtă caldă şi primitoare. Taliesin se profila ca o siluetă întunecată pe cerul înstelat. Îşi scosese cuţitul. Lumina licărea pe tăiş în timp ce tremuratul lui i se transmitea lamei. *Tată*, *să nu mă laşi*… se gândi ea şi-şi închise ochii.

Şi, în beznă, auzi din nou râsul Zeiţei.

— Druidule, lasă cuţitul la o parte. Cer un altfel de sânge şi prinţul este cel care trebuie să facă sacrificiul…

Pentru o clipă, Viviane nu-şi putu da seama ce ceruse. Apoi auzi zăngănitul cuţitului aruncat, lovind piatra. Îşi deschise ochii şi-l văzu pe Taliesin ghemuit pe unul dintre menhirele exterioare, plângând. Vortimer rămăsese stană de piatră.

— Ia-o… spuse Zeiţa cu mai multă blândeţe. Credeai că tocmai eu am să cer viaţa ei în Ajun de Beltane? îmbrăţişarea ei te va face rege.

Încet, se duse lângă prinţ şi-l sărută pe frunte. Apoi ieşi din cerc, iar, după câteva momente, Taliesin o urmă.

Viviane se ridică.

— Poţi să mă dezlegi, spuse ea când Vortimer rămase tot nemişcat. N-am să fug de tine.

El râse nesigur şi îngenunche înaintea ei, chinuindu-se cu un nod.

Viviane privi în jos, la capul său plecat, cu o tandreţe subită, despre care ştia că era începutul dorinţei. Când, în cele din urmă, coarda căzu, el îşi lăsă capul să se odihnească în poala ei, îmbrăţişându-i coapsele. Căldura care pulsa între ele se intensifică. Dintr-odată rămasă fără respiraţie, ea-şi strecură degetele prin părul lui întunecat.

— Vino la mine, regele meu iubit… şopti ea în cele din urmă, iar el se ridică şi se întinse lângă ea pe piatră.

Mâinile lui Vortimer deveniră tot mai îndrăzneţe, până când simţi că se dizolvă. Apoi greutatea lui o ţintui de piatra altarului şi conştiinţa i se risipi de-a lungul liniilor de forţă care iradiau din pietre. *Aceasta-i moartea*… Se desprinse un gând răzleţ. *Aceasta-i viaţa*… Ţipătul lui o aduse înapoi.

În acea noapte, muriră de multe ori şi renăscură unul în braţele celuilalt.

22

Când prinţul Vortimer se întoarse în est, Viviane îl însoţi. Ana îi călărea poneiul lângă catârul lui Taliesin, privindu-i cum se îndepărtau.

— După atâţia ani, tot mă surprinzi, zise bardul. Nici măcar n-ai ripostat când a spus că vrea să plece.

— Am pierdut dreptul, spuse cu glas răguşit Marea Preoteasă. E mai bine pentru Viviane să plece departe, unde va fi în siguranţă faţă de mine.

— A fost Zeiţa, nu tu… începu Taliesin, dar vocea-i tremura.

— Eşti chiar aşa de sigur? Eu îmi *amintesc*…

— *Ce* îţi aminteşti?

Se întoarse spre ea şi văzu pe faţa lui linii care nu fuseseră acolo mai înainte.

— M-am auzit spunând acele cuvinte şi am simţit *veselie*, văzându-te stând deasupra ei cu cuţitul acela, atât de înfricoşat. În toţi aceşti ani am fost convinsă că fac voia Doamnei, dar dacă am fost înşelată şi ceea ce-a vorbit prin mine n-a fost decât propria mea trufie?

— Crezi că *eu* am fost înşelat?

— Cum aş putea să-ţi spun? exclamă ea, zgribulindu-se de parcă soarele nu mai avea putere s-o încălzească.

— Păi… zise el cu încetineală, am să-ţi spun adevărul. În noaptea aceea, propria mea judecată a fost tulburată de frică. Dintre noi toţi, cred că numai Viviane putea vedea limpede, iar, la sfârşit, i-am onorat dreptul de a face o ofrandă.

— Nu te-ai gândit la mine? Crezi că aş fi putut trăi cu ideea că vorbele mele l-au condamnat pe propriul meu copil?

— Sau eu, spuse el foarte blând, ştiind că a murit de mâna

mea?
Se priviră îndelung, iar Ana înţelese întrebarea din ochii lui. Şi, încă o dată, ea refuză să răspundă. Era mai bine să creadă că fata era fiica lui, chiar şi acum.
De fapt, el oftă.
— Dacă a fost sau nu propriul tău eu care a vrut s-o salveze ori Zeiţa, care s-a răzgândit, să mulţumim că Viviane este în siguranţă acum şi că are şansa de a fi fericită.
El reuşi să-i zâmbească.
Ana îşi muşcă buza, întrebându-se cum de merita ca acest bărbat s-o iubească. Nu mai era tânără şi nu fusese niciodată frumoasă. Iar acum sângerările ei femeieşti erau atât de neregulate, încât nu mai ştia dacă era fertilă sau nu.
— Fiica mea a devenit femeie, iar eu am devenit Vrăjitoarea Morţii. Du-mă înapoi la Avalon, Taliesin. Du-mă acasă…

Durovernum era încins şi aglomerat, de parcă jumătate din Cantium se refugiase în spatele zidurilor sale masive. Saxonii îl atacaseră de mai multe ori, însă oraşul nu cedase niciodată. Astăzi, croindu-şi drum prin mulţime la braţul lui Vortimer, Viviane se gândea că, dacă mai intrau mulţi în oraş, acesta ar putea erupe.
Oamenii se înghionteau şi arătau spre Vortimer, când treceau. Din comentariile lor era limpede că toţi considerau apariţia lui un semn bun. Viviane îl strânse de braţ, iar el îi zâmbi. Când erau singuri, ea-şi putea coborî garda şi să *ştie* ce simţea el pentru ea. Dar, într-o asemenea mulţime, trebuia să se apere cu propria minte, la fel de solid cum apărau zidurile din Durovernum, altfel, vacarmul ar fi înnebunit-o şi nu putea judeca decât după tonul vocii lui şi expresia privirii. Nu era de mirare că oamenii din lumea din afară aveau atâtea neînţelegeri şi se întrebă dacă va mai avea parte vreodată de pacea din Avalon.
Casa spre care se îndreptau se afla în partea de sud a oraşului, lângă teatru. Îi aparţinea lui Ennius Claudianus, unul dintre comandanţii lui Vortimer, care găzduia o petrecere. Viviane găsise ciudat faptul că Vortimer şi căpitanii săi îşi pierdeau timpul cu distracţiile în ajunul bătăliei, însă, aşa cum îi explicase el, era important să le arăţi oamenilor că viaţa pe care o duseseră până atunci avea să continue.

Se lăsa întunericul, iar sclavii alergau înaintea lor purtând torţe. Deasupra, norii sclipeau de parcă li s-ar fi dat foc. Viviane bănuia că îşi datorau culoarea strălucitoare fumului ridicat din acoperişurile de paie incendiate, pentru că saxonii mărşăluiau spre Londinium, dar efectele erau, cu siguranţă, spectaculoase. Amintindu-şi de fermele abandonate de la ţară, printre care călăriseră să ajungă aici, era surprinsă că mai era ceva de ars.

Dar de ce venise? îl iubea ea cu adevărat pe Vortimer sau doar fusese ispitită de răspunsul trupului ei la al lui? Neîncrederea în mama ei o pusese pe drumuri? Nu ştia, dar pe când păşeau în atrium şi privi la femeile romane elegant îmbrăcate din jurul ei, Viviane se simţi ca o copilă înveşmântată în hainele mamei. După sânge, aceşti oameni ar fi putut fi britoni, dar se agăţau cu disperare de visul imperiului. Cântăreţii la flaut se agitau în grădină, iar în atrium acrobaţii săreau şi se rostogoleau în ritmul tobelor. Bucatele, i se spuse, erau puţine în comparaţie cu ce s-ar fi servit în zilele mai bune, dar ceea ce li se oferise era foarte atent preparat. Cu toate eforturile sale de a-şi amorţi simţurile, Vivianei îi venea să plângă.

— Ce-i?

Mâna lui Vortimer, lăsată pe umărul ei îi întrerupse reveria.

— Nu te simţi bine?

Viviane îl privi şi clătină din cap zâmbind. Se întrebaseră dacă ea rămăsese însărcinată după întâlnirea lor din cercul de piatră, dar de două luni de când ea şi prinţul erau împreună, sângerările ei veniseră la timp. Vortimer nu avea copii; ea presupunea că era instinctul celui care se confrunta cu moartea de a dori să lase ceva în urma sa.

Spera şi ea la un copil.

— Sunt doar obosită. Nu sunt obişnuită cu astfel de zile călduroase.

— Putem pleca acum, spuse el cu un zâmbet ce făcu să-i bată inima mai repede.

El se uită în jur cu acea privire prudentă care o intriga.

Toată ziua, se gândi ea, aşteptase ceva, iar când erau numai ei doi, îl făcea să-i spună despre ce era vorba. Prima oară când făcuseră dragoste, la Dansul Uriaşilor, s-au cunoscut în profunzime unul pe celălalt. De atunci, când se culcau în locuri neprotejate, mecanismul ei instinctiv de apărare se împotrivea uniunii totale. Vortimer nu se plânsese. Poate că el, cu

experienţa lui mai vastă, nu considera asta o problemă; poate că, se gândea ea cu tristeţe, acesta era genul de relaţie existentă, de obicei, între femei şi bărbaţi, iar propria sa iniţiere fusese o anomalie.

Devenită dintr-odată nerăbdătoare, ea-şi puse mâinile pe braţele lui şi doborî barierele. Prima dată, simţi căldura simţămintelor lui pentru ea, un amestec de pasiune şi afecţiune şi ceva mai multă nelinişte. Apoi, întreaga forţă pe care o ţinuse în frâu veni asupra ei într-un şuvoi, iar ea *văzu*…

Vortimer se înălţa ca un spectru asupra ei. Mâinile-i spuseră că totul era doar o iluzie şi carnea lui era solidă încă, însă pentru Vederea ei, el se disipa. Cu un icnet, se forţă să-şi desprindă privirea de la el, dar nu-i ajută prea mult. Dintre toţi bărbaţii din încăpere, de-abia dacă era vreunul care nu ajunsese fantomă. Se uită afară, spre oraş, iar imaginile care-i parveneau erau cele ale unor străzi pustii, clădiri prăbuşite şi grădini neîngrijite.

Nu mai putea suporta, nu mai voia să vadă asta! Cu un ultim efort, închise ochii şi izgoni imaginea. Când putu să gândească din nou, se aflau afară, iar Vortimer o ţinea.

— Le-am spus că te simţi rău şi că te duc acasă.

Viviane dădu din cap. Asta era o explicaţie bună, oricum. Nu trebuia să-i dea prilejul de a bănui ce văzuse.

În acea noapte, rămaseră unul în braţele celuilalt cu obloanele deschise, ca să poată vedea luna în ultimul ei pătrar urcând pe cer.

— Viviane, Viviane…

Degetele lui Vortimer îi mângâiau părul des.

— Când te-am văzut prima oară, erai o zeiţă, iar atunci mi te-ai dăruit prima dată. Când ţi-am cerut să vii la Cantium, eram încă buimăcit, convins că-mi vei fi talismanul spre victorie. Dar acum îmi pasă de femeia muritoare.

Ridică la buze o şuviţă din părul ei.

— Mărită-te cu mine, vreau să fii apărată.

Viviane se zgribuli. El era hărăzit pieirii, dar nu în bătălia următoare, ci în cealaltă.

— Sunt preoteasă.

Recursese la vechiul ei răspuns, chiar dacă ştia că nu mai era adevărat.

— Nu mă pot mărita cu niciun bărbat cu excepţia uniunilor din Marele Rit, înaintea zeilor.

— Dar în ochii lumii… începu el, dar ea-şi puse un deget de-a curmezişul buzelor lui.

— Sunt concubina ta. Ştiu ce se spune. Şi-ţi sunt recunoscătoare pentru grija ta pentru mine. Ca să fiu acceptată de toţi, biserica ar trebui să ne binecuvânteze uniunea, iar eu îi aparţin Doamnei. Nu, dragostea mea, cât trăieşti, nu am nevoie decât de protecţia Ei şi a ta…

El rămase tăcut câteva clipe. Apoi oftă.

— Azi de dimineaţă a venit vestea că Hengest vine spre Londinium. Nu cred că poate să ia oraşul, iar, dacă nu reuşeşte, se va retrage înapoi prin Cantium, iar eu am să-l aştept. Marea bătălie pentru care m-am pregătit se apropie şi cred că voi fi victorios, însă oricine-şi riscă viaţa de fiecare dată când se duce la război.

Vivianei i se tăie respiraţia. Ştiuse că trebuie să se pregătească o altă bătălie, însă nu se aşteptase să fie atât de curând. Se strădui să-şi păstreze vocea neutră când îi răspunse:

— Dacă ai să pieri, crezi că există undeva un loc unde numele tău m-ar putea apăra? Dacă… nu te duci, am să mă întorc la Avalon.

— Avalon… oftă el lung. Îmi amintesc de el, dar mie mi se pare ca un vis.

Mâna lui părăsi părul ei pentru a urma curbura obrazului şi a frunţii, apoi mângâie pielea netedă a gâtului şi se odihni deasupra inimii.

— Este la fel ca tine, oasele tale sunt ca de pasăre, aş putea să te frâng cu o singură mână, dar în interior eşti puternică. Ah, Viviane, măcar mă iubeşti?

Fără niciun cuvânt, ea se întoarse în braţele lui şi-l sărută, dându-şi seama că plângea numai când îi şterse el lacrimile. Dar atunci, după câte se părea, iubitul ei era incapabil să mai vorbească, iar trupurile lor exprimau totul mai bine decât cuvintele.

În acea noapte, visă că se întorsese în Avalon, privindu-şi mama cum ţesea. Dar acoperişul atelierului de ţesut se înălţase mai sus. Traversele războiului de ţesut se întindeau până în umbrele sale, purtând ţesătura tapiseriei. Se uită în sus şi zări bărbaţi mărşăluind, lacul şi Deluşorul, pe ea copilă, călărind împreună cu Taliesin prin ploaie; însă, pe când războiul de ţesut continua să lucreze, tapiseria terminată se deplasa dincolo de

raza ei vizuală, în bezna anilor uitaţi. Mai jos, imaginile erau mai clare. Văzu Dansul Uriaşilor şi pe ea însăşi, pe Vortimer şi armatele, întotdeauna multe armate, mărşăluind prin teritoriu, prin sânge şi foc.

— Mamă! ţipă ea, ce faci?

Iar femeia se răsuci şi Viviane văzu că era ea însăşi la ţesut, după cum tot ea privea, alta, dar la fel.

— Zeii au aranjat războiul, dar noi suntem cei care facem totul, spuse Cealaltă. Ţese cu înţelepciune, ţese bine…

Apoi auzi tunetul, iar războiul de ţesut începu să se desfacă în bucăţi. Viviane încercă să le prindă, dar îi alunecau printre degete. Cineva o scutura. Deschise ochii şi-l *văzu* pe Vortimer, auzind bătăile în uşă.

— Saxonii… saxonii au fost azvârliţi înapoi de la Londinium şi se retrag! Stăpâne, trebuie să veniţi…

Viviane strânse din ochii când el se duse să deschidă uşa. Erau veştile aşteptate de el, ştia asta, şi-şi dori cu disperare să nu fi sosit. Revăzu în minte ţesătoarea din vis şi-i auzi povaţa: *Ţese bine*…

Ce să însemne? Vortimer pleca la război şi nu l-ar fi putut opri. Ce-ar putea face?

Vortimer îşi punea deja hainele. Îl cuprinse cu braţele, cu capul pe pieptul lui; îi putea simţi bătăile inimii accelerându-se pe când el îşi lăsă tunica să cadă şi o ţinu în braţe. La uşă se auzi iarăşi gălăgie. Vortimer se foi, iar braţele ei se strânseră mai tare în jurul lui. El oftă, iar ea îi simţi buzele răscolindu-i părul. Apoi, cu multă blândeţe, se desprinse din îmbrăţişarea ei.

— Vortimer…

Ea se întinse din nou spre el, iar el îi luă mâinile. Ea-şi dădu seama că plângea când el se aplecă să-i şteargă lacrimile.

— Aşadar – vocea lui tremura – mă iubeşti… după cum şi eu te iubesc pe tine. Dragostea mea, bun-rămas!

El se depărtă de ea, îşi ridică tunica şi centura, apoi porni spre uşă.

Viviane se uită îndelung după el, aşteptând până când auzi pocnind zăvorul. Se prăbuşi înapoi pe patul care încă mai purta conturul trupurilor lor îngemănate, plângând de parcă avea de gând să-şi petreacă o viaţă întreagă vărsând lacrimi.

În cele din urmă, plânsul se sfârşi.

Pe când rămase ascultând liniştea, îi trecu prin minte că încă

era preoteasă. De ce îşi petrecuse atâta vreme învăţând vrăjitoria, dacă n-o putea folosi să-l protejeze pe bărbatul pe care-l iubea?

Înainte să se ridice soarele, Viviane era pe drum. Nu întâmpină niciun fel de dificultăţi. Drumul în spatele unei armate în marş era cea mai sigură cale pe care-ai fi putut-o găsi, atâta vreme cât îţi aduceai hrană. Iar ea îşi luase precauţii, îmbrăcându-se în tunica băieţească pe care o luase de la unul dintre grădinari şi tăindu-şi părul. După atâţia ani, se obişnuise să-l poarte scurt, iar, dacă trebuia să arate respectabil după aceea, oricând şi-l putea acoperi cu un voal.

Nici măcar bidiviul ei nu era vreo tentaţie, fiind un dereş urât şi nărăvaş, considerat prea încet pentru a fi luat la război. Dar, odată ce-l convinsese să se pună în mişcare, parcurgea distanţele la trap. În acea noapte dormi nu departe de focurile taberei lui Vortimer, iar în ziua următoare, de nerecunoscut şi fără a da de bănuit, se lipi de bucătarii taberei, ca băiat la bucătărie.

În cea de-a treia zi, avangarda britanică întâlni o bandă de saxoni şi îi atacă scurt. Hengest se retrăgea spre vechiul său avanpost de la Tanatus. Speranţa lui Vortimer era să-l izoleze şi să-l distrugă înainte de a traversa canalul spre insulă. Acum se întorceau spre est, deplasându-se cu întreaga lor viteză.

În acea noapte îşi aşezară tabăra fără nicio tragere de inimă, ştiind că era foarte posibil ca duşmanul să-şi continue marşul. Însă numai oamenii puteau să-şi depăşească forţele şi raţiunea; caii trebuia să fie odihniţi, dacă britanicii voiau să-şi păstreze avantajul cavaleriei. Viviane tremură în aerul umed marin, pentru că drumul lor se întindea pe lângă estuarul râului Tamesis şi-şi dori să fi fost în braţele lui Vortimer. Dar era mai bine ca el s-o creadă în siguranţă, la Durovernum. Îşi pregăti culcuşul pe o mică ridicătură de pe care putea privi în jos, spre pielea vag lucitoare a cortului de piele unde stătea el. Iar acolo, în beznă, ea-i conjură pe vechii zei ai Britanniei să-i păzească trupul şi să-i întărească braţul.

Britonii ridicară tabăra odată cu prima geană de lumină, iar pe la vremea când soarele se înălţase pe cer, războinicii erau deja pe drum, lăsându-şi convoiul cu aprovizionarea să-i urmeze pe cât putea de bine. Acum Viviane ocăra mersul încet al mârţoagei sale. Legătura ei cu Vortimer devenise suficient de

puternică, încât să ştie când luau contact cu duşmanul.

Puteau auzi bătălia înainte s-o vadă. Urechile cailor se ciuliră când schimbarea direcţiei vântului aduse izbucniri sonore, precum vuietul unei mări la distanţă. Însă cea mai apropiată întindere de apă era canalul care despărţea Tanatus de restul Cantiumului, dar era prea mică pentru a putea face valuri. Ceea ce auzeau era zarva făcută de oameni în luptă.

Cele două forţe se întâlniseră pe câmpia de lângă canal. Dincolo de ei, se înălţa fortăreaţa Rutupiae, cu spatele spre mare. În acel moment al anului, pajiştile inundabile erau uscate, iar un nor străveziu de praf se ridica în aer. Ciorile zburau în cercuri, croncănind într-un extaz nerăbdător.

Căruţele se opriră. Vizitii priveau fascinaţi bătălia, arătând atunci când credeau că pot distinge vreo manevră, cu glasurile şoptite şi încordate. Viviane îşi struni calul puţin mai în faţă, străduindu-se să vadă câte ceva. Prima şarjă trebuie că spărsese zidul saxon de scuturi, iar bătălia se împărţise în pâlcuri de oameni care se luptau. Din când în când, câte un grup de călăreţi se unea pentru a ataca un număr mai mare de duşmani ori saxonii împrăştiaţi se adunau, încercând să se regrupeze şi să-şi reia linia de apărare. Însă era imposibil, în confuzia aceea, să ghiceşti măcar spre care dintre părţi ar înclina victoria.

Era atât de concentrată asupra bătăliei de jos, încât, atunci când bărbaţii începură să răcnească în spatele ei, nu le acordă niciun fel de atenţie şi numai când un bărbos înşfăcă hăţurile calului ei îşi dădu seama că o bandă de saxoni fugise de bătălia principală şi vedea în convoiul cu bagaje un mijloc de scăpare. Se întâmplă că tocmai calul ei castrat îi salvă viaţa, cu o muşcătură din fălcile lui cu dinţii lungi. Războinicul, considerând bidiviul mult mai periculos decât călăreţul, se dădu înapoi. Asta fu o greşeală fatală, deoarece Viviane, stârnită, îşi înfipse pumnalul în gâtul lui. Propria lui greutate îl făcu să alunece în carne, în timp ce calul ţâşni eliberat.

Un alt bărbat gonea spre ei. Viviane se ţinu de coama calului, iar mârţoaga lovi cu picioarele din spate. Ea lăsă hăţurile, iar bidiviul ţâşni, dar de-abia dacă mai conta, din moment ce era deja de acord, din tot sufletul, cu instinctul lui de a fugi. La vremea când castratul se opri, răsuflând puternic şi cu transpiraţia curgându-i pe gât, ea-şi revenise suficient de mult,

încât să poată gândi iarăşi. Încă strângea în mână pumnalul însângerat. Se cutremură şi se pregăti să-l azvârle departe, dar îi veni o altă idee.

Dobândise odată cu sângele ceva de la duşman, cu care ar fi putut acţiona, iar pumnalul însuşi era unul dat de Vortimer şi fusese al lui de pe vremea când era un băietan. Privind înapoi spre încleştarea din depărtare, aşeză lama înroşită de-a curmezişul palmelor ei şi începu să intoneze o vrajă.

Viviane cântă despre ascuţişul săbiilor britonilor, care, la fel ca pumnalul, ar trebui să curme viaţa duşmanilor lor; cântă despre şi mai mult sânge ţâşnind din rănile saxonilor, tot aşa cum se scursese şi sângele atacatorului ei. Cântă spiritelor pământului, pentru ca ierburile să se încâlcească la picioarele năvălitorilor, ca aerul să le astupe gâtlejurile, ca apele să-i înece şi să le stârnească foc în burtă, ca să nu mai aibă dorinţa de a lupta.

Nu mai ştia despre ce cânta, pentru că intra tot mai mult în transă, iar spiritul ei se înălţă deasupra câmpului de bătălie. Îl văzu pe Vortimer croindu-şi drum spre un bărbat imens, cu un colier răsucit, de aur şi şuviţe împletite, cărunte, care învârtea o secure de război imensă, de parcă ar fi fost o jucărie. Urlând, ea se aruncă pe deasupra capului lui Vortimer, repezindu-se la duşmanul său.

Bărbatul era mult mai senzitiv decât tovarăşii lui, sau poate că într-adevăr îşi proiectase spectrul în bătălie, deoarece tresări, următoarea lui lovitură ezită, şi apoi văzu furia luptei din ochii lui făcând loc îndoielii.

— *Eşti pierdut*, *pierdut*, *trebuie să fugi*! ţipă ea. De trei ori îi înconjură capul, apoi se repezi spre mare.

Vortimer se aruncă asupra lui. Schimbară lovituri, dar uriaşul saxon se apăra acum. Călăreţul se roti, iar sabia îi fulgeră în jos. Securea zvâcni în sus, pentru a se întâlni cu ea scoţând un zăngănit răsunător şi, deviată, se repezi cu boltă în jos, prin inelele cămăşii de zale a lui Vortimer, de-a curmezişul piciorului lui, şi se înfipse în burta calului. Animalul urlă şi se clătină; peste o clipă se prăbuşi la pământ, prinzându-l pe Vortimer sub el, în noroi, dar, în loc să-şi fructifice avantajul, barbarul urlă ceva pe propria lui limbă şi începu să alerge spre apă.

La ţărm erau ancorate câteva corăbii saxone. Ceilalţi războinici, văzându-şi conducătorul retrăgându-se, îl urmară. În

câteva momente, una dintre corăbiile de luptă se umplu şi se desprinse de ţărm; oamenii care nu ajunseseră la timp se bălăceau neajutoraţi în apă. Britonii veniră după ei, încolţindu-i ca nişte dulăi, iar apa se înroşi. Cea de-a doua navă, încărcată aproape dincolo de capacitatea ei, începu să se îndepărteze greoaie. Căpetenia saxonă stătea înaintea celei de-a treia nave, respingându-şi atacatorii cu o singură mână, în vreme ce contingentul său de luptători gonea în urma sa. Nava începu să se urnească şi, urlând, îl traseră la bord.

Numai saxonii îmbarcaţi pe trei nave scăpară din acel loc al pierzaniei, plus încă vreo câţiva care reuşiră să treacă înot canalul, spre celălalt ţărm. Dar războinicii britanici adunară recolta însângerată a celor rămaşi. Viviane pluti pe deasupra bătăliei, privind până când bărbaţii veniră să tragă calul de pe trupul căpeteniei lor şi atunci îl văzu pe Vortimer ridicat în picioare, epuizarea transformându-se în exaltare când îşi dădu seama că izbândiseră.

Când îşi veni în fire, zăcea întinsă pe iarbă. Mârţoaga ei castrată păştea nepăsătoare iarbă prin apropiere. Strâmbându-se, pentru că o dureau muşchii, de parcă s-ar fi luptat şi cu trupul, nu numai în spirit, se ridică, înfipse pumnalul în pământ, să-l cureţe de sânge, apoi îl şterse şi-l băgă în teacă. Murmurând laude cu cea mai dulce voce posibilă, deoarece calul începuse s-o privească bănuitor, reuşi să apuce hăţurile şi apoi se săltă din nou în spinarea lui.

Unul dintre cele câteva lucruri aduse de ea de la Durovernum era desaga cu cele trebuincioase tămăduirii, ştiind că, după luptă, în mod sigur i se găsea o folosinţă. Când calul lui Vortimer se prăbuşise, el sigur se rănise. Înnebunită să dea de el, îşi îmboldi animalul să coboare dealul.

Dar, când reuşi să-l ajungă din urmă, învingătorii se retrăseseră în fortăreaţa Rutupiae. Chiar şi atunci, el dădea porunci cu atâta frenezie, încât nici nu se putu apropia de el, aşa că începu să-i lecuiască pe alţii, răniţi mult mai serios.

Pentru Viviane, însuşi aerul locului părea încărcat de istorie. Nu era o întâmplare că Hengest îşi stabilise avanpostul chiar la Tanatus. Era poarta spre Britannia. Rutupiae însăşi se ridicase de pe fortul de etapă construit pentru protecţia primului cap de pod stabilit când Cezar venise în Britannia. O vreme fusese portul principal al provinciei, iar măreţul monument ale cărui

ruine formaseră fundaţia unui turn de semnalizare fusese ridicat pentru a-i celebra importanţa.

Acum orice activitate negustorească rămasă trecea prin Clausentum sau Dubris, însă zidurile şi şanţurile de la Rutupiae fuseseră construite cu un secol mai devreme, când Roma întărise şi celelalte forturi de pe Ţărmul Saxon, şi încă erau în stare bună.

Înainte ca Vortimer să se potolească şi el, în cele din urmă, se lăsase întunericul, iar Viviane se putu apropia de el. El îşi scosese armura, dar nu făcuse nimic cu rana lui. Cineva descoperise rezerva de vin a fortului şi căpeteniile britanice începuseră deja să închine pentru victoria lor.

— I-aţi văzut cum fugeau? Ţipând ca nişte muieri ce erau, înecându-se când încercau să urce pe corăbiile lor…

— Ah, dar au omorât şi mulţi dintre băieţii noştri curajoşi, spuse un altul. Vom face un cântec pentru ei şi vom cinsti această zi!

Viviane se încruntă. Aflase deja că Vortimer pierduse cel puţin o duzină de comandanţi, precum şi o duzină de oameni de rang mai mic. Poate că de asta chipul său, în timp ce stătea cu privirea pironită în foc, era atât de sumbru. Totuşi, Hengest însuşi o rupsese la fugă şi le lăsase câmpul. Era o victorie remarcabilă. Se duse în tăcere să-i fie umăr lângă umăr.

— Stăpânul meu s-a îngrijit de toţi ceilalţi. Este timpul să-i fie tratate şi lui rănile.

— Nu-s decât nişte zgârieturi, alţii au răni mult mai grave ca ale mele.

Ea nu fu deloc surprinsă că n-o recunoscuse, fiindcă lumina era înşelătoare, iar ea arăta de pomină, în tunica largă a sclavului din grădină, cu pantaloni, murdară şi mânjită de sângele răniţilor.

— Am făcut tot ce-am putut ca să-i ajut. Acum este rândul vostru. Lăsaţi-mă să văd.

Îngenunche înaintea lui, plecându-şi capul cu părul tăiat, şi-şi puse mâna pe genunchiul lui.

Poate că atingerea ei fusese recunoscută de carnea lui, deoarece el încremeni, încruntându-se nesigur.

— Eşti atât de tânăr… ai experienţă…

Se opri brusc când ea-i trimise un zâmbet.

— Vă îndoiţi de experienţa mea, stăpâne?

— Doamne Sfinte! Viviane!

El se strâmbă când ea începu să-i examineze tăietura urâtă de-a lungul coapsei.

— Sfântă Zeiţă, sigur că da!

Ea se ridică, încetând să mai râdă.

— Iar în numele Ei îţi spun că, dacă nu găseşti o încăpere unde să mă ocup de rană în linişte, am să-ţi dau jos pantalonii şi am s-o tratez sub ochii tuturor.

— Mă pot gândi la alte lucruri pe care ţi le-aş putea face într-o încăpere privată… dar facă-se voia ta, îi răspunse el cu o voce joasă. De asemenea, am şi ceva să-ţi spun.

Se strâmbă ridicându-se în picioare, pentru că rana se întărise, dar reuşi să nu şchiopăteze în vreme ce o conduse în încăperile tribunului, acesta fiind unul dintre comandanţii ucişi.

Cu grijă, Viviane îi udă pânza pantalonilor până când sângele închegat se dizolvă suficient de mult încât să-i poată scoate, iar apoi începu să cureţe rana. Vortimer rămase trântit într-o parte în timp ce ea lucra, abătându-şi atenţia de la durerea provocată de îndeletnicirea ei cu o analiză usturătoare a tuturor motivelor pentru care fusese atât de smintită încât să-l urmeze. Dacă ar fi fost unul dintre soldaţii lui, se gândi ea, ar fi fost anihilată. Însă îşi dezvoltase o apărare excelentă trăind alături de mama ei, ale cărei reproşuri fuseseră acompaniate de câte o urgie psihică, oricând capabilă să distrugă, iar cuvintele banale nu aveau aproape deloc puterea de a o afecta. Mai ales când emoţia care le alimenta nu era furia, ci iubirea.

— Este adevărat că, dacă ţi-aş fi fost soaţă, ai fi putut porunci să rămân acasă, îi răspunse ea în cele din urmă. Nu te bucuri că n-ai făcut-o? Nu mulţi au privilegiul de a fi îngrijiţi de o preoteasă din Avalon.

Rana însăşi nu era atât de gravă, dar fusese sfârtecată şi mai tare când calul căzuse pe piciorul lui şi se adunaseră o mare cantitate de noroi şi alte mizerii ce trebuiau îndepărtate. El continuă să mormăie în vreme ce ea lucra.

— Şi ţi-ai mai tăiat şi frumosul tău păr! termină el când ea puse cârpa deoparte.

— N-aş fi putut suporta prea multă vreme s-o fac pe băiatul, îi răspunse ea. Tu eşti roman, nu-ţi place de mine aşa?

— Tu la greci te gândeşti… roşi el încântător. Sper că ţi-am demonstrat deja ce-mi place…

Ea-i zâmbi drept răspuns şi-i întinse o bucată de piele.

— Muşcă din asta, am de gând să-ţi torn nişte vin în rană.

El tresări violent când îl atinse alcoolul, iar pe frunte începu să i se adune transpiraţia.

— Continuă să mesteci pielea în timp ce-ţi cos rana. Vei rămâne cu o cicatrice interesantă…

Când termină, el era palid şi tremura, dar în afară de câteva gemete, nu mai scoase alte sunete. Ea-i luă capul în mâini, îl sărută şi-i dădu drumul doar după ce pielea-i deveni mai caldă. Îi spălă încet restul trupului lui şi-l îmbrăcă într-o tunică curată. La vremea când Ennius Claudianus veni să-l vadă, Vortimer dormea, iar ea găsise o tunică a tribunului mort care era destul de lungă, încât să-i servească ei ca veşmânt, şi folosi restul apei pentru a-şi îmbunătăţi aspectul suficient cât s-o recunoască şi să-i accepte ordinele ca prinţul să nu fie deranjat.

Bătălia de la Rutupiae costase scump, însă nu exista niciun dubiu că se terminase printr-o victorie. Nici operaţiunea macabră de numărare a morţilor şi îngroparea cadavrelor nu reuşiră să le spulbere euforia. Hengest fugise, nu numai din regiune, dar şi din Britannia. Cele trei corăbii ale sale se duseseră pe mare, spre Germania sau spre tărâmul german al morţii, de care britanicii nici nu ştiau şi nici că le păsa. Indiferent unde plecase, părea că va rămâne acolo, pentru că, după o astfel de înfrângere serioasă, unde ar mai fi găsit el alţi bărbaţi suficient de smintiţi, încât să-l mai urmeze?

— Atunci, înseamnă că s-a terminat? Am învins?

Viviane clătină din cap mirată. Saxonii fuseseră o ameninţare atât de mult timp.

Vortimer oftă şi-şi schimbă poziţia pe bancă, căci încă-l mai durea piciorul.

— L-am bătut pe Hengest, iar el era duşmanul nostru cel mai periculos. Însă Germania zămisleşte barbari precum un cadavru face viermi şi ei încă sunt flămânzi. Vor veni mai mulţi într-o bună zi şi, dacă nu, încă îi mai avem aici pe picţi şi pe irlandezi, micuţa mea, însă am dobândit un răgaz.

Arătă spre mormintele proaspete.

— Sângele lor ne-a dat o vreme pentru reconstrucţie. Încă mai sunt bogăţii în vest şi sud. Acum, cu siguranţă, ne vor ajuta.

Ea-l privi cu o oarecare curiozitate.

— Ce vrei să faci?

— Vreau să mă duc la Ambrosius. Pentru numele lui Dumnezeu, am salvat Britannia, el şi tatăl meu va trebui să mă asculte acum. Aş putea să mă proclam împărat chiar peste capul lor, dar nu am de gând să dezbin şi mai departe acest pământ. Totuşi, asta-mi lasă loc de tratative. Tatăl meu este bătrân. Dacă-i promit lui Ambrosius sprijinul meu când n-o mai fi el, poate că-mi va da acum ajutorul de care am nevoie.

Viviane îi zâmbi, încântată de viziunea lui. I se părea că tot ceea ce se petrecuse de la uniunea lor de la Dansul Uriaşilor fusese scris să fie aşa şi, în cele din urmă, pricepu impulsul care-o îndemnase să plece cu el. Auzise de Carausius, primul suveran autoproclamat al Britanniei, care se căsătorise cu o femeie din Avalon. Ce-ar fi mai potrivit decât uniunea dintre Salvatorul Britanniei şi o preoteasă, pentru a-l proteja şi sfătui?

Vortimer îi oferi un alt cal pentru călătorie, însă Viviane se ataşase de mârţoaga castrată şi nu se despărţea de ea. Şi, cu toate că avea un mers zdruncinat, se părea că putea călări mult mai comod pe ea decât Vortimer pe măreţul său armăsar cenuşiu. Îl îndemnase să rămână la Rutupiae până când i se vindeca rana de tot, dar el era convins că trebuia să se întâlnească cu Ambrosius acum, atâta vreme cât întreaga Britannie vuia încă de vestea victoriei sale.

Şederea lor la Londinium fu afectată de o ceartă aprigă între Vortimer şi tatăl său, care, pregătindu-se să-l înscăuneze pe fiu moştenitor, fu vizibil deranjat când află ce intenţii avea Vortimer, de a-şi arunca victoria pe apa sâmbetei, după cum spunea el. Vivianei îi trecu prin minte că Vortigern şi mama ei ar fi putut să-şi plângă unul altuia pe umăr destul de convingător pe tema copiilor lor neascultători, dar se abţinu să comenteze.

Vortimer suferea cu atât mai mult cu cât putea înţelege punctul de vedere al tatălui său. Discutase adesea despre cum se străduise Vortigern să repare greşeala făcută de el când îi invitase pe saxoni în Britannia. Deşi recunoştea greşelile bătrânului, îşi respecta tatăl şi-l durea să intre în conflict cu el. Când, în cele din urmă, o luară pe drumul spre Calleva, era palid şi tăcut.

Însă numai după ce ajunseră în confortul relativ al vilei din Calleva îşi dădu Viviane seama că nu toate suferinţele lui

Vortimer erau ale sufletului. Când se dezbrăcară pentru îmbăiere, ea observă că ţesutul de lângă rana lui se înroşise şi se umflase. El jura că nu-l durea deloc, iar ea-i spuse că minte şi-l puse să-i promită că o va lăsa să-l trateze cu comprese fierbinţi.

În acea noapte păru că se simţea mai bine, iar când se duseră la culcare, pentru prima dată de la bătălie, o trase spre el.

— Nu ar trebui, şopti ea şi-l sărută pe gât. Te-ar putea durea…

— N-am să bag de seamă…

Buzele lui îi găsiră sânul, iar ea gemu.

— Nu te cred, spuse ea cu un glas tremurat, dându-şi seama uluită cât de tare se obişnuise să facă dragoste şi cât de mult îi lipsise.

— Atunci, va trebui să fim inventivi…

El se ridică într-un cot şi apoi se lăsă pe spate, dar cu una din mâini continua să o mângâie.

— Eşti o fiinţă atât de mică… dacă poţi călări mârţoaga aia castrată, în mod sigur mă poţi călări şi pe mine.

Viviane simţi că roşeşte, chiar şi în întuneric, dar mâna lui scotocitoare îi aţâţa o nevoie pe care nu o putea nega. După asta, intensitatea acuplării lor crescu rapid dincolo de puterea de control a fiecăruia dintre ei. Era ca şi prima dată, când uniunea lor devenise o comuniune a unor forţe dincolo de omenire şi, în acea noapte, dormitorul din Calleva deveni, de asemenea, un spaţiu sacru.

— Ah, Viviane… şopti el când momentul de glorie trecu şi începură să-şi amintească de faptul că erau, din nou, muritori. Cât de mult te iubesc! Nu mă părăsi, scumpa mea! Nu mă lăsa să plec…

— N-am să te las, spuse ea cu înfocare, sărutându-l din nou.

Şi doar mult mai târziu se întrebă ea de ce nu-i spusese că-l iubea şi ea.

Dimineaţa plecară spre Glevum, dar pe la amiază, în cea de-a doua lor zi de călătorie, Vortimer făcu febră. Oricum, el refuză să se oprească şi nu-i dădu voie să-i examineze rana. Pe parcursul amiezii, oamenii din escorta lor începură să-i împărtăşească îngrijorarea şi, când ea le porunci să se îndrepte spre Cunetio, în loc s-o ia pe la răscrucea spre nord a drumului,

nu comentară nimic.

În acea noapte piciorul lui deveni foarte fierbinte şi tare. Vivianei îi era limpede că, în pofida îngrijirilor sale, ceva praf trebuie să fi pătruns în rană: după ce o spălă, tăie copcile puse şi prin rană se scurse o substanţă urât mirositoare. Vila din Cunetio era mică şi prost întreţinută, dar ea-şi dădu toată străduinţa de a-l instala pe Vortimer cât mai comod. Cu toate astea, el dormi prost, la fel şi ea, îngrijorându-se pentru cât o mai ţinea rezerva de ierburi de leac şi ce va face când nu va mai avea.

Îşi dădu seama cât de tare îl durea pentru că nu obiectă la ideea de a mai rămâne acolo încă o zi. Rana lui era tot purulentă şi, dacă nu se făcea mai bine, cel puţin nu se înrăutăţea. În dimineaţa următoare, ea se aşeză lângă patul lui şi-l apucă de mână.

— Nu poţi să călăreşti aşa şi, în aceste condiţii, nu poţi să mergi la Glevum, spuse ea pe un ton grav. Iar acesta nu este un loc potrivit unde să fii îngrijit. Dar nu suntem departe de Avalon. Rezervele lor de ierburi sunt enorme şi priceperea lor o depăşeşte pe a mea. Dacă ne vei îngădui să punem o litieră pe cai pentru a te duce la Avalon, sunt sigură că vei fi vindecat.

Multă vreme se părea că el doar o priveşte îndelung în ochi.

— Când ne-am dus la Dansul Uriaşilor, glăsui el, am ştiut că unul dintre noi va fi sacrificat. Nu mă tem. Mi se pare că am mai murit pentru Britannia şi înainte.

Iar apoi, sub privirile ei speriate, îi zâmbi.

— Să fie după cum vrei tu. Mi-am dorit întotdeauna să mă întorc la Avalon…

Două zile de drum îi duseră la Sorviodunum. Viviane se simţea rău, dându-şi seama cât de aproape erau de acel cerc de piatră unde începuse viaţa ei alături de Vortimer, dar fusese bolnavă de nerăbdare în ultimele trei zile. Ştia că zdruncinăturile litierei îi provocau durere, dar iscusinţa sa de-abia dacă reuşea să ţină infecţia pe loc. Vortimer era un bărbat puternic; în mod sigur se va vindeca dacă ar putea ajunge la Avalon. Aşa că îşi continuară drumul, iar la scurt timp după plecarea din oraş, cotiră pe vechiul drum care ducea spre vest, peste dealuri.

În cea de-a doua noapte, se aşezară pe vârful rotund al unui deal care domina peisajul. Locul era în cea mai mare parte sălbatic, dar, când se duse să caute lemne de foc, Viviane îşi

dădu seama că vârful dealului fusese, cândva, netezit şi înconjurat de şanţuri de apărare şi valuri de pământ, pentru ridicarea unei fortăreţe, aşa cum construiau oamenii în vremurile străvechi. Nu spuse nimic, ştia farmece pentru a reduce la tăcere astfel de spirite, pentru că nu voia să-i alarmeze pe bărbaţi.

Erau destul de neliniştiţi pentru că, în timpul cât lipsise, Vortimer fusese agitat, bolborosind despre bătălii. Crezură că retrăia bătălia de la Rutupiae, unde se alesese cu rana, însă când ea-l ascultă mai cu atenţie, auzi alte nume, de briganţi, de Părintele Paulus şi uneori bolborosea despre Gesoriacum şi Maximian.

Lumina focului îi dezvăluia cât de supt era la faţă după numai câteva zile de febră şi, când dezveli rana, fu uimită să vadă semnele întunecate de cangrenare urcând spre vintrea lui. Dar îi curăţă şi bandajă rana, ca de obicei, şi nu-i vorbi despre temerile ei.

În acea noapte, rămase trează până târziu, spălând cu un burete trupul încins al lui Vortimer, cu apă rece de la izvor. Dacă apa ar fi fost scoasă din fântâna sacră, l-ar fi vindecat. O fură somnul, încă ţinând cârpa în mână.

Se trezi la ţipătul lui Vortimer. Stătea în capul oaselor, bolborosind despre suliţe şi duşmani la porţi, dar, de data asta, el glăsui într-o formă arhaică a limbii folosite de oamenii mlaştinii. Înspăimântată, îl strigă, prima oară în acea limbă, apoi în a lor. Auzind-o, în ochi îi reveni raţiunea, dar apoi se prăbuşi peste pături, respirând greu. Viviane mai puse lemne peste cărbuni şi apoi flăcările izbucniră din nou.

— I-am văzut… şopti el. Oamenii pictaţi, cu colierele aurii şi suliţe de bronz. Arătau ca tine…

— Da… spuse ea moale. E un loc al celor vechi.

El o privi cu o teamă subită.

— Se spune că din astfel de locuri te pot lua zânele.

— Aş vrea eu! Am ajunge mai repede la Avalon.

Vortimer închise ochii.

— Cred că n-am să mai ajung niciodată acolo. Du-mă înapoi la Cantium. Dacă mă îngropi acolo, pe ţărmul unde am câştigat bătălia, am să-l păzesc, iar saxonii nu se vor mai aşeza niciodată acolo, indiferent ce alt port britanic ar mai deţine. Vrei să-mi promiţi asta, scumpo?

— N-ai să mori, nu poţi să mori! spuse ea febrilă, strângându-i mâna. Dar era fierbinte şi atât de subţire, încât îi putea simţi oasele.

— Tu eşti Zeiţa… dar nu poţi fi atât de crudă, încât să mă ţii în viaţă ca să sufăr o astfel de durere…

Viviane îl pironi cu privirea, amintindu-şi de primul ritual. Doamna îi dăruise victoria, iar acum, aşa cum făgăduise, îi primea ofranda. Iar Viviane, ca preoteasă a Zeiţei, fusese mijlocul prin care se făcuse acea promisiune. Voise să-l ajute pe Vortimer şi pe ea însăşi să scape de vraja în care fusese născută. Tot ceea ce înfăptuise era să-l aducă la moartea acea singuratică, unde fantomele vechilor războinici bântuiau dealurile.

— Te-am trădat… şopti ea, dar n-am vrut niciodată asta…

Îl ţinea de încheietură şi-i simţi pulsul bătând nebuneşte.

Ochii lui Vortimer se deschiseră, întunecaţi de durere.

— Atunci, totul a fost degeaba? Toate acele ucideri au fost de pomană? Uită-te la mine, Viviane, sau am să înnebunesc din nou. Cel puţin, lasă-mă să mor întreg la minte!

Dintr-odată, ea înţelese că i se adresa ca unei preotese şi, că, dacă-l părăsea acum, atunci, într-adevăr, îl trădase. *Vedea* cum pâlpâia viaţa în el, precum o flacără muribundă. Şi, cu toate că ar fi vrut să i se arunce la piept, jelind, dădu din cap şi se chinui să-şi amintească lecţiile pentru care sperase să nu ajungă niciodată recunoscătoare că le învăţase.

Viviane îi luă mâinile într-ale sale şi-i înfruntă privirea până când respiraţia lui se potrivi cu a ei.

— Linişte-te… şopti ea. Totul va fi bine. Când expiri, lasă durerea să plece…

Energia lui se stabiliză, dar era scăzută, atât de scăzută. Rămaseră ceva timp tăcuţi, apoi ochii lui se deschiseră larg:

— Durerea a dispărut… Regina mea…

Ochii i se concentrară asupra ei, însă Viviane nu credea că pe ea o vedea.

— Fie ca zeii să vegheze asupra ta… până când ne întâlnim… din nou!

Buzele ei începură să se mişte fără voia ei într-o incantaţie care fusese intonată cândva în îndepărtata Atlantidă, la patul de moarte al unui rege. *De data asta*, *cel puţin*, *sunt aici*, *ca să-ţi uşurez plecarea*! se gândi, iar apoi se întrebă din ce viaţă venise

acel gând. Simţi degetele lui strângându-le pe ale sale. Apoi, el dădu drumul mâinilor ei şi vieţii însăşi, oftând ca un bărbat care, luptând până la capăt, vede, dincolo de orice speranţă, propria lui victorie.

23

— Unul este pentru Zeiţă, care este totul…

Zâmbetul Igrainei era ca strălucirea soarelui. Recolta trecuse, iar anul se îndrepta spre Samhain, însă aici, pe malul lacului, lumina era orbitoare, ricoşând din undele apei şi strălucind în părul ei bălai.

— Aşa-i, dulcea mea, spuse Taliesin, privind-o. Şi poţi să-mi spui ce-i doi?

Dincolo de apa albastră, pământul se îmbogăţise cu toate culorile toamnei sub cerul palid.

— Doi… este *ceva*, lucruri în care se preface Ea, cum ar fi Domnul şi Doamna, sau întunericul şi Lumina.

— Asta-i *foarte* bine, Igraine!

O înconjură cu braţele. Cel puţin i se îngăduia să iubească acest copil.

Privirea i se plimbă spre cealaltă fiică, aflată într-o plimbare de-a lungul ţărmului, ţinându-şi capul tuns plecat, oprindu-se din când în când să se uite spre Dealul Paznicului, unde-l îngropaseră pe Vortimer. Trecuseră aproape două luni de când oamenii mlaştinii o găsiseră stând împreună cu un cadavru la vechea cetate de pe deal şi-i aduseră înapoi pe Avalon, iar ea continua să jelească. Îi rugase s-o lase să-l ducă înapoi la Rutupiae, însă era prea periculos, din cauza rămăşiţelor armatei saxone care bântuia pe ţărm. Oare de-asta slăbise atât de mult la faţă? Totuşi, slăbiciunea nu-i afectase şi trupul. În timp ce se întorcea, silueta ei întunecată se profilă pe apa strălucitoare, iar el putu să-i vadă forma minunată a sânilor.

— Iar trei este când Doi are un copil! exclamă Igraine triumfătoare.

Taliesin expiră cu un oftat prelung. Viviane, al cărei piept fusese întotdeauna aproape la fel de plat ca al unui băiat, avea acum formele unei femei. De ce nu le spusese că în pântece purta un copil?

— Am avut dreptate? Igraine îl trăgea nerăbdătoare de

mânecă.

— Într-adevăr, ai avut…

La cinci ani, era la fel de isteaţă precum oricare alt copil pe care-l văzuse el vreodată, dar acum părea că ea avea nevoie de asigurări, aşa cum nu mai făcuse înainte.

— Să-i spui Mamei, te rog! Şi va fi încântată de mine?

Cuvintele răsunau limpede în aerul nemişcat, iar Viviane se întoarse. Ochii ei îi întâlniră pe ai lui Taliesin, iar el văzu acolo tristeţea prefăcându-se în furie, de parcă ea şi-ar fi amintit de propria ei copilărie. Apoi se îmblânziră şi veni cu grabă la ei s-o ia pe fetiţă în braţele ei.

— *Sunt* atât de fericită, Igraine! Când aveam vârsta ta nu eram în stare să-mi recit lecţia nici pe jumătate atât de bine.

Asta nu era chiar adevărat, se gândi bardul, dar pe vremea când avea şase ani, Viviane fusese trimisă cu Neithen. În anii de după aceea uitase tot şi trebuise s-o ia de la început la revenirea în Avalon.

— Acum poţi alerga de-a lungul ţărmului să cauţi pietre frumoase.

Taliesin se aplecă şi sărută copila.

— Dar să nu pleci de sub ochii mei, sau să intri în apă.

— Igraine este buimăcită şi nu-i de mirare, făcu Viviane, urmărind-o cu privirea.

În acest sezon nu prea erau multe pericole; nivelul apei lacului scăzuse odată cu prelungirea secetei, aşa că, practic, oricine putea trece lacul pe jos.

— Ana nu mai are timp pentru ea, nu-i aşa? îmi amintesc cum a fost când a început să se îndepărteze de mine…

Taliesin clătină din cap sub amărăciunea din glasul ei.

— Dar a fost atât de iubitoare când Igraine era bebeluş…

— Unele femei aşa sunt, mi s-a spus. Le place să fie însărcinate şi-i adoră pe bebeluşi, dar nu mai par să ştie ce să facă cu ei când încep să aibă propriile lor idei.

— Eşti înţeleaptă, răspunse el, acceptând adevărul observaţiei ei. Sunt sigur că tu nu vei face aceeaşi greşeală cu al tău…

Viviane se ridică, pălind atât de brusc, încât el se temu că va cădea lată.

— Copilul meu? Mâna ei se coborî, într-un gest instinctiv de protecţie, peste pântece.

— Îţi vine sorocul, după câte cred eu, cam de Beltane, draga mea, ştii asta în mod sigur!

Dar nu ştia. În timp ce Taliesin văzu cum culoarea-i revenea şi dispărea din obraji, asta părea acum evident. El se întinse şi-o prinse de mână strângând-o.

— Hai, revino-ţi, ăsta-i un moment de bucurie! Presupun că este al lui Vortimer, nu?

Viviane dădu din cap, dar plângea, pentru prima oară, îşi dădu el seama, de când adusese acasă trupul iubitului ei.

De Samhain, când morţii se întorc să se ospăteze împreună cu cei în viaţă, iar Zeiţa îşi încheie domnia de jumătate de an şi-i transferă suveranitatea Zeului, poporul Britanniei se duse într-o procesiune din sat în sat, cântând şi ţopăind în costume de paie. Oamenii mlaştinilor se deplasau cu bărcile şi cu torţe a căror lumină alerga peste apă precum un foc lichid. Pe insula creştină, călugării cântau să izgonească puterile răului care ieşeau în acea noapte, atunci când se deschideau porţile dintre lumi. Din când în când, câte-un călugăr nenorocos, grăbindu-se pe drumul dintre biserică şi chilia sa, dădea cu ochii de luminile de pe apă, plutind în ceaţă şi dispărând. Cei care-au dat cu ochii de asta nu vorbiră deloc despre ceea ce văzuseră. Însă pentru oamenii mlaştinii, era o vreme a bucuriei: în această noapte, la fel şi în Ajun de Beltane, îşi încheiau cercul în jurul insulei Avalon.

Doamna Lacului şedea pe tronul de crengi strâns legate, acoperit cu o piele albă de cal, orientată spre focul de tabără aprins de ei pe pajiştea mare, mai jos de fântâna sacră. Foarte curând va fi miezul nopţii, iar oamenii dansau; pământul se zguduia sub bătaia picioarelor lor goale şi răpăitul tobelor. Ea purta la piept sigiliile iepei albe şi semiluna Zeiţei pe frunte, nimic altceva, pentru că în această noapte era preoteasa Măreţei Mame pentru ei toţi.

Nu venise încă timpul pentru ospăţ, dar berea de ierburi curgea la discreţie. Nu era foarte alcoolizată, deşi, dacă beai destulă, te alegeai cu o ameţeală plăcută, dar Ana bea apă de izvor dintr-o cupă de corn argintat. Precum restul podoabelor ei, era foarte vechi. Poate că era ameţeala provocată de bătaia tobelor cea care o făcea să vrea să râdă. Văzându-şi fiica începând să strălucească de frumuseţea sarcinii timpurii, se

simţea bătrână, dar în această noapte era din nou tânără.

Privi spre vârful Deluşorului, acolo unde torţele scăpărau precum luminile vrăjite pe cerul întunecat. Într-un fel, asta şi erau, pentru că se spunea că acele spirite care nu trecuseră încă de limitele lumii nici nu renăscuseră, ar putea locui, o vreme, în Lumea Zânelor. În această noapte, preoţii şi preotesele de pe Avalon îşi transformau trupurile în ofrande, permiţând spiritelor strămoşilor să le înlocuiască pe ale lor, astfel că puteau lua parte la ospăţul celor vii, iar cei care, în orice alt moment, ar fi respins fantomele şi, în aceeaşi măsură, pe cei din Tărâmul Zânelor, în această noapte le erau bine-veniţi.

Viviane privea şi ea Deluşorul cu o intensitate pe care mama ei o găsea neliniştitoare. Oare credea, cumva, că iubitul ei avea de gând să revină la ea? Ana i-ar fi putut spune că nu se va întâmpla aşa ceva, pentru că timp de un an şi o zi morţii rămâneau în Ţara Verii, pentru vindecarea sufletelor lor. Chiar şi prea multă jelanie le-ar fi putut împiedica şi nu trebuiau conjurate să vină înapoi decât după ce trecea acel răgaz. Doar un suflet care lăsase în urmă treburi neisprăvite ar mai fi putut zăbovi. Era durere sau vinovăţie pentru ceva lăsat neterminat ceea ce o apăsa pe Viviane?

Cineva mai puse lemn pe foc, iar privirea Anei urmări scânteile ridicându-se în sus până când se pierdeau printre focurile reci de pe cer. Se apropia miezul nopţii, iar nerăbdarea ei crescu. Apoi observatorul de la fântână scoase un ţipăt tânguitor, care străpunse gălăgia dansului. Torţele se mişcau, coborând Calea Procesiunii din jurul Deluşorului. Toboşarii îşi ridicară mâinile şi tăcerea se împrăştie ca o vrajă.

Foarte uşor, bătaia tobelor se reluă, un ritm insinuant, ca o bătaie de inimă, care pulsa în carne şi-n pământul de jos. Oamenii se traseră înapoi, îngenunchind lângă bucatele aduse de ei pentru ospăţ, pe când procesiunea fantomatică se apropia. Chipurile preoţilor erau albite, iar trupurile lor pictate cu semne străvechi încă de pe vremea când preoţii Atlantidei veniseră peste mare pe această insulă, aşa că ritualul era o incantaţie foarte veche. Ana nu-l recunoscu pe Taliesin printre ei, pentru că era greu să distingi ceva. Nimeni nu ştia dinainte unde va apărea Cel încornorat, dar pulsul tuturor se acceleră de nerăbdare.

Păşind la unison, cei vechi ocoliră focul. Oamenii începură să strige nume, iar pe când făceau asta, chipurile albe, anonime, păreau să se schimbe, dobândind personalitate. Acum o femeie mai în vârstă ţipă, recunoscând pe cineva, iar unul dintre dansatori, şchiopătând şi bodogănind ca un om bătrân, părăsi şirul şi se aşeză lângă ea. O fată, poate fiica lor, îngenunche înaintea lui, bătându-se cu mâna pe burtă în timp ce se ruga de el să se reîncarneze în pântecele ei.

Unul câte unul, strămoşii i se alăturară ospăţului. Viviane, care îi privise venind cu o speranţă disperată în ochi, se răsuci plângând. Ana clătină din cap. Poate că, anul viitor, dacă Viviane încă dorea, îl va vedea pe Vortimer şi-i va arăta copilul lor.

Buzele ei se strâmbară. Ea însăşi o zămislise pe prima dintre fiicele ei pe când era mult mai tânără, dar cu toate astea nu părea corect ca fiica ei să rămână însărcinată. La Dansul Uriaşilor se simţise străveche; sângerările ei se opriseră pentru câteva luni şi fusese gata să se proclame babă. Dar ulterior, îi reveniseră. Ana credea acum că îngrijorările ei le opriseră. Încă mai putea procrea.

O femeie de mlaştină îngenunche dinaintea ei cu o tavă, oferindu-i felii de carne de vită, încă fumegând de pe foc. Stomacul ei chiorăi, pentru că venise la ritual după ce postise, dar le respinse. În jurul ei, ospăţul continua. Unii dintre strămoşi, sătui, părăsiră trupurile care îi găzduiseră, iar preoţii fură duşi să-şi spele vopseaua şi să ia nişte mâncare şi pentru ei. Ana simţi furnicături prin carne şi-şi dădu seama că valurile astrale reveneau. Curând se vor deschide căile dintre trecut şi viitor, legând lumile.

Scoase trei ciuperci mici din punga de la cingătoare, aduse ei, una câte una, de către înţeleptele tribului lui Heron. Erau încă proaspete şi cărnoase; gura i se făcu pungă din cauza gustului amar, dar mestecă cu grijă. Resimţea acum primul moment de dezorientare când i se înfăţişă Nectan, făcând o plecăciune.

— A venit vremea, fântâna aşteaptă. Să vedem ce soartă ne rezervă…

Ana se clătină puţin când se ridică, zâmbind la zumzetul de nelinişte şi curiozitate care străbătea mulţimea, iar bătrânul druid o sprijini. Urcară dealul împreună. Iazul Oglinzii se întindea netulburat sub lumina stelelor, imaginea inversată a Vânătorului

Lumilor păşind prin adâncimile lui, pe când urca pe cer. Lumina reflectată a focului tremura ameţitoare pe suprafaţa lui. Marea Preoteasă le făcu semn purtătorilor de torţe să plece, iar oamenii luară loc în tăcere în jurul iazului.

Viviane păşi înainte pentru a se uita în apă, aşa cum făcuse la fiecare Samhain de la prima ei viziune din Iaz, însă Ana o apucă de braţ.

— Proasto, nu poţi vedea asta câtă vreme eşti însărcinată!

Nu era în întregime adevărat, era dificil, pentru că atunci când o femeie avea un prunc în pântece, era mai puternic legată de trup, iar energiile canalizate de ea puteau fi periculoase pentru copil. Însă, pe când Ana o lăsă în urmă pe fiica ei, ştiu că nu de asta o oprise.

Clipi, forţându-şi ochii să vadă normal pentru numai câteva momente în plus. Venise vremea să le arate tuturor cine era încă Marea Preoteasă a Avalonului.

O bucată de blană de oaie fusese aşezată la mal. Nectan o ajută să îngenuncheze şi, cu foarte mare grijă, pentru că acum ciupercile atingeau maximul potenţial, Ana apucă vechea piatră. Disciplina unei practici îndelungate îi întărise muşchii. Părul ei lung îi căzu de-o parte şi de alta, blocându-i vederea periferică. Se holbă în jos, în beznă, iar ochii îşi pierdură focalizarea. O inspiraţie adâncă o echilibră; o alta şi un tresărit îi zguduiră trupul; cu a treia respiraţie, conştiinţa ei se eliberă.

Undele de apă deveniră dealuri şi văi. Razele întretăiate ale liniilor ley acopereau pământul cu lumină. Astă-noapte, urmele erau pline de spirite grăbindu-se spre focurile pâlpâitoare de Samhain.

— Iapă Albă, te implor, vorbeşte-ne!

Glasul lui Nectan veni plutind din lumea lăsată de ea în urmă.

— Spune-ne ce vezi.

— Pământul este în pace, iar căile stau deschise; morţii se îndreaptă spre casă…

— Şi ce-i cu anul care vine? Va ploua sau ne va binecuvânta soarele ogoarele?

Câmpul pe care-l vedea Ana se umplu de cenuşiu şi ea tuşi, de parcă se îneca.

— Umpleţi-vă hambarele şi reparaţi-vă casele, pentru că vine o iarnă ploioasă şi toate regiunile de şes din Britannia vor fi inundate…

Undeva, înapoi în cealaltă lume, oamenii murmurau nefericiţi, dar Viziunea continuă.

— Iar pentru la primăvară văd şi mai multe furtuni şi râuri ieşind din matca lor, peste lanuri. Este un an greu cel care vine peste voi şi cu o recoltă slabă…

Se lăsă tăcerea. Ana plutea într-un loc dincolo de timp, privind forme de curcubeu alcătuindu-se şi dispărând.

— Dar va fi pace? o trase vocea lui Nectan înapoi spre lume. Va fi Britannia ferită de pericolele aduse de oameni?

Ea se scutură de un râs care o apucase brusc.

— Oamenii trăiesc pe acest pământ, cum ar putea fi ferit de ei?

O altă voce, a fiicei ei, o întrerupse:

— Vor mai veni saxonii?

Viziunea se înfăşură ameţitoare, arătându-i marea cenuşie şi pământurile de dincolo de ea, acolo unde apele maronii ale inundaţiilor se împrăştiau peste câmpii. Buzele Anei se mişcară, dar, înfricoşată de viziune, nu-şi auzi propriile cuvinte. Vedea oameni şi vite înecaţi şi o recoltă mai rea decât cea pe care o prezisese Britanniei. Trecură anotimpurile unul după altul, la fel de ploioase, deşi nu atât de reci. După o vreme, bărbaţii începură să-şi demonteze clădirile şi să construiască nave de război de lemn. Văzu armate adunându-se, cele trei corăbii cu care fugise Hengest se înmulţeau de sute de ori.

— Nu, se auzi Ana, negând viziunea, dar nu scăpă de ea, nu vreau să…

— Ce vezi? se auzi implacabilă vocea Vivianei.

— Trec cinci ierni, iar saxonii se adună, zburând peste mare precum gâştele sălbatice. Şi sunt mulţi – n-au mai fost niciodată atât de mulţi – şi se aruncă urlând asupra ţărmurilor noastre…

Scânci, vrând să respingă, să nege cunoaşterea care i se impunea. Trebuia să oprească dezastrul! Suferiseră destul; ar face orice să împiedice împlinirea viziunii…

— Ana, ajunge! vorbi Nectan răstit. Lasă viziunea să treacă; lasă bezna să o spulbere!

Ea începu să scâncească, pe măsură ce vocea lui deveni mai moale, spunându-i pe nume, îndepărtându-i temerile, călăuzind-o spre casă. În cele din urmă, deschise ochii şi se prăbuşi tremurând în braţele lui.

— Ar fi trebuit să ştii mai bine că nu trebuia să-i pui ultima

întrebare, zise cineva.

— Chiar aşa? o auzi ea pe Viviane răspunzând. Asta nu întrece cu nimic ce mi-a făcut ea mie…

Viviane zăbovi pe lângă Iazul Oglinzii în vreme ce ceilalţi o însoţeau pe mama ei înapoi la foc. Era tentată să se uite şi ea, dar Iazul rareori îşi dezvăluia secretele pentru mai mult de un vizionar o dată şi, în orice caz, nu voia să-şi rişte copilul. Al lui Vortimer. În ce fel de lume se va naşte oare?

El o implorase să-l îngroape pe Ţărmul Saxon, însă nu-i îngăduiseră să-l ducă acolo. Şi nici în ruptul capului Vortimer nu crezuse că spiritul său ar putea păzi mai mult de o mică parte din Britannia. Pe Dealul Observatorului, se gândi ea, puterea lui ar fi amplificată şi ar putea veghea asupra întregului teritoriu. Dar dacă greşea, atunci, însemna că-l trădase chiar şi la înmormântare.

Cinci ani… Dacă Ana văzuse adevărul, marea victorie a lui Vortimer nu le adusese decât suficient timp cât să pună Britannia din nou pe picioare. Însă Viviane nu mai avea resurse pentru alte lupte; tot ceea ce voia era să se târască până într-un culcuş moale şi să aştepte să zămislească copilul.

Când reveni la cercul de foc, văzu că mama ei începuse să-şi revină din transă şi stătea din nou pe tronul ei. *Ar trebui să fie în pat*, se gândi Viviane mohorâtă. Ana arăta istovită, dar oamenii de mlaştină foiau în jurul ei precum albinele şi ea-şi revenea tot mai mult, cu fiecare moment care trecea. *De ce mai are nevoie de reasigurări*? se întrebă Viviane. *Pentru mai bine de douăzeci de ani a fost regina acestui stup*, apoi se gândi: *Nimeni n-ar observa vreodată, dacă aş pleca*!

Se întoarse să o ia pe poteca spre livadă şi se opri dintr-odată. Cineva sau ceva privea, stând printre copaci, la limita pâlpâitoare dintre lumina focului şi beznă. *Este o umbră*, îşi spuse ea, dar nu se modifica din cauza schimbărilor de lumină. *Este un copac*… însă ea cunoştea fiecare copac din livadă şi nu trebuia să fie nimic acolo. Cu inima bătându-i, îşi amplifică simţurile antrenate de preoţie şi percepu: *Foc*… *beznă*… *lăcomia unui animal de pradă şi spaima prăzii lui*…

Viviane scânci şi, de parcă ar fi auzit-o, Celălalt se mişcă. Coarne bifurcate se iviră dintre crengi, acoperite peste tot de frunzele stacojii ale toamnei. Dedesubt, lumina focului strălucea

într-un tipar haotic, licărind asupra ornamentelor de cupru şi os, şi apoi peste picioarele musculoase, când El păşi desprinzându-se din umbra copacilor. Capul încornorat se răsuci; din orbitele umbrite licărea o strălucire roşiatică. Viviane încremeni, cu ochii măriţi, iar o vorbă veche şi înţeleaptă-i spuse să nu fugă.

Cineva-i văzu reacţia şi arătă spre ea. Încă o dată, toţi cei de faţă rămaseră tăcuţi. Cu o graţie ucigătoare, Cel încornorat se mişcă înainte purtând suliţa pe care o văzuse ea sprijinită de perete, lângă Potir. El se opri înaintea Vivianei şi podoabele Lui legănate zdrăngăniră puţin, apoi rămaseră neclintite.

— Te temi de mine?

Glasul lui era aspru şi rece. Nu suna ca al vreunui om cunoscut de ea.

— Da… şopti ea.

Vârful suliţei alunecă lent de la gâtul ei spre pântece.

— Nu este nevoie să fii… încă…

Suliţa se îndepărtă. Dintr-odată, el păru că-şi pierduse interesul şi se puse în mişcare.

Vlaga părăsi membrele Vivianei şi se lăsă la pământ. Cel încornorat trecu printre oameni, ignorându-i pe unii şi atingându-i pe alţii cu suliţa sa. Ea văzu bărbaţi puternici tremurând; o femeie leşină de-a dreptul. Dar alţii se îndreptară mai bine de la spate când el le vorbi, cu lumina luptei aprinsă în ochii lor. În cele din urmă el se aşeză înaintea tronului Doamnei.

În vreme ce soarele strălucea sus cu putere,
Pământul, *Mama noastră*, *muncea să se spetească*,
Sufletul şi trupul, *Ea le binecuvântă din vrere*,
Iar acum sosit-a vremea ca şi Ea să se odihnească.

— Doamnă a Verii, continuă el, anotimpul Luminii se termină. Cedează-mi mie domnia ta.

Focul scăzuse în intensitate; umbra lui, amplificată monstruos din cauza unghiului, se întinse spre tronul ei.

Preoteasa îl înfruntă fără măcar să clipească, palidă şi mândră.

— Timp de şase luni, tot ceea ce trăieşte s-a bucurat de strălucirea mea; prin puterea mea, pământul a dat roade şi vitele s-au îngrăşat pe tăpşane.

Îmbelşugată a fost domnia Verii,
Recoltate-s grânele aurii,
Fructele în pârg sunt adunate,
Bucatele iernii-s înăuntru numărate.

Şi ea rostea cuvintele ritualului, dar ca o preoteasă, în vreme ce fiinţa de sub masca Celui încornorat era ceva mai mult. Replica sa, fără a fi răutăcioasă, era implacabilă.

Vântul toamnei smulge frunza din copac,
De pe câmpiile pustii, pleava zboară în tării.
De la căldura verii, la al iernii frig,
Acum te schimbi, îmbătrânind aprig,
Când frunza şi creanga de somn se pregătesc
Cerbii roşii prin păduri se fugăresc,
Când vântul face sângele să cânte-n vene
A venit vremea ca eu să-ncep să domnesc.

— Recolta ta este strânsă, copiii ţi-au crescut mari. A venit vremea ca bezna să triumfe şi Iarna să domnească-n lume.

— N-am să te las să-o iei…

— Am s-o iau…

Ana se ridică şi, cu toate că nu era Zeiţa, era încă înveşmântată în strălucirea de preoteasă şi părea la fel de înaltă ca el.

— Vânător întunecat, am să fac o înţelegere cu tine…

Se auzi un murmur de surprindere.

— Deocamdată, avem pace, dar am Văzut că duşmanii Britanniei vor veni încă o dată împotriva ei. Mă ofer ţie pe mine, acum, la ceas sacru, când forţele noastre sunt egale, să facem un copil care o va salva de duşmanii săi…

El o privi o clipă, apoi îşi lăsă capul pe spate şi slobozi un hohot grohăit.

— Femeie, eu sunt la fel de inevitabil precum frunzele care cad sau ca respiraţia stinsă. Nu te poţi târgui cu mine. Am să iau ce-mi dai, cât despre rezultat, acesta-i deja scris în stele şi nu poate fi schimbat.

Suliţa înaintă şi zăbovi deasupra sânului ei.

În timp ce el se mişca, lumina focului căzu din plin asupra trupului ei, iar Viviane văzu, înduioşată, cicatricea argintie de la

naştere de pe pântece şi cum sânii ei plini căzuseră.

— Mamă… se chinui să spună cuvintele, cu toată durerea din gât, de ce faci asta? Nu-i parte din ritual…

O clipă, Ana privi spre ea, iar Viviane auzi, ca din amintiri*. Nu dau niciodată explicaţii pentru ceea ce fac*… Apoi buzele i se strâmbară într-o expresie de autoironie şi ea se întoarse înapoi, să se confrunte cu Zeul încornorat.

— Primăvara spre Vară, rosti ea, făcând un pas către el. Vara spre Toamnă, Lumina şi Viaţa le dau tuturor…

Suliţa se roti, iar vârful se înfipse în pământ.

— Toamna spre Iarnă, răspunse el, iar oamenii respirară mult mai uşuraţi, recunoscând cuvintele familiare. Iarna spre Primăvară, Noaptea şi restul de daruri ce le-aduc.

— Ascensiunea ta este declinul meu, rosteau amândoi o dată. Tot ce vei pierde este al meu. Orice durere, întorcându-se pe veci, în Marele Dans suntem Unul…

Braţul lui o înconjură şi se îmbrăţişară. Când se despărţiră, veşmintele lui se mişcară şi oricine putu vedea că sub ele era un bărbat ca oricare altul.

Apoi Cel încornorat o ridică pe Doamnă în braţe şi o duse cu el, iar aerul nopţii tremură sub râsul lui gros. Peste un alt moment, nu mai rămăsese nimic în afară de suliţă. Ridicată triumfătoare dinaintea tronului gol.

Nectan privi la chipurile şocate din faţa lui şi-şi drese glasul, încercând să reia ritmul ritualului.

Timpul verii auriu s-a dus,
Cu avertismentul soarelui de sus;
După a Iernii ploaie şi zăpadă,
Bucuria Verii va veni fără zăbavă!
Iar tot ce-a fost întemniţat e eliberat,
Ciclul anotimpurilor se mişcă iar!
Iar acum e slobozită puterea schimbării
Precum am dorit, *se-ntâmplă*, *aşadar*.

Dar ce dorise Ana? se întrebă Viviane în timp ce privea îndelung spre umbrele în care dispăruseră. Iar acum ce mai trebuia făcut?

Pe măsură ce anul se apropia de solstiţiul de iarnă,

sentimentul morbid care marcase comunitatea de pe Avalon de la Samhain încoace începu să dispară, vremea fiind blândă şi senină pentru acest anotimp. Oamenii şuşoteau că ofranda Doamnei fusese primită, iar dezastrele prevestite fuseseră prevenite, pentru că, pe la solstiţiu, Ana era sigură că era însărcinată.

Printre preoţi şi preotese apărură numeroase speculaţii. Adesea, cele care se despărţiseră de restul lumii la celebrările de la focul de Beltane sau de solstiţiul de vară născuseră, dar Samhain, în pofida invitaţiei făcute strămoşilor, nu era un festival al fertilităţii. Unii râseră, spunând că nu exista niciun motiv ritualic să se interzică asta, doar atât că era destul de nepotrivit ca anotimp în care să intri în transă şi să te împreunezi cu un bărbat pe pământul rece.

Numai Viviane era tot îngrijorată. Îşi amintea mult prea precis cum se chinuise Ana cu Igraine şi că fusese cu cinci ani în urmă. Putea, oare, să supravieţuiască încă unei naşteri? Viviane merse până într-acolo, încât sugeră ca mama ei să folosească ierburile de care ştiau preotesele pentru a lepăda copilul, însă Ana o acuză că voia întreaga atenţie pentru propriul ei prunc şi se certau mult mai violent decât în ultimii ani, iar Viviane nu mai spuse nimic.

Cu puţin timp înainte de ospăţul de Briga, când lumea ar fi trebuit să arate primele semne de primăvară, năvăliră primele furtuni. Timp de trei zile, vântul năprasnic răvăşi vârful copacilor, împingând norii asupra lor ca o armată vrăjmaşă, iar când vântul slăbi şi începu să se retragă, lăsă pământul răvăşit şi neajutorat înaintea ploii.

Mare parte din luna de Briga şi luna lui Marte, ploile continuară torenţiale sau doar ca o burniţă, iar soarele de-abia dacă fu văzut. Zi de zi, nivelul apei lacului urca, până când trecu de limita normală şi începu să se întindă spre semnele de apă mare, lăsate de vechile inundaţii.

Stuful de pe acoperişuri era saturat, iar apa se aduna deasupra pragurilor băltind apoi pe podele. Părea imposibil să găseşti haine uscate. Aerul deveni atât de umed, încât până şi în interiorul templului pe pietre începu să crească muşchiul. În majoritatea zilelor, norii erau atât de coborâţi, încât nu se mai putea vedea nimic dincolo de lac. În acele rare momente când se ridicau, priveliştea de pe vârful Deluşorului le arăta o lume a

apei plumburii, întinsă până la estuarul Sabrinei şi până la mare. Doar insulele sacre şi colina de la Poldens încă îşi mai înălţau vârfurile pe deasupra apelor, iar, spre nord, Dealurile Mendip, aflate în depărtare.

Pe insula Inis Witrin, călugării se întrebau dacă nu cumva Dumnezeul lor s-a hotărât să trimită al doilea Potop pentru a mătura omenirea. Chiar şi pe Avalon se auzeau asemenea şoapte. Dar trecuse vremea când Doamna s-ar fi putut descotorosi de copil şi, de fapt, în timp ce ceilalţi deveniră palizi şi slăbiţi, Doamna din Avalon înflori, de parcă sarcina ei i-ar fi dăruit încă o dată tinereţea.

Viviane era cea care suferi în acea primăvară umedă şi ucigătoare. Ca întotdeauna, pe la echinocţiu, hambarele lor erau din ce în ce mai sărace, iar acum era şi mai rău, deoarece apa distrusese o parte din recoltă. Ea-şi mânca porţia cu gândul la copil, dar cu toate că pântecele îi creştea, picioarele şi braţele sale erau ca nişte beţe şi-i era mereu frig.

După Beltane, se spunea, va fi mai bine. Viviane, privind îndelung spre curbura tare a burţii ei, nu putea decât să fie de acord, deoarece în acea lună îi venea sorocul să nască copilul. Dar înainte ca vremea tot mai caldă să aducă strălucirea soarelui, adusese boala, o febră slabă şi greaţă şi dureri în muşchi care, la bătrâni sau la cei slăbiţi – şi erau mulţi –, se transformă cu uşurinţă în fierbinţeală la plămâni şi-i duse de pe această lume.

Muri Nectan, iar druizii îl aleseră pe Taliesin să-l înlocuiască. Bătrâna Elen se duse şi ea, însă asta nu ar fi fost ceva neaşteptat, dar cu toţii fură zguduiţi când o urmă şi Julia. Micuţa Igraine se îmbolnăvi şi n-avea cine să se îngrijească de ea, în afară de sora ei, şi de-abia dacă trecuse pericolul, când Viviane începu să simtă şi ea semnele bolii.

Stătea lângă foc, care nu părea să mai aibă puterea de a da căldură, întrebându-se ce leacuri de ierburi putea folosi fără a-şi primejdui copilul, când se deschise uşa şi mama ei intră, stropii de ploaie licărind încă pe mantia ei şi prin păr. Prin şuviţele întunecate se vedeau acum fire argintii, dar la Ana ele păreau o podoabă, nu un semn al vârstei. Îşi scutură apa de pe mantie, o agăţă într-un cârlig şi se întoarse spre fiica ei.

— Cum ţi-e acum, copila mea?

— Mă doare capul, spuse Viviane acră, şi, dacă ar fi ceva care

să merite a fi gustat, tot n-aş putea înghiţi.

Mama ei, se gândea ea, arăta bine hrănită. Sânii ei căzuţi se umpluseră din nou de la sarcină şi, cu toate că pântecele i se rotunjise, nu ajunsese încă la acel stadiu dizgraţios îndurat acum de Viviane, care se simţea de parcă avea un ceaun între picioare.

— Trebuie să vedem cum putem să te ajutăm, începu Ana, dar Viviane scutură din cap.

— N-ai avut timp cât a bolit Igraine. De ce ţi-ar păsa de mine?

Faţa Anei se făcu precum para focului, dar rosti cu o voce ştearsă:

— Pe tine te-a vrut, iar eu m-am ocupat de Julia. Zeiţa ştie că au fost destule munci pentru noi toţi în această primăvară oribilă.

— Păi, nu ne putem plânge că nu am fost avertizaţi. Ce încântare trebuie să fie când te ştii un adevărat oracol…

Viviane se opri dintr-odată, uluită să-şi audă propriul ei venin, dar extenuarea-i alungase orice stăpânire de sine.

— Este îngrozitor, o repezi mama ei, aşa cum ar trebui să ştii deja! Dar eşti bolnavă şi nu ai habar ce spui.

— Sau poate că sunt prea obosită să-mi pese. Pleacă, mamă, altfel, amândouă vom ajunge să regretăm vorbele mele.

Pentru o clipă, Ana se holbă la ea, apoi se aşeză.

— Viviane, ce s-a întâmplat cu noi două? Amândouă purtăm în pântece câte o viaţă nouă, ar trebui să ne bucurăm împreună, nu să încercăm să ne sfâşiem una pe alta.

Viviane se ridică, frecându-se pe spate în timp ce furia ei începea să cedeze. Îşi spuse că femeile însărcinate erau uşor de supărat, dar numai mama ei avea puterea de a o face să-şi iasă complet din minţi.

— Împreună? Sunt fiica ta, nu sora ta. Ar trebui să te pregăteşti să devii bunică, nu să dai naştere unui alt copil. M-ai acuzat că aş fi geloasă, dar n-a fost cumva taman pe dos? Odată ce ai aflat de sarcină, te-ai şi pricopsit cu propriul tău copil cât de repede ai putut.

— Dar nu de asta… începu Ana.

— Nu te cred!

— Sunt Doamna din Avalon şi nimeni nu-mi pune cuvântul la îndoială! Ai fost o fată neascultătoare, care n-ar fi trebuit să devină preoteasă niciodată.

Ochii Anei se întunecară şi păru că ea însăşi se umfla, cedând şi ea furiei.

— Ce te face să crezi că vei fi o mamă potrivită? Uită-te la tine! Chiar şi la vârsta mea mă ţin mai bine. Cum crezi tu că ai să aduci pe lume un copil sănătos?

— Nu poţi spune aşa ceva! Nu trebuie! ţipă Viviane, dând glas celei mai cumplite spaime a ei. Ai să mă deochi acum, când sunt aproape de soroc? Sau poate că ai şi făcut-o. N-a fost destul că ai întreaga putere şi energie a altora? Ai supt puterea din copilul meu pentru a-l putea purta pe al tău?

— Eşti nebună! Cum aş putea…

— Eşti Doamna din Avalon… cum aş putea şti ce vrăji cunoşti? Dar, din clipa când ai conceput, am început să slăbesc şi să bolesc. Te-ai dăruit Vânătorului. Ce puteri îi dă el celei care-i poartă sământa în pântece?

— Mă acuzi că mi-am trădat jurământul? se albi Ana la faţă.

— Oh, sunt convinsă că totul a fost săvârşit cu cel mai nobil scop. Tu ai sacrifica pe oricine sau orice pentru a satisface noţiunea ta de vrere a zeilor! Dar este jurământul meu, mamă. Nu trebuie să mă sacrifici pe *mine* şi nu trebuie să-mi vatămi copilul!

Furia îi alungase orice fel senzaţie de durere şi suferinţă. Ana răspunse, dar ea parcă nici nu mai auzea. Tremurând de furie, Viviane îşi înşfăcă din cui mantia şi ieşi afară trântind uşa.

Trebuia din nou să fugă, însă de data asta Avalonul era cu adevărat o insulă.

Viviane luă prima barcă pe care o găsi şi folosi prăjina pentru a o împinge în apă. Devenită nesigură pe picioare din cauza sarcinii, descoperi că era surprinzător de greu să-şi menţină echilibrul în barcă şi era stângace la împins, dar insistă. Avusese grijă de oamenii din satul lui Heron de multe ori în trecut, aşa că era sigură că o vor ajuta şi ei acum.

Nu se putea spune că ploua, dar ceaţa zăcea jos de tot peste mlaştini, iar vântul era umed şi rece. Îi îngheţa transpiraţia de pe frunte, pentru că, într-adevăr, nu era pregătită pentru astfel de eforturi, iar foarte curând, durerea de cap deveni mult mai puternică decât înainte. Treptat, furia care o făcuse să fugă se risipi, transformându-se, prima dată, în nerăbdarea de a ajunge pe malul celălalt, apoi în frică.

Trecuseră luni de când nu mai făcuse nicio vrajă. Oare se vor

supune acum negurile chemării ei?

Se ridică prudentă, pentru că aici apa era prea adâncă pentru prăjină şi vâslise, şi-şi ridică braţele. Era greu să renunţe la acea parte din ea care luptase atât de mult pentru a-şi putea purta copilul, greu să lase să treacă furia faţă de mama ei, dar pentru o clipă, Viviane reuşi, coborându-şi braţele şi, cu întreaga sa forţă, strigă Cuvântul Puterii.

Simţi cum echilibrul lumii se schimbă în jurul ei şi căzu. Ambarcaţiunea se clătină puternic sub ea şi luă ceva apă, însă nu se răsturnă. Simţi diferenţa: aerul devenise cumva mai greu şi stătut, cu miros mocirlos purtat de vânt. Înainte să se poată ridica, o crampă îi străbătu pântecele, scurtă, dar puternică. Prinzându-se de marginea bărcii, se aplecă, aşteptând să-i treacă. Dar, imediat ce se ridică, simţi alta. Nu-i era greaţă şi asta o surprinse, dar, când cea de-a treia crampă îi răscoli burta, surprinderea făcu loc consternării. Doar nu era travaliul? Se întâmpla cu o lună mai repede!

Copiii nu se năşteau dintr-un moment în altul şi i se spusese că în special la primul copil trebuia ceva timp. Putea vedea un pâlc de copaci, neclar, la distanţă; oprindu-se cu fiecare contracţie, vâsli spre mal. Cel puţin, se gândi ea ajungând acolo, nu va naşte în mijlocul lacului. Însă durerile continuau să vină cu putere şi începuse să aibă nefericita bănuială că durerea de spate, considerată ca făcând parte din boală, era, de fapt, travaliul timpuriu.

Îşi mai amintea şi cât de repede năşteau unele dintre femeile de mlaştină asistate de ea, iar ea era foarte asemănătoare lor. Acum îşi dorea cu ardoare să fie în siguranţă într-unul dintre satele lor. Îşi dădu seama că se blestemase mult mai eficient decât o acuzase ea pe mama ei că făcuse, că, de fapt, sminteala ei putea s-o coste viaţa ei şi pe cea a copilului.

N-am să mai las niciodată, se gândi ea, icnind, când o nouă contracţie o făcu să se îndoaie, *ca furia să-mi întunece judecata*! Un lichid cald i se scurse pe picior; îşi dădu seama că asta se întâmpla ce câtva timp.

Viviane reuşi să se ridice deasupra noroiului de la mal, deşi nu era niciun loc unde pământul să fie uscat. Pe când ajunse la copaci, îşi dădu seama că nu mai putea merge mai departe. Dar acolo găsi un loc sub frunzişul gros al unui tufiş mare, de soc, care oferea un oarecare adăpost. Îşi întinse mantia sub ea şi se

ghemui în îmbrăţişarea ei.

Şi acolo, cândva între amiază şi apusul soarelui, dădu naştere copilului lui Vortimer. Era o fată, care părea mult prea fragilă să trăiască, dar mică şi perfectă, cu părul la fel de întunecat ca al ei, gângurind încet când simţea atingerea vântului. Viviane legă cordonul ombilical cu şnurul propriei sale robe şi-l tăie cu micul cuţit încovoiat, de preoteasă, mereu cu ea. Avea destulă forţă ca să-şi pună copilul la sân, ţinându-l strâns lipit de trup, între veşminte, şi trase mantia în jurul lor. Apoi nu mai putu face nimic.

Viviane căzu într-un somn istovit, protejată de soc. Cam pe la amurg, când lumina crepusculului învăluia mlaştinile în umbră, o găsi acolo un vânător dintre oamenii lui Heron şi o duse la el acasă.

24

Viviane se afla pe insula St. Andrew, lângă un mormânt proaspăt săpat, aflat sub nişte aluni. Pământul era umed, dar nu îmbibat de apă. După festivalul de la solstiţiul de vară, furtunile apărură mai rar. Acest lucru o mai alină puţin. Nu-i plăcea să se gândească la mica Eilantha, cum trebuia ea să zacă în ploaia rece.

De aici putea vedea peste Vale, până la Inis Witrin. Era sigură că localizase corect punctul, locul similar din lumea oamenilor unde-l lăsaseră pe Vortimer să se odihnească, pe Dealul Pândarului de pe Avalon. Zeiţa spusese că Marele Rit îl va face pe Vortimer rege, dar regatul dat lui era pe Lumea Cealaltă. Poate că tatăl Eilanthei o putea pune sub pavăza lui acolo, din moment ce aici mama ei dăduse greş. Fetiţa Vivianei trăise numai trei luni, iar la sfârşit de-abia dacă era puţin mai mare decât fusese Igraine în ziua în care s-a născut.

Sânii plini ai Vivianei încă mai dureau, lăsând lapte precum îi alunecau lacrimile din ochi. Îşi încrucişă braţele, îmbrăţişându-se singură, fără niciun rost. Nu se mai obosise să caute ierburile care ar fi putut usca şuvoaiele. O va face timpul, cât de curând; până atunci, prefera durerea. Se întreba dacă, odată cu timpul, vor înceta să-i mai curgă şi lacrimile.

Auzi sunet de paşi pe cărare şi privi în sus, aşteptându-se să-l vadă pe călugărul sihastru care se îngrijea de capela de pe

acest deal. Nu era Părintele Fortunatus, dar nici vreunul dintre cei care considerau toate femeile ispita diavolului şi, potrivit preceptelor lui, fusese bun cu ea. Soarele era în spatele lui şi pentru o clipă, ea nu putu vedea decât o siluetă înaltă, profilată pe lumină. Ceva din aspectul ei îi aminti de Cel încornorat şi încremeni. Apoi el se mişcă şi-l recunoscu pe Taliesin.

Lăsă să-i scape un oftat prelung.

— Îmi pare rău că n-am văzut-o niciodată, spuse el cu voce scăzută, privindu-i chipul obosit. Viviane ştiu că spunea adevărul şi renunţă să-l mai întrebe ce i-ar mai fi păsat de asta.

— Se zice că era un copil schimbat, spuse ea în loc de asta. Când Eilantha a început să sufere, femeia din satul lui Heron a spus că asta era din cauză că una dintre zâne mi-a înlocuit copilul cu propriul ei copil bolnav, în timp ce eu dormeam, după ce-am născut-o.

— Crezi ca ar putea fi adevărat? întrebă el cu blândeţe.

— Zânele zămislesc prunci foarte rar. Nu cred că au destui copii, sănătoşi sau suferinzi, pentru a-i face răspunzători pe ei de toţi cei care mor pe tărâmul oamenilor. Dar este posibil. Doamna Zânelor ştia de copilul meu, ea i-a spus acelui vânător care m-a salvat unde să caute. Eu eram prea slăbită să spun chiar şi cel mai mic descântec de apărare şi eram singure.

Propria ei voce suna nepăsătoare chiar şi în urechile ei, iar el o privea ciudat. Oamenilor mlaştinii le fusese teamă să-i vorbească despre copil, însă ce mai conta? Chiar aşa, de-abia dacă se mai putea gândi la ceva care să mai conteze, acum că Eilantha nu mai era.

— Nu te mai tortura singură cu astfel de gânduri, Viviane. Într-un an ca acesta, mulţi bebeluşi au murit, deşi au fost născuţi la căldură şi în siguranţă, acasă.

— Şi ce-i cu noul meu frate, Apărătorul Britanniei? rosti ea cu amărăciune. Se bea acum în sănătatea lui pe Avalon? Ori a apărut o altă fiică în locul lui Igraine?

Taliesin tresări, dar expresia nu i se schimbă.

— Pruncul nu s-a născut încă.

Viviane se încruntă, socotind cât timp trecuse de la Samhain. Dacă propria ei copilă venise devreme pe lume, atunci al Anei îşi depăşise, cu siguranţă, sorocul.

— În mod sigur ar trebui să fii acum cu ea, ţinând-o de mână. Nu poţi face absolut nimic pentru mine…

El îşi lăsă ochii în jos.

— Aş fi venit la tine, fiica mea, însă vorba pe care ne-a adus-o Heron a fost că voiau să fii lăsată în pace.

Ea dădu din umeri, pentru că acesta era adevărul, cu toate că mai erau momente când ar fi avut nevoie de el şi credea că, dacă druizii erau pe atât de deştepţi pe cât credeau, ar fi trebuit să ştie.

— Mama ta a trimis după tine, Viviane…

— Poftim? Din nou? Ea începu să râdă. Acum sunt femeie matură. Poţi să-i spui că n-am să mai dansez niciodată pe muzica ei.

El clătină din cap.

— Nu m-am exprimat eu bine. Nu este o poruncă, ci o rugăminte, ca eu să te aduc. Viviane… calmul lui se spulberă dintr-odată, este în travaliu de două zile bătute pe muchie!

Aşa-i trebuie! fu primul ei gând, urmat, în clipa următoare, de un val de spaimă. Mama ei nu putea muri. Ana era Doamna din Avalon, cea mai puternică femeie din Britannia; la fel ca Deluşorul însuşi, iubită sau detestată, fusese o provocare, temelia pe care-şi construise Viviane propria sa identitate.

Astfel glăsui acea parte din ea despre care crezuse că fusese îngropată în mormântul minuscul al Eilanthei. Dar acea parte care învăţase cât de dureros e să gândească precum o preoteasă îi spuse că asta era foarte posibil. Şi mai era limpede că Taliesin se temea.

— N-am putut să am grijă de propriul meu copil, spuse ea cu încordare. La ce te aştepţi de la mine?

— Numai să te duci la ea. Are nevoie ca tu să fii acolo. *Eu* am nevoie de tine.

Un chin din vocea lui răzbătu până la ea şi atunci îl privi din nou.

— Tu ai fost Cel încornorat, nu-i aşa? spuse ea moale. Poartă în pântece copilul tău.

Apoi, deodată, îşi aminti cum îi atinsese el pântecele cu suliţa.

Îşi ascunsese faţa în mâini.

— Nu-mi amintesc… N-aş fi fost niciodată de acord cu asta, dacă aş fi ştiut…

— *Niciun bărbat nu poate pretinde că i-a făcut vreun copil Doamnei*… cântă ea încet. N-a fost lucrătura ta, Taliesin. L-am văzut pe Zeu şi n-am ştiut că acea carne pe care o îmbrăcase

era a ta. Ridică-te acum şi du-mă acasă.

— Oh, Viviane, sunt aşa de încântată că te-ai întors!

Rowan ieşi în grabă din locuinţa Doamnei şi o îmbrăţişă mai degrabă cu disperare.

— Julia n-a mai apucat să mă înveţe şi nu ştiu ce să fac!

Viviane clătină din cap şi privi în sus, spre prietena ei.

— Draga mea, eu am chiar mai puţină instruire ca tine…

— Dar ai fost cu ea ultima dată, eşti *fiica* ei…

Rowan o privea cu o intensitate aproape lacomă, care-i aminti de felul în care, uneori, oamenii o priveau pe Doamna din Avalon. Asta o făcu să se simtă stânjenită.

— Am auzit de copilul tău. Îmi pare atât de rău, adăugă Rowan, cam cu întârziere.

Viviane simţi cum orice expresie-i dispăruse de pe faţă. Dădu grăbită din cap şi se strecură pe lângă cealaltă fată, trecând de uşă.

Mirosul de sânge şi transpiraţie stăruia greu în umbrele din încăpere. Dar nu şi cel al morţii, nu încă… Viviane se învăţase mult prea bine cu duhoarea ei. Respiraţia ei se calmă, la fel ochii se obişnuiră cu întunecimea şi o văzu pe mama ei zăcând pe o saltea. Claudia, singura dintre celelalte preotese care zămislise mai mult de un copil, şedea lângă ea.

— Nu umblă?

— A mers în prima zi şi mare parte dintr-a doua, răspunse Rowan la fel de şoptit, dar nu şi acum. Contracţiile s-au rărit, iar deschiderea spre pântecele ei este mai mică decât era înainte…

— Viviane…

Deşi slăbită, cum era acum, vocea mamei sale tot mai păstra exasperantul ton de comandă.

— Am venit.

Viviane izbuti să-şi menţină glasul neutru, în pofida şocului provocat la vederea feţei răvăşite a mamei sale şi a diformităţii ei.

— Ce vrei de la mine?

În mod uluitor, răspunsul fu un hohot firav de râs. Apoi Ana oftă.

— Poate am putea să începem cu iertarea…

Cum putea mama ei să ştie că jurase să n-o mai ierte niciodată?

Lângă pat era o bancă joasă; devenită brusc conştientă de propria ei oboseală, Viviane se aşeză.

— Sunt o femeie mândră, fiica mea. Cred că ai moştenit asta de la mine… M-am străduit să elimin din tine toate acele lucruri care mă dezgustă cel mai tare la mine. Şi nu prea am izbutit.

Buzele i se strâmbară cu amărăciune.

— Dar, dacă nu mi-aş fi ieşit din fire, probabil, nu ţi-ai fi ieşit nici tu. N-am vrut să te izgonesc de aici.

Privirea ei se întoarse spre sine, când o contracţie îi străbătu pântecele. Viviane îşi dădu seama că era una slabă. Când Ana se destinse din nou, se aplecă înainte.

— Mamă, am să te întreb o singură dată. Ai făcut vrăji ca să iei putere de la mine sau de la copilul meu?

Ochii Anei îi întâlniră pe ai ei, iar Viviane fu impresionată văzându-i plini de lacrimi.

— Jur înaintea Zeiţei că nu.

Viviane dădu din cap. Travaliul Anei începuse cam la vremea când mica ei Eilantha murise, dar, dacă era vreo legătură aici, nu credea că era implicată vrerea mamei sale. Şi nu era nici momentul, nici locul să dea vina pe Zeiţă. Cu toate astea, poate o să fie nevoie să se cam târguiască.

— Atunci, am să te iert. Dacă sunt la fel ca tine, poate o să am şi eu nevoie de iertare, într-o bună zi.

Ar fi vrut să plângă sau să ţipe, însă nu-ţi permitea să risipească energie. Credea că mama ei era prea epuizată ca să mai simtă vreo emoţie acum.

Buzele Anei se ţuguiară, dar o altă contracţie era pe cale să se producă. O suportă şi pe asta, dar când termină, arăta mult mai obosită.

— Te gândeşti la ce poţi face pentru mine? Nu ai cunoştinţele necesare, în mod sigur. Nici măcar Julia n-ar putea să mă ajute acum.

— Acum trei zile mi-am privit fetiţa murind şi n-am putut să fac nimic… spuse Viviane încet. N-am să te las să te duci şi tu fără luptă, Doamnă din Avalon!

Interveni un moment de tăcere.

— Sunt deschisă la orice sugestie de-a ta, zise Ana cu un zâmbet firav. N-am fost niciodată prea blândă cu tine, iar acum cred că-ţi convine să mă dirijezi. Însă acum e la bătaie mai mult decât propria mea viaţă. Dacă nu mai ajută nimic, atunci,

trebuie să mă tai şi să iei copilul.
— Am mai auzit de asta de la romani, dar omoară mama! exclamă Viviane.
Ana dădu din umeri.
— Se spune că o Mare Preoteasă îşi cunoaşte sorocul, dar, probabil, e o deprindere pe care-am pierdut-o. Raţiunea-mi spune că acest copil şi eu vom muri oricum, dacă el nu se naşte. Este încă în viaţă – pot încă să-l simt –, dar nu va trăi, dacă mai durează mult.
Viviane clătină neajutorată din cap.
— De asta m-am temut când te-am implorat să scapi de el…
— Fiica mea, nu înţelegi? Ştiam ce risc, la fel ca tine la Dansul Uriaşilor, când te-ai aşezat pe piatra altarului. Dacă nu aş fi înţeles pericolul, n-ar fi fost o ofrandă adevărată.
Viviane îşi lăsă capul jos, amintindu-şi cum îi vorbise Vortimer înainte să plece la luptă. Pentru o clipă, percepu întregul înţeles al acestei suferinţe. Apoi vederea femeii de dinaintea ei o readuse în prezent. Însă, gândindu-se la Vortimer, îi venise o idee. Luă faţa Anei între palme şi-i înfruntă privirea.
— Foarte bine. Dar, dacă mori, ai să o faci luptând, ai auzit?
— Da… Doamnă… se strâmbă Ana când pântecele i se strânse încă o dată.
Viviane se ridică în picioare şi se duse la uşă.
— Vreau ca asta să fie deschisă, la fel şi fereastra, să intre aerul. Cât despre tine… arătă spre Taliesin, adu-ţi harfa şi spune-le celorlalţi să-şi ia tobele. Am văzut că muzica le dă putere bărbaţilor la bătălie. Vom vedea ce putem face şi acum.
Luptară întreaga după-amiază, ascultând ritmul tobelor. Cu puţin înainte de apusul soarelui, spatele femeii în travaliu se curbă şi ea se încordă, iar pentru o clipă, Viviane văzu deschizătura de la naştere în jurul capului copilului. Claudia o sprijini din nou, în timp ce Ana împingea, iar trăsăturile ei se contorsionau, din nou şi din nou.
— E prea mare capul! Rowan privea cu ochii înspăimântaţi.
— Nu pot să fac mai mult.
Ana se lăsă pe spate după ultimul efort, cu un oftat de învinsă.
— Ba poţi! spuse Viviane sumbră. În numele lui Brişa, acest copil *se va* naşte!
Îşi puse mâinile pe pântecele tare şi simţi cum muşchii

începeau să se mişte.

— Acum!

Ana îşi trase respiraţia şi, când începu să se opintească, Viviane desenă pe pântecele ei o veche pecete, apoi apăsă cu întreaga forţă de care dispunea. Puterea-i străbătu mâinile, iar femeia în travaliu se agita sub ea. Simţi ceva nou, ceva ceda, iar Ana ţipă.

— A ieşit capul! anunţă Rowan.

— Ţine-l!

Pântecele Anei se contractă din nou, dar nu aşa de puternic, iar Viviane apăsă din nou. Din colţul ochilor văzu ieşind şi restul trupului copilului, însă atenţia ei era concentrată asupra Anei, care se lăsase pe spate gemând.

— S-a terminat! Ai reuşit!

Privi peste umăr.

— Este o fetiţă.

Copilul scoase un urlet revoltat.

— Nu-i… Apărătorul… gemu Ana. Dar va avea şi ea… rolul ei… de asemenea.

Îşi trase răsuflarea cu o expresie de surpriză subită. Un sunet înăbuşit scos de Rowan o făcu pe Viviane să se întoarcă. Ţinând copilul în braţe, cealaltă fată se holba la sângele strălucitor care ţâşnea din pântecul Anei.

Viviane înjură, înşfăcă o cârpă şi o înfipse între coapsele Anei. Într-o clipită, cârpa se năclăi. Copilul continuă să urle într-un protest furios, pe când ele se repezeau să oprească sângerarea, dar femeia de pe pat nu mai scotea niciun sunet.

După o vreme, sângerarea se reduse la o dâră prelinsă. Viviae se ridică şi privi faţa albă a mamei sale. Ochii Anei erau încă deschişi, dar nu mai vedeau nimic. Un scâncet îi tăie Vivianei respiraţia.

— Mamă… şopti ea şi nu mai ştiu dacă se adresase Zeiţei sau femeii care zăcea nemişcată înaintea ei. De ce? Am învins!

Dar nu veni niciun răspuns şi, după câteva clipe, se aplecă şi închise ochii aceia orbi.

Copilul continua să plângă. Mişcându-se ţeapănă, Viviane legă cordonul ombilical apoi îl tăie.

— Spal-o şi înfaş-o pe micuţă, îi spuse ea lui Rowan. Acoper-o, arătă spre trup şi se aşeză dintr-odată jos.

— Scumpă Zeiţă, spuse imediat Rowan. Cum o s-o hrănim?

Viviane îşi dădu seama că partea din faţă a hainei ei era umedă şi că sânii ei pulsau ca răspuns la ţipetele copilului. Oftând, îşi desfăcu şnurul de la gât şi o luă în braţe.

Copilul se înghesui frenetic la sânul ei, cu gura căscată, iar Viviane scânci scurt când gura se strânse în jurul sfârcului ei, iar laptele porni. Nici chiar la trei luni, propria ei fiică nu sugea atât de aprig. Copilul tuşi, lăsă sânul şi-şi trase sufletul ca să poată urla, iar Viviane îi aduse din nou sfârcul în gură.

— Şşşş! Nu-i greşeala ta, micuţo, şopti ea, cu toate că se întreba ce fel de suflet ar alege să se încarneze de Samhain. Nou-născuta avea culoarea lui Igraine, dar era mai mare, mult prea mare pentru a putea fi purtată de o femeie de statura Anei, chiar dacă era tânără.

De ce să trăiască acest copil, când al ei murise? Mâinile ei se strânseră involuntar, iar bebeluşul scânci, dar nu se opri din supt. Iar acesta, presupuse ea, era răspunsul. Viviane îşi sforţă degetele să se descleşteze. Era însetată de viaţă şi aşa va fi întotdeauna.

Intrară şi alţii. Fără să fie cu totul conştientă, răspunse la întrebări şi dădu porunci. Imediat înveliră cadavrul Anei şi-l duseră de acolo. Dar Viviane continuă să stea ţinând în braţe copilul adormit. Nu se clinti până când nu veni şi Taliesin. Îmbătrânise din acea dimineaţă, se gândi ea ameţită. Arăta ca un bătrân, însă îl lăsă s-o conducă din umbrele încăperii în strălucirea zilei.

— Dar Viviane *trebuie* să fie de acord, zise Claudia. Am fi putut s-o alegem pe Julia ca Mare Preoteasă, însă şi ea a murit. Chiar aşa, n-am discutat niciodată succesiunea. Ana nu avea nici cincizeci de ani.

— Putem să avem încredere în Viviane? A fugit… spuse unul dintre druizii mai tineri.

— S-a întors, răspunse Taliesin apăsat.

Se întreba de ce se mai contrazicea cu alţii, de ce încerca să-şi oblige fiica, dacă era copilul lui, să intre într-un rol care o doborâse pe mama ei. Urechile îi ţiuiau de acel ultim ţipăt înspăimântător.

— Viviane se trage din linia regală a Avalonului şi este o preoteasă instruită, spuse Talenos. Desigur că o vom alege. Seamănă foarte mult cu Ana şi are deja douăzeci şi şase de ani.

Va sluji foarte bine Avalonul.

Scumpă Zeiţă, este adevărat, se gând Taliesin, amintindu-şi cât fusese Ana de frumoasă când o purta pe Igraine în pântece şi cât de mult semănase Viviane cu ea când o avusese pe micuţa ei, căreia el îi dăduse numele de Morgause, în timp ce era în braţele ei. Cel puţin, fusese în stare să lupte pentru viaţa mamei ei, în vreme ce el nu putuse să facă altceva decât să stea şi să aştepte. Lui Viviane îi era îngăduit să-şi arate durerea. El nu putea plânge femeia moartă nici ca soaţă, nici ca iubită, ci numai ca Mare Preoteasă. *Ana*, jelea inima lui, *de ce m-ai părăsit atât de repede*?

— Taliesin, zise Rowan, iar el îşi ridică privirea şi încercă să zâmbească.

Şocul şi suferinţa li se vedea pe chipuri. Fiicele Anei nu erau singurele care plângeau pentru că mama lor nu mai era.

— Trebuie să-i spui Vivianei cât de mult avem nevoie de ea. În mod sigur, pe tine te va asculta.

De ce? se întrebă. *Pentru ca povara s-o doboare şi pe ea*?

O găsi pe Viviane în livadă, îngrijind copila. Presupunea că nu-i trebuia Viziunea ca să ghicească ce venise să-i spună.

— Am s-o îngrijesc pe micuţa asta, spuse ea obosită, dar voi trebuie să alegeţi o altă Mare Preoteasă pentru Avalon.

— Te consideri nevrednică? Acest argument nu m-a adus nicăieri când alegerea druizilor a căzut asupra mea…

Ea îi aruncă o privire şi aproape că izbucni în râs.

— Taliesin, eşti cel mai nobil bărbat pe care-l cunosc, iar eu sunt o fată necoaptă. Nu sunt pregătită pentru o astfel de răspundere; nu sunt potrivită, nu vreau. Este un motiv suficient pentru tine?

Copilul, recăzând în somnul brusc al sugarilor, dădu drumul sânului, iar Viviane se acoperi cu un voal.

— Nu… şi ştii. Mama ta te pregătea, cu toate că nu s-ar fi aşteptat să transfere puterea atât de curând. Semeni foarte mult cu mama ta, Viviane…

— Dar eu *nu* sunt Ana, *tată*. Gândeşte-te! adăugă ea brusc. Chiar dacă n-ar fi existat alte motive, ritualul prin care arhidruidul învesteşte o Mare Preoteasă este unul pe care nu-l putem săvârşi…

Taliesin se holbă la ea, pentru că, într-adevăr, uitase. Ana nu-i spusese niciodată dacă el o concepuse pe Viviane, dar contase

ca tată în tot ceea ce făcuse, de când ea avea paisprezece ani. Oricum, în acel moment nu se mai simţea aşa. Ea-i semăna atât de mult mamei sale, de ce n-ar putea *fi* ea mamă acum, când avea atâta nevoie de ea?

Un geamăt la care nu se aşteptase îi scăpă printre buze şi se ridică tremurând. Dintr-odată, înţelese de ce fugise Viviane.

— Ce-i, tată?

El îşi întinse mâna, de parcă ar fi vrut să devieze o lovitură, iar degetele lui trecură peste părul ei moale. Apoi se puse în mişcare, pasul său mare purtându-l repede printre copaci.

— Tată, acum trebuie să te pierd şi pe tine? strigătul ei îl urmărea, iar copilul, trezindu-se, începu să urle.

Da, se gândi el cu febrilitate, *şi eu trebuie să mă pierd înainte de a-i face de ruşine pe toţi*. *Ana nu mi-ar îngădui să renunţ la trupul meu pentru Merlin*, *dar trebuie să-l chem acum*. *Nu mai este o altă cale*...

Taliesin nu-şi aminti niciodată prea multe din orele dintre acea clipă şi lăsarea nopţii. La un moment dat, trebuie că se strecurase în camera lui şi-şi luase harfa, pentru că, atunci când amurgul prelung al miezului verii îi cedă întunericului, se trezi cu husa de blană de focă în braţe, stând la poalele Deluşorului.

Se uită în sus spre vârful ascuţit, stâncos, negru în faţa strălucirii lunii care răsărea şi-şi încredinţă spiritul în grija zeilor. Urcase acolo de atâtea ori, încât picioarele lui ştiau singure drumul. Când va ajunge la vârf, dacă ajungea, luna va fi sus pe cer. Iar când va coborî, dacă va coborî, nu va mai fi acelaşi. La iniţierea sa, cărarea păruse să ducă nu sus, pe deal, ci în el, spre un loc dincolo de înţelegerea umană, care se afla în miezul tuturor realităţilor. Apoi fumul ierburilor sacre îl ajutase. Dar de atunci, îşi dăruise spiritul muzicii. Dacă puterea harfei sale nu-l ajuta să ajungă la locul dorit, atunci, nici nu va ajunge acolo vreodată.

Taliesin îşi potrivi curelele cu ajutorul cărora ducea harfa în spate, se întinse cu mâna dreaptă şi trase prima dulceaţă a muzicii din corzile de mai jos, alegând un mod pentru cele mai vechi dintre vrăji, armonicele a căror folosinţă prelungită avea puterea de a deschide calea dintre lumi. Cu stânga atinse corzile în sus, eliberând notele într-o cascadă de sunetele melodioase. Muzica răsună iarăşi şi iarăşi, iar el mergea încet

înainte, până când, deodată, văzu în iarbă o strălucire de răspuns.

Simţi cărarea solidă sub picioare, dar, când privi în jos, spiritele ierburilor se unduiau în jurul călcâielor sale, apoi la genunchi. Harfa cântă mai deoparte încântarea lui printr-o serie de note triumfătoare, în vreme ce Taliesin păşi în Deluşor.

Insula sacră exista într-o realitate care era, poate, cu un nivel mai sus faţă de cel al lumii oamenilor. Trăind aici puteai uita că dincolo de Avalon erau alte niveluri, sfere şi mai ciudate. În jurul Deluşorului, Taliesin străbătu poteca sacră, apoi în interior şi din nou de jur-împrejur. Prima oară când urmase această cale ajunse la o cavernă de cristal, ascunsă în inima sa, dar acum simţea că poteca urca. Speranţa îi uşură sufletul, iar degetele lui zburară şi mai grăbite peste corzi în timp ce mergea.

Fu cu atât mai mult surprins să dea de o oprelişte. Muzica lui tremură pe măsură ce lumina din jurul său crescu. Bariera licări; se vedea o siluetă. Taliesin făcu un pas înapoi şi la fel procedă şi Păzitorul; apoi păşi înainte şi Celălalt se apropie să-l întâmpine. Privi în ochii lui şi văzu că *era* şi *nu era* el însuşi.

Taliesin mai făcuse asta şi înainte, la prima lui iniţiere, cu simbolurile oglinzii şi lumina lumânărilor. Aceasta era Realitatea. Rămase neclintit, cătând calmul.

— *De ce-ai venit aici*?

— Vreau să ştiu, ca să pot sluji.

— *De ce*? *Asta nu te va face mai bun decât alţi oameni*. *După cum viaţa urmează o altă viaţă*, *fiecare bărbat şi fiecare femeie va ajunge*, *în cele din urmă*, *la perfecţiune*. *Nu te amăgi cu gândul că mergând înainte*, *vei putea scăpa de problemele tale*. *Dacă iei asupra ta povara cunoaşterii*, *drumul tău va fi mai greu*. *N-ai vrea mai bine să aştepţi să vină iluminarea*, *odată cu timpul*, *cum fac şi alţi oameni*?

Era chiar Vocea lui? Desigur, acestea erau lucruri pe care le ştia. Dar vedea acum că nu le înţelesese niciodată mai înainte.

— Este Lege că, dacă vrea cineva cu adevărat să caute, nu-i poate fi refuzat accesul la mistere... Eu mă ofer lui Merlin al Britanniei, despre care credem că ar putea salva această ţară.

— *Ştii că poţi şi singur să deschizi poarta între ceea ce este afară şi ceea ce este înăuntru*. *Dar înainte de a ajunge la el*, *trebuie să te confrunţi cu mine*...

Taliesin clipi când o flacără palidă tremură şi se aprinse

deasupra capului său. În oglindă, lumina ardea la fel. Privi îndelung, uluit de ceea ce vedea înlăuntru, pentru că faţa dinaintea lui strălucea cu o frumuseţe teribilă şi ştia acum ce-ar pierde, dacă persevera în intenţia care-l adusese aici.

— Lasă-mă să trec...

— *Ai cerut asta de trei ori, iar eu nu te-aş putea refuza*... *Eşti gata să suferi pentru privilegiul de a aduce cunoaşterea în lume*?

— Sunt...

— *Atunci fie ca lumina Spiritului să-ţi arate calea*...

Taliesin păşi înainte. Aureola scapără şi străluci în jurul său în timp ce el devenea unul cu personajul din oglindă, iar apoi bariera dispăru.

Însă nu fu deloc surprins ca, după ce-şi termină următorul ocol pe cărare, să descopere că drumul era din nou blocat. De data asta era un morman de pietre şi pământ, care tremura de parcă s-ar fi surpat dintr-un moment în altul.

— *Stai*...

Când şi-a şuierat ordinul, o bucată mică de pământ se desprinse şi alunecă în jos.

— *Nu poţi trece*. *Pământul meu îţi va îngropa focul!*

— Focul arde în inima pământului; nu-mi va stâng lumina.

— *Treci*, *atunci*, *cu focul tău neatins*.

Ceea ce fusese solid se preschimbă în umbră şi se îndepărtă. Taliesin inspiră adânc şi îşi continuă drumul.

Trecu în jurul dealului şi apoi îi dădu din nou ocol. Adierea îngheţată care străbătea întotdeauna aceste tunele se intensifică până ce deveni o furtună în faţa căreia de-abia se mai putea ţine pe picioare.

— *Stai*! *Vântul îţi stinge focul*!

— Fără el, nicio flacără nu poate trăi; vântul tău nu face decât să-mi aţâţe flacăra!

Într-adevăr, în timp ce vorbea, o lumină puternică izbucni deasupra lui, apoi se reduse, când vântul se stinse.

Plecă mai departe, tremurând, pe când aerul deveni tot mai umed şi mai rece. Acum putea auzi apa picurând cu aceeaşi forţă nestăvilită care înecase jumătate din lume. În iarna care-a trecut, învăţase să se teamă de ploaie. Umezeala din aer crescu şi flacăra lui începu să se stângă.

— *Stai*... Glasul era fluid şi jos. *Apa îţi va îneca focul*, *la fel*

cum Măreaţa Mare a Morţii va înghiţi viaţa pe care ai cunoscut-o.

Taliesin se zbătu să respire, în timp ce aerul se transformă în ceaţă în juru-i. În clipele următoare, lumina se stinse.

— Aşa să fie, hârâi el, tuşind. Apa stinge focul, iar moartea va reduce acest trup la elementele sale. Dar ascuns în apă se află aerul, iar aceste elemente se pot combina din nou pentru a hrăni o nouă flacără.

Ştia, însă era ceva greu de crezut. Se strădui să respire în întuneric, iar apa îl sufocă şi se scufundă într-o mare întunecată şi fără de vise.

Nu aşa se aşteptase să fie.

Scânteia de conştiinţă care fusese Taliesin se întreba ce se întâmplase cu harfa sa. Nu mai putea nici măcar să-şi mai simtă trupul. Dăduse greş. Poate că dimineaţa îi vor găsi cadavrul abandonat pe Deluşor şi se vor întreba cum se putea îneca cineva pe uscat. Ei bine, n-aveau decât să se tot minuneze! Contempla gândul fără nicio emoţie. Plutea şi, treptat, în acel loc care era dincolo de orice concreteţe, îşi lăsă voinţa şi amintirea şi identitatea însăşi să se dizolve şi-şi găsi liniştea.

Ar fi putut să rămână acolo până când s-ar fi terminat şi veşnicia, dacă n-ar fi fost vocile.

— *Copil de pământ şi cer înstelat*, *ridică-te*...

— *De ce tulburi pe cineva care-a terminat-o cu lumea şi chinurile ei*? *Lasă-l să se odihnească*, *în siguranţă*, *în cazanul meu. Îmi aparţine mie*...

Lui i se părea că mai auzise această discuţie înainte, dar atunci bezna fusese adusă de vocea bărbătească.

— *A depus jurământul pentru cauza Vieţii*; *a făgăduit că va aduce focul sacru în lume*...

Şi partea asta mai fusese auzită înainte. Dar despre cine discutau?

— *Taliesin*, *Merlinul Britanniei*, *te conjur*...

Glasul răsuna ca un gong.

— *Taliesin este mort*, răspunse vocea de femeie. *L-am înghiţit*.

— *Trupul lui trăieşte şi e nevoie de el în lume*.

Ascultă cu ceva mai mult interes, pentru că îşi dăduse seama că i se spusese Taliesin, cândva, demult.

— Nu mai este, zise el. Aveau nevoi mai mari decât ceea ce putea da el. Luaţi trupul lăsat de el şi folosiţi-l cum vreţi.

Se lăsă o linişte îndelungată, apoi, surprinzător, se auzi un râs gros, bărbătesc.

— *Şi tu trebuie să te întorci*, *pentru că am nevoie de amintirile tale*. *Lasă-mă înăuntru*, *fiul meu*, *şi nu-ţi fie teamă*…

Golul din jurul său începu să se umple de Prezenţă, uriaşă şi aurie. Taliesin se înecase în Beznă; acum ardea în Lumină. Bezna îl învăluise, dar aureola pătrundea încet, dar sigur, în centrul lui. Cu toate că-i era frică, îşi dădu seama că acceptarea acestei posesiuni era ceea ce oferise el, iar ca un ultim act de sacrificiu de sine, deschise uşa ca să-l lase pe Celălalt să intre.

Zări, pentru o clipă, chipul lui Merlin, iar apoi cei doi deveniră Unul.

Pasajul din jurul său strălucea de lumină. Merlin privi îndelung în sus şi văzu, înceţoşat şi lucitor, de parcă s-ar fi uitat prin apă, prima lumină a zorilor.

De la apus, de când Taliesin nu mai venise pentru masa de seară, îl tot căutau. Niciuna dintre bărci nu lipsea, aşa că el trebuia să se afle tot pe insulă, doar dacă, bineînţeles, nu plutea pe undeva pe lac. Viviane, plângând şi blestemând, înţelegea acum cât de mult trebuie să se fi îngrijorat el atunci când fugise ea. Dacă priceperea ei la harfă ar fi fost mai mult decât rudimentară, ar fi încercat să-l atragă spre casă cântându-i. Dar şi harfa lui Taliesin dispăruse. Asta-i dădea speranţe, pentru că, dacă şi-ar fi căutat moartea, nu ar fi dorit ca instrumentul să fie vătămat.

Când Viviane ieşi din casă, după ce-o alăptase pe Morgause înaintea zorilor, torţele celor care căutau încă se mai mişcau prin livadă, flăcările lor zbătându-se stins în văzduhul tot mai luminat. Curând, se gândi ea, va răsări soarele. Se întoarse spre Deluşor, să verifice cum era cerul la răsărit şi se opri brusc, holbându-se.

Dealul devenise transparent precum sticla, iar prin el strălucea o lumină, deşi nu era soarele. În timp ce privea, lumina se intensifică, înălţându-se până când ardea din vârful Deluşorului. Treptat, dealul deveni opac sub ea şi, pe măsură ce zorii se făcură tot mai luminoşi, strălucirea din vârful Deluşorului luă chip, astfel că putu distinge, prima dată, o siluetă, apoi acea

siluetă deveni Taliesin. Dar *strălucea*…

Strigând, ea începu să alerge spre Deluşor. Nu mai era timp pentru spiralele maiestuoase al Căii Procesiunilor. Viviane ţâşni în sus, ţinându-se de smocuri atunci când picioarele ei goale alunecau în iarba îmbibată de rouă. La vremea când ajunse în vârf, respiraţia îi devenise o hârâială întretăiată. Se opri în vârf, ţinându-se de una dintre pietrele ridicate.

Bărbatul pe care-l văzuse stătea în centrul cercului, cu braţele ridicate în semn de salut către soarele care răsărea. Nu era cel numit de ea „tată”. Hainele şi înălţimea erau ale lui Taliesin, dar atitudinea şi, chiar mai subtil, aura nu mai erau la fel. Strălucirea de pe cerul de la răsărit se intensifică, desfăşurând flamuri de roz şi auriu. Apoi, ea-şi desprinse privirea, uluită, pe când soarele tocmai ivit ardea sus de tot, peste marginea lumii.

Când Viviane se putu concentra din nou, bărbatul se întorsese spre ea. Clipi, văzându-l, la început, ca o siluetă conturată de flacără. Apoi vederea ei se obişnui şi, pentru prima oară, văzu limpede ce devenise el.

— Unde-i Taliesin?

— Aici…

Glasul îi era, de asemenea, mai gros.

— Pe măsură ce se potriveşte la prezenţa mea, iar eu mă obişnuiesc să port din nou carne, va domina mai des. Dar, la această oră a Semnelor, eu trebuie să conduc.

— Şi la ce foloseşte? întrebă ea atunci.

— La consacrarea Doamnei din Avalon…

— Nu.

Viviane scutură din cap şi dădu drumul pietrei ridicate. Am refuzat deja.

— Dar o cer în numele zeilor…

— Dacă zeii sunt atât de puternici, de ce mama mea zace moartă, ca şi bărbatul pe care l-am iubit şi copilul meu?

— Morţi? ridică el o sprânceană. Ei nu mai sunt în trup, însă trebuie să ştii că-i vei vedea din nou… aşa cum i-ai ştiut şi înainte. Nu-ţi mai aminteşti… *Isarma*?

Un zvâcnet îi cutremură trupul firav când auzi numele cu care o chemase Ana când se născuse Igraine. Auzindu-l, zări, pe scurt şi foarte vii, precum ţăndările de vis, toate acele vieţi în care fuseseră legaţi, în fiecare dintre ele străduindu-se să poarte Lumina puţin mai departe…

— În această viaţă, Taliesin a fost ca un tată pentru tine, dar nu întotdeauna, Viviane. Dar asta nu mai contează. Nu este o uniune a cărnii, ci a spiritului, cea care are importanţă acum. Aşa că te întreb din nou, Fiică a Avalonului, vei acorda vreun înţeles tuturor suferinţelor văzute de tine şi-ţi vei accepta destinul?

Viviane se holbă la el, gândind furioasă. Îi oferea o putere dincolo de cea a regilor. Mama ei trăise întreaga ei viaţă în siguranţă, pe insulă, şi n-o folosise niciodată cu adevărat. Dar Viviane văzuse duşmanul. În lumea în care domnise Roma, Avalonul nu putea fi nimic mai mult decât o legendă, păstrând vechea înţelepciune, dar rareori ieşind la iveală să călăuzească treburile oamenilor. Acum, toate se schimbau. Legiunile nu mai erau, iar saxonii distruseseră toate vechile certitudini. Din acest haos va ieşi o nouă naţiune şi de ce n-ar fi ea călăuzită de Avalon?

— Dacă sunt de acord, zise ea cu încetineală, atunci, va trebui să-mi făgăduieşti că, împreună, vom pregăti calea pentru Apărător, Regele Sacru, care-i va ţine pe saxoni sub călcâiul său şi va domni pe veci în Avalon!

Ei i se părea că acesta fusese întotdeauna rolul ei, cu Vortimer, dar şi înainte, când fusese Mare Preoteasă la Avalon, în alte vieţi, iar spiritul Apărătorului trăise în alţi bărbaţi.

— Acestui ţel îi închin viaţa mea de acum şi jur că am să fac tot ceea ce trebuie pentru a duce lucrurile astea la îndeplinire.

Merlin dădu din cap şi în ochii lui văzu o tristeţe veche de veacuri şi o bucurie fără vârstă.

— Va veni Regele, repetă el, şi va domni pe veci în Avalon…

Viviane răsuflă uşurată, într-un oftat prelung, şi se duse la el.

Pentru o clipă el rămase zâmbind în jos, spre ea; apoi îngenunche înaintea ei şi ea simţi cum buzele-i atingeau fiecare picior.

— Binecuvântate fie picioarele care te-au adus aici, fie să fii înrădăcinată în acest pământ sacru!

El îşi puse palmele pe coapsele ei şi apăsă în jos cu fermitate, iar Viviane simţi cum sufletul ei cobora prin tălpi, întinzându-se în adâncimea Deluşorului. Când inspiră mai mult, puterea i se repezi înapoi în sus, iar ea se clătină ca un copac în vânt.

— Binecuvântate fie pântecele tău, Sfântul Potir şi cazanul vieţii – vocea lui tremura – din care renaştem! Fie ca tu să duci

aceste binecuvântări mai departe!

Când îi atinse pântecele, ea-i simţi sărutul arzând prin pânza veşmintelor sale. Se gândi la Potir şi-l văzu strălucind într-o lumină stacojie, precum sângele care ţâşnise din pântecul mamei ei, apoi ea *deveni* Potirul şi din ea viaţa se scurse peste tot în durere şi extaz.

Încă mai tremura când el îi sărută sânii, întăriţi de laptele pentru copil.

— Binecuvântaţi fie sânii tăi, căci îi vor hrăni pe toţii copiii tăi…

În timp ce forţa ţâşnea, sânii ei pulsau într-o dulce durere. Erau plini acum pentru un prunc care nu era al ei, iar ea înţelese, cu toate că, în vremurile viitoare, s-ar putea să mai aibă şi alţii, iar într-un fel, i-ar hrăni pe toţi acei copii ai ei, deşi nu erau sânge din sângele ei, ci din spirit cu ea.

Merlin îi luă mâinile şi sărută apăsat ambele palme.

— Binecuvântate-ţi fie mâinile cu care Zeiţa-şi va face lucrarea…

Viviane se gândi la strânsoarea lui Vortimer prelungindu-se într-a ei, în clipa morţii. Atunci fusese Zeiţa lui, dar ea voia să dea viaţă, nu moarte. Îi era dor de atingerea părului strălucitor al Igrainei şi pielii mătăsoase a lui Morgause. Şi, totuşi, pe când strângea din degete şi le simţea puterea, ştia că, indiferent ce erau puse să facă – viaţă sau moarte –, vor face.

— Binecuvântate fie buzele tale, căci vor vesti lumii Cuvântul Avalonului…

O sărută foarte uşor. Nu era sărutul unui iubit, însă o umplu de foc. Se clătină, deşi era prea bine înfiptă în pământ ca să cadă.

— Draga mea, astfel te fac Mare Preoteasă şi Doamnă de Avalon, fie ca alegerea ta să le confere suveranitate regilor.

El îi luă capul în mâini şi sărută semiluna de pe frunte.

Lumina explodă în craniul ei, iar Vivian se deschise; împreună, se rostogoliră prin mii de vieţi şi o mie de lumi. Era Viviane şi Ana. Era Caillean, invocând negurile pentru a ascunde Avalonul, şi mai era Dierna, îngropându-l pe Carausius pe dealul sacru; era fiecare Mare Preoteasă care fusese vreodată pe acest Deluşor. Amintirile lor se trezeau în ea şi ştiu că de acum înainte nu va mai fi niciodată cu totul singură.

Iar când conştiinţa îi reveni, Viviane îşi dădu seama de

existenţa trupului ei şi descoperi că-şi putea mişca din nou picioarele. Şi, cu toate astea, îl văzu pe bărbatul dinaintea ei cu o vedere înzecită, pietrele ridicate străluceau, iar fiecare fir de iarbă de dincolo de ele părea mărginit de lumină. Ştia că ea, la fel ca Taliesin, se schimbase pentru totdeauna.

De-acum soarele era bine de tot înălţat peste dealurile dinspre răsărit. De aici, Viviane putea privi în jos, spre lac şi toate insulele sacre ca să vadă, încă mai îndeaproape, oamenii din Avalon, privind în sus cu mirare în ochii lor. Taliesin îi întinse mâna, iar ea făcu la fel.

Apoi, Merlinul Britanniei şi Doamna din Avalon coborâră de pe Deluşor şi începură o nouă zi.

Zâna Zânelor grăieşte:

O femeie-copil cu chipul meu domneşte acum în Avalon. Acum o clipă, a fost mama ei; peste o altă clipă, poate că va veni fiica Igrainei, care seamănă cu fiica mea, Sianna. Au fost multe Mari Preotese de când Doamna Caillean s-a dus, iar fiica mea a preluat prerogativele de Doamnă din Avalon. Unele dintre ele sunt moştenite prin dreptul sângelui, iar altele pentru că un spirit străvechi renăscuse.

Preoteasă sau Regină, Rege sau Mag, din nou şi din nou tiparele se schimbau şi se recombinau. Ei cred că sângele este cel care contează şi visele dinastiilor, dar privesc evoluţia spiritului care transcende ce-i pieritor. Iată diferenţa: de la viaţă la viaţă, de la eră la eră, ei cresc şi se schimbă, în vreme ce eu rămân la fel.

La fel se întâmplă şi cu insula sacră. În vreme ce preoţii acestui nou cult, care-i neagă pe toţi ceilalţi zei, cu excepţia unuia singur, îşi întăresc controlul asupra Britanniei, Avalonul preoteselor avansează chiar şi mai mult în cunoaşterea omenirii. Spiritul pământului transcende toate dimensiunile, la fel şi Spiritul care se află în spatele tuturor zeilor lor.

Vine o nouă eră, când Avalonul li se va părea la fel de îndepărtat ca Tărâmul Zânelor acum. Fata care domneşte acum pe Deluşor îşi va folosi forţa pentru a încerca să schimbe acest destin, iar cea care urmează după ea va face la fel. Vor eşua, chiar şi Apărătorul, când va veni, va face cuceriri doar pentru scurt timp. Cum ar putea fi altfel, când vieţile lor nu înseamnă decât o clipită în viaţa lumii?

Visele lor sunt cele care le vor supravieţui, pentru că visul este nemuritor, la fel ca mine. Şi, deşi lumea ar trebui să se schimbe cu totul, după cum întâmplările ei se reflectă şi aici, există locuri unde puţin din lumina Lumii Celeilalte străluceşte în lumea oamenilor. Şi acel licăr nu va fi pierdut pentru omenire, atâta vreme cât oamenii caută încă alinare pe acest pământ sacru numit Avalon.